KARA AYRINTI

TATLI HASTALIK

Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren: Füsun Umar

AYRINTI

PATRICIA HIGHSMITH

Mary Patricia Plangman, 19 Ocak 1921'de Teksas'ta doğdu. 5 Şubat 1995'te İsviçre'de öldü. New York'ta, Bernard College ve Columbia Üniversitesi'nde eğitim gördü. 16 yaşında yazmaya ve Avrupa'yı tanımaya başladı. İspanya savaşı ve nazizmin yükseldiği yıllarda kendini şöyle tanımladı: "Politik açıdan solda yer alıyordum, hatta bir antifaşist kampanyaya katılmıştım." İngiltere'de oturduğu sıralarda ilk romanı *Strangers on a Train*'i yazdı; ama kitap, altı Amerikan yayınevi tarafından reddedildikten sonra ancak 1950'de yayımlanabildi. Yaşamının büyük kısmını başta Fransa ve İsviçre olmak üzere Avrupa ülkelerinde geçirdi.

Patricia Highsmith'in edebiyat alanındaki yerini en iyi saptayan kişi olan Graham Greene, *The Snail-Watcher* adlı kitaba yazdığı önsözde onu şöyle tanımlar: "Korkudan ziyade kaygının şairidir. (...) Highsmith eserleri birkaç kez okunan bir polisiye roman yazarıdır. Bu sık rastlanan bir durum değildir. Kendi evrenini; akıldışı ve klostrofobinin hüküm sürdüğü bir dünyayı kurar ve biz her yeni romanda, kendimizi de bir tehlikenin tehdit ettiğini fark etmeden bu dünyalara gireriz..." Highsmith genelde umutsuz, hatta marazi bir atmosfer yaratmakta emsalsizdir. Bir cinayet fonu önünde kişiler birbirlerini hırpalar. Genelde bir polisiye roman yazarı olarak değil, ama yazar olarak kabul edilse de o kendini -büyük bir alçakgönüllülükle- "öykü anlatıcısı" olarak tanımlar. Kolaya kaçmamasına rağmen yazdıkları sık sık çok satan kitaplar listesine giren bir yazardır. Son sözü Fransız edebiyat profesörü, *Revolution* dergisi edebiyat eleştirmeni Denis Fernandez Recatala'ya bırakalım: "Acıma yok, öfke yok, itham yok, mesaj yok: sadece son derece tutarlı, kendi içine kapanan -ya da açılan- bir eser. Düz ve saydam, ama gizini de buradan alıyor."

BAŞLICA KİTAPLARI: *Strangers on a Train*, 1950/Trendeki Yabancılar, çev.: Tomris Uyar, Metis Yay., 1991; *Deep Water*, 1957; *This Sweet Sickness*, 1960/Tatlı Hastalık, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 2000; *A Suspension of Mercy*, 1965/Merhameti Ertelemek, çev.: Şen Süer Kaya, Ayrıntı Yay., 2000; *A Dog's Ransom*, 1972; *The Cry of the Owl*, 1962/Baykuş Çığlığı, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1995; *The Glass Cell*, 1964/Cam Hücre, çev.: Şen Süer Kaya, Ayrıntı Yay., 1999; *The Talented Mr. Ripley*, 1955/Becerikli Bay Ripley, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991/*Ripley's Game*, 1974/Ripley'in Oyunu, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *Ripley Under Ground*, 1970/Ripley Karanlıkta, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *The Tremor of Forgery*, 1969/El Sürçmesi, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1994; *Carol*, 1952/Carol, çev.: Mehmet Harmancı, Remzi Kitabevi, 1992; *The Blunderer*, 1954/Beceriksiz, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1995; *Little Tales of Misogyny*, 1975/Bir Kadın Düşmanından Öykücükler, çev.: Nihal Yeğinobalı, Can Yay., 1996; *Edith's Diary*, 1977/Edith'in Güncesi, çev.: Püren Özgören, Can Yay., 1998; *Ripley Under Water*, 1992; *Small g: a Summer Idyll*, 1994/Küçük g: Bir Yaz Masalı, çev.: Pınar Kür, Can Yay., 1998.

Ayrıntı: 290
Kara Ayrıntı dizisi: 13

Tatlı Hastalık
Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren
Füsun Umar

Yayına hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
This Sweet Sickness

Penguin Books/1972
basımından çevrilmiştir

© 1993 Diogenes Verlag AG Zürich

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Sibel Türkmenoğlu

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım 2000

ISBN 975-539-286-6

*

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No. 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Patricia Highsmith

Tatlı Hastalık

AYRINTI

KARA AYRINTI DİZİSİ

ÇİN GÖLÜ CİNAYETLERİ
Robert van Gulik

ŞAİRİN ÖLÜMÜ
Michel del Castillo

EL SÜRÇMESİ
Patricia Highsmith

GUERNICA'DA AĞAÇ VAR MI?
Juan Antonio de Blas

YANIK PORTAKAL
Charles Willeford

BAYKUŞ ÇIĞLIĞI
Patricia Highsmith

BECERİKSİZ
Patricia Highsmith

KURBANIN SON GÜNLERİ
José Pablo Feinmann

NEÇAYEV DÖNÜYOR
Jorge Semprun

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

CAM HÜCRE
Patricia Highsmith

TATLI HASTALIK
Patricia Highsmith

MERHAMETİ ERTELEMEK
Patricia Highsmith

BENDENİZ DUFFY
Dan Kavanagh

HAZIRLANAN KİTAPLAR

YALAN DOLAN KENTİ
Dan Kavanagh

TEKMEYİ YAPIŞTIRMAK
Dan Kavanagh

ÇULSUZLAR
Dan Kavanagh

Annem için

1 Kıskançlık, David'in uykusunu kaçırmış, karanlık ve sessiz pansiyondaki dağınık yatağından kalkıp sokaklara çıkmasına yol açmıştı.

David öylesine uzun bir zamandır bu duyguyla yaşamaktaydı ki, doğrudan doğruya yüreğini sızlatan alışılmış görüntüler ve sözler bile artık bilincinin yüzeyine çıkmıyordu. Şimdilik "Durum" demekle yetiniyordu buna. Şimdiki "Durum", neredeyse iki yıldır süregitmekteydi. Ayrıntılara kafa yormanın gereği yoktu. Durum, ağır bir taş gibiydi, gece gündüz göğsünde taşıdığı üç kiloluk bir taş parçasıydı sanki. Akşamlarla geceler, çalışmadığı saatler, gündüzlere oranla biraz daha kötü geçiyordu, aradaki tek fark buydu.

Köhne ve harap mahallenin sokakları gecenin bu saatinde karan-

lık ve ıssızdı. Saat gece yarısını biraz geçmekteydi. David köşeyı dönüp Hudson Irmağı'na inen bir sokağa saptı. Arkasında birkaç otomobil motorunun çalıştırıldığını uzaktan uzağa duydu, ana caddedeki sinema boşalmaktaydı. Kaldırıma doğru uzanmış bir ağacın gövdesine çarpmamak için başını eğip kenardaki taşlara basarak geçti. İki katlı, ahşap bir evin üst katının köşe penceresinde sarımtırak bir ışık yanıyordu. Biri geç saatlere kadar okuyor mu, yoksa tuvalete mi kalkmış acaba, diye düşündü. Yanından hafifçe yalpalayan, sarhoş bir adam geçti. David, ÇIKMAZ SOKAK tabelasına geldi; alçak, beyaz bir çitin üstünden toprak yola atladı, kollarını kavuşturdu ve ilerideki ırmağın karaltısına baktı. Irmağı göremiyor, ama kokusunu duyuyordu. Griye çalan yeşil renkteki, derin ve oldukça pis suların biraz ötede çağladığını biliyordu. Evden ceketsiz çıkmıştı, sert bir sonbahar rüzgârı esmekteydi. Beş dakika kadar durduktan sonra dönüp tekrar çitin üstünden atladı.

Pansiyona dönüş yolu Andy'nin büfesinin önünden geçiyordu; büfe boş bir arsanın köşesine çapraz olarak yerleştirilmiş, hurdaya çıkmış bir alüminyum yük vagonuydu. Canı bir şey yemek, hatta biraz olsun ısınmak bile istemiyordu, ama yine de içeri girdi. Büfedeki iki erkek müşteri barın önündeki iskemlelerde birbirlerinden uzakta oturuyorlardı. David de ortadaki boş yerlerden birine yerleşti. İçerisi ızgara et ve David'in hiç sevmediği bol sulu kahve kokuyordu. İri yapılı, ağır hareket eden, Sam adında biri burasını karısıyla birlikte işletmekteydi. David, Andy'nin birkaç yıl önce öldüğünü birilerinden duymuştu.

"N'aber?" diye sordu Sam yorgun bir tavırla. David'in yüzüne bile bakmadan elindeki bezle tezgâhı üstünkörü sildi.

"İyilik," dedi David. "Bir fincan kahve, lütfen."

"Normal mi?"

"Evet, lütfen." Sütlü ve şekerli kahvenin tadı daha çok çaya benziyordu, kimsenin uykusunu kaçırmayacağı kesindi. David dirseklerini tezgâha dayadı, buz gibi olmuş sağ elini yumruk yapıp sol eliyle sıkıca kavradı. Boş bakışları parlak renkli bir tabak yemek resmine takılmıştı. Biri içeri girip yanına oturdu, bir kızdı bu. David o tarafa bakmadı.

"İyi akşamlar, Sam," dedi kız. Sam'in yüzü canlandı.

"Merhaba! Bu akşam nasılsın, canım? Ne istersin? Her zamanki gibi mi?"

"Hı-hı. Kreması bol olsun."

"Şişmanlatır ama."

"Bana bir şey yapmaz, merak etme." Başını David'e çevirdi. "İyi akşamlar, Bay Kelsey."

David silkinip kıza baktı. Onu tanımıyordu. İster istemez hafifçe gülümseyerek, "İyi akşamlar," diye karşılık verip bakışlarını tekrar önüne çevirdi.

Az sonra kız, "Hep böyle az mı konuşursunuz?" diye sordu.

David tekrar ona baktı. Adi birine benzemiyor, sıradan bir kız işte, diye düşündü. "Galiba öyle," dedi çekingen bir tavırla, kahve fincanını önüne çekti.

"Beni hatırlamadınız, değil mi?" diye sordu kız gülerek.

"Hayır, hatırlayamadım."

"Ben de Bayan McCartney'in pansiyonunda kalıyorum," dedi kız içten bir gülümsemeyle. "Bizi pazartesi akşamı tanıştırmıştı. Her akşam yemek salonunda görüyorum sizi, ama sabahları kahvaltıya sizden erken iniyorum. Adım Effie Brennan. Tanıştığımıza tekrar memnun oldum." Başını eğince açık kumral saçları dalgalandı.

"Memnun oldum," dedi David. "Kusura bakmayın, hafızam pek kötüdür."

"Kişileri hatırlamakta kötü olabilir, ama Bayan McCartney sizin çok değerli bir bilim adamı olduğunuzu söyledi. Teşekkürler, Sam."

Fincanın üstüne eğilip kakaonun kokusunu içine çekti. David ona bakmadığı halde, kaşığını fincana sokmadan önce belli etmeden kâğıt peçeteyle sildiğini, krema topağıyla oynadığını, kaşıkla defalarca çevirip kakaoya daldırdığını fark etti.

"Yoksa siz de bu akşam sinemada mıydınız, Bay Kelsey."

"Hayır, değildim."

"Pek bir şey kaybetmiş sayılmazsınız. Ama ben galiba her tür filmden hoşlanıyorum. Artık televizyonum olmadığı için herhalde. Daha önce birlikte oturduğum kızlarda televizyon vardı, ama sahibi taşınırken televizyonu da götürdü. Ailemin evinde de var, ama altı aydır eve gitmedim. Yani artık onlarla oturmuyorum demek istedim. Ellenville'liyim Siz de buralı değilsiniz galiba."

"Hayır, Kaliforniyalıyım."

"Ah, Kaliforniya!" dedi kız hayranlıkla. "Eh, Froudsburg önemli bir yer sayılmaz, ama benim geldiğim köyden daha büyük. Gerçi bu da önemli olduğunu göstermez." Gülümsemesi yine yüzüne yayıldı. İri, düzgün ön dişleri ve oldukça soluk bir yüzü vardı. "Burada iyi bir iş buldum. Bir kereste deposunda sekreterlik yapıyorum. Depew's. Bilirsiniz herhalde. Bundan önce güzel bir dairede oturuyordum, ama birlikte oturduğum kızlardan biri evlenince biz de taşınmak zorunda kaldık. Şimdi keseme göre başka bir yer arıyorum. Bayan McCartney'in pansiyonunda uzun süre kalmak niyetinde değilim." Güldü.

David ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ya siz?" diye sordu kız.

"Bence bir sakıncası yok."

Kız başını eğip kakaosundan bir yudum daha içti. "Belki erkeklerin durumu farklıdır. Ben başkalarıyla aynı banyoyu paylaşmaktan rahatsız oluyorum. Pansiyonda uzun süredir mi oturuyorsunuz?"

"Bir yılı biraz geçti," dedi David, kıza bakmadığı halde onun gözlerini üzerinde hissediyordu.

"Eh, o halde hoşunuza gidiyor demektir."

Bunu ona daha önce başkaları da söylemişti. Herkes, hatta Bayan McCartney'in pansiyonuna yeni taşınan bu kız bile onun iyi para kazandığını biliyordu. Eninde sonunda pansiyon müşterilerinden biri kıza, David'in parasını ne yaptığını anlatacaktı.

"Ama Bayan McCartney bana, sakat annenize yardım ettiğinizi anlattı."

Demek öğrenmişti bile. "Doğru," dedi David.

"Bayan McCartney sizi bu yüzden pek takdir ediyor. Ben de öyle. Kibritiniz yoktur herhalde, değil mi, Bay Kelsey?"

"Kusura bakmayın, sigara içmiyorum." David elini kaldırdı.

"Sam, bayana kibrit verir misin?"

"Tabii." Sam yanından geçerken David'e bir kutu kibrit uzattı.

Kız, sigarasını tırnakları ojeli iki parmağının arasında tutup ağzına götürmüş, David'in yakmasını bekliyordu, ama David gülümseyerek kibrit kutusunu uzattı. Tezgâha on sent bırakıp iskemlesinden aşağıya kaydı. "Eh, o halde iyi geceler."

"Bir saniye beklerseniz birlikte gideriz. Yani eve dönüyorsanız demek istedim."

David sesini çıkarmadı, yakalanmıştı. Sürgülü kapıyı açıp kıza yol verdi. Kız yine sohbete girmişti, kereste deposuna yakın olduğu için kahve molalarında bu büfeye geldiğini anlatıyordu. Durmadan konuşuyor, David de dinler gibi yapıyordu. David'e, Cheswick fabrikasında ne tür bir danışmanlık işi yaptığını sordu, David de, rakip şirketlerin adamlarının fabrikaya gelip bazı işlere burunlarını soktuklarını, örneğin plastik yapımında kullanılan durulama maddesinin formülünü öğrenmeye çalıştıklarını anlattı.

"Şaka ediyorsunuz herhalde! Bayan McCartney sizin Cheswick'in patronu olduğunuzu söyledi. Siz kimsenin ayağına gitmezmişsiniz, herkes size gelirmiş, çünkü şirketiniz sizden bir gün bile ayrılmak istemezmiş." Yüksek sesle konuşuyor, sözleri ıssız sokaklarda çınlıyordu.

"Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum. Fabrikanın patronu Bay Lewissohn adında biri, ben sadece başmühendisim. Sadece kimyager."

"Kimya dediniz de, Bayan McCartney'in üst kattaki banyosunda henüz keşfedilmemiş bir element bulacağınıza bahse girerim," dedi kız kahkahalar arasında. "Musluğun altındaki portakal rengi lekeleri gördünüz mü? Aman Tanrım!"

Portakal rengi lekelerin farkında olan David de güldü, sokak lambalarının birinin altından geçerken gözucuyla kıza baktı. Boyu bir altmış beş kadardı, tahminen yirmi dört yaşındaydı, ne güzel, ne de çirkin sayılırdı. Açık kahverengi gözlerinde içten gelen, saf bir haylazlık okunuyordu.

"Geldik. Burasıydı, değil mi?" diye sordu kız, karanlık bir evi göstererek.

"Evet," dedi David. Gözlerini kapasa bile pansiyonu bulabilirdi, ayaklarının altındaki inişli çıkışlı kaldırım taşlarını neredeyse ezberlemişti.

Ön bahçeden geçerken kız birdenbire durdu, az sonra David de aynı şeyi gördü. Wes'ti bu. Kapının önündeki basamaklarda oturmaktaydı.

Wes, kıza bakarak yumuşak bir sesle, "Kimler gelmiş," dedi.

"Bayan Mac'ı uyandırmadın, değil mi?" diye sordu David.

"Hayır, sadece alt kattaki ihtiyarlardan birini uyandırdım," Wes kıza başıyla selam verdi.

David kıza dönüp alçak sesle, "Size iyi geceler dileyeyim," dedi.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu Wes.

"Özür dilerim. Wes Carmichael. Bayan–"

"Brennan," dedi kız. "Effie."

"Effie," diye tekrarladı Wes gülerek. "Memnun oldum."

"Ben de, Bay Carmichael. Artık gitmem gerekiyor. İyi geceler, Bay Kelsey."

Effie ön kapıyı açmadan Wes donuk bir sesle, "Benimle eve gelmeni istiyorum, Dave," diye atıldı. "Karşı koyma. Tartışacak halde değilim. Canıma yetti."

"Geç oldu, Wes, çok geç oldu." David kolunu hafifçe çekerek Wes'ten kurtardı.

"Hayır, eve geleceksin. Başını kapıdan içeri uzatsan yeter, benim binlerce sözle yapamadığımı yapmış olursun. Sözmüş! Laura'yla konuşmanın ne yararı olabilir ki?"

"Yine mi kavga ettiniz!"

Wes ellerini yüzüne kapayıp olduğu yerde sallandı. "Misafir vardı, *arkadaşlarım* bir iki kadeh içmeye gelmişler. Laura'ya göre vaktinde gitmediler diye tepesi attı. Onların yanında kıyameti kopardı. Benimle gel, Dave, lütfen. Seni arabayla götüreyim."

"Gelemem."

"Gelmelisin. Onunla hâlâ tanışmadın, bu gece tam sırası."

"Onunla tanışmak istemiyorum –asla. Üzgünüm Wes, ama istemiyorum. Ayrıca ikimizin de yarın sabah dokuzda işbaşı yapmamız gerekiyor."

"Ama henüz o kadar geç değil ki. Saat kaç, on bir falan mı?" Kol saatinin kadranını görmeye çalıştı, ama beceremedi.

"Seni arabanla evine götüreyim, yürüyerek dönerim. Buna ne dersin?"

"Beni arabayla eve götür ve içeri gir. *İçeri gir*. Aman Tanrım, bu arada evde sağlam tabak bırakmamıştır herhalde."

"Şşt. Haydi, yürü." Wes'i arabasına doğru çekti, yeşil bir Oldsmobile pansiyonun garaj yolunu yarı yarıya kapatmıştı. Wes'i içeri itip direksiyona geçti.

David, Wes'in on blok ötedeki evine varıncaya kadar o akşamki olayların ayrıntılarını dinledi, gerçi bunlar daha önceki akşamlar hakkında duyduklarından farklı değildi, ama Wes her seferinde o akşamın ötekilerden farklı olduğuna, Laura'yla arasının gittikçe bozulduğuna inanıyordu.

"Üstelik onunla sevişmemi bekliyor!" dedi Wes öfkeyle. "Nasıl yapabilirim? Hangi erkek yapabilir? Belki başkası yapar, ama bana göre değil."

Wes'in sesi uzaklardan, David'i ilgilendirmeyen bir parazit gibi geliyordu. Carmichael'lerin evine yaklaşırken kaldırımda ya da ön bahçede Laura'nın öfkesine yakalanmamak için çevreyi dikkatle gözden geçirdi. Evin arka cephesindeki yan pencerelerden birinde ışık görünüyordu, burası tabak çanağın paramparça edildiği mutfak olmalıydı, üst kattaki odalardan birinde de ışık yanmaktaydı. Ortalık çok sessizdi. David, Laura'nın yatmış olacağını, kendinin bu saatte Wes'le birlikte içeri girmesinin fayda etmeyeceğini söyledi. Wes, biraz direndikten sonra kabul etti. Laura'nın yakınlarda olmasının bile Wes'in cesaretini ve kararlılığını böylesine sarsması David'in canını sıkmıştı.

"Dave, arabayla eve dön. Yarın sabah gelip beni alırsın. Yürüme."

"Hayır. Hayır, Wes. Haydi, gir içeri. Beni merak etme."

Wes birden bütün cüssesiyle ayağa kalkıp David'in omzunu okşadı, ama yüzünden korku okunuyordu. İçkinin de etkisiyle hüzünlenmiş, gözleri dolmuştu. "Sen dünyada bulunabilecek en iyi dostsun, Dave. Bugüne kadar karşıma çıkan en iyi insansın."

"Uyumadan önce bir aspirin al, bol su iç," diye fısıldadı David.

"Uyumak mı? Ha-ha!"

David, Wes'e el sallayıp karanlıkta gözden kayboldu. Kendini güçlü ve bağımsız hissediyor, Wes'in içinde bulunduğu üzücü durumda olmadığına seviniyordu. Hatta hafifçe gülümseyip acıma duygusuyla başını iki yana salladı. Wes'le balayılarından hemen sonra tanışmışlardı. David, onun mutluluğuna nasıl imrendiğini hatırladı. Delice imrenmiş, Wes'i adeta kıskanmıştı. Fabrikadakiler Wes'in Laura'yı bir çırpıda baştan çıkardığını, kızın güzelliğinin dillere destan olduğunu falan anlatmışlardı. Wes üç dört ay boyunca, –bir süre için tanrıların katına çıkan önemsiz bir fani gibi– ba-

Nilüfer Akkılıç Kütüphanesi

şında neredeyse bir mutluluk halesiyle ortalıkta dolaşmıştı, ama bu süre o kadar çabuk geçmişti ki, David doğru dürüst hatırlamıyordu. bile. Ardından cehenneme doğru hızlı bir iniş başlamıştı, şimdi de bu düzeyde yaşıyordu Wes. Laura'nın çenesinden ve temizlik hastalığından kurtulmak için akşamları sık sık David'i ziyaret ederdi. David, Wes'in özellikle hafta sonlarındaki haline acıyordu, çünkü Laura (çalışmadığı halde) hafta sonlarında büyük temizliğe kalkıp her tarafı ayağa kaldırıyor, Wes'in söylediklerine bakılırsa, odalardan birine ayağını atmaya kalksa, Laura onu ortalığı altüst etmekle suçluyordu. David tekrar başını salladı. Evlilik gibi değerli bir şeyin göz göre göre elma gibi çürümesine izin vermek! Annabelle'le kendisinin başına böyle bir şey gelmeyeceğine, daha önce yaptığı gibi bir daha yemin etti. Annabelle'i düşünmek bile, güçlü bir kalp atışına benzeyen, sıcak ve yumuşak bir darbeyle bedenini tepeden tırnağa titretti. Bayan McCartney'in pansiyonuna varmıştı.

Ön kapıdaki merdivene ulaşmadan içeride telefonun çaldığını duydu. Anahtarıyla kapıyı açtı, holde gürültü etmeden ilerledi ve karanlıkta telefonu hemen buldu.

"Alo?" diye fısıldadı.

"Dave, benim, Wes. Çok şükür, uyumuştu. Ne dersin buna?"

"Güzel."

"Dinle, yarın akşam seninle konuşmak istiyorum. Dışarıda yemek yiyelim. Bir yerde oturur, bir iki bira içeriz, belki–"

"Yarın cuma, Wes."

"Hay Allah, doğru ya!"

"Kusura bakma, dostum, yoksa ben–"

"Biliyorum, biliyorum," diyerek sözünü kesti Wes acınacak bir sesle. "Tamam, dostum, yarın görüşürüz." Wes, yaklaşmakta olan uzun hafta sonunun düşüncesiyle ağlayacakmış gibi hemen telefonu kapadı.

David telefonu yavaşça yerine koydu, ayaklarının ucuna basarak ikinci katın batı yönündeki odasına çıktı. Koridorun dibinde, banyonun yanındaki odanın kapısının altından ışık süzülüyordu, burası kızın odası olmalıydı. David, büyük bir anahtarla odasının kapısını açtı. "Effie–ne feci bir ad, değil mi?" diye sormuştu kız özür dilercesine. "Babam eski sevgililerinden birinin adını vermiş bana." Babası eski sevgilisine hâlâ âşık olduğu halde kavgacı bir ca-

dının evlilik tuzağına mı düşmüş acaba, diye büşündü David.

Hayat gerçekten de garip, hem de çok garipti, ama David Kelsey kendi hayatında her şeyin iyiye yöneleceğine kesinlikle inanıyordu.

2 David, her cuma günü öğleden sonra beş buçuk sularında Bayan McCartney'in pansiyonuna dönüp, içinde temiz bir gömlek, pijama, diş fırçası ve tıraş makinesi bulunduğu sanılan mavi seyahat çantasını alıyordu. Oysa, Bayan McCartney'in pansiyonunda kullandığı özel eşyalardan herhangi birini hafta sonlarında yanına almayı aklının köşesinden bile geçirmezdi. Küçük çantada bazen birkaç kitap, bir şişe cin veya şarap, ya da ev için bazı ufak tefek şey olur, ama pazartesiden cumaya kadar kullandıkları arasından tek bir parça bile bulunmazdı. Aslına bakılırsa, cuma öğleden sonraları sadece çantayı almak için eve dönmüyordu, istese çantayı sabah işe giderken birlikte götürebilirdi. Eve dönüp, sabah saat onda dağıtılan postayla Annabelle'den mektup gelip gelmediğine bakıyordu. Kasabaya yerleşmesinden bu yana geçen iki yıl içinde Annabelle sadece iki mektup yazdığı halde, bu kontrol zamanla bir zorunluluk haline gelmişti. O da Annabelle'e yalnızca dört mektup yollamıştı, onu mektuplara boğmanın ciddi bir hata olacağını düşünüyordu.

David'in odası da kendisi gibi derli topluydu ve belli yaşın üstündekilerin bildiği ya da kitaplardan ve resimlerden tanıdığı, gerilerde kalmış ve unutulmuş bir çağı hatırlatıyordu nedense. Giriş katının orta odasında yaşayan piyano akortçusu tombul Bay Harris, aynı katta ön odada oturan dul Bay Muldoven ya da Bayan McCartney'in kendisi herhangi bir nedenle David'in kapısına geldiklerinde, ne istediklerini söylemek üzere ağızlarını açmadan önce, şaşkınlıkları yüzlerinden okunan bir halde kapının önünde durup içeriye bakarlardı. (David kimsenin gelmesini istemezdi, kendisine ait süpürge ve toz bezi bulundurur, odasını pırıl pırıl temiz tutarak Sarah adlı hizmetçinin içeri girmesine fırsat vermezdi, ama yine de Sarah'nın arada sırada odaya girdiğini biliyordu.) Oda soluk bir sarıya boyanmıştı ve pansiyonun öteki odaları gibi, eskiyle yeni karışımı, yatak, koltuk, iskemle, komodin ve masa gibi en önemli ge-

reksinmeleri karşılayacak zevksiz mobilyalarla döşenmişti. David'in odasında komodinin yerine alt tarafı iki çekmeceli, yüksek, koyu renk bir elbise dolabı bulunuyordu. Yerde, fırça ve süpürge darbeleriyle tüyleri yer yer dökülmüş, büyük ve eski bir halı seriliydi. Halıdaki iki delik, makine dantelinden örtüsü üstüne kısa gelen iki kişilik çirkin yatakla ve David'in kitaplarını dizdiği basit bir yazı masasıyla iyi kötü kapanıyordu. Odadaki en yeni parça kahverengi koltuktu, o da en azından yirmi yıllıktı. Ziyaretçileri ilk bakışta şaşırtan, hem içeride en ufak bir dağınıklık bulunmaması –David duvarlara tek bir resim bile asmamıştı– hem de odanın değişmeyen düzeni olmalıydı; buna bir de eskiye dönüş, modası geçmiş bir yerde bulunma duygusu ekleniyordu; uzun boylu David'in odada sessizce ayakta durması nedense bu duyguları büsbütün güçlendiriyordu. Bayan McCartney bu durumdan fazla etkilenmezdi. Onun gözünde David ideal bir kiracı, iyi bir genç, "milyonda bir bulunan bir genç"ti. Ne sigara kullanır, ne de içki içerdi, akşam saat ondan önce bile tek bir kadın ziyaretçi kabul etmemişti (Bayan McCartney karşı cinsten misafirlerin en geç saat onda gitmelerini ister, erkek kiracılar odalarına taşınmadan onlara bu kuralı açıkça söylemekte bir sakınca görmezdi), cuma akşamından pazartesi sabahına kadar hafta sonlarını hasta annesinin kaldığı bakımevinde geçirirdi. Bayan McCartney'in David Kelsey konusunda duyduğu tek tasa onun evlenebileceği bir kızı asla bulamayacağıydı.

David, saat beş buçukta kapının vurulduğunu duyup açtığında, omzunun üstünden içeri bakan Bayan McCartney'in yüzünde hafif bir hayret ve merak ifadesi gördü. Uzun boylu, zayıf, kır saçlı ev sahibesinin dimdik duruşu ve becerikli hali David'i şaşırtıyor, rahatsız ediyordu. Kadının dişleri kadar takma gülüşünün ardında her köşesi kendisine ait, kendi malı olan bu odanın bütün çirkinliğiyle yerli yerinde durup durmadığından bir kere daha emin olmak isteğinin yattığını biliyordu. David'in en çok üzüldüğü şey de, kadının St. Louis'de oturan iki erkek çocuğun annesi olduğunu düşünmekti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, David," dedi Bayan McCartney, "ama Bayan Beecham, gitmeden önce yukarı çıkıp kendisini görmenizi istiyor." Öne doğru eğilip fısıldadı: "Galiba annenize ufak bir armağan hazırlamış, tonton ihtiyar!"

"Tamam. Çok teşekkür ederim, Bayan McCartney."

"Ben de kiraya teşekkür ederim." Bir adım gerileyip durdu. "Büyük pencereden içeri yine su girdi mi acaba? Pazartesi günkü yağmur–"

David, iki yanda birer dar ve uzun, ortada da bir büyük pencereden oluşan cumbaya çabucak göz attı. "Hiç girmedi," dedi. Herhalde içeri su girmişti, ama David, evde olmadığı sırada BayanMcCartney'in ya da tamircisi George'un odada sinsice dolaşmasını istemiyordu.

"Tamam. Size iyi hafta sonları dilerim, David, annenize bizden selam söyleyin."

"Söylerim. Sağ olun." Kadının ayak sesleri uzaklaşıp kaybolana kadar David kapalı kapının ardında bekledi, sonra dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Bayan Beecham üçüncü katta, arka cephedeki odada oturuyordu. Evin üçüncü katı, öteki iki kattan daha küçüktü, burada sadece Bayan Beecham'ın odası, ortada bir banyo, sol tarafta da Bayan Beecham'ın odasıyla aynı büyüklükte ikinci bir oda bulunuyordu; burası Bayan McCartney'in yatak odasıydı. David, Bayan Beecham'ın kapısını hafifçe vurur vurmaz içeriden tatlı, ince bir ses: "Girin, David," dedi. David'i ayak seslerinden tanımıştı.

Bayan Beecham, kucağıda yün işi ve kitabıyla tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Kitabın üzerinde dört köşeli bir büyüteç durmaktaydı, yaşlı kadın aynı anda hem yün örüyor, hem de büyüteci satırların üzerinde kaydırarak kitap okuyordu. Seksen yedi yaşındaydı, yirmi yıl önce felç geçirmiş, sol bacağının tümü ve sol kolunun bir bölümü felçli kalmıştı. Kaliforniya'da oturan kızı annesine düzenli aralıklarla biraz para gönderiyordu, ama David'in bildiği kadarıyla hiç ziyaretine gelmezdi.

"Oturun, David," dedi Bayan Beecham, kırık bir hasır iskemleyi göstererek. "Yola çıkmanızdan önce mutlaka sizi görmek istiyordum. Annenizle aşağı yukarı aynı konfeksiyon bedeninde olduğumuzu söylemiştiniz, değil mi?" Ustaca bir hareketle tekerlekli sandalyesini yazı masasına yaklaştırdı.

"Hemen hemen," dedi David, daha önce de sık sık tekrarladığı gibi. "Yoksa yine bir şey mi ördünüz?" Bayan Beecham'ı kırmamak için gülümseyerek iskemleye oturdu, ama kadının yazı masa-

sının çekmecesinden pembe bir giyecek çıkardığını görür görmez heyecanla yerinden fırladı.

"Sadece yeni bir lizöz yaptım. Biliyorsunuz, David, pek çabuk örüyorum bunları, ayrıca armağan edecek başka kimim var ki?"

David teşekkür edip lizözü dikkatle inceledi, buna karşılık Bayan Beecham'a ne verebileceğini düşündü. Ona birçok hediye vermişti, ama uygun bir hediye bulmakta zorluk çekiyordu. "Gerçekten de pek güzel, Bayan Beecham. Annem hâlâ geçen yıl ördüğünüz lizözü giyiyor."

"İki tane olsun, zararı yok. Size de iki çift çorap yetmez, David. Çoraplarınız delinirse bana getirin, tamir edeyim. Torunumun çocuğuna ceketle başlık örüyorum, biter bitmez size çorap örmeye başlayacağım." David'in lizözü övmesine duyduğu sevinci yanakları pembeleşerek belli edemeyecek kadar yaşlıydı, şişleri tıkırdatarak yün örmeye devam etti.

David, elindeki pembe nesneye bakakalmıştı, Bayan Beecham'ın ailesinin büyük torunun resmini gönderecek kadar ince düşünceli olup olmadığını kestiremediği için, kız mı erkek mi olduğunu unuttuğu bebek hakkında bir şey sormamaya karar verdi.

"Alt kattaki sevimli kızdan lizözü koymak için bir kutu istemiştim, getireceğinden eminim, ama henüz gelmedi. Artık onun da ayak sesini tanıyorum." Bayan Beecham neşeyle David'e baktı; gözlük camları gözlerini iyice büyütüyor ve David, her iki gözbebeğindeki perdeyi seçebiliyordu.

"Hangi kız?" diye sordu David.

"Effie Brennan. Yoksa onunla tanışmadınız mı?"

"Ah, tanıştık tabii," dedi David gülümseyerek. "Söyleyin bakalım, Bayan Beecham, yolculuktan dönüşte size ne getireyim? Sevdiğiniz peynirden biraz daha alayım mı? Yoksa bir saksı çiçeği mi istersiniz?" Bayan Beecham'ın doğu yönüne bakan pencerelerinin denizliklerinde rengârenk çiçek açmış saksılar diziliydi.

"Artık saksı koyacak yer kalmadı, David!" dedi Bayan Beecham gülerek. İşaret parmağını havaya kaldırıp uyardı: "İşte, Effie geliyor."

"Gitmem gerekiyor." David, bedeniyle siper olmaya çalışarak seyahat çantasının fermuarını açtı, ama Bayan Beecham çantada neler olduğunu o uzaklıktan göremezdi. David lizözü katlayıp çan-

tasına dikkatle yerleştirdi. "Çok beğeneceğinden eminim," dedi yerinden doğrulurken. "O halde pazartesi sabahı görüşmek üzere. Kendinize dikkat edin, Bayan Beecham."

Yaşlı kadın bütün dikkatiyle yaklaşmakta olan ayak seslerini dinler gibi görünüyordu, David'e karşılık vermedi. Oysa David, gitmek için kadından izin bekliyordu. O sırada kapı vuruldu, Bayan Beecham melodik sesiyle, "Girin," diye seslendi.

Effie top gibi içeri daldı, bir kucak dolusu altın sarısı çiçek getirmişti, David nezaket göstermeye kalkmasa ya da erken davransa, ona görünmeden odadan çıkmış olabilirdi.

"İşte kutunuz," dedi Bayan Beecham heyecanla, gri beyaz çizgili kutuyu kızın elinden aldı. "Buna koyun, daha hoş görünür."

"Merhaba," dedi Effie gülümseyerek. "Demek kutu sizin içinmiş."

"Annem için," dedi David. "Size zahmet oldu, çok teşekkür ederim." Çantanın fermuarını açıp aceleyle lizözü çıkardı.

Effie, hiç gereği olmadığı halde lizözü kutunun içinden çıkan ipek kâğıda sarmasına yardım ederken birbirlerinin eline dokundular, David hemen elini geri çekti. Kız yüzüne baktı.

David kutuyu kolunun altına sıkıştırdı. "Artık gitmeliyim, Bayan Beecham. Tekrar teşekkür ederim." Kıza başıyla selam verdi. "Hoşça kalın." Kızın dikkatli bakışları ve Bayan Beecham'ın, "Arabayı dikkatli kullanın, David," sözleri üzerine dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Merdivenlerden inerken arkasından acıyan bir ses tonuyla konuştuklarını duydu. Bayan Beecham herhalde onun ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatmaktaydı. Pansiyon müşterilerinden bazılarının kendisinden "Aziz" diye söz ettiklerini biliyordu. Buna sinirlendiği için bir an önce aklından çıkarmaya çalıştı.

Anayolda kuzeye doğru saptı. Hava, kışın başlamak üzere olduğunu hatırlatacak kadar çabuk kararıyordu, David buna sevindi. Bazı geceler geçirdiği bunalımlara rağmen geceyi gündüzden, kışı da yazdan çok severdi. Arabasıyla eve doğru ilerlerken gelecek kış gecelerinin hayalini kurmaya başladı, kitaplarını alıp şöminesinin yanına oturacak, bodrumda marangozluk yapacak, ya da ateşin karşısında yere yatıp karanlıkta müzik dinleyecekti. Yaz çiçeklerinin, bir haftaya kalmadan solup giden kesilmiş güllerin canı cehenneme, diye düşündü. Oturma odasının pencerelerinin altında koyu ye-

şil yapraklı, güçlü bir sarmaşık dış duvarın taşlarına tırmanarak büyümekteydi. Sarmaşığın buzlar arasında bile yeşil ve canlı kalabildiğini görmüştü. David arada bir ilgileniyordu gerçi, ama bu bitki bakım gerektirmiyor, yaz kış demeden yaşıyordu.

Eve varmadan bir buçuk kilometre kadar önce, Ballard adlı bir kasabadaki kavşakta durup kasaba girdi, bir biftekle hamburgerlik kıyma aldı. Başka bir dükkândan taze ekmek, yeşil salata, birkaç armut ve o güne kadar denemediği yabancı marka bir hardal aldı. İçki satan bir yerden iki şişe Pouilly-Fuissé ve bir kasa Frascati şarabı aldıktan sonra yoluna devam etti, önce dar bir sokağa, oradan da toprak bir yola saptı. İki yanda çam ormanları yer alıyordu. Araba bir derenin üstündeki tahta köprüden sarsılarak geçti, bir sonraki hafif virajda farlar bir an için evinin beyaz pencerelerini aydınlattı, dostça bir merhabaydı bu sanki.

Çevrede başka ev yoktu. David'in evi, taş ve tuğla kullanılarak yapılmıştı, bir yanında, bundan bir kat daha yüksek bir eve göre uygun görünen, orantısız denecek kadar uzun bir baca yükseliyordu. Dış yüzü, doğal yapı taşlarıyla yer yer gri lekeli, koyu kahverengi görünümündeydi. Bir zamanlar bahçeye çim tohumu ekilmiş, toprağın bazı yerleri çimlenmişti, ama arazi evin üç cephesinde hemen ormanla birleşiyordu. Otomobil farlarının pencereleri aydınlattığı dördüncü cephede de bacadan daha yüksek birkaç çam ağacı bulunmaktaydı.

David, alışveriş torbasını kolunun altına sıkıştırıp ön kapıyı açtı, içeri girmeden büyük, kahverengi paspasa ayaklarını sildi. Kapının sağındaki elektirik düğmesini çevirdi, elindekileri mutfağa götürmeden önce derin bir soluk alıp, önünde kahverengi beyaz bir post serili olan rahat kanepe, üstünde Annabelle'in iki resminin durduğu şömine ve kitaplarıyla plaklarını yerleştirdiği raflarla döşenmiş güzel salona baktı. Yarım saat sonra duş yapmış, üst kattaki yatak odasında üstüne temiz bir blucin ve gömlek giymiş, kaloriferi yakmış, şarap kasasını bodruma yerleştirmiş ve şömineye odun dizmişti. Ateşi yaktı ve kumral saçları omuzlarına dökülmüş, hafifçe gülümseyen kızın resmini o akşam ikinci kez şöminenin üstündeki raftan alıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Küçük bir sürahide martini hazırlayıp ançuvez ve siyah zeytin tabağının yanında duran iki büyük kadehe doldurdu, kadehlerden birinden bir yudum

aldıktan sonra mavi seyahat çantasında getirdiği lambayı duvara monte etmeye başladı. Özel bir lambaydı bu, David onu New York'taki bir mağazadan postayla sipariş edip Bayan McCartney'in adresine yollatmıştı. Lambayı kanepenin üstüne, kitap raflarının arasına yerleştirdi. İşini bitirdiğinde kadehlerden biri de boşalmıştı, ötekini eline alıp mutfağa götürdü, yemek hazırlarken içkisini yudumlamaya devam etti. Bir zamanlar, ilk kadehi hayali bir Annabelle'e kaldırıp, "şerefine" dedikten sonra içtiğini, ikincisinde de aynı sözleri tekrarladığını hatırladı, ama neyse ki aylardır bu huyundan vazgeçmişti. Bu kadarı da fazlaydı artık. İnsan böyle yapmaya devam ederse günün birinde aklını kaçırabilirdi.

Patatesler pişene kadar stereo pikabına bir Brahms senfonisi koydu, cilalı maun masaya çatal bıçak, şarap kadehi ve keten peçete yerleştirerek bir kişilik sofra hazırladı. Yemek yerken kitap okumak isteyeceğini düşünüp jeolojiyle ilgili bir kitabı servisin yanına koydu. Senfoninin birinci bölümünün harika melodisini alçak sesle mırıldanmaya başladı, yanında başkası olsa sinirine dokunmayacak kadar alçak sesle mırıldanıyordu; çevrede komşu olmadığı için yüksek sesle plak çalardı, şimdi de müziğin sesi mırıltısını bastırıyordu. Bayan McCartney'in pansiyonunda ya da fabrikada olduğundan çok daha yumuşak ve rahat hareketlerle dolaşıyordu. Arada bir mola veriyor, hâlâ boşalmamış olan ikinci martini kadehini dudaklarına götürüyor, Annabelle köşede oturuyormuş da, bir şey söylemiş ya da sormuş gibi kaşlarını merakla kaldırarak belli bir yöne doğru bakıyordu. Zaman zaman onun mutfakta da kendisiyle birlikte olduğunu hayal ediyordu.

Bazen, iki kadeh martiniden ve yemekte yarım şişe şarap içtikten sonra, Annabelle'in kendisine Bill diye hitap ettiğini duyar gibi olur, hayal kurmakta ileri gittiğini fark edip kendi kendine gülümserdi. Burada, evinde kendini William Neumeister adında biri olarak düşlüyordu, istediği her şeyi elde etmiş, iyi yaşamasını, gülmesini, mutlu olmasını bilen biriydi bu. David, evi William Neumeister adını kullanarak satın almıştı, çevredeki birkaç dükkân sahibiyle çöpçü ve emlakçı da onu William Neumeister olarak tanıyordu. Bu adı bir gün durup dururken buluvermiş, Almanca'da "yeni sahip" anlamına geldiğini hemen anlayınca böylesine basit ve gülünç bir nedenle aklına geldiğini fark etmişti; ama yine de kula-

ğa hoş geldiğini ve kolay telaffuz edidiğini düşünüp bu adı benimsedi.

Başlangıçta, iki yıl kadar önce, Annabelle'in Gerald Delaney'le evlendiğini duyduğunda, ne pahasına olursa olsun bu acının baskısından ve depresyonlarından kurtulmak istemişti. İşini savsaklayıp haftalarca kendini içkiye vuracak bir tip değildi. Tam tersine, günün birinde ne yapacağına karar verecek duruma gelinceye kadar her şeyi unutabilmek için daha da çok çalışmaya başladı. Değişik bir ortamda tek başına yaşamak istiyordu, ama işi yüzünden buna olanak bulamıyordu. Yine de, yeni bir ortamın hayallerini kurmaya başlayıp hayal gücünü gittikçe geliştirdi. Bir süre için Annabelle'in evlenmek gibi korkunç bir hata yapmamış olduğunu varsaysa olmaz mıydı? Neden olmasın, hiç değilse kısa bir süre için de olsa, kendisinin Annabelle'le evlendiğini düşleyip huzur bulmaktan ne çıkardı? Birlikte nasıl bir hayat sürerlerdi? David, bir yerlerde güzel bir ev bulup Froudsburg'daki küçük odasından çıkardı mutlaka. Bir an bile duraksamadan planını yaptı ve o güne kadar başarıyla uyguladı: Bir yanda Froudsburg'daki sevimsiz pansiyonla fabrikadaki işi, öbür yanda kazancının yüzde doksanını yatırıp elinden geldiğince çok zaman geçireceği kent dışında bir evi olmalıydı. Yeni evinde David Kelsey olarak oturmak istemiyordu, bu yüzden kendine yeni bir ad uydurdu, yeni adıyla karakteri de bir ölçüde değişmeye başladı. William Neumeister hiçbir konuda, hiç değilse önemli konularda başarısızlığa uğramamıştı, bu yüzden Annabelle'i elde etmişti. Kitaplarına dalıp gittiğinde, cumartesi ve pazar sabahları tıraş olurken, bahçesinde dolaşırken Annabelle'in burada onunla birlikte yaşadığını hayal ediyordu.

Evi satın almakta acele etmemişti. Birkaç hafta uğraşarak William Neumeister'in referanslarını hazırlamıştı: Önce Richard Patterson adıyla New York'ta bir posta kutusu edinip telefon servisine abone olmuş, emlakçı Bay Willis'in William Neumeister hakkında referans istediği mektuba adamı göklere çıkaran son derece olumlu bir cevap göndermişti. Bundan başka, ikinci referans olarak John Atherley adıyla Poughkeepsie'deki otellerden birinde bir hafta süreyle bir oda tutup Bay Willis'in mektubuna buradan cevap vermişti. Son olarak küçük bir önlem daha almış, Ballard'ın kuzeyinde, Beck's Brook adlı bir kasabadaki halk kütüphanesine üye olmuştu,

bunun için referans göstermek gerekmiyordu. Ayrıca, emlakçıya yüksek bir kaparo verebilmek için Bert amcasından birkaç bin dolar ödünç almış, sonra geri ödemişti. Emlakçılar, evin değerinin üçte birini kaparo olarak peşin ödeyebilen kişilerden pek kuşkulanmıyorlardı. Amcasına, bir ev almayı düşündüğü için paraya gerek duyduğunu söylemiş, birkaç ay sonra da fikrini değiştirdiğini, pansiyonda kalmaya devam edeceğini açıklamıştı. Beck's Brook'daki First National bankasında Willam Neumeister adına vadeli ve vadesiz birer hesap açtırmış, referans olarak yine Patterson ve Atherley'in adlarını vermişti, ama anlaşılan, banka hesap sahipleri hakkında soruşturma yapmıyordu, bu adlara bankadan mektup gelmemişti.

Evin son derece değerli bir özelliği vardı, burada kendini hiç yalnız hissetmiyordu. Annabelle'in varlığını her odada duyuyordu. Yemek yerken düşüncelere dalsa bile Annabelle yanındaymış gibi davranıyordu. Evdeki yaşamı, çevresindeki insanlara rağmen kendini uzayda bir atom kadar yalnız hissettiği pansiyondaki yaşamına hiç benzemiyordu. David, kendi dört duvarının arasında sevinçle soluk alıyor, sevinçle hareket ediyordu. Güneşli günlerde kendini cennette hissetmekteydi, yağmurlu hafta sonlarının da kendine göre bir çekiciliği vardı.

Geceleri üst kattaki iki kişilik yatağında Annabelle'le birlikte yatıyordu. Annabelle başını onun omzuna yaslıyordu, David ona dönüp sıkıca sarılınca hayal ettiği bedeninin etkisini hissederek genellikle zevkin doruğuna ulaşıyordu, ama ardından takatsiz eli çarşaflara düşüyor, boşluk ve yalnızlık başlıyordu. Bir pazar sabahı, Annabelle'in bir zamanlar severek kullandığını bildiği için aldığı Kashmir marka bir şişe parfümü çöpe attı. Onu hatırlamak için böyle şeylere gerek görmüyordu. Üstelik parfüm fazla gelmişti.

Pazar akşamı, şömine ateşinde kızarttığı bonfileden oluşan akşam yemeğinden sonra, üst kattaki odasında Japon stili, bej rengi yazı masasının başına geçti, dolmakaleminin kapağını açıp on dakika kadar düşüncelere daldı. Yazacağı mektubu aklında toparladıktan sonra, içinde başka hiçbir şey olmayan bir çekmeceden Annabelle'den aldığı iki mektubu çıkardı. Zarflar Hartford, Connecticut'ta damgalanmıştı, David'in az çok bildiği ve neredeyse Froudsburg kadar çirkin bulduğu bir yerdi burası. Sokaklarda kırmızı tuğ-

ladan evlerin sıralandığını, aralarındaki iki üç metrelik boşluklarda çöp bidonlarıyla çocukların oyuncak arabalarının durduğunu biliyordu. Rüzgârda uçuşan çamaşırları, evlerin çatılarındaki birbirlerine girmiş televizyon antenlerini biliyordu. Annabelle'in oturduğu sokağı bile biliyordu, ama oraya gittiğinde, kırmızı ev dizisi içinde onun evini bulmak istememişti. Acıyan bir yaraya bakmakla yetinmek yerine tuz basmak olurdu bu.

Annabelle'in son mektubunu ezbere bildiği halde düşünceli bir tavırla tekrar okudu. Mektup, iri harfli bir el yazısıyla, çok düzgün satır aralarıyla yazılmıştı.

3 Temmuz 1958

Sevgili Dave,

Senden haber aldığıma çok mutlu oldum – ama Gerald mektubu görecek olursa yine birtakım açıklamalar yapmam, yatıştıracak bir şeyler söylemem gerekecek. İşinin iyi gitmesine sevindim. Evden gelen mektuplarda sık sık senin başarından söz ediyorlar. Tebrikler!

Birlikte geçirdiğimiz mutlu günleri ben de hatırlıyorum. Buradaki hayatım fazla hareketli ve ilginç değil – ama ne yapalım, hayat bu galiba. Gerald'ın dükkânı oldukça iyi gidiyor, ancak ileride masraflarımız oldukça artacak. Seni düşünüp düşünmediğimi sormuşsun, tabii düşünüyorum, tekrar görüşebilmeyi ben de isterdim, ama ortaya bir sürü pürüz çıkarmadan böyle bir görüşme ayarlamak çok zor. Orada yeni arkadaşlar bulduğunu ve boş zamanını tek başına geçirmediğini umuyorum. Senin çoğu kişiden üstün olduğunu biliyorum, ama müzik öğretmenlerimden biri olan Bay Soloff'un dediği gibi, en basit insandan bile bir şeyler öğrenilebilir. Hayır, mektuplarını saklamıyorum, Gerald'ın eline geçebilir. Arada sırada bana nasıl olduğunu yazdığını Gerald'a söyledim. Çok iyi olduğunu biliyorum. Sen ne de olsa işinle avunabilirsin, Dave.

Mektup fazlasıyla uzadı, yarınki piknik için bir sürü sandviç hazırlamam gerekiyor!

Her zamanki gibi en iyi dileklerim ve sevgilerimle,
Annabelle

Bu hüzünlü cümleler, *yine birtakım açıklamalar yapmam, yatıştıracak bir şeyler söylemem gerekecek... buradaki hayatım fazla hareketli ve ilginç değil* gibi sözler, mektubu aldığı günden beri canını sıkıyordu, acısı işte şimdi yine yüreğine saplanmıştı. Anabelle Gerald'ı sevmiyordu, oldum olası sevmemişti. Bozulması gereken bir evlilikti bu, David de nikâhtan bir ay kadar sonra bu haberi duyduğundan beri Annabelle'i boşanmaya razı etmeye çalışıyordu. Bütün suçun kendisinde olduğu düşüncesiyle başını iki yana sallayıp dişlerini gıcırdattı. O zamanlar işe yeni başladığını düşünerek ve Cheswick firması kalmasını istediği için Froudsburg'da bir ay daha kalmakla, yirmi beş bin dolar yıllık ücret aldığı için fabrikanın içini dışını bir an önce öğrenmesi gerektiğini sanmakla inanılmayacak bir budalalık etmişti. İşini on beş günde öğrenebilirdi, öğrenmişti de. Öfkesini güçlükle bastırmaya çalışarak kâğıdı önüne doğru çekti. Öteki mektubu, Annabelle'in ilk yazdığını okumak gereksizdi –bundan daha kısa bir mektuptu ve ne yazık ki David onu da ezbere biliyordu– zira bu mektup hiç de iç açıcı değildi. Annabelle'in temmuz ayında yazdıklarına henüz cevap vermemişti. Bir mektup daha gönderip sorun çıkarmadan önce aklına ona soracak önemli bir soru gelmesini beklemişti. O koca bozuntusunun mektup yüzünden tatsızlık çıkardığını düşündükçe büsbütün deliye dönüyordu. Adam haremağasına benziyordu, Onun gerçekten de öyle olabileceğini düşünerek biraz olsun umutlandı.

Mektup kâğıdına tarih atıp, "Sevgilim Annabelle" sözleriyle başladı, devam etmeden önce bir zarf alıp adresi yazdı, gönderenin adresini belirtmedi.

Mektupların (diye başladı) benim hem tek sevincim hem de en büyük üzüntü kaynağım oluyor. Bir zamanlar bana onu sevmediğini söylemiştin, acaba bu sözünü unuttun mu, yoksa –kimseden yardım göremediğin için– kaderin olduğunu sandığın bu duruma ister istemez katlanıyor musun? Sevgilim, senin Hartfortd'da yaşadığın hayat *değil*. Hayat olmaktan çok uzak! Onu sevmiyorsun, adamın parası bile yok. Para kazanmaya önem vermeyen ya da çok kazanamayacak durumda olan birini küçümsediğimi sanma. Beni asıl üzen, parasızlığın getirdiği eziyet ve güçlükler –üstelik en önemli nokta da, bu kaderi katlanılacak hale getiren sevginin bile olmaması. Bir an tarafsız olmaya çalışıp olayı dışarıdan izleyen herhangi birinin ya da benim neler gördüğümü anlamaya gayret edemez misin?

Yoksa benimle görüşmekten korkuyor musun? (Bu cümlenin üstünü çizdi, mektubu bitirdikten sonra temize çekecekti. Genellikle böyle yapardı.) Seni görmek istiyorum, sevgilim, ve sanırım sana Hartford'dan daha iyi bir öneri getireceğim. Daha çok vakit var, istediğin kadar düşünme fırsatı bulabilirsin. New York'ta buluşalım. 21 Aralık ile 24 Aralık arasındaki günlerden herhangi birinde istersen (Noel'de evinde olman gerektiğini biliyorum). Bana bir an önce haber ver de kendimi o güne hazırlayayım. Gerald'a New York'tan özel bir şey alman gerektiğini söylersin. Gelecek olursan ben Alonquin Oteli'nde kalacağım. geldiğin gün orada buluşuruz. İstersen hangi trenle geleceğini bildir, seni istasyonda karşılayayım. Bana istediğin zaman mektup yazabileceğini unutma. Adresim:

137 1/2 Ash Lane
Froudsburg, N.Y.

Yarım saatini bile ayırabilirsen iyi olur, hele üç saat kalsan – harika. Birlikte çay içer, öğle veya akşam yemeği yeriz, nasıl istersen. Ya da hiçbir şey yemeden lobide oturup konuşuruz. Neşeli, şakacı ya da ciddi, beni nasıl görmek istersen öyle olacağım.

O sırada aklına Bayan Beecham'ın ördüğü pembe lizöz geldi. Gerçi gülünçtü, ama Annabelle'e anlatamazdı. Hafta sonlarını geçirdiği evinden, kitaplarıyla plaklarının arasında her an onu düşündüğünden henüz söz etmek istemiyordu. Üstelik, işin kötüsü, *burada* birlikte bir hafta sonu geçirmelerini de öneremezdi, çünkü Annabelle asla böyle bir şey yapmazdı. Kocası gibi bir domuz bu sadakati satın almıştı! Satın almak şöyle dursun, elini uzatıp yakalayıvermişti. David bir an için mektupta evinden söz etmeyi düşündü, her hafta sonu kurduğu hayallerin gerçekleştiğini, Annabelle'in burada onunla birlikte bir hafta sonu geçirmeyi kabul ettiğini düşledi. Annabelle'in kendisi buraya gelecek, onunla birlikte yiyip içecekti. Gerçekleşmeyecek bir umuttu bu, düşünmekten vazgeçti. Mektubu sevgilerini göndererek bitirip imzaladıktan sonra bir not ekledi:

İşimle avunabileceğimi söylemekte haklısın, ama ben sensiz yarım bir insan sayılırım.

3 Aradan iki hafta kadar zaman geçmiş, Annabelle'den cevap gelmemişti. David kendine göre nedenler bulmaya çalışıyordu, ama gerçek olan bir şey varsa, o da Anabelle'in, alışverişe giderken posta kutusuna bir kart olsun atarak, istediği zaman kolaylıkla ona yazabileceğiydi. Hiçbir karşılık alamamanın David için ne demek olduğunu tahmin edemiyordu herhalde, New York'ta buluşma önerisini düşündüğünü bile yazmamıştı. David, onun bu konuda henüz karar veremediğini, kararını verince cevap yazacağını umuyordu.

Can sıkıcı, yoğun günler birbirini izledi. David işyerinde genellikle yorucu saatler geçirmekteydi. Başmühendis olarak fabrikada olup biten her şeyden sorumluydu; on, on iki ayrı bölümün çalışmasını denetlemek zorundaydı. Elektronik mühendisi en önemsiz kararı bile tek başına veremeyecek biriydi, günde en az dört kere David'e akıl danışıyordu. Makinenin mili doğru dürüst işlemiyormuş. Bir borunun fiyatı gerçekten de 375 dolar olabilir miymiş? Bay Kelsey'e göre bu levha eskimiş sayılır mıymış? Yeni çıraklardan biri silindirin ayarını bozmuş, makineden şimdi altı buçuk kilo yerine yedi buçuk kiloluk birimler çıkıyormuş. Fabrika, otomobil koltuğu kılıfı, ucuz mobilya yüzü, bebek battaniyesi ve bavul astarı yapımında, ya da Dexter Lewissohn gibi insanların aklına gelen başka alanlarda kullanılan plastik madde imal ediyordu. Gazete rotatiflerine benzeyen bir sürü makineden çıkan beyaz bir dolgu maddesi pembe, mavi, yeşil, her renk plastik folyoyla kaplandıktan sonra, yüzeyine düzenli aralıklarla baklava, kare, daire biçimli desenler basılıyordu. Sonuçlar tüyler ürperticiydi. Üretim bütün ülkeye dağıtılıyor, hatta ihraç ediliyordu. Cheswick fabrikasının plastik kumaşına içki dökülse ya da bebek kussa, leke sabunlu suyla siliniveriyordu. Üretimin estetik olan tek bölümü, son derece hafif, bir metreye bir buçuk metre boyutlarında, kar beyazı dolgu maddesi tabakalarıydı. Hiç değilse temiz görünüşleri vardı. Ama malzeme beyaz tabakalar haline gelmeden önce çeşitli işlemlerden geçiyor, yıkanıyor, defalarca çalkalanıyordu (Bay Lewissohn, hiç gereği olmadığı halde eski alışkanlıkla çalkalama sıvısının formülünü rakiplerinden sır gibi saklardı), hammadde şekillenirken kuştüyü gibi havada uçuşuyor, insanın ağzına burnuna girip elbiselerine yapışıyordu. Üst kattaki "araştırma bölümü"nde Wes Carmichael ve ya-

rım düzine genç kimyager çalışır, kendilerince "araştırma" yaparlar, az iş yapıp çok para alırlardı. Burada, bulaşıklıklarda kullanılan türden, plastik kaplamalı demir tel yaparlar, ocak temizleyici sıvı maddeler, cilt bakımı kremleri, fare zehiri ya da gümüş parlatıcısı üretirlerdi. Fabrikanın çalışına disiplini ve verimine hiç de yararlı olmayan karikatürler ve sloganlar bulmakta sürekli olarak birbirleriyle yarışırlardı. İkinci kattaki erkekler tuvaletinin kapısında "Boğalar", kadınlar tuvaletinde de "İnekler" yazılıydı. David, işi kabul ettiğinde, Bay Lewissohn omzuna dostça bir şaplak indirip, "Bütün üretimimiz birkaç gün içinde dolarlarla, sentlere dönüşür," demişti. Bay Lewissohn'un kendini beğenmişliği uğruna verdiği tek ödün sayılabilecek "araştırma bölümü"nün ürettikleri için geçerli değildi bu sözler. Belki bir başka ödün de David'di. Bay Lewissohn, "Gerçek bir kimyager çalıştırıyorum. Üç burs kazanmış, genç biri," diyebildiği için böbürleniyordu.

David işini sevmiyordu, ne var ki, kaderin garip bir cilvesi sonucu, burada çalışmayı sadece Annabelle yüzünden kabul etmiş, işi öğrenebilmek için geçirmek zorunda kaldığı o uğursuz bir ay yüzünden de Annabelle'i kaybetmişti. Araştırma dalında çalışmayı yeğlerdi. Ama bir an önce evlenmek istiyorsa, hem cebinde biraz para bulunması, hem de düzenli bir aylık geliri olması gerektiğini düşünmüştü. Bir yıl önce Oakley'deki araştırma işinde çalışırken aldığı para, bir bölümünü bankaya yatırmaya yetmeyecek kadar azdı. David kimyager olarak kısa zamanda kendini kabul ettirmiş, çalışma temposunu gören Bay Lewissohn onu üretim bölümünün şefi yapıp pek verimli çalışmayan iki üç formeni işten çıkarmayı akıl etmişti. O günlerde David La Jolla'ya dönüp Annabelle'e evlenme teklif etmeyi düşünüyordu. Ona her gün mektup yazmaktaydı ve bir ay kadar gecikeceğini bildirmişti. "Beni bekle" dememiş, onunla evlenmek istediğini yazmamıştı, çünkü bunu yüz yüze konuşmak istiyordu. Ne de olsa, Annabelle ona daha iki ay kadar önce, "Ben de seni seviyorum, David," demişti. O anda ona Dave değil, David diye hitap etmesi, sözlerinin ciddi ve gerçek olduğunu vurgular gibiydi. Eddie Yenge, Annabelle'in başkasıyla evlendiğini yazdığında David buna inanamamıştı. Gerald Delaney'in adını bile duymamıştı. Eddie Yenge, onun Tucson'lu olduğunu yazmıştı. Mektubunda, Annabelle'in Gerald'la tanışmasının üstünden bir ay

bile geçmeden onunla evlendiğini, belki biraz acele ettiğini, ama bunun nedeninin de Annabelle'in baba evindeki zor durumuna bağlı olduğunu belirtiyordu. David, Annabelle'in annesinin hastalığından sürekli olarak yakındığını, babasının aksi bir tip olduğunu, işe yaramaz iki erkek kardeşinin de onu ailenin hizmetçisi gibi kullandıklarını biliyordu. Yine de, bir aydır bile tanımadığı biriyle evlenmesi inanılır gibi değildi! David'in kuzeni Louise mektubunda, "Ne yaparsın, talih kuşu hep yabancıların başına konar," diye yazmıştı. Louise on altı yaşındaydı ve yazar olmayı aklına koymuştu. David'in hemen La Jolla'ya gitmesinin bir yararı olmadığını, Annabelle ile kocasının bir ay sürecek balayı gezisi için Kanada'ya gittiklerini, tam olarak nerede kalacaklarını bilmediğini yazıyordu Louise. "Annesi, Annabelle'in balayından sonra La Jolla'ya uğrayıp eşyalarını alacağını söyledi. Seni habersiz bırakmam, David; sakın fazla üzülme, çünkü doğruyu söylemek gerekirse bence o sana göre biri değildi. Annem, davul dengi dengine vurur, diyor."

David bir ay sonra La Jolla'ya gitmeyi başarmıştı. Sadece hafta sonunu geçirmek üzere kıtanın bir ucundan öteki ucuna uçmuş, Annabelle'i ailesinin evinde ziyaret etmişti. Annabelle, kocasıyla birlikte doğu yakasına taşınacağı için eşyalarını toplamaya geldiğini söylemişti. Gerald elektrik mühendisiydi. David, bu gösterişli unvanı duyunca, adamın tost makinesi tamir edebileceğini ya da elektirikli ütünün ısıtıcısını yenileyebileceğini düşünmüştü. Gerçekten, Gerald'ın niyeti de buydu, doğuya gidip bir yerlerde bir tamirci dükkânı açacaktı. David dehşete düşmüştü.

"Seninle evlenmek istediğimi bilmiyor muydun, Annabelle?" diye sormuştu saf saf.

Önemsiz bir kusur işlerken yakalanmış küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu Annabelle. "Dave, kesinlikle emin değildim. Nasıl olabilirdim ki?" dedi. Oldukça uzun boylu ve iri yapılıydı; buna rağmen son derece zarif hareket ediyor, dans etmeyi seviyordu. Yirmi iki yaşında olduğu halde bebekler gibi tombul yanakları vardı. Genç kız dudakları biraz ince ve yumuşak hatlıydı, gri mavi gözleri gibi dürüsttü. Çok ciddi tavırlıydı, şakalaşacak rahatlığa sahip olmadığı için pek ender olarak şaka yapardı. "Üzgünüm Dave."

"Henüz çok geç değil, Annabelle! Sen onu gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bana iyi davranıyor."

"Ama ona âşık değilsin, öyle mi?" diye tekrarlamıştı David çaresizlikle.

"Sanmıyorum –henüz değilim."

Ardından tartışmaya başlamışlar, sesleri gittikçe yükselmiş, sonunda Annabelle'in ağabeylerinden biri gürültüden öğle uykusundan uyanıp üst kattan bağırarak susmalarını istemişti. David Annabelle'i kollarına alıp –onu son defa kucaklıyordu– Gerald'dan ayrılması için yalvarmıştı. Onunla birlikte olmazsa hayatının yaşanmaya değmeyeceğini söylemişti, son derece doğruydu bu sözleri. Bir an nedense dengelerini kaybedip valizlerden birine takılarak yere düşmüşlerdi. David'in en güzel anılarından biri, Annabelle'in o sırada gülmeye başlayışıydı, o gülerken David elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etmişti. Annabelle, Gerald'ın her an eve gelebileceğini, David'in artık gitmesi gerektiğini söylemişti.

"Ondan korkmuyorum," demişti David. Tam o sırada evin önünde bir arabanın durduğunu, Annabelle'in erkek kardeşlerinden biriyle daha kısa boylu bir adamın indiklerini görmüştü. "Ama yine de onunla karşılaşmaya can atmıyorum," diye devam etmişti David oldukça soğukkanlı bir sesle. "Seni seviyorum, Annabelle, seni ömrümün sonuna kadar seveceğim." Yerine göre, ya çok parlak, ya da kesinlikle değersiz sayılabilecek bu sözlerden sonra, Annabelle'i öpmeye bile davranmadan kapıya doğru yürümüştü, oysa istese kesinlikle öpebilirdi. Annabelle'in yüzündeki şaşkın, düşünceli ifadeyi hâlâ hatırlıyordu, acaba yanında bir dakika daha kalsa, Annabelle, "Tamam, Dave, Gerald'dan boşanacağım," mı diyecekti?

Kaldırımda Gerald'a yer açmak için çekilmemiş, omuzları birbirine değmiş, daha doğrusu, Gerald'ın omzu David'in koluna dokunmuştu. David yan gözle adamın yüzüne bakmıştı; şehvetten çok, tembellik belirtisi olan kalın alt dudağı, maymun gözüne benzeyen koyu renk, küçük gözleri; yumuşak, tombul, köse yanakları hatırlıyordu. Kalın alt dudak zamanla David'in hafızasında inanılmaz boyutlara ulaşmış, maymun kıçına benzemeye başlamıştı. *Neden* yaptı bunu, diye düşünüp durmuştu David. Öylesine sarsılmıştı ki, gece geç vakitlere kadar yengesinin evine gidecek gücü kendinde bulamamıştı.

Ertesi gün öğleye doğru Annabelle'e telefon ettiğinde, annesin-

den Annabelle'le Gerald'ın gittiklerini öğrenmişti. David, öğleden sonraki bir uçak seferinde yer bulup geri döndü. Ailesi –aile yengesi, amcası ve kuzeninden oluşuyordu; David on yaşındayken babasını, dört yıl sonra da annesini kaybetmişti– bu arada onun Annabelle'e âşık olduğunu öğrenmişti. David bu durumu bilmelerine üzülüyordu, Annabelle'le birlikte olsa sevinirdi belki, ama bilmelerinin şimdi ona hiç yararı dokunmuyordu. Bert amcası, kendine özgü çekingen ama açıksözlü tavrıyla, konuşurken David'in yüzüne bakmadan, yine "tıpkı Joan Wagoner gibi yanlış bir kız seçtiğini" söylemişti. David gerçi sesini çıkarmamıştı, ama hatırlamakta bile güçlük çektiği, on yedi, on sekiz yaşındayken tanıdığı bir kız olan Joan Wagoner'le Annabelle'in amcası tarafından bir tutulmasına fena halde öfkelenmişti! Joan da aptalın biriyle evlenmişti. Aralarındaki tek benzerlik buydu. Amcası, yengesi ve kuzeni onu havaalanında yolcu ederken, David sanki onulmaz bir derde yakalanmış da, bunu henüz haber almışlar gibi hüzünlü, soran gözlerle yüzüne bakmışlardı.

O sırada Annabelle'i beş aydır tanıyordu, ama sevgide zamanın ne önemi olabilirdi? Bir saniye, bir yıl, bir ay– bu ölçüler sevgiye uymuyordu. Annabelle, o ilkbahar günü kilisenin kermes alanında "Merhaba" dediğinde David, "Hayatımın sonuna kadar seninle birlikte olmak istiyorum. Adım David. Seninki ne?" diye karşılık verebilirdi. David o gün, yengesinin kermesteki tezgâhını kurmaya yardım ediyordu. Doğrulup testereyi elinden bıraktığını, büyük bir karton bölmenin ardından gelen piyano sesine doğru ilerlediğini hatırladı. Karton bölme piyanoya dayalıydı. Annabelle yarı gölgede oturmuş piyano çalıyordu, ama tuşların üstündeki o güzel elleri güneşte kalmıştı. Elbisesinin kısa kollarının uçlarında siyah kadife kurdeleler vardı. Açık kumral saçları ortadan ayrılmıştı, kahverengi, yumuşak bir bulut gibi yüzünü kaplayıp omuzlarına dökülüyordu. David belki beş saniye boyunca ayakta durakaldı –ne kadar durduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti– sonra göz göze geldiler, kız müziğe ara verdi, sanki onu tanıyormuş gibi gülümseyerek "Merhaba" dedi tekrar. O akşam David onu evine götürdü, tam on sekiz blok –mutluluktan uçarak saymıştı– birlikte yürüdüler, David bir yerde bir soda ya da Coca Cola içmeyi önerdi, ama kız reddetti, buna karşılık ertesi akşam yemekten sonra David'le yürüyüşe

çıkmaya söz verdi. Birlikte yemek yiyemeyeceklerini, çünkü ailesine yemek hazırlaması gerektiğini söyledi. İki erkek kardeşi vardı. Annesi, David'in yengesini tanıyordu. David şaşkınlıkla, daha önce neden karşılaşmadıklarını sordu, gerçi zamanının büyük bir bölümünü uzaktaki okulunda geçirmekteydi, ama tatillerde eve geliyordu. "Şanssızlık işte," dedi Annabelle sözcükleri arayarak, gülümserken daha da genç görünüyordu. Piyanoda çaldığı parçanın bir Chopin etüdü olduğunu söyledi. David o akşam evine dönerken parçayı hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı, yine de yüreği müziğin ruhuyla dolmuştu.

Üçüncü buluşmalarında, Annabelle'in evinin yakınlarında ağaçlar altında yürürken David onun elini tutmuştu. Ağır adımlarla ilerlerken kolları birbirlerine değiyor, tekrar ayrılıyordu; sonunda dayanamadılar, durup yüz yüze baktılar.

David, Annabelle'i ailesine tanıştırdığında, yengesi güler yüz göstermekle birlikte nedense kıza kayıtsız davranmıştı. David, belki gerekli görmediğinden, belki de bir süre için sır olarak saklamayı düşündüğünden, Annabelle Stanton'u sevdiğini yengesine açıkça söylememişti. Ama Annabelle –insanın karşısına onun gibi biri günde, yılda, hatta ömür boyu bir kere bile çıkmazdı. David, onunla birlikte sokakta yürürken karşılaştığı yabancılardan bazılarının da aynı şeyleri düşündüğünü fark ediyordu. Onu tanıyan herkes seviyor, evindeki zorluklar yüzünden ona acıyordu. Evde erkek kardeşlerinin sözü geçmekteydi. Annabelle onların hizmetçiliğini, aşçılığını yapıyor, gömleklerini yıkayıp ütülüyordu; piyano çalmasına karşı çıkmıyorlar, ama bu yüzden görevlerini ihmal etmesine de izin vermiyorlardı. Annabelle iki yıl boyunca üniversiteye devam etmiş, parasızlıktan tahsilini yarıda bırakmak zorunda kalmıştı; daha sonra piyano öğrenimi için burs kazanmış, ancak babası felç geçirdikten sonra annesi yardımını istediğinden bunu da yarım bırakmıştı. David, onun ziyan olmuş yıllarına fazlasıyla sinirlendiğinden bu konuyu açmamaya çalışmış, yalnız arada bir, dilinin ucuna gelen ağır sözleri kullanmamaya dikkat ederek, "Seni bu perişanlıktan kurtaracağım, hem de kısa zamanda, çok kısa zamanda," demişti. O zamanlar yirmi altı yaşındaydı. Oakley'deki bir araştırma laboratuvarında pek düşük bir aylıkla çalışmaktaydı, işine dönmeyi düşünüyordu, ama Annabelle planlarını altüst etmişti. Özel kuru-

luşlarda iş aramaya karar verip New York eyaletinin Froudsburg kasabasındaki Cheswick fabrikasının ilanına cevap göndermişti. La Jolla'ya ne zaman döneceğini kesin olarak belirtmemişti, ama iki üç ay içinde, belki de daha önce, hiç değilse bir hafta sonu geçirmek için geleceğini söylemişti. Atlantik kıyısına doğru yola çıktığında, Annabelle'le tanışalı altı hafta oluyordu; bu süre, insanın evlenmeyi düşündüğü kişiyi tanımasına yetmeyebilirdi, ama David o sıralarda Annabelle'le evleneceğini biliyordu, kaçınılmaz ve doğru bir karardı bu, Annabelle'in de böyle düşündüğünden emindi.

Kararı konusunda yengesiyle amcasına herhangi bir ipucu verip vermediğini hatırlamıyordu, ama her ikisinin de Stanton Ailesi'ne yukarıdan baktıklarını fark etmişti. Stanton'ların Kelsey'ler kadar zengin olmadığı belki doğru, ama ailelerin değeri parayla mı ölçülmeli, diye düşündü. Erkek kardeşleri içki içip tembellik ediyorsa bu Annabelle'in suçu muydu? David'in babası, yani Bert Amca'nın kardeşi, David'in yetişmesi ve eğitimi için yeterince para bırakmıştı, Kelsey Ailesi'nde kimsenin para sıkıntısı olmamıştı, ama herkesin böyle bir avantajı olamazdı. Bert'in bir sigorta şirketinde rahat bir işi vardı, otuz yıldır aynı yerde çalışıyordu. Arada bir, başını üzüntüyle iki yana sallayarak, kardeşi Arthur'un iş hayatındaki ataklığından söz ederdi, ama David'in babası yoksul ölmemişti, annesi de varlıklı bir ailenin kızı olarak evliliğe para getirmişti. David on yaşındayken babası zatürreeden ölmüş, dört yıl sonra da annesi bir otomobil kazasında hayatını kaybetmişti. Amcasıyla yengesi onun rahatını sağlayıp kendi çocukları gibi büyütmüşler, gereğinde övmüşler, okuldaki başarılarıyla gurur duymuşlardı. Bert, babalık rolünü her anlamıyla benimseyemeyecek kadar sıkılgan bir insandı, ama David bunun üstünde durmamıştı. Bert iyi huylu, yardımsever, koruyucu bir amcaydı. Karısı kendisinen daha az zeki, daha yüzeysel bir insandı, kırk iki yaşında olduğu halde gençliğe bağlılığını başarıyla sürdürüyordu. Sadece mektupları eski modaydı; modası geçmiş snopluklar, pratik öneriler ve David'in para durumuyla ilgili sorularla doluydu.

David, annesinin Annabelle konusunda ne düşüneceğini tahmin etmeye çalıştı, acaba içinden geçenlere uyup, "Hemen ona evlenme teklif et" mi derdi, yoksa maddi ve sosyal nedenler yüzünden bu evliliğe karşı mı çıkardı? David annesinden oldum olası çekinmiş-

ti; anılarında kendisini en çok on dört yaşında, annesinden kısa boylu, ondan daha sıkılgan ve okulun baskısı altında ona göre çok daha az özgürlükleri olan bir çocuk olarak hatırlıyordu. Annesi Florida'ya ya da Minnesota'ya gitmek için uçak kiralar, kocasının işlerini halletmek için şehirlerarası telefon görüşmeleri yapardı. Yan odadaki konuşmalarını, annesi yaptıklarını anlatırken babasının hayranlık ve mutlulukla gülüşünü duyardı. Annesi sadece arada bir, olsa olsa ayda en çok bir kere, David'in yatağının yanında oturup iyi geceler dileyerek öperdi. David, bilim adamı olma isteğinin annesi tarafından nasıl karşılanmış olacağını gözünün önüne bile getiremiyordu. Bilime atılmak, derdi herhalde, başlangıçta çok hoşuna gitse bile, kısa zamanda bunun bir erkeğe göre fazlasıyla rahat bir kariyer olduğuna karar verirdi. Yine de David, annesinin Annabelle Stanton'u kabul etmiş olacağını düşünmeyi yeğliyordu.

David, sigara ve içkide aşırıya kaçmadığı halde, aşkının o ilk tatlı heyecanıyla ikisini de bırakmıştı. Artık böyle basit, küçük zevklara ihtiyaç duymuyordu. Cheswick'te işe başladıktan sonra, bir sabah kahvesi molasında bir sigara yakmış, ama yaptığının adeta bir günah, bir tür sözünden dönme olduğunu düşünerek hemen söndürmüştü. Artık ikisini de aramıyordu, yalnız hafta sonu şölenlerinde, Annabelle'le birlikte olsa, yemekten önce birkaç kokteyl içebileceklerini düşünüyordu. Yemeklerde hoş bir çeşni olarak şarap içiliyordu. Bir seferinde Annabelle'e yazdığı mektupta, "Crème de menthe, konyak ya da Chartreuse sever misin?" diye sormuştu. Annabelle cevap vermemişti. Ne var ki, Annabelle'in Gerald'la evlenmesinden sonra sormuştu bu soruyu. Artık küçük zevklere pek zaman ayıramıyordu herhalde, Gerald'ın da kesinlikle konyak alacak parası yoktu.

4 Yapraklar sararıp solarak dökülmeye başlamıştı; bazıları kırmızıya dönüşüyor, dallarda haftalarca asılı kalıyordu. Kasımın biri olmuş, David'in mektubuna Annabelle'den hâlâ cevap gelmemişti. Acaba tekrar yazmalı mıydı, yoksa son mektup Annabelle'in

başını derde sokmuş, Gerald postayı kontrol etmeye mi başlamıştı?

David, ona telefon etmeyi düşündü, ama Annabelle'i bir sürprizle karşı karşıya bırakmak, sonradan değiştiremeyeceği olumsuz bir cevap vermeye zorlamak istemiyordu. Bu yüzden o güne kadar telefon etmekten kaçınmıştı. "Senden haber almak hoşuma gidiyor, David, ama lütfen *sakın* bir daha arama –söz ver bana!" deyişini duymak istemiyordu. Annabelle istese tabii ki söz de verirdi. Böylece, telefon etmemekle, bu son şansı elinde tuttuğuna inanıyordu.

Bayan McCartney'in pansiyonunda Effie adlı kız gözlerini David'den ayırmıyor, iş dönüşü saat beş buçukta evde karşılaştıklarında, "Merhaba, yine saat gibi dakiksiniz," gibilerinden tam ve düzgün bir cümleyle, gülümseyerek selamlıyordu onu. Effie, artık kahvaltı ve yemeklerde dört kişilik bir masada David'le birlikte oturmaya başlamıştı, her sabah kahvaltıda David kitabını açmadan önce onunla sohbet etmeye çalışıyordu (David, akşam yemeklerinde kitap okumayı kahvaltıya oranla daha büyük saygısızlık saydığı için akşamları sofrada kitap okumazdı), akşam sofralarında Effie'nin gösterdiği konuşma çabaları, aynı masada oturan Bay Harris'le Bay Muldaven'in anlayış dolu gülümsemelerine yol açıyordu. Effie'nin gevezelikleri, Bay Harris'le Bay Muldaven'in beyzbol sonuçları ya da verilen yemek konusunda homurdandıkları eleştirilerden daha kötü sayılamazdı. Hiç değilse Effie'nin neşesi insanın içini açıyordu, David kızın davranışlarının samimi olduğuna inanmıştı. Ama iki gencin masada flört ettiklerini sanan yaşlı adamların yüzündeki muzip gülümseme David'i rahatsız etmekteydi. Bayan McCartney'in de onları uzaktan ilgiyle izlediğini sanıyordu.

Haftada en az iki akşam David'i ziyarete gelen Wes Carmichael Effie'nin kim olduğunu sordu. Merdivenlerde oturup beklediği gece, David'in kızla birlikte eve döndüğünü unutmamış, çünkü o akşam David'i ilk kez dişi bir yaratıkla birlikte görmüştü.

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi David.

"Ama nerede çalıştığını söylemedi mi?"

"Söyledi, ama unuttum."

Wes, David'in bakışlarını üstüne çeken alaycı bir kahkaha attı.

"Ama eminim ki, o senin hakkında her şeyi biliyordu, en ufak ayrıntılarına kadar," dedi sırıtarak.

David, Wes'in bakır rengi bira kutusunu avuçlarının arasında yuvarlayışını izledi. Yüreğini korku sarmıştı. Acaba kız onu evine kadar izlemiş olabilir miydi? Ama arabası yoktu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu David.

"Bana durmadan senin hakkında sorular soruyor, söylediklerimi unutmadığından kesinlikle eminim!"

"Onunla konuştun mu?"

"Birlikte bir fincan kahve içtik, hepsi bu," dedi Wes, sakin, rahatlatıcı bir tavırla, birasından bir yudum içip bakışlarını yerdeki sarı halıya çevirdi. "Doğrusunu istersen iki kere görüştük. Andy'nin büfesinin önünde, daha doğrusu içinde karşılaştık."

David işin bu kadarla bittiğine inanmadı. Wes'in yüzünden suçluluk okunuyordu.

"Pek komikti doğrusu. Ben hep kendisi hakkında sorular soruyordum, oysa o konuyu hep sana getiriyordu. Aynı şirkette çalıştığımızı anlattım, sorularının ardı arkası kesilmedi. Anlaşılan onun kalbini kazanmışsın."

"Güldürme beni." David gözlerini kapadı, parmaklarını ensesinde kavuşturdu.

"Şaka etmiyorum. Her hafta sonu gitmene çok üzülüyormuş. Öyle söyledi. Kısacası onu tavlamak istesem bile, hiç şansım yok."

"İstiyor musun?" diye sordu David gözlerini açarak.

Wes başını yana eğip David'in yüzüne baktı. "Hayır, dostum, gerçekten istemiyorum. Ama biliyor musun, kadınların varlığından hoşlanmak diye bir şey vardır, Akşamları dışarıda birer bira içmek, biraz gevezelik etmek, neşelenmek, sonra evdeki cehenneme dönmek. Bunun nasıl bir şey olduğunu hiç tahmin edemezsin."

David sesini çıkarmadı.

"Onunla sohbet ederken aklıma gülünç bir fikir geldi, kendi kendime dedim ki, ya bizim David– " Wes gözlerini David'in yüzüne dikip duraladı.

"Devam et," dedi David rahat bir tavırla.

"Aslında söylememem gerekir, annenle ilgili." David cevap vermeyince Wes aceleyle devam etti: "Belki bir yerlerde bir kız arkadaşın var da, hafta sonlarında onu ziyarete gidiyorsun, bizler de böyle şeylerle hiç ilgilenmediğini sanıyoruz –ya da, bana sözünü

ettiğin kız yüzünden hiçbir dişi varlığın yüzüne bile bakamıyorsun–" Wes çekingenlikle gülümsedi. "Kötü bir şaka."

David "şaka" sözünü duyar duymaz zoraki bir kahkaha attı. "Gerçekten de gülünç olurdu."

Wes, boş bira tenekesini David'in çöp sepetine attı, yanında getirdiği kâğıt torbadan ikinci bir teneke çıkarıp kibarca David'e uzattı, ama David daha önce bir bira içmiş olduğu için başını iki yana sallayıp istemediğini belirtti. Wes, işyerinde kimseden gizlemeye gerek görmeden bira içiyor, ama hiç kilo almıyordu. Boyu bir metre yetmiş beş santimden fazla olmadığı hade, zayıflığı ve ince yapısı yüzünden daha uzun boylu durmaktaydı. Alnında yukarı doğru kıvrılan yumuşak, kumral saçları ona neşeli, akıllı, sürekli olarak gözlük takması gereken, on yedi yaşında bir genç görüntüsü veriyordu.

"Dışarı çıkmak dedim de," dedi Wes, "Hafta sonlarını geçirecek bir yer bulsam iyi olacak." Bira tenekesini başına dikerek bakışlarını tavandaki ışığa çevirdi, dövme demirden yapılmış, içinde iki ampul, iki de boş duy bulunan bir lambaydı bu. "Bazen senin o basit odanı bile kıskanıyorum, tuvaleti başkalarıyla birlikte kullanmak zorunda kalsan da, orası senin odan. Kimse içeri girip odayı seninle paylaşmak istediğini söyleyemez –Effie hariç belki!" Wes, yüz hatlarını değiştiren bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi.

"Bayan McCartney kuş uçurtmuyor –gelmeye korkar."

"Bütün pansiyon sahibeleri dikkat eder. Yine de bazı şeyleri engelleyemezler." Wes, sözlerine uygun düşmeyen bir hareketle öğrenci gibi işaretparmağıyla gözlüğünü düzeltti.

Üç gün sonra Wes, Bayan McCartney'in pansiyonunun giriş katında, elli yaşlarında, zayıf, kısa süre kaldığı için David'in adını bile öğrenemediği bir kadından boşalan odayı kiralamıştı. David bu haberi Effie Brennan'dan duydu. Bir akşam yürüyüşe çıkarken Effie'yle kapıda karşılaştı.

"İyi akşamlar, Bay Kelsey!" dedi Effie, şarkı söyler gibi bir sesle. "Arkadaşınız Bay Carmichael'in pansiyonumuza taşınacağını biliyor musunuz?"

David ilk olarak, Wes'le Laura'nın gerçekten ayrılmaya karar vermiş olacaklarını düşündü. Sonra Wes'in birkaç gün önceki sözlerini hatırladı. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Yarın akşam," dedi. "Bayan McCartney kabul ederse tabii. Bay Carmichael'le az önce konuştum. Kendisi–şey, geçenlerde sokakta karşılaşmıştık, pansiyonda oda boşalırsa haber vermemi istemişti. Yarın ilk iş olarak Bayan McCartney'i arayacak."

"Anlıyorum." David kızın sürdüğü parfümün kokusunu aldı, hoş, Effie'den beklenmeyecek kadar ilginç bir kokuydu bu.

Effie durakladı, gülümseyerek David'e baktı. "Fazla bir şey getirmeyeceğini söyledi. Pansiyon odasını bir anlamda evinin uzantısı olarak görüyormuş, öğrenci odası gibi. Bazen pek gülünç şeyler anlatıyor."

David hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı. "Bizimle oturması iyi olacak." Ayrılırken el salladı.

Nereye gideceğine karar vermeden evden çıkmıştı, ana caddeye doğru yürümeye başladı. Aklındaki karmakarışık düşüncelerden herhangi biri ön plana çıkmadan önce, *Seni kesinlikle ilgilendirmez*, dedi kendi kendine. Belki de boş yere kuruntu yapıyordu. Ama durumun böyle olmadığını biliyordu. Wes'in sokaklarda, arada bir birlikte gittikleri Michael'in barında, hatta fabrikada kadınlara nasıl baktığını fark etmişti. Wes, kadınlar konusundaki başarılarıyla övünüp durur, herhangi bir kadını elde edebileceğini söylerdi. "Hiçbir şeyden çekinmiyormuş gibi rahat davranmalı ama dolaysız olarak yaklaşmalısın," demişti. "Kadınların ağırbaşlı yaklaşımları yeğledikleri masalına inanma sakın. Yüzsüzce bir soruyla akıllarını başlarından al!" David o akşam bu sözlere gülmüştü. Ama şimdi Wes'in de kendisinden daha iyi olmadığını, tıpkı neslinin çoğunluğunu oluşturan ikinci sınıf insanlar gibi başkalarıyla düşüp kalkacağını, karısını aldatacağını anlamak onu üzmüş, canını sıkmıştı. Wes, okulu bitirdikten hemen sonra kaleme aldığı, asal gazlarla ilgili bir makaleyi gösterdiğinde ona duyduğu saygının nasıl arttığını hatırladı. Wes, gelecek yılları Cheswick fabrikasında ziyan etmemek koşuluyla hâlâ olağanüstü bir kimyager olabilecek kapasitedeydi. Ama ya Effie Brennan'la, ya da başka bir kadınla veya kadınlarla yapacağı kaçamaklar adına leke sürecekti. Wes'in kendine olan saygısını kaybetmesi, bunun da meslek hayatını etkilemesi, hiç değilse vicdan azabı yüzünden hayalgücünün kısıtlanması David'e kaçınılmaz gibi görünüyordu. Acaba gerçek miydi bunlar? Gerçek olan bir şey var mıydı?

İçindeki ses, *Seni kesinlikle ilgilendirmez,* diye tekrarladığında David, Michael'in barının pembe-sarı ışıklarına birkaç metre kala durdu. Geri döndü ve tekrar pansiyona doğru ilerlemeye başladı. İyi bir jeoloji kitabı okuyup bunları unutmaya karar vermişti.

Wes, ertesi akşam saat altıda bir bavul, iple bağlanmış iki paket kitap ve daktilo makinesiyle Bayan McCartney'in pansiyonuna taşındı. David'e, fabrikaya onun arabasıyla gidip geleceğini düşünerek kendi arabasını Laura'ya bıraktığını söyledi, David kabul etti. David, Bay Harris'le Bay Muldaven'i yemek saatinde rahatsız etmemek için önceden Bayan McCartney'le konuşmuş, Bay Carmichael'in kendisiyle aynı masada oturmayı yeğleyeceğini, bu yüzden ötekileri başka bir masaya almasını rica etmişti. Bayan McCartney bunu memnuniyetle yapacağını söyledi. Bay Carmichael en iyi kiracısı Bay Kelsey'in arkadaşı olduğuna göre onu da seveceğinden emindi.

Effie Brennan o akşam yemekte Wes'le David'in arasında aynı masada otururken biraz heyecanlı, ama mutlu görünüyordu. Mavi siyah çizgili, saten bir bluz giymişti, en güzel giysisinin bu bluz olduğunu bir süre önce David'e söylemişti. Kulaklarında pembe mersan küpeler vardı.

"Bence hiç de fena sayılmaz," dedi Wes neşeyle, köftesinin üstüne ketçap dökerken.

"Burada isteseniz de kilo alamazsınız," dedi Effie Brennan. "Kahvaltı hariç. Tonla yulaf ezmesi çıkıyor. Pazar sabahları jambon da veriliyor, ama pek fazla değil."

David kendini zorladığı halde söyleyecek bir şeyler bulamıyordu. Wes'le Laura arasında neler geçtiğini, boşanmaya karar verip vermediklerini, Wes'in nerede olduğunu Laura'nın bilip bilmediğini de duymak istemiyordu. Önceki akşam yüreğinde anlamsız bir şövalyelik duygusu, Effie'nin el değmemişliğini koruma içgüdüsü kımıldamıştı, ama onun kaderiyle de hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Bakire gibi görünüyordu Effie, ama gerçeği kim bilebilirdi? Karşı duvarda asılı duran, solmuş orman manzarası tablosuna baktı, gözlerini köşe dolabındaki hepsi bitpazarından alınmış kaba saba, çirkin, beyaz bardaklarla birkaç tabağa kaydırdı. Duvar kâğıdının mavisi yer yer değişiyordu, bazı yerleri daha açık renkteydi, buralarda

uzun süre durmuş olan tablolar ve mobilyalar kâğıdı yıllarca ışık etkisinden korumuştu.

"Sen ne dersin, David, Wes neşeli bir sesle. "Neden gülüyorsun? Buraya taşınmamı kutlamak istememde gülünecek ne var?"

"Hiç!" dedi David. Wes'le Effie'nin neler konuştuklarının farkında bile değildi.

Effie peçetesini ağzına kapayıp gülmeye başladı. "Dostumuz başka dünyalarda geziyor." Uzun kirpikli gözlerini David'e çevirdi.

David, üstünde minik bir parça vanilyalı dondurma duran kekinden bir çatal aldı, dondurmayı kahvesine koyup eritti, bu fikir Effie'nin pek hoşuna gitmişti, o da hemen aynı işlemi yaptı.

"Hafta sonlarında annenize giderken yolunuz uzun sürüyor mu?" diye sordu Effie.

"Aşağı yukarı bir saat," diye karşılık verdi David.

"Geceyi orada geçirmenize izin veriyorlar mı?"

David, Effie'nin bu sorunun olumlu cevabını Bayan Beecham'dan ya da Wes'ten aldığından emindi, çünkü onlara bakımevinde gecelemesine izin verdiklerini söylemişti. "Evet. Bu açıdan bana çok yardımcı oldular. Banyolu, özel bir odam var. Tabii annemle birlikte yemek yememe de izin veriyorlar."

"Bakımevinin adı ne?"

David masanın altında dikkatle ayak ayak üzerine attı. "Şey, annem yıllar önce bundan kimseye söz etmememi istemişti, bu yüzden söyleyemeyeceğim. Orada olmaktan üzüntü duyuyor, benden başka ziyaretine giden birkaç arkadaşı da var tabii, ama kimseye söylemeyeceğime söz verdirdi."

Effie, David'e baktı. "Çok üzüldüm," dedi ciddi bir sesle. "Ama sizin gibi iyi bir oğlu olduğu için şükretmesi gerekir."

Wes, saygısızca "Tanrı Kraliçeyi Korusun" marşını mırıldanmaya başladı. David, onun yemekten önce en az iki viski içtiğini biliyordu. Artık Effie'yle birlikte geçireceği akşam için hazır duruma gelmişti anlaşılan.

Effie'nin Wes'e, "Aslında bir mektup yazmam gerekiyor," dediğini duydu.

"Hemen yazın," dedi Wes, "benim de birkaç dakikalık bir işim var." Effie'ye göz kırptı, kaçamak değil, kendi deyimiyle her za-

man sonuç veren dolaysız yolu deniyordu. "İkinizi de saat sekizde bekliyorum, tamam mı?" diye sordu ayağa kalkarken. "İzninizle." Eğilerek selam verdi. "Sanırım odamın nerede olduğunu biliyorsunuz." Bay Harris'e, özel hastabakıcı Bayan Starkie'ye, yorgunluktan kapıya dayanmış, servisi kaldırmak için müşterilerin yemeklerini bitirmelerini bekleyen Sarah'ya ve o sırada içeri giren Bayan McCartney'e başıyla selam vererek salondan çıktı.

Bayan McCartney kiracılarına bir açıklama yapmak istiyordu, herhalde kalorifer ya da sıcak suyla ilgilidir, diye düşündü David. Kadın, eğlenceli bir partiyi susturmak istercesine ince kollarını havaya kaldırdı, "Bu akşam yemekte patates püresi de olacaktı, çocuklar, ama *nedense* – patatesler yandı!" dedi. Gülerek sözlerine devam etti: "Tencerenin ortasından yanmamışları alabilirdik, ama hepinize yetmezdi." Ağzından çıkan son sözlerle birlikte başını eğdi. "Aşçıyla beni affedeceğinizi ve açlıktan ölmeyeceğinizi umarım. Yanmış patates –hayır, kesinlikle olamaz." Artistik bir el hareketiyle ve tekrar başını eğerek bütün salonu kat edip, mutfağa açılan servis odasına doğru yürüdü.

"Bayan McCartney!" diye seslendi Effie. "Yanmış patateslere bir parça fındık ezmesi konursa yanık tadının yok olacağını duymuştum."

"Bayan Harris hafif bir kahkaha attı.

"Ah, sağ olun, Effie. Aşçıya söylerim," dedi Bayan McCartney, oynadığı rol berbat olmuştu.

"En iyisi, siz her zaman ocakta biraz fındık ezmesi bulundurun," dedi Bay Harris, tekrar yüksek sesle güldü.

David, iskemlesini geriye iterek yerinden kalkmaya hazırlandı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Effie.

"Tabii."

"Arkadaşınız Bay Carmichael –Wes hakkında. Wes evli, değil mi?"

"Evet," dedi David.

"Biraz garip bir durum. Evli erkeklerle randevulaşmayı sevmem demek istiyorum. Otelde veya benzeri bir yerde kalıyorlarsa odalarına gidip birlikte içki içmek istemem. Ona kaba davranmaktan çekindim, ama yapamam doğrusu," dedi Effie ciddi bir tavırla, sözlerini vurgulamak istercesine yavaşça başını salladı. "Konuyu büyüt-

mek istemiyorum," diye gülümseyerek. "Belki siz kendisine bildirirsiniz diye düşünmüştüm. Ama sizinle konuştuğumu söylemeyin. Yapar mısınız bunu?"

"Olur," dedi David, Effie'yle daha önceki konuşmalarından farklı bir ses tonuyla. Effie'yi birden cana yakın bulmaya, neredeyse ondan hoşlanmaya başlamıştı.

"Sizin bu akşam gitmek niyetinde olmadığınızı düşünmüştüm de," dedi Effie heyecanla.

"Gitmek mi? Nereye?"

"Onun odasına. İkimizi de davet etti, biliyorsunuz ya." Her zamanki gibi ani bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. "Duymadınız mı? Şampanya ve buz alacağını söyledi, bu yüzden dışarı çıktı."

David başını iki yana salladı. "Üzgünüm, ama duymadım."

Effie'nin gülümsemesi silinir gibi oldu. "Ama geleceksiniz, değil mi?" diye sordu umutla.

David kurtuluşu olmadığını anlamıştı, gerçi Wes kızla baş başa kalmayı yeğlerdi mutlaka, ama yine de David'in davetini kabul etmemesine gücenecekti. "Bu akşam gelirim, ama bundan sonraki akşamlarda yokum," dedi David

"Bundan sonraki akşamlar mı?" Effie iskemlesinde dikildi. Gözlerini kırpıştırdı. "Bakın, Bay Kelsey, bana hakaret etmek niyetinde olmadığınızı umarım. Daveti kabul etmek zorunda değilim."

David yanağını ısırdı, kırıcı değil, sadece açık sözlü olmak istemişti.

"Üstelik o benim dostum değil, sizin dostunuz." Effie ayağa kalkıp yemek solonundan çıktı.

O akşam saat sekize doğru Wes kapıyı vurduğunda David odasında kitap okumaktaydı.

"Effie senin gelip gelmeyeceğini soruyor," dedi Wes. "Haydi ihtiyar, kalk bakalım, istersen bütün yıl her gece kitap okuyabilirsin."

David gülümseyerek kitabını yatağa fırlattı. Elbise dolabının kapağındaki aynada aceleyle saçını taradı.

Wes, yolda Effie'nin odasının önünde durup kapıyı vurdu. "Hazır mısınız? David de geliyor."

"Hazırım, bir saniye," dedi Effie, Wes kendinden emin bir tavırla David'e gülümsedi. Çok geçmeden Effie kapıyı açtı. Elinde ufa-

cık bir çanta vardı. David kızın iç bayıltıcı olmayan, hoş parfümünün kokusunu daha iyi duyuyordu.

Wes, lavaboyu buz küpleriyle doldurmuş, iki şişe şampanyayı yarısına kadar buzlara oturtmuştu. Konuklarına yer gösterdi, buzdaki şişeleri çevirdi, birini çıkarıp yeterince soğumuş olup olmadığına baktıktan sonra tekrar yerine koydu. Effie koltuklardan birine dimdik oturdu, David Wes'in yatağına yerleşti. Wes şampanyayı ustalıkla kadehlere doldurdu –mutfaktan kaba saba, ayaklı dondurma kadehleri ödünç almıştı, Wes'in odasının ve Bayan McCartney'in pansiyonunda geçireceği günlerin şerefine kadeh tokuşturdular. Wes bardakları tekrar doldurdu.

Effie'nin yanakları hafifçe pembeleşmeye başlamıştı. Saçma sapan konulardan konuşulmaktaydı, David ne konuşmaya katılıyor, ne de dinliyordu. Wes ikinci şişeyi de açmış, üçüncüsünden söz ediyordu. Gerekirse marketten gönderebileceklerini söyledi. Odadaki sigara dumanının çıkması için camı açtı. Effie'nin koltuğunun yanına, yere oturdu. Konuşurken arada sırada kızın eline ya da koluna hafifçe dokunmaya başladı. Effie kolunu çekiyor, sevimli gülümsemesiyle David'e bakıyordu. "İşinizi biraz anlatmak istemez misiniz?"

"O anlatsın," dedi David.

"İş mi? Bu akşam işin lafı bile edilmeyecek," dedi Wes.

Effie'nin bakışları donuklaşmaya başlamıştı. "Ben yakında burada olmayacağım," diyordu Wes'e. "Ev buldum, aralık ayının birinde taşınacağım, on günüm kaldı."

Wes inledi. "Ama yine de buralarda olacaksınız, sizi ara sıra da olsa görebileceğim, değil mi?"

"İkinizle de görüşeceğim kısmet olursa," dedi Effie.

David sırtını duvara yaslamış, arada bir Effie'ye bakıyordu. Kızın saçlarının neredeyse Annabelle'in saçlarıyla aynı tonda olduğunu yeni keşfetmişti. Effie'nin kendinden emin davranışları değişmişti, gözleri David'in yüzünden, dizine dayadığı ayağındaki kahverengi mokasene, oradan Wes'e, sonra tavana gidiyor, ardından aynı turu tekrarlıyordu. Wes kolunu kızın oturduğu koltuğun kenarına dayamıştı, Effie'nin elleri kucağındaki sigara paketiyle oynamaktaydı. David'in canı sıkılıyordu, odasında kitap okumayı yeğlerdi. Effie kahverengi mokasenler hakkında bile fikir yürüt-

müş, onları pek beğendiğini söylemiş, her zaman böyle pamuklu kumaştan pantolon giyip giymediğini sormuştu. Kimi ilgilendirirdi sanki? Evet, demişti David. Laboratuvarda hemen her gün buna benzer bir pantolonla renkli gömlek, eski bir ceket, ayağına da mokasen ayakkabılar giyerdi, çünkü Bay Lewissohn'un, "müşterilerle" sık sık görüşeceğini düşünerek takım elbise giymesini önermesi sinirine dokunmuştu; "müşteri", Bay Lewissohn'a göre kutsal bir sözcüktü. David laboratuvarda asitten korunmak için üstüne uzun beyaz bir gömlek giyerdi, bu yüzden kimse gömleğin altındaki giysileri fark etmezdi. İyi elbiselerini Ballard'daki evde saklıyordu. Pansiyondakiler, annesine bakmak için giyimden bile tasarruf ettiğini düşünüyorlardı herhalde.

David, Wes'in Effie'den pek yakın bir gelecekte birlikte bir otomobil gezintisi yapmaya söz aldığını duydu.

Wes, David'e dönüp, "Arabayı alırım, sorun değil," dedi kararlı bir tavırla.

Ne alçakça bir plan, diye düşündü David, Wes kadın istiyorsa, neden para karşılığında birini satın alımıyordu? Effie'nin bedeninden başka nesiyle ilgileniyordu, nesinden yararlanabilirdi? Effie, Annabelle gibi piyano çalmıyordu, onun kadar sevimli değildi, ucuz bulvar gazeteleri ve kadın dergilerindeki öneriler sütunlarında genç kızların erkeklerle buluşmalarında nasıl davranmaları gerektiği konusundaki öğütleri okumuş, görünüşte terbiyeli, sıradan bir kızdı. Bu tür yazılarda sürekli olarak, namuslu bir kızın "nereye kadar" gidebileceğinden söz edilerek bütün dikkat seks konusuna toplanıyordu. Bütün erkeklerin seks düşkünü olduğu varsayılıyordu. Öte yandan, genç kızların çoğu biyolojik gereksinmelerinden başka bir şey düşünüyor muydu? Çoğunluk, yirmi beş yaşından önce evlenmek ve düzenli aralıklarla çocuk sahibi olmak derdindeydi. Annabelle yirmi iki yaşındayken müzik tarihinin en büyük iki lirik dehası olduklarını söylediği Schubert'le Mozart konusunda bir kitap yazmayı planlamaktaydı. David, bu planın ve Annabelle'in ona gösterdiği notların ne olduğunu sık sık düşünürdü. Parlak fikirleri, bulaşık sularıyla birlikte akıp gitmiş miydi? Yoksa hâlâ projesinden vazgeçmemişti, kitabı yazacaktı da, düşüncelerinin zamanla gelişmesini mi bekliyordu?

Wes'le Effie, David'in dalgınlığıyla alay ederek onu hayallerin-

den ayırdılar. Effie odasına gitmek üzere kalkmaya hazırlanıyordu. Wes'in yeni bir şişe şampanya getirtmek için telefon etme önerisine şiddetle karşı koydu. Wes, David'den biraz daha kalmasını rica etti, ama David, Wes'e karşı ender olarak takınabildiği kararlı bir tavırla, okuması gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Saat on bir olmuştu. David'le Effie, Wes'in konukseverliğine teşekkür ettiler ve onu tek başına bırakıp çıktılar.

"Ertesi sabah su içerseniz şampanyanın etkisi yenilenirmiş diye duydum," diyerek kikirdedi Effie. David'i kapısında bekletiyor, Odeon sinemasında cumartesi günü ilginç bir filmin başlayacağını laf kalabalığıyla ayaküstü anlatıyordu.

"Ne yazık ki ben burada olmayacağım."

"Tamam, doğru. Ama pazartesi de oynayacak. Bir düşünün bakalım." Birdenbire usanmış gibi geri dönüp kendi odasına doğru ilerledi. "İyi geceler, David."

"İyi geceler."

Bundan sonraki on gün içinde David'in kötümser önzesileri gerçekleşir gibi oldu. Wes, cumartesi akşamı Effie'yle sinemaya gittiklerini söyledi. Onu bir kerecik öpebilmişti. Wes, Laura'nın birkaç kez fabrikaya telefon ettiğini, ama kendisinin onunla konuşmadığını da anlattı. Bir seferinde Laura, fabrikayı arayıp David Kelsey'i istemişti. Wes'in adresini öğrenmek istiyordu, ama Wes açık vermemesini istediğinden David bu konuda bilgisi olmadığını söyledi. Laura diretti, sesi bir subayınki gibi resmiydi. "O halde lütfen öğrenin, benim için çok önemli." David Wes'e, durumun ne kadar ciddi olduğunu, onunla ilişki kurmasının gerekip gerekmediğini sordu.

"Hırlaşacak kimsesi kalmadı artık. Laura'nın bütün isteği bu, birine bağırıp çağırmak."

David bu konudan rahatsız oluyor, Wes'le Effie'yi mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyordu, ama Effie her gün kahvaltıda ve akşam yemeğinde onu da konuşmaya katılmaya zorluyor, her gün iki kere birlikte televizyon izlemeye davet ediyordu. Wes evden küçük televizyonunu getirmişti. David, canını sıkan nedenin Wes'in ahlâk anlayışı olmadığını fark etti, ahlâkla ilgisi yoktu bunun. Arkadaşının ona yakıştırdığı kişiliğe uymayışına üzülüyordu, Wes hiçbir zaman David'in umduğu insan olamamıştı.

5 Aralık ayının on ikisinde David daha fazla beklememeye karar verdi. Ertesi gün, bir cumartesi günü, Ballad'daki evinde, Noel'de buluşmayı önerdiği mektubun kaybolduğundan korktuğunu bahane edip sabırsızlığını gizlemeye çalışarak Annabelle'e yeniden mektup yazdı. Önceki mektubun adrese ulaştığından emindi, ama Gerald mektubu görmüş ve Annabelle'e verilmemiş olabilirdi. Ya da Gerald mektubu görmüş ve Annabelle'in cevap yazmasını yasaklamıştı. Bir an, Annabelle'e bundan önce yazdığı dört mektuptan birini Gerald'ın okuduğunu gözünün önüne getirdi. Onunla birlikte olmadığı sürece mutlu olamayacağını, bir araya gelebilmek için elinden geleni yapacağını yazmış, kullandığı sözcükleri tam olarak hatırlayamamakla birlikte, elinde sınırsız güçler bulunduğunu, bunları henüz kullanmaya başlamadığını bildirmişti. Tabii sadece ruhsal ve duygusal güçlerden söz ediyordu. Mektupların yazılış amaçlarına göre insanı sırasında etkileyeceğine, güçlendireceğine, kandıracağına, sırasında da yıkabileceğine kesinlikle inanıyordu. Heloise ile Abelard'ın mektuplarını içeren kitabı Annabelle ona ödünç vermişti, Annabelle de bunu biliyordu. Ama kocası olacak o domuz eğer bu mektubu okuduysa, içgüdülerine uyarak mutlaka kendini korumaya çalışmış, Annabelle'in cevap yazmasını, belki de David'den bundan sonra gelebilecek mektupları açmasını yasaklamış olabilirdi. David'in yengesinden duyduklarına göre, Gerald ne kadar haremağası görünüşlü olursa olsun, evlilikte onun sözü geçiyordu, yengesi de bunları Annabelle'in La Jolla'daki ailesinden duymuştu.

David, Wes'in akşamları onu odasında ziyaret etmesini alışkanlık haline getirmesini istemiyordu, Wes de bunun farkına varmış ve gücenmişti.

"Senin iffetli biri olduğunu zaten biliyordum," dedi sözlerini yumuşatan bir gülümsemeyle, "ama bu kadar yobaz olduğunu bilmiyordum. Kızı sadece iki kere sinemaya götürdüm, hepsi bu."

"Yobaz olmadığımı umarım," dedi David sakin bir sesle. "Ama bence yine de can sıkıcı. Sonu yok."

"Ya senin âşık olduğunu söylediğin kız? İki yıldır yüzünü bile görmemişsin. Bunun sonu var mı sanıyorsun? Bu arada kendisine senden daha çok ilgi gösteren biriyle tanışabileceğini düşünmüyor musun?"

"Sanmıyorum." David'in arabasında kentin kuzeyindeki fabrikaya gidiyorlardı.

"O zamana kadar da dünyadan elini eteğini çekmek istiyorsun."

David cevap vermedi. Wes, bir yıl kadar önce onu eskiden ilişkisi olan iki kız arkadaşıyla tanıştırmış, ama David'in kızlardan herhangi biriyle tekrar buluşmaya kalkışmamasına pek şaşırmış ve üzülmüştü. "Ama neden?" diye sormuştu Wes. "Ben falancayla neredeyse evlenecektim!" O sıralarda David, Annabelle'in evlendiğini henüz duymuştu, kızlarla buluşmaya razı olması bile mucize sayılırdı. Wes'le Laura'nın yeni ve mutlu yuvalarına gitmeyi kesinlikle istememiş, bunun üzerine Wes, David'le birlikte kızları Red Schooner Inn'de akşam yemeğine davet etmişti. Kızlar birbirleriyle arkadaştı, biri Froudsburg'da oturuyordu. Wes durmadan David'in biraz da sosyal hayatı olması gerektiğini vurgulayınca David, Kaliforniya'da bir kız arkadaşı olduğunu, onu sevdiğini ve evlenmeyi düşündüğünü söylemek zorunda kalmıştı. Arkadaşının üniversiteyi bitirmek üzere olduğunu, tahsilini tamamlayıp evlenmeden önce bir yıl süreyle çalışmak istediğini anlatmıştı. Bu sözlerin Wes'i şaşırttığını hatırladı, Wes, ya kızın olağanüstü biri olduğunu, ya da David'in karşı cinse özellikle soğuk davrandığını söylemekten kendini alamamıştı. "Kadınlara karşı soğuk davrandığımdan değil," demişti David. "Sadece içlerinden *birine* derin bir sevgiyle bağlıyım. Bu kadar basit bir şeyi anlamıyor musun?" Wes'e göre bunu anlamak, karmaşık bir kimya denklemini çözmekten çok daha zordu. Daha da ileri giderek bu kızın –David adını belirtmemişti– David'i gittikçe insanlıktan uzaklaştırdığını ileri sürdü, oysa Annabelle bunun tam tersini yapmıştı. Wes, insanlık sözüyle sarhoş olup aşırıya kaçmayı mı kastediyordu acaba?

David, yine de Wes'le kadınlar dışındaki konularda sohbet ederek geçirdiği saatleri unutmamıştı, unutmak da istemiyordu, Wes'in ağır ağır yudumladığı viskilerden sonra gevşeyip konuşmaya başladığı saatlerdi bunlar. Gerçi Wes duygusal konularda vurdumduymaz değildi, ama yine de his dünyasını açığa vurabilmek için önce alkol yardımıyla bilincini felce uğratması, en azından devre dışı bırakması gerekiyordu. Wes bir akşam, oğlunun eve dönmesini yıllarca boşuna bekleyip uzun arayışlardan sonra korkunç bir hale gelmiş cesedini bulan ve bu paramparça bedeni sevgiyle okşayan, pa-

çavralar içindeki yaşlı bir kadının hikâyesini uyduruvermişti. Kadının neden böyle davrandığını sormuştu David'e. Ardından hikâyesine devam etmişti. Kayıp oğlun çoluğu çocuğu yoktu, hayatta hiçbir başarı gösterememişti, çevredekiler anneye oğlunu bulmaya çalışmamasını, bu görüntüye yüreğinin dayanamayacağını söylemişler, ama o yine de gözyaşları içinde, elleriyle dizlerinin üstünde sürenerek oğlunun çürümüş cesedine parmaklarının ucuyla dokunmuştu. Wes kişiler arasındaki ilişkilerin geçiciliğinden ve anlamsızlığından söz etmişti. Bu ilişkilerin evrenin sırları kadar anlaşılmaz ve önceden tahmin edilmez olduğunu David gibi o da biliyordu. Anneyle kayıp oğlunun sembolik hikâyesi, Wes'in Laura'yla ilk sorunları yaşamaya başladığı, mutluluğuna ilk gölgelerin düştüğü sıralarda ortaya çıkmıştı; David bu hikâyenin, Laura ne yaparsa yapsın, Wes'in onu yine de her zaman seveceğini belirten bir simge olup olmadığını düşündü.

Effie, aralık ayının birinde yeni evine taşınmıştı, Wes onu birkaç kere ziyarete gittiğini söylediği halde akşamlarını genellikle Bayan McCartney'in pansiyonunda geçirmekteydi, dışarı çıktığı akşamlarda da David yalnız olduğunu biliyordu, çünkü Wes ona sık sık birlikte çıkmayı öneriyordu. Laura bu arada Wes'in nerede olduğunu öğrenmişti. Wes, ayın yirmisinde eve döneceğine söz verip karısını uzak tutmayı başardığını David'e anlattı. David işin içinde bir tutarsızlık olduğunu düşünüyordu. Wes'in sözlerine bakılırsa, karısı yine eskisi gibi bağırıp çağıracak, Wes de köpek gibi söz dinleyecekti, bu yüzden kadın onun eve dönmesini dört gözle bekliyordu.

"Ev öylesine temiz olacak ki, soluk almama bile izin verilmeyecek," dedi Wes. "Gökten melek inse, halıya basmaya cesaret edemez. Laura bana, 'Görüyor musun, bir süre evden uzaklaştığında her şey ne kadar derli toplu duruyor,' diyecek. Beni böyle sıcak sözlerle karşılayacağından eminim, istersen bahse girebilirim."

David, bu sözleri dinlerken Wes'in Cheswick fabrikasının ikinci katında bulunan, her zaman derli toplu masasını gözünün önüne getirdi.

Fabrikanın tel örgü kaplı park yerinde manevra yaparken, Annabelle'e New York'ta buluşmayı önerdiği mektubu yazdığından beri her sabah yaptığı gibi, Annabelle buluşmaya gelemeyeceğini bil-

dirirse işinden istifa edip Hartford'a gideceğine ve duruma doğrudan doğruya elkoyacağına yemin etti. Annabelle'i görmek istediğini söyleyecek, gerekirse Gerald'la da konuşacaktı. Ama Annabelle istifa ettiğini duyunca ne diyecekti acaba? Bir araştırma laboratuvarında iş bulup Gerald'dan daha çok para kazanabilirdi, evini satar, işine yakın bir yerde onun kadar güzel bir ev alırdı. Ve o evde Annabelle otururdu. Şimdiye kadar aşırı bir sabır göstermişti, yeterince girişken olamamıştı.

"Hey!" dedi Wes. "Neden dişlerini gıcırdatıyorsun?"

David, fabrikanın doğu kapısının yakınlarında, arabasını her zaman bıraktığı köşede bir park yeri buldu. Kapının önündeki kamyondan kimyasal madde varilleri indirilmekteydi. David'le Wes içeri girebilmek için varillerin çevresinden dolaşıp kamyonun açık duran arka platformunun yanından sürünerek geçmek zorunda kaldılar. Wes, öğle yemeğinde görüşeceklerini söyleyip merdivenlere yürüdü. David, L biçimli koridordan binanın kuzeybatı köşesindeki ofisine doğru ilerledi. Helen Phimister adlı sekreteri, henüz gelmemişti; David kime kişisel olarak cevap vermesi gerektiğini kestirebilmek için masanın üstündeki mektup destesini gözden geçirdi. Genellikle saat on bir sularında mektuplarını dikte ederdi. Helen, David'den başka iki kişinin sekreterliğini yapıyordu. David, masadan mekanik konusunda bir elkitabı alıp odadan çıktı.

Kruvaze, gri takım elbiseli, pembe suratlı, hantal görünüşlü Bay Lewissohn yanından geçerken gülümseyerek, "Günaydın, Dave!" diye selam verip el salladı. David gülümseyip başını sallamakla yetindi. Kendi pozisyonunda olan birinin yarı bilimsel üniforması sayılan beyaz önlüğünü giymeyi unuttuğunu fark etti, ama yine de geri dönmedi. Cilalı makosenleri, mantar kaplı döşemede hemen hiç ses çıkarmadan hafif adımlarla yoluna devam etti.

Elektronik mühendisinin sorularından birini cevaplandırmak için kütüphanede o kadar uzun kaldı ki, ancak saat biri çeyrek geçe yemek vaktinin gelmiş olduğunun farkına varabildi. Bir kâse sebze çorbasıyla bir fincan kahve içip saat bir buçukta Helen'le öğleden sonra yapılması gereken işleri görüşmek üzere ofisine döndü. Bundan sonra, saat beşte fabrikanın damındaki paydos sireni çalana kadar zamanı tamamen unuttu. Aslında herkes evine gidip fabrikanın ana girişindeki kapı görevlisi Charley Engels'den başka

kimse kalmadığında biraz daha, hiç değilse saat altıya kadar çalışmak istiyordu, ama Wes'i eve götürmesi gerekmekteydi.

Tabii, Annabelle'den Bayan McCartney'in adresine mektup da gelmiş olabilirdi. Bu düşünceyle yüreğini hafif bir sevinç kapladı, kendinden emin bir gülümsemeyle Helen Phimister'e iyi geceler diledi.

Helen güler yüzle, "İyi geceler, Bay Kelsey. Bugün keyfiniz yerinde görünüyor," dedi. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında, güzel, iyi huylu bir sarışındı Helen.

"Teşekkürler, sizin de öyle," diyerek kendisinden beklenmeyen bir karşılık verdi David paltosunu giyerken. Paltosunun cebini, içinde Wes'in çalıştığı araştırma bölümünde yapılmış beyaz bir sıvı bulunan, henüz adı olmadığı halde cilt bakımında çok etkili olan bir şişe kabartıyordu, bunu Bayan McCartney'e verecekti. Pansiyona taşındığından beri götürdüğü üçüncü şişeydi bu.

David'le Wes birlikte eve dönerlerken Wes, o akşam Effie Brennan'a yemeğe gelmesi için David'i kandırmaya çalıştı. "Seni de birlikte getirmem için nasıl yalvardığını bir duysaydın," dedi. "Aslında beni değil, seni görmek istiyor."

"Yanlış adam seçmiş," dedi David gülümseyerek. Hayal gücünün yardımıyla ve bütün iradesini kullanarak, üstünde Annabelle'in el yazısıyla kendi adresi bulunan bir zarfı Bayan McCartney'in pansiyonunun giriş holündeki hasır masanın üstüne konduruvermişti.

"Bugün tekrar hatırlatmak için laboratuvara telefon etti," dedi Wes. "Bizi davet edeli beş gün oluyor, hiç değilse arayıp gelmeyeceğini söylemelisin."

"Bunu benim adıma söylemeni rica etmiştim."

"Evet, ama yapmadım. Seni gidi keşiş. Bu akşam çift porsiyon yiyebilecek kadar açım."

David, adına yazılmış olan mektubu hemen kaptıktan sonra bunun Annabelle'in yazısı olmadığının farkına varabildi.

"Ah, sevgilinden galiba," dedi Wes, sırıtarak uzaklaştı.

Mektup Effie Brennan'dan gelmişti. Hafif ve neşeli bir dille yazmak için aşırı çaba gösterdiği belli oluyordu. Effie, David'in daveti unutmuş olabileceğinden –David, Annabelle'in susuşuna kendince özürler bulduğunu hatırladı– söz ediyordu. Sonunda konuyu

fazla uzatmadan, "*Lütfen* gelin. Evime pek ender olarak konuk çağırıyorum. Sizi çok özledim," diyordu.

Mektuptaki yalvarıştan mıydı, yoksa akşamı tek başına geçirip Annabelle'in bunca zamandır neden cevap yazmadığını düşünmek istemediğinden mi, ya da cilt bakım losyonunu verdiği Bayan McCartney'in Effie hakkında söylediği dostça sözlerden mi, her nedense David aceleyle duş yaptı, gömleğini değiştirdi ve Wes'in odasına indi. Wes gitmiş olsa da, olmasa da fark etmeyeceğini düşünüyordu. Wes hazırlanmış, çıkmak üzereydi, David'in de geleceğini duyunca pek sevindi. David, Wes'in çıkmadan önce içtiği viskiye eşlik etmedi.

Effie Brennan'ın evi ana cadde üstünde, kadın giyim eşyası satan bir mağazayla bir nalbur dükkânının arasındaydı. Kırmızı tuğla binanın giriş kapısının üstünde bir dişçi tabelası yer alıyordu: DR. NAGEL, AĞRISIZ DİŞ TEDAVİSİ. Üniversitede biraz Almanca öğrenmiş olan David tabelayı Wes'e gösterip Nagel'in çivi anlamına geldiğini söyledi, ikisi birden güldüler. Effie, üçüncü katın merdiven holüne varmalarını beklemeden sokak kapısını açmıştı. İçeriden mis gibi kızarmış et kokusu geliyordu.

Effie Wes'e viski verdi, David'e viski veya martini ikram edebileceğini söyledi, ama David sadece bir bardak buzlu soda içmek istediğini bildirdi. Aslında buz da istemiyordu, çok soğuk içeceklerden nefret ederdi, ama Effie'den bardağa buz koymamasını rica etmekle işini zorlaştırabileceğini, servis yapma zevkini engelleyeceğini düşünmüştü.

"Bayan McCartney'in pansiyonunda yediklerinize mümkün olduğu kadar *benzemeyen* bir mönü düzenledim," diye seslendi Effie mutfaktan.

Mutfağın yanındaki girintide, parklardaki piknik masalarına benzeyen çapraz bacaklı beyaz bir masada yemeğe oturdular. Sofraya tertemiz, kolalı, pembe renkli, ince bir örtü serilmişti. Çok geçmeden Wes etin sosunu örtüye damlattı.

David şaraptan severek içti, bu şişeyi Wes'in yerine kendisinin getirmiş olmadığına hayıflandı. Wes'in bu kadar kaliteli bir Médoc'u Froudsburg'da nereden bulduğunu merak etmişti, ama sormaktan vazgeçti. Wes yine de David'in şarabı beğendiğini ve zevkle içtiğini fark etmişti. "Demek senin zayıf tarafın da şarapmış," de-

di. "Bunu daha önce neden söylemedin, dostum? Seni gidi zevk düşkünü centilmen seni!" Wes elini masanın üstüne doğru salladı, neredeyse şarap şişesini devirecekti.

"Şarap sevmek güzel bir şeydir," dedi Effie. "Ben dört yıl önce Kanada'dayken..."

David, ertesi gün Effie'ye çiçek göndermeye karar verdi. Bir çiçekçide demet demet krizantem gördüğünü hatırlar gibiydi. Bakışları Effie'nin konuşurken hareket ettirdiği incecik ellerine, boyalı tırnaklarına takıldı, ojenin rengi aşırıya kaçmadığı halde David gözlerini hemen başka yöne çevirdi, biraz korkmuştu. Annabelle tırnaklarını boyamazdı, bir keresinde David'e piyano çaldığı için tırnaklarını kısa kestiğini söylemişti.

Oturma odasına geçtiler, kahve servisi yapıldı; Wes, rıhtıma bağlanmış birkaç balıkçı teknesini gösteren ufak boyda bir yağlıboya tabloyu işaret ederek bunu Effie'nin yaptığını söyledi. Resim ne iyi ne de kötü sayılırdı. David uygun bir çift söz söyledikten sonra Effie'ye sık sık resim yapıp yapmadığını sordu.

Effie, eliyle odanın mutfak yönündeki duvarını gösterip, "Hepsi benim eserim," dedi. "Biri hariç," diye ekledi. Bu tablo, orta yaşlı bir adamın oldukça başarılı bir portresiydi. "Bunu bir arkadaşım yaptı. Babamın resmi."

Wes ayağa kalkıp tabloları inceledi, her biri için söyleyecek bir şeyler buldu. David, kararlaştırdığı gibi Wes'ten önce gitmek için ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Size gerçekten çılgınca bir şey göstereyim," dedi Effie neşeyle. "İki martini içmiş olmasam bunu yapamazdım." Yazı masasının üst çekmecesinden büyük bir resim kâğıdı çıkardı. "Kim olduğunu çıkarabildiniz mi?" diye sordu David'e kâğıdı uzatırken.

David, bunun kendi portresi olduğunu görünce hem şaşırmış, hem de rahatsız olmuştu.

"Davy bu!" diye bağırdı Wes gülerek. "Ona poz verdiğini bilmiyordum, David."

"Poz vermedim."

"Kim olduğunu bilmeniz beni çok gururlandırdı. Akıldan çizdim. Akıldan!" diye heyecanla, gözlerini devirerek tekrarladı. "Sizi inceleme fırsatı bulduğumu söyleyemem. Demek istediğim, gözlerinizi pek tutturamadığım anlaşılıyor." Yazı masasının başına döndü.

"Ama saçlarıyla yüzünün biçimi harika," dedi Wes.

Pek yanlış sayılmaz, diye düşündü David. Gür, kumral saçları –resim kahverengi kalemle çizilmişti– düz hatlı kaşları ve ağzı gerçekten de iyi yakalanmıştı. "Akıldan çizilmiş bir resim için inanılmayacak kadar iyi olmuş, Effie," dedi David gülümseyerek.

Effie birdenbire durdu, odayı ani bir sessizlik kapladı, David'in sözleri adeta havada asılı kalmıştı. Effie, David'in övücü sözlerini içmek istediği için durmuştu sanki. Çok geçmeden birkaç adım ilerleyip elinde kalemiyle David'in yanına geldi. "Gözlerinizi düzeltmem için bana bir dakika poz verir miydiniz acaba?"

David başıyla onayladı. "Tabii veririm."

Effie, sivri uçlu bir silgiyle çalışmaya başladı, kaleminin ucunu arada bir zımpara kâğıdı kaplı bir tahta parçasına sürerek inceltiyordu.

"İşte!" dedi sonunda. "Kaşları da biraz düzelttim." Herkesin görebilmesi için resmi kitap raflarından birine dayadı. Övücü sözlere gülerek karşı koymaya çalışıyordu. "Genç bir dâhinin portresi," dedi konuklarının sözlerini keserek.

Biraz sonra Wes dışarı çıktı, herhalde tuvalete gidecek, diye düşündü David; Effie'yle baş başa kalmışlardı, sıkılgan öğrenciler gibi karşılıklı susuyorlardı. Effie, David'e portresini beğendiyse alabileceğini söyledi, David beğendiğini tekrarladı.

"Hakkımda ne düşündüğünüzü bilmiyorum. Tahminimce aptalın biri olduğumu düşünüyorsunuz," dedi Effie, heyecanla gözlerini kırpıştırıyor, David'in yüzüne bakamıyordu. "Ama sizden çok hoşlanıyorum. Keşke benim yanımda bu kadar çekingen davranmasanız. Ben zaten yeterince çekingenim."

David utancından yerin dibine geçmiş, kıpırdamadan duruyordu.

"Arada bir, birlikte sinemaya gitmemizde sakınca yok demek istiyorum. Ya da burada yemeğe gelmenizde. Sizi pişirip yiyecek değilim." Zoraki bir kahkaha attı.

David kendini topladı, bunu bir an önce atlatırsa her şey yoluna girecekti. "Size gerçeği söylemek istiyorum, Effie, ben nişanlıyım ve pek yakında evlenecek olmadığım halde bu süre içinde başkalarıyla buluşmamayı yeğliyorum." Sanki bir an için çırılçıplak soyunmuştu, hemen ardından giysilerini üstüne geçirivermişti.

Effie hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Hafta sonlarında mı görü-

şüyorsunuz? Ona mı gidiyorsunuz?" diye sordu rüyada gibi.

"Anneme gidiyorum," diye karşılık verdi David.

"Anneniz ölmüş."

David ağzını açtı, tekrar kapadı. "Bunu size kim söyledi?"

"Patronunuz. Benim patronum Bay Depew, Bay Lewissohn'u tanıyor. Bir zamanlar birlikte iş yapmışlar. Geçenlerde sizden söz ediyorduk, Bay Lewissohn'a, 'Annesinin durumu ne kadar üzücü, değil mi?' gibilerinden bir şey söyledim, o da, 'Ne olmuş?' diye sordu. Bakımevinde olduğunu söyleyince, o da öldüğünü söyledi. Personel kaydınızda yazılıymış, hemen hatırladı. Tabii ki ayrıntılara girmedim, amacım sizi sınamak değildi. Bay Lewissohn'a, sizi yanlışlıkla başkasıyla karıştırdığını söylemekle yetindim."

David bembeyaz olduğunun farkındaydı, neredeyse bayılacaktı. "Bay Lewissohn yanılıyor. Annem ağır hasta, birkaç ay içinde ölebilir, ama henüz hayatta. Personel kayıtlarında hata yapmış." Ama David de personel dosyasını hatırlıyor, iki yıl önce doldurduğu soru formunda annesinin yaşayıp yaşamadığı sorusuna "Hayır" cevabını verdiğini biliyordu. O günden bu yana formu çoktan unutmuştu. Ya Wes de öğrenirse? Belki Effie ona söylemişti bile.

Wes odaya döndü.

Effie'yle Wes son olarak birer viski içtiler, David bir fincan kahve aldı, çaydanlıktaki kahve bitmiş olduğundan poşet kahveyle yetindi. Ardından gitmek üzere ayağa kalktılar. Effie biraz garip görünüyordu, David bunun annesiyle ilgili sözlerine inanmadığı anlamına gelebileceğini düşündü. Effie'nin verdiği portreyi yanına almış, teşekkür etmeye hazırlanırken kız, "Düşündüm de, bir süre daha bende kalsa iyi olacak," dedi. "Size vermeden önce fiksatif süreyim, yoksa karakalem dağılır." Konuşurken David'in gözlerinin içine bakıyordu, David portreyi bir daha hiç göremeyeceğini anlamıştı.

.

Ertesi gün, yani aralık ayının on sekizinde Annabelle'den bir mektup geldi. David zarfı hasır sehpanın üstünde gördüğünde hemen üstüne atılmadı, Kaliforniya'dan gelen ve muhtemelen ku-

zeni Louise'nin göndermiş olduğu kartpostalla birlikte yavaşça aldı. Merdivenlerden odasına çıktı.

Paltosunu çıkarıp sinirli hareketlerle elbise askısına geçirdi, düzeltip yerine astı, dolabı kapadı, sonra mektuptan çıkabilecek her türlü habere dayanıklı olmak için yazı masasının başına geçti. Zarfta tek yüzü yazılı iki sayfa mektup kâğıdı bulunuyordu, okumaya başlamadan önce sayfalara göz attı.

16 Aralık 1958

Sevgili Dave,

Sana cevap yazmakta bu kadar geciktiğim için kusuruma bakma –ama sanırım geçerli bir özürüm var! Bir bebeğim oldu, 4 kilo 250 gramlık bir oğlan. Bazı sorunlar vardı, daha doğrusu sorunlu bir doğum olması bekleniyordu. bu yüzden bebek doğmadan kimseye haber vermek istemedim, ama artık her şey yoluna girdi. Dave, artık bakmam gereken bir bebeğim olduğuna göre herhangi bir yere gidemeyeceğimi anlayışla karşılayacağını umuyorum. Oğlum 2 Aralık sabahı saat 4.20'de dünyaya geldi, bugün tam iki haftalık oldu.

Dave, bu haberlere şaşıracağını tahmin ediyorum, ama sakın şaşırma. Mutluyum –hiç değilse şimdi mutluyum– seninle belki aynı ölçüde, belki de daha mutlu olabilirdim, ama olaylar böyle gelişti. Şimdiki durumumuzu görmek ve kabullenmek yerine başka şeyler düşünmek, hayal dünyasında yaşamak demek olur, belki güzel bir dünya, ama gerçeğe hiç uygun değil. Bana hak veriyor musun?

Bebeğe bakacak birini bulur bulmaz iş aramaya başlayacağım, çünkü Gerald (dostların uyarılarını dikkate almayıp) dükkâna fazla para harcadı. Neyse, bu konuları kapatalım artık.

Mektubu burada kesmek zorundayım, yapacak bir sürü işim var. Seninle, hele Noel öncesinde, görüşemeyeceğimize üzülüyorum. Noel'de Kaliforniya'ya gidecek misin? Seni düşünüyorum, Dave.

Her zamanki sevgimle,
Annabelle

David ayağa kalkıp yüzünü cumbanın pencerelerine doğru çevirdi. Bir bebek. İnanılır gibi değil, diye düşündü, inanılır gibi değil. Adeta felç olmuştu, bir an için Annabelle'in belki onu şaşırtmak, belki de üzmek istemiş olabileceği aklına geldi; bir daha mektup yazmasını engellemek ve daha fazla üzülmesini önlemek için bütün

bunları uydurmuş olabileceğini düşündü. Bebek bekliyor olsaydı, aylar önceden haber vermez miydi? Her kadın böyle davranmaz mıydı?

Yatağında oturmuş, alnını kırıştırıp yüzünde gergin, allak bullak bir ifadeyle bakışlarını halıya dikmişti, kapının vurulmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Gelen Sarah'ydı, akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. "Bu akşam kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yemeğe inmeyeceğim," dedi David.

Sarah'nın sözleriyle nerede olduğunu hatırlamıştı, arkasından odanın kapısını kapadıktan sora ayak seslerinin uzaklaşmasına kulak kabarttı, ardından Annabelle'in mektubunu yerden kaldırdı, gözleri bazı sözcüklere takıldı, mektubu hemen katlayıp zarfına yerleştirdi, masaya bırakıp mürekkep şişesini hırsla zarfın üstüne indirdi. Ceketini alıp kapıyı kilitlemeden odadan çıktı, sessizce merdivenlerden inerken yemek salonundan çıkmakta olan Wes'le karşılaştı.

"Seni merak ettim. Neyin var?" diye sordu Wes endişeli bir tavırla.

"Bir şeyim yok. Bu akşam acıkmadım."

"Yüzün *yemyeşil*. Ne oldu?"

"Hiç. Biraz hava almaya çıkıyorum. Sonra görüşürüz," diye ekledi David kendini zorlayarak. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Aylardır ilk kez, belki de yürüyüşe çıkmaya başladığından beri ilk olarak ışıklı, kalabalık ana caddeye doğru yürüdü. Dükkânların bir bölümü kapanmıştı, ama bazılarında Noel alışverişi hâlâ sürüyordu, kaldırımlar David'in kente geldiği ilk günlerde hem şaşırdığı, hem de kibirli hallerine sinirlendiği donuk bakışlı, köylü suratlı insanlarla doluydu. Birdenbire, Effie'nin evinin bulunduğu kaldırımda yürümekte olduğunun farkına vardı, karşılaşma olasılığını azaltmak için karşı kaldırıma geçti. Ucuz ayakkabı, kadın giyim eşyası, oyuncak dolu vitrinler sol gözünün ucunda titreşerek geçip gitmekteydi. Karşıdan gelen ve gözlerini vitrinlerden ayıramayan yayalara çarpmamak için durmadan kenara çekilmesi gerekiyordu. Çok ağır dönen bir gramofon plağından hüzünle gülümseyen dev boyutlu Noel Baba'dan sakınmak için son anda eğildi, ama ardından siyah muşamba çizmelerin, başından en az bir metre yukarıda

sallandıklarını fark etti. Plak dükkânında çalınan "Meleklerin Müjdesine Kulak Ver" adlı Noel şarkısı ortalığı inletiyordu. Bu kargaşanın içinde David, kendi içindeki "Durum"un kargaşasını fıskiyenin basıncıyla havada duran bir top gibi dengede tutmaktaydı. Gürültüleri ve ışıkları geride bırakıp solunda uzanan boş, karanlık bir alana vardığında aklında yeni bir düşünce belirdi: Annabelle son zamanlarda kendinde değildi, bebek yüzünden doğru düşünme yeteneğini kaybetmişti. Hayır, çocuk konusunda yalan söylemiş olamazdı, Annabelle bu tür oyunlara yeltenecek kadar alçalamazdı. Ama yine de, gerçek dediği bu denize dalmasına, boğulmasına şaşmamak gerekirdi. Tabii ki bebek gerçekti, çekilen acılar gerçekti, kirli çocuk bezleri, hastane faturaları ve hele o aptal koca da gerçekti. Annabelle bu durumdan hâlâ bir kurtuluş yolu olduğunu şu sıralarda göremiyordu.

Annabelle ona gelmezse o Annabelle'e gidecekti. Pazar günü gitmeye karar verdi, Gerald Delaney'i de evde bulma olasılığı yüksekti. Cuma akşamı her zamanki gibi Ballard'daki evine gidecek, pazar sabahı saat dokuz sularında Hartford'a doğru yola çıkacaktı. Önceden Annabelle'e telefon edip gelmemesi için yalvarmasına fırsat vermek istemiyordu. Hartford'dan arayacak, onunla ve Gerald'la görüşmekte diretecekti. Sonra, elinden geldiğince sistemli bir şekilde söyleyeceklerini planlamaya başladı.

David, duygularına kapılmayıp kendine hâkimiyetini elden bırakmayan biri olduğunu düşünüyordu. Annabelle'in mektubunu okuyunca çok sarsılmış, o gece gözüne uyku girmemişti, ama ne Wes, ne ördüğü çoraplar için ayağının ölçüsünü alan Bayan Beecham, ne de fabrikadakilerden herhangi biri perşembe ve cuma günü onda herhangi bir değişikliğin farkına vardıklarından söz etmişlerdi. Effie'ye çiçek göndermek istediğini hatırladı, davetine teşekkür eden kısa bir notla çiçekleri adresine gönderdi. Cuma akşamüstü saat beş buçuğa doğru Wes bezgin ve alaycı bir tavırla Laura'ya ve evine dönmek üzere dostlarıyla vedalaştı.

David, Wes'i şaşırtıp elindeki paketi düşürmesine neden olan ani bir hareketle arkasına dönüp onu omuzlarından yakaladı. "Tekrar *dene*, ne olur tekrar dene!" diye yalvardı. "İstediğin kadar tatil yaptın!"

"Aman Tanrım, Dave!" dedi, Wes ceketini düzeltirken. "Neyin var senin?"

"Hiç. Ama sen –sen bu bezginlikle eve dönersen Laura'yla sonunuzun nereye varacağını sanıyorsun?"

"Kim bilir, belki de bir yere varmasını istemiyorum."

"Bir zamanlar birbirinizi sevdiğinizi söylemiştin." David heyecanını gizlemeye çalışıyordu. "Özür dilerim, Wes."

"Ben de tokat atacağını sanmıştım." Wes hâlâ surat asmaktaydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, eve gitmeden önce cesaretimi arttıracak bir iki viski içmek üzere Effie'ye davet edildim."

"Haydi, durma öyleyse," dedi David. Yatağa oturup, ellerini yüzüne kapadı, yolculukların en önemlisine çıkmadan önce Wes'in odadan gitmesini, evden uzaklaşmasını bekliyordu.

Döşeme tahtalarının Wes'in ayaklarının altında gıcırdayışını, oda kapısının açılıp kapanışını duyana kadar en az bir dakika geçmişti.

7 Pazar sabahı David saat altıda yataktan kalktıktan hemen sonra yağmur başladı. Radyodaki hava raporunda yağmurun kara dönüşmesinin beklendiği bildiriliyordu. David, pijamasının üstüne sabahlığını giyip rafadan yumurta, jambon ve İngiliz kekinden oluşan kahvaltısına başladı. Acıkmamıştı, ama yemek yemenin ne kadar önemli olduğunu kendi kendine hatırlattı, lokmalar adeta görev bilinciyle boğazından geçiyordu. Kahvaltıdan sonra pikaba bir Haydn plağı koyup ortalıkta dolaşmaya başladı, raflardaki sanat kitaplarının sırtlarını okudu, oldukça pahalıya satın alıp çerçevelettiği Beethoven'in bir temasının el yazması bir sayfasına, altın yaldızlı bir çerçevedeki, Beethoven'den daha da pahalı orijinal bir Leonardo eskizine, salonun köşesindeki sehpada duran ve o güne kadar hiç kullanmadığını hatırlayıp utandığı gümüş çay takımına baktı.

Hartford'a varıncaya kadar yol boyunca yağmur yağmış, hava gittikçe soğumuş, sis basmıştı, David arabasıyla Kaf dağını aşıyordu sanki. Haydn teması hâlâ kulağındaydı, söyleyeceklerini tekrarlarken temayı mırıldanmaya koyuldu. Tabii ki sözlerinin bir satırını bile kelimesi kelimesine ezberlemiyordu. Bu gibi durumlarda

çoğunlukla içinden geldiği gibi davranmayı yeğlerdi. Kente girerken dikkat etmeye çalıştıysa da, yanlış bir üst geçitten geçerek Annabelle'in oturduğu mahalleye benzeyen, ama oradan kilometrelerce uzakta olduğunu bildiği bir sanayi bölgesine vardı. İki kez benzin istasyonlarında durup yol sorması gerekti.

Talbert Sokağı. Hiçbir anlam taşımayan bir isimdi bu, kim bilir, belki kentin ileri gelenlerinden birinin adıydı, belki de hiç nedeni olmadan sokağa bu adı vermişlerdi. David sokağı bulduktan sonra telefon etmek üzere iki üç blok ötedeki bir markete girdi. Numarayı ezbere biliyordu.

Telefona bir erkek sesi cevap verdi.

"Annabelle'le görüşebilir miyim, lütfen?"

"Kim arıyor?"

"David Kelsey."

"David mi?"

"Evet, David."

Annabelle'in telefona gelmesi gereğinden uzun sürmüştü sanki. David'in gerginliği, Annabelle'in "Alo?" dediğini duyar duymaz geçiverdi.

"Merhaba, sevgilim, benim, David. Hartford'dayım ve evet, seni görmek istiyorum."

"Bugün mü?"

"Evet. Hemen. Gelebilir miyim? Çok yakınındayım."

"Kiliseye gitmek üzereydim, David."

"Kilise mi?" dedi David şaşkınlıkla.

"Evet, ama herhalde –bir arkadaşımla gidecektim de."

"Ne olur, bu sefer gitme, olur mu Annabelle?" Annabelle telefonu bırakmış, biriyle, belki de arkadaşıyla konuşuyordu.

"Alo, David? Seninle bir yerde buluşabilir miyim?"

"Ben size gelsem daha iyi. Gerald'la da görüşmek istiyorum," dedi David kesin bir tavırla.

Annabelle yine uzaklaştı, David geri planda anlaşılmaz fısıltılar duydu, bir erkek sesi bir şeyler söyledi, ardından telefon gürültüyle kapandı.

David elindeki kulaklığı öfkeyle yerine astı, kulübenin kapısını açtı. Sinirlerini derhal kontrol altına aldı, dükkândan çıkmadan son derece serinkanlı ve kendine hâkim olacak duruma gelmişti bile.

Bu olayda sinirlenecek tek kişi Gerald olmalıydı, o budala Gerald. David, Talbert Sokağı'na sapıp evin neredeyse tam önünde arabasını park etti. İki katlı, tuğla apartmanın kapısındaki dört zilden Delaney yazılı olanı çaldı. Evin önündeki ufak bahçenin cılız, sararmış çimlerine, çevredeki tel örgüye rağmen gelen geçenlerin alçak çalıları ezerek açtıkları patikalara baktı. Yeterince beklediğini düşünerek zile bir daha bastı. Yabanlık elbisesini giymiş, ciddi suratı çilli, küçük bir kız kapıyı açıp David'e bakarak yanından geçti. David merdivenlerde yüksek topuklu bir kadın ayakkabısının tıkırtısını duydu. Kapı açıldı, Annabellle karşısında duruyordu.

"Dave, neden geldin?" diye sordu gülümseyerek. "Tam da pazar günü! Off elimi acıtıyorsun!"

"Annabelle..." Saçları eskisinden kısaydı, gözlerinin altı yorgun görünüyordu, ama gözlerinin o menevişli gri mavi rengi ve güzeller güzeli ağzı hiç değişmemişti. David, Annabelle'in kahverengi tüvit elbisesinin altındaki iri göğüslerine, hâlâ incecik olan beline baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Annabelle, David'in yüreğini dağlayan ürkek bir gülümsemeyle. "Saçların neden bu kadar ıslak?"

David anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Yorgun bir halde kapıya yaslandı, ama Annabelle'i kollarında sıkıca tutup dudaklarını onun boynuna, kulağının hemen altına yapıştırdı. Hayatının sonuna kadar böyle kalmak geldi içinden.

"Dinle, olay çıkarmamak için aşağıya indim –Gerald yüzünden," dedi Annabelle, David'i iterek kollarından kurtuldu. "Ona adını söylememeliydin."

"Onunla konuşmak istiyorum. İstersen çıkalım, önce seninle konuşayım, ne dersin? Arabam kapıda."

Annabelle başını iki yana salladı. "Hemen eve dönmezsem Gerald bir iki dakika içinde aşağıya gelir. Bugün seninle görüşebileceğimden emin değilim, Dave –yani daha sonra."

"Hapiste misin?"

"Konu sen olunca..."

"Annabelle?" dedi bir ses yukarıdan.

Annabelle gözlerini David'e çevirdi. Bakışlarındaki yalvarış, balayından dönüşünde La Jolla'da karşılaşmalarını hatırlatıyordu.

"Tamam, yukarı çıkalım," dedi David Annabelle'in koluna girerek.

"Annabelle, geliyor musun?"

"Lütfen, Dave..."

David, Annabelle'i kararlı bir tavırla merdivenlere doğru çekti, "Evet!" diye üst kata seslendi.

Annabelle'le onu hâlâ kolundan tutan David'in ikinci kata vardıklarını gören Gerald, açık kapıya doğru bir adım geriledi. Kısa boyluydu, gömleğinin altından yuvarlak omuzları belli oluyordu, bebek suratlı bir adamdı. David birdenbire onu neden bu kadar garip bulduğunun farkına vardı: Tıp kitaplarında, adını hatırlayamadığı, belli bir hormon hastalığına tutulmuş insanlara benziyordu; sesleri kalınlaşmayan, hep köse kalan, geniş kalçalı, kısa gövdeli tiplerdi bunlar, Gerald da tıpkı öyleydi, tek farkı, sesinin tam anlamıyla kadınsı olmamasıydı. "Bay Kelsey?" dedi Gerald.

"Evet," dedi David sevimli bir tavırla. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Buradan geçiyordum da."

"David birkaç dakikalığına gelmek istiyor," dedi Annabelle kapıyı tutmak istercesine yan duran Gerald'a.

David, Annabelle'e yol verip arkasından içeri girdi. Evi dağınık bulmanın yanı sıra, Annabelle'le kocasının günlük yaşamlarının ruhsuz belirtilerini göreceğini tahmin ediyordu, ama gözlerinin önüne serilen gerçek, tahminlerinden çok daha korkunçtu. Televizyonun üstünde, oda anteninin yanında kır saçlı, çirkin bir akrabanın resmi duruyor, pazar gazetesinin karikatür ekinin yer aldığı koltuğun önünde rengi kaçmış bir çift terlik göze çarpıyordu. David, Gerald'ın ufak, boyasız ayakkabılarına baktı, bağcıklarının açık olduğunu görünce onu gazete okurken rahatsız ettiğini düşündü.

"Ortalık biraz dağınık," dedi Annabelle. "Otur, Dave." Evlerinde geçirdikleri bir buçuk yılda fazlasıyla eskimiş gibi duran yeşil kanepeyi gösterdi.

"Teşekkür ederim." David ıslak yağmurluğunu çıkarıp koluna aldı.

"Karşılıklı dikilip birbirinizi süzmekten vazgeçin," dedi Annabelle. "Kahve içer misin, Dave?"

"Hayır, teşekkür ederim, Annabelle." David, kollarını kavuşturmuş, sabırsızlıkla onun gitmesini bekler gibi görünen Gerald'a bak-

tı. "Hemen konuya gireyim, Bay Delaney, Annabelle'i seviyorum ve onunla evlenmek niyetindeyim."

"Ne dediniz?" Gerald alaylı bir gülümsemeyle dudak büktü, kollarını indirip karısınınkilere oranla çocuk doğurmaya daha elverişli gibi görünen kalçalarına dayadı.

"Aman Tanrım, Dave!" diye inledi Annabelle.

"Dinleyin, Bay Kelsey," dedi Gerald ağır ağır; o anda, sanki sözlerini vurgulamak istercesine, yan odadan bebek ağlaması duyuldu. Annabelle yerinden kalktı, ama olduğu yerde kaldı. "Bana soracak olursanız şimdiye kadar kabalığınızı ve saygısızlığınızı..."

"Bir dakika!" diye sözünü kesti David.

"...Annabelle'le evlendiğimizden bu yana sürdürdünüz. Mektuplarınızdan hiç hoşlanmıyorum ve bundan sonra yazmanızı istemiyorum!"

"Size mektup yazdığımı sanmıyorum."

"Karıma yazdınız ve..."

"Okudunuz herhalde. Bunu yapacak birine benziyorsunuz. Oysa bu aslında kadınlara özgü kötü bir alışkanlıktır."

"David!"

Gerald'ın yanakları sarkık alt dudağı kadar pembeleşmişti. "Bir bakıma –bir bakıma bugün buraya gelmenize sevindim, çünkü tıpkı tahmin ettiğim gibi bir insan olduğunuzu görmüş oldum. Delisiniz siz, gerçek bir deli."

David hafifçe güldü. Haremağası! Onun gibi birinin Annabelle'le evlenmiş olması, masaldaki kambur cücenin prensese sahip olması kadar gülünçtü. "Siz de gerçek anlamıyla sağlıklı bir bedeni temsil ediyorsunuz."

Gerald bu sözler üzerine patladı, David karşılık verdi, birbirlerine yaklaşıp karşılıklı bağırmaya başladılar; David'in eli onları ayırmak için aralarına giren Annabelle'in kalçasına çarptı.

"Defolun!" diye bağırdı Gerald kapıyı göstererek. "Hemen çıkın, yoksa polis çağıracağım!"

"Annabelle'den başka hiç kimse beni buradan çıkaramaz," dedi David yağmurluğunu yerden kaldırırken, yumruğunu dirseğine kadar bu peltek gövdeye indirmiş olmayı diledi. Yere düşürüp kıvrandırır, hatta belki de öldürürdü. Gerald'ı hiçe sayan bir hareketle ona arkasını dönüp yağmurluğunun kırışıklıklarını düzeltti, içini dışına

çevirip katladı ve sol koluna astı. Sonra elinin acısını fark edip Annabelle'e kazayla vurduğunu hatırlayarak onu görmek üzere çevresine bakındı.

Annabelle, elinde bir fincan kahveyle içeri girdi, fincanı sanki adak sunar gibi uzatması David'in pek komiğine gitmişti, kahveyi alırken gülümsemesi bütün yüzünü kaplıyordu. "Fazla koyu sayılmaz," dedi Annabelle özür dilercesine. "Gerald koyu kahve sevmez de."

"Ya sen?" diye sordu David. Kahve gerçekten de berbattı, öylesine açıktı ki, fincanın dibi görünüyordu. David evindeki espresso makinesini gözünün önüne getirdi, tekrar Gerald'a baktı, beriki hâlâ bacaklarını aralamış ve yumruklarını gülünç denecek bir halde sıkmış olarak ayakta duruyordu. "Gerald, şunu aklınızdan çıkarmayın, Annabelle daha sizinle tanışmadan biz birbirimizi seviyorduk. Böyle şeyler kolay unutulmaz."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Gerald, elini çıkıntılı alnına vurarak, "Sorun ona!"

"Hatırlıyorsun, değil mi, Annabell?" David, Annabelle'e döndüğünde bedenini ve yüreğini dayanılmaz bir istek kaplamıştı. Öfkesi geçiverdi, kahve fincanı neredeyse elindeki tabaktan düşecekti. Annabelle, 'evet' demek istercesine ona bakıyordu.

"Hatırlıyorum, ama aradan çok zaman geçti, David."

"Henüz iki yıl bile olmadı. Bana, Gerald'ı sevmediğini söylemiştin?"

"Nasıl olur?"

"Adam gerçekten çıldırmış. Bay Kelsey, bir dakika içinde buradan çıkmazsanız..."

"Sevginin de farklı biçimleri olsa gerek, Dave. Evlilik bambaşka bir olay." Annabelle'in sesi titriyordu.

"Neresi farklı? İnsanlar birbirlerine âşık olur, sonra da evlenirler..." Gözlerini Annabelle'den ayırmıyordu, yalnızca sevgi sözcüğüyle istediklerini açıklamaktan aciz olduğunu anladığı halde sözlerine devam etti. "Sevgi, biriyle özel olarak ilgilenmek, onu korumak, saymak -ödün vermek demek değil mi?"

"Evet. Ah, Dave, bütün gün burada durup tartışamayız ki!"

"Ama ben senin için bütün için bunları yapıyorum," diye kekeledi David. "Daha da fazlasını..." Şimdi de, o uğursuz üreme yete-

neğini kanıtlamış olan et yığınına uygun bir çift söz bulmakta güçlük çekiyordu. "Seninle baş başa konuşmak istiyorum, Annebelle." Fincanını masaya bıraktı, onu kapıya götürmek için elinden tuttu, ama Annabelle'in eli direndi, geri kaçtı. Gerald'ın yüzü birden pek yaklaşmıştı, David yumruğunu kaldırdı.

"Dave, *lütfen!*" Annabelle iki eliyle David'in havadaki yumruğuna asıldı.

David sakinleşti. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." Bu gülünç herife vurmuş olsa gerçekten utanırdı, elini kaldırmış olmaktan bile utanç duyuyordu. "Sözlerimde ciddiyim," dedi Annabelle'e alçak sesle, onun yaşlarla dolmuş, sıcak, mavi gözlerine bakarak. Sonra, Gerald'ın harekete geçmesine fırsat kalmadan Annabelle'in dudaklarına ani bir öpücük kondurdu. Öpüşmesi sona erdiğinde, Gerald'ı elinin tersiyle itti.

Gerald bacaklarını kanepeye çarpmadan dengesini buldu. Savurduğu okkalı küfürü David duymazlıktan geldi.

"Gerçekten de pazar günleri ziyaret için pek uygun değilmiş," dedi David. "Seni seviyorum, Annabelle, sana yazacağım." Annabelle'in elini sıktı, kapıya doğru ilerleyip dışarı çıktı, merdivenlerden inerken arkasından Gerald'ın, olan biteni anlamamış bir sesle bağırmaya başladığını duydu.

David, arabasına yaklaşırken bir yandan da geri dönüp Annabelle'le, yalnız konuşmakta diretmeyi, gerekirse onu zorla dışarı çıkarmayı düşündü. Gerald'la tek eliyle bile başa çıkabileceğinden emindi. Yeterince kesin ve kararlı davranamadığından kuşkulanmıştı. Ama sahneden çıkışının kötü olmadığını, geri dönerse bu izlenimi silebileceğini düşünüp vazgeçti. Ona mektup yazıp Hartford'da bile olsa mutlaka bir yerde buluşmaları gerektiğine inandıracaktı –gerçekten inandıracaktı. Gerald'ın –biraz olsun akıl, zarafet ya da duyarlıkla dengeleyemediği– dış görünüşünü düşününce kendine güveni az çok yerine geldi. Arabasıyla birkaç yüz metre yol aldıktan sonra ıssız bir sokakta kaldırımın kenarına yanaşıp motoru durdurdu ve bitkin bir halde başını direksiyona yasladı, her gece uyumadan önce yaptığı gibi Annabelle'i düşündü, sorunları, "Durum"u değil, sadece Annabelle'in aydınlık ve masum yüzünü, az önce neredeyse kucakladığı bedenini gözünün önüne getirdi.

Annabelle'i günün birinde kesinlikle elde edeceğine sessiz, güçlü bir duyguyla inanıyordu.

8 Aynı akşam, o sabah yaşadığı felaketin etkisi hafiflemeye başlamadan Annabelle'e mektup yazdı.

21 Aralık 1958

Sevgili Annabelle,

Bu sabahki davranışlarım için yalnız seni düşünerek özür dilemek istesem de, daha fazla diretmediğime pişman olduğum için özür dilemiyorum. Moralim çok bozuk, oysa her zamankinden farklı, aklımı başımdan alan bir gün geçirdim, çünkü seni görebildim. Bir ara, yan odadaki piyanon gözüme ilişti, basit bir konsol piyanonun kenarını gördüm, sana layık olduğunu hiç sanmıyorum. Mozart ve Schubert konusundaki kitabın hakkında bilgi almak istiyordum, başka sorular da sormak ve çok şey söylemek geliyordu içimden, ama yapamadım. Sanırım tek başarım –bütün umudum ve inancım da bu– Gerald'ı sözlerimde ciddi olduğuma inandırmak oldu. İyice sinirlendiğini umuyorum, çünkü bunu hak etti.

Bir fırsatını bulabilirsen ev adresime telgraf çekip (ödemeli olarak çek de, telefon faturanızda görünmesin), önümüzdeki pazartesi, salı veya çarşamba günlerinin hangisinde sabah ya da öğleden sonra benimle Hartford'da buluşabileceğini bildirir misin? Fabrikadan ayrılmak için bir bahane bulurum. Seni görebilmek işimden çok daha önemli, biliyorsun ki, bu işe parası için girdim, para da senin için gerekiyordu. Sakın seni suçladığım anlamını çıkarma. Kazancımın keyfini çıkarıp uygun bir biçimde değerlendirdim, ne yaptığımı söylemek isterdim, ama karşılaştığımızda söylersem daha iyi olacak.

Mektubumu bitirmeden önce, Gerald konusunda ne kadar şaşırdığımı ve dehşete düştüğümü söylemeden geçemeyeceğim. Bizimkiler mektuplarında onun iyi biri olduğundan söz ediyorlardı, ben de öyle olduğunu sanmıştım. Bana soracak olursan (yazdığı 'küçük bir canavar' sözünün üstünü çizdi) senin yanında o kadar değersiz kalıyor ki, tepki-

mi ve düşüncelerimi sözlere dökemiyorum. Herhangi bir özelliği varsa, lütfen –görüştüğümüzde– söyle, dinlemeye hazırım, onunla geçirmek zorunda olduğun süre içinde ben de bu özellikleri düşünürüm.

Sonsuza kadar seni seven,
Dave

Not: Yarısı senin sayılsa da, çocukla hiç ilgilenmediğim için kusura bakma.

Mektubun sonundaki notu yazarken aklına sevimsiz bir düşünce takıldı: Evlendiklerinde o yarı canavarı da kabullenmek zorunda mı kalacaktı? Bu konuya fazla kafa yormadı, nasıl olsa Annabelle'i ikna edip çocuğu Gerald'a verdirirdi –çocuğun babasına benzediğini Annabelle de kabul ederdi elbet– çünkü Annabelle'le birlikte bir ya da birkaç çocuk sahibi olmayı istiyordu. Mektubu postaya atmak üzere evden çıktı, arabasına binip bir buçuk kilometre uzaklıktaki Ballard'a gitti, ana caddede büyük, yeşil bir posta kutusu olacaktı. Ancak mektubu o kutuya atarsa pulda Ballard damgası bulunacağını hatırladı, Ballard yakınlarına ayak basmış olduğunu Annabelle'in ya da Gerald'ın şimdiden bilmesini istemiyordu. Froudsburg'a gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Mektubu bir an önce göndermek istiyordu.

9 David'in uykuları bozulmuştu. Gerçi genellikle yatar yatmaz uykuya dalıyordu, ama bir saat sonra uyanıyordu, gün doğana kadar gözüne uyku girmiyordu. Bayan McCartney'in evindeki sesler, durmadan tekrarlanan kötü bir düşün durmadan tekrarlanan seslerine benziyordu. Üst kattaki pencerelerden biri, hava geçirmemesi için kenarlarına bant yapıştırılmış olduğu halde, rüzgârla *tık-tık-tık* ederek aşırı olmasa bile sinirleri bozacak ölçüde ses çıkarıyordu. İkinci katın arka cephesinde, Effie'nin eski odasında oturan Bayan Starkie horluyordu. Bay Harris her gece saat üç sularında tuvalete gitmekle kalmıyor, arada bir bacağına kramp girdiği için uyanıp kramp geçene kadar deliler gibi bütün gücüyle topuğunu yere vuruyordu. Bu yüzden ayda bir kere yemek salonunda herkesten

özür dilerdi. Pansiyondaki seslerin çoğu, sanki uykusu kaçmış biri odasında dolaşırken gıcırdayan döşeme tahtalarına basıyormuş gibi, esrarengiz çıtırtılardan oluşmaktaydı. David geceleri sık sık üşüyor, ince battaniyelerin üstüne paltosunu da örtmek zorunda kalıyordu. Olabildiğince dinlenebilmek için kendini yerinden kalkmamaya zorlayarak için yarı komada ya da felçli biri gibi yatıyordu.

Salı akşamı beklenen telgraf hâlâ gelmemişti, David çarşamba sabahı saat onda gelen postayı beklemek için işe geç gitmeye karar verdi. Holde durmuş, sokak kapısının camından bakarak heyecanla postacının yolunu gözlüyordu. Bayan McCartney'in sorusu üzerine mektup beklediğini anlatmış, kadın bu sefer annesinin durumunda kötü bir değişiklik olup olmadığını sorduğunda David, başka bir haber beklediğini, annesinin durumunun aynı olduğunu söylemişti.

"Noel'i annenizle birlikte geçireceksiniz herhalde," dedi Bayan McCartney hafif bir bayram gülümsemesiyle.

"Doğru, kesinlikle öyle." O sırada postacının hafif yağmur altında pansiyona yaklaşmakta olduğunu görüp karşılamak üzere kapıyı açtı.

Postacı, "Mutlu Noeller!" diyerek pansiyona ait olan bütün mektupları, çoğunda Noel tebrikleri bulunan, bazılarının köşeleri çiçeklerle süslenmiş, adresleri yaşlı insanlara özgü titrek el yazısıyla yazılmış iki düzine kadar kare biçimindeki zarfı David'e uzattı. Mektuplardan biri Annabelle'den geliyordu. David postayı hasır sehpaya bırakıp Annabelle'in zarfını açtı.

Annabelle, onunla buluşamayacağını bildiriyordu. David öfkeden soluğu daralarak mektuba şöyle bir göz attı, biraz sonra ağlamaya başlayacak sinirli bir çocuğa benziyordu, dudakları aralanmış, düzgün dişleri belirmişti. Annabelle, pırlantalı iğneye teşekkür ediyor, –David on beş gün kadar önce New York gazetelerinden birindeki Olga Tritt ilanını okuyup iğneyi görmeden sipariş etmişti– ancak böylesine değerli bir hediyeyi kabul edemeyeceğini bildiriyordu.

David kendini evden dışarı attı, arabasına doğru ilerlerken başını havaya kaldırıp yüzünü yağmura tuttu.

O gün Cheswick'deki herkes çalışır numarası yapmaktaydı. Beyaz laboratuvar gömleklerinin cepleri yarım litrelik içki şişeleriyle tombullaşmıştı. Herkesin keyfi yerinde, diye düşündü David. Ken-

dini fazla zorlamadan, yapmacık bir gülümsemeyle "Mutlu Noeller" diledi, sekreteri Helen'e vereceği Noel armağanı parfümü de unutmamıştı. O gün dikkatini toplayamayacağını bildiği için, yapması gereken her şeyi sabırla, birkaç kez gözden geçiriyordu. Dikkatini toplayamamasının nedeni Annabelle ve ondan gelen mektup olduğu halde, mektubu bile düşünecek durumda değildi. Öğle tatilinde ortalık yatıştığında, bürosunda pencerenin yanında durup mektubu tekrar okudu. Asıl üzüldüğü nokta, Annabelle'in belki de mektubu Noel günü eline geçeceğini tahmin ettiği için, özellikle dostça ve gönül okşayıcı bir dille yazmış olmasıydı. *Noel geldi, yapacak bir sürü işim olduğunu tahmin edersin herhalde, yine de seni düşünemeyecek kadar çok sayılmaz. Lütfen bu yüzden tatilini berbat etme.* David için Annabelle'siz Noel düşünülebilir miydi sanki? Mektup aceleyle ve zoraki bir nezaketle yazılmıştı. *Seni gördüğüme tabii ki sevindim, ama tahmin edeceğin gibi, buraya gelmiş olman Gerald'la işimi kolaylaştırmadı.* Neden tabii ki? Bu durumda bunun neresi tabiiydi?

David, öğleden sonra Wes'in çalıştığı bölüme gitti, Bay Lewissohn'un armağanı olan on yedi yıllık viskiyle yarım litre çizgisine kadar doldurulmuş laboratuvar ölçeklerinden birini alıp Noel şerefine kadeh kaldırdı. Bu yıl yüklüce Noel ikramiyeleri verilmiş, David bin dolar almıştı; herkes hayatından, Noel'den, işinden ve patronundan memnundu. David, Bay Lewissohn'un kırmızı yanaklı, başarısından emin görünen yüzüne baktı, patronundan nefret edecek kadar enerji ve istek bile duymuyordu. İki yudum içtikten sonra viskinin kalanını Wes'in memnuniyetle uzattığı bardağa boşalttı.

"İşten sonra bize gelmek istemez miydin?" Wes bu soruyu David'e en azından üçüncü kez soruyordu. "Yalnız Laura değil, başkaları da olacak. Laura punç hazırlayacak, ama sen istersen kahve içersin." Wes'in bakışlarından yalvarış okunuyordu.

"Sağol, ama bugün olmaz," dedi David, uygun bir bahane bulamamıştı.

"Annene mi gidiyorsun?"

Wes'in anne sözcüğünü özel olarak vurgulaması David'in dikkatini çekti. "Evet, belki yarın gideceğim. Bu akşam kendi aralarında parti düzenliyorlar," dedi David, çaresizliğin verdiği cesaretle.

"Annen bakımevinde mi?"

"Evet," dedi David. Froudsburg'a bir saat uzaklıkta iki bakımevi vardı. David hikâyesini uydurmadan önce bu konuyu araştırmıştı.

"Evinde değil demek ki, öyle mi?" diye sordu Wes.

"Hayır," dedi David kesin bir tavırla. Neden sordun, demek üzereyken vazgeçti.

Wes, sonunda başını sallayarak onayladı, David Effie'nin Wes'e bazı ipuçları verip vermediğini düşündü, belki de annesinin ölmüş olduğunu söylemişti. "Effie seni sordu," dedi Wes. "Umarım ona Noel kartı göndermeyi unutmamışsındır."

"Görüşüyor musunuz?" David heyecanını gizleyememişti.

"Arada bir. Ne zaman canım isterse."

Gergin bir hava içinde birbirlerine arkalarını dönüp ayrıldılar.

Bayan McCartney bile pansiyonun salonunda bayram havası yaratmaya çalışmıştı, mobilyaların eskiliği, salonun hiç kullanılmamış havasını biraz olsun değiştiriyordu, bir zamanlar *birileri* buraya girip çıkmış, halının havlarını dökmüş, mahagoni müzik dolabının üstünde yanık sigara unutmuş, fare kemirmişe benzeyen yarım düzine kadar süs bitkisi toplamıştı.

"David, acaba bunu Bayan Beecham'a götürebilir misiniz?" Bayan McCartney, bayram sevimliliğiyle David'e ufak bir tabak içinde çarşıdan alınmış meyveli kekten yarım dilimle kenarları ıslanmış bir fincan uzattı. "Sarah punç yapmakla meşgul."

David hemen cevap vermeyince Bayan McCartney yüzünde şaşkın bir ifadeyle tekrar konuşmaya başladı. Bu defa David, "Belki, onun aşağı inmesine yardımcı olabilirim," diyerek odadan fırladı, merdiven basamaklarını üçer üçer çıktı.

Bayan Beecham gülerek itiraz etti, iki kişi taşısa bile tekerlekli sandalyesiyle aşağıya inemeyeceğini söyledi.

David, kadını sandalyesiyle birlikte kaldırdı, ayağıyla kapıyı açtı, kahkahalar atarak merdiven korkuluğunu sağ eliyle sıkıca tutan Bayan Beecham'ı ağır adımlarla kucağında alt kata indirdi. Onu salona getirip yavaşça kanepeye oturttuğunda içeridekiler bir ağızdan sevinçle bağırıştılar. David tekerlekli sandalyeyi holde bırakmıştı.

David çok geçmeden sessizce topluluktan ayrılıp odasına çıktığında, yatağının üstünde ipek kâğıda sarılmış küçük bir paket buldu. Paketin ucunda Noel Baba şekilli küçük bir kart sallanıyordu.

Noel Baba'nın beyaz sakalında "Molly Beecham'dan David'e sevgilerle" yazılıydı. Titrek el yazısı, kâğıdın beceriksizce katlanmış köşeleri, ince, sarı, altın telli kurdele David'in yüreğini burkmuştu. İçinde Molly Beecham'ın elleriyle ördüğü çorapları bulacağını bildiği paketi tutarak ayakta dururken, o yıl Noel sevincini bundan daha çok tadamayacağını düşündü. Yazı masasının en alt çekmecesini açıp, kahverengi maroken kaplı, yuvarlak, eski bir kutu çıkardı. Birkaç düğmeyle garip görünüşlü kol düğmelerinin altında –güzel kol düğmelerinin hepsini evinde saklıyordu– incilerle bezenmiş bir yakut iğne buldu. Saracak uygun bir kâğıt olmadığından beyaz mendillerinden birini aldı, iğneyi olabildiğince düzgün bir biçimde mendile sardı, bir sayfa beyaz kâğıttan bir parça kesip üstüne "Bayan Beecham'a mutlu Noeller dileğiyle, David" yazdı. Bayan Beecham'ın odasına çıktı, sanki onu uyandırmaktan çekiniyormuş gibi ayaklarının ucuna basarak içeri girdi, hediyeyi dikiş kutusunun bulunduğu masaya bıraktı. İğne annesinden kalmıştı, David annesine en ufak bir yakınlık duymadığı halde odadan çıkmak üzere kapıya yönelirken başını eğip dişlerini kenetledi.

Akşam, Ballard'daki evinde her zamanki gibi iki kadeh martini içerken şöminenin çevresine çam dalları asıp üstlerini kokinalarla süsledi, sallanan küçük meleklerden oluşan atlı karınca biçimli Noel süsünü martini kadehlerinin durduğu sehpaya koyup meleklerin dönmesi için alttaki mumları yaktı, Mozart'ın divertimentosunu dinlemeyi kesip, dönen meleklerin çıkardığı basit melodiye kulak verdi. Birkaç parça hediyesini şöminenin üstündeki rafa yerleştirdi, hediyelerin çoğu günler önce Kaliforniya'dan bir paket içinde gelmişti. Geçen yıl Noel'de hiç değilse timsah derisinden bir anahtarlık göndermiş olan Annabelle'den bu yıl ne bir hediye, ne de bir kart, en ufak bir iz bile olmaması, onun yanında olduğunu, hediyelerden bazılarının başkaları tarafından Annabelle'e gönderildiğini, ama birbirlerine verecekleri armağanları sakladıklarını, daha sonra başka bir odada birlikte açacaklarını hayal etmesini kolaylaştırıyordu.

David, basit ama usulünce servis edilmiş bir akşam yemeğinden sonra şöminede geçmekte olan ateşin karşısındaki posta uzanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Annabelle'in başını göğsünde hissediyor, odunla karışık çam kokusunun arasında aşina olduğu parfümü-

nün kokusunu alabiliyordu. Bundan sonraki dört gün içinde bütün hayallerini Annabelle'e pırlantalı bir toka göndermiş olduğu temeli üstüne kuracaktı, Annabelle tokayı hiç değilse eline almıştı, hatta belki o an bile tutmaktaydı. Onunla birlikte dünya turları planlayacak, çocuklarını ileride hangi okula göndereceklerini konuşacak (dört yaşlarında bir kızlarıyla iki yaşında bir oğulları olduğunu hayal etmek hoşuna gidiyordu), Brezilya veya Meksika'dan gelen iş tekliflerini gözden geçirecek, arka bahçeye koyacakları ızgara için uygun bir yer seçecek, ertesi yaz ufak bir yelkenli alıp alamayacaklarını düşünecekti. David kendine oranla Annabelle'in daha pratik düşündüğünü, daha ani karar verdiğini, hiçbir öneriye hayır diyemediğini tahmin ediyordu. Onu ipeklere, kaşmirlere, vizon kürklere saracaktı. Metropolitan operasındaki localarında oturacaklar, *Sihirli Flüt, Elektra* ya da *Wozzeck*'i izleyeceklerdi. Bir davete gittiklerinde iste evli, ister bekâr olsun, bütün konuklarca beğenilecek, ama biraz da kıskanılacaklardı. David tek başına alışverişe gitmekte diretip kendine bir takım elbise aldığında, Annabelle bazen aldığı elbiseyi değiştirmeye ikna edecekti onu. Annabelle, David'in kravatlarından bazılarını sevecek, bazılarını hiç beğenmeyecek, David de bunları kullanmamaya özen gösterecekti. David, onun en sevdiği yemekleri de belirlemiş, karides ve patlıcan sevdiğine karar vermişti.

David'in evi hayal kurmak için biçilmiş kaftandı, burada dertlere entrikalara yer yoktu; şöminenin önünde yattığı yerde Bach'ın soylu matematiğiyle Brahms'ın sıcacık sertliği ruhunu günlük buharı gibi sararken düşüncelerini bulandırabilecek en ufak bir üzüntü, kuşku, hata ya da gecikme söz konusu olamazdı, çünkü burada zaman kavramı da bulunmuyordu.

10 David'in hediyesi Bayan Beecham'ı fazlasıyla duygulandırmıştı. ("Ama benim gibi yaşlı ve çirkin bir kadına yakışmayacak kadar güzel!") Kadın iğneyi övdükçe övdü, David ne diyeceğini bilemiyordu, Bayan Beecham bu kadar güzel bir armağanı hangi dükkândan aldığını üçüncü kez sorduğunda (Froudsburg'da

alışveriş olanaklarının kısıtlı olduğunu biliyordu herhalde) David dayanamayıp iğnenin bir zamanlar annesine ait olduğunu söyleyiverdi.

Bayan Beecham'ın ağzının açık kaldığını görünce, "Ama pek sevmezdi," diye ekledi hemen. "Elime nasıl geçtiğini hatırlamıyorum bile."

Bayan Beecham, "O halde ona geri vermeniz gerekmez mi?" diye sorduğunda David, sözlerinde geçmiş zaman kullanmakla hata ettiğinin farkına vardı.

"Zaten herhalde bu yüzden bana verdi. Hoşuna gitmiyor."

Bayan Beecham'ın kalın gözlük camlarının ardında garip bir biçimde irileşen gözlerinde sevecenlik belirdi, bu tür bakışlara alışık olmayan David yüreğinde yepyeni bir titreyiş hissetti. Gözlük gözlerini büyük gösteriyor da ondan, diye düşünürken hafifçe gülümsedi.

"İğne yine de sizin malınız olarak kalacak, David," dedi Bayan Beecham iğneyi kemikli, güçsüz parmaklarının arasında tutarken "Asla bu evden dışarı çıkmayacak ve ölümümden sonra tekrar size verilmesini sağlayacağım."

David bu sözleri öylesine itici bulmuştu ki, doğru dürüst anlamadı bile, ilk fırsatta kendini odadan dışarı attı.

Noel'le yılbaşı arasındaki hafta içinde Annebelle'e iki mektup daha yazdı, ikinci mektubunda ilkine oranla daha sert bir dil kullanmış, Gerald'a daha çok hakaret etmişti. Annabelle'den kendisine bir şans tanımasını, her satırını Gerald'ın okumayacağı ve gerçek düşüncelerini içeren bir mektup yazmasını istiyordu. Yılbaşı tatilini düşünmek bile istemiyordu, oysa herhalde evinde olacak, ne otomobil kornalarını ne de sarhoş naralarını duyacaktı. Annabelle'den bir mektup aldı, son derece kısa ve sorduklarına karşılık vermeyen bir mektuptu bu, aynı gün Bayan McCartney'in adresine ulaşan tahhütlü bir paketle pırlantalı iğne geri geldi. Annabelle sevgi ve teşekkür dolu bir not yazmaya çalışmış, ama yine de iğneyi geri yollamıştı. Bunu Gerald bile yazmış olabilirdi. David bu satırlarda Annabelle'in gerçek duygularını yansıtan tek bir sözcük bile bulamadı. Aman Tanrım, o sapığın kuklası olmuş sanki, diye düşündü.

Annabelle mutlaka bir mektup daha yazacaktı. David ona son mektubunda birçok soru sormuştu, günde kaç saat piyano çalışıyor-

du, Hartford'da yeni arkadaşlar edinmiş miydi, tiyatroya gidiyor muydu, espresso kahve içmesini seviyor muydu, bir zamanlar taslağını David'e gösterdiği Mozart ve Schubert konusunda bir kitap yazma tasarısı hangi aşamadaydı? Annabelle'in bu soruları cevaplayacağına hemen hemen kesin gözüyle bakıyordu. Belki yılbaşından sonra vakit bulabilir, diye düşündü, ayrıca geri gönderdiği hediyeyle ilgili buz gibi satırlar için de özür dileyecekti herhalde, Gerald'ın hediyenin geri verildiğinden emin olmak isteyip notu okumakta direttiğini açıklayacaktı. Oysa bu armağan David'den geldiği için alıkoymaya nasıl can attığını yazacaktı.

Yeni yılın ilk sabahı David, kendi evinde, hiç de dinlendirici olmayan uykusundan uyanır uyanmaz düşünde Annabelle'den gelen bir mektubu gördüğünü hatırladı. Mektup kelimesi kelimesine aklında kalmıştı. Annabelle, David'i sevdiğini, kaderini onun ellerine teslim ettiğini yazıyor, Gerald'dan kurtulması için plan yapmasını rica ediyor, onun önereceği her şeyi yapacağına söz veriyordu. David, düş dünyasının akıl almaz aldatıcılığından sıyrılıp yeni yılın ilk saatlerinde boş bir evde uyandığında son derecek etkilendiğini, adeta felç olduğunu hisetti. Hayıra yorulmayacak bir işaretti bu. O güne kadar kendi evinde "kötü" bir düş görmemişti. Birkaç saat sonra, öğleye doğru pirinç ve gümüş parlatmaya koyulduğunda, bu işareti kötüye yormak yerine olumlu olarak da değerlendirebileceğini düşündü. Belki de böyle bir mektup yoldaydı. Mektubu gerçekten elinde tutmadığı için umutsuzluğa kapılmakla aptallık etmiş olabilirdi. Bu iyimserliği, birkaç gün sonra Bayan McCartney'in pansiyonuna ve fabrikadaki işinin başına dönene kadar devam etti.

David ilk kez, saat beş buçuk sularında fabrikadan pansiyona döndüğünde Effie'yle karşılaştı. Effie, Bayan Beecham'ı ziyarete gelmişti. İlk seferinde elinde çiçek açmış, soğuğa karşı yeşil paket kâğıdıyla sarılıp tepesi açık bırakılmış bir saksı sardunya getirmişti. David'in de birlikte yukarı çıkıp Bayan Beecham'ın hatırını sormasını önermiş, David kibarca reddetmiş, kibarca hatır sormuş, Effie de aynı soruyu yöneltmişti, fazla bir şey konuşmamışlardı. İkinci karşılaşmalarında Effie giriş holünde ayakta durmuş, beklediği bir mektubun gelip gelmediğine bakar gibi hasır sehpada duran postayı gözden geçiriyordu. David sokak kapısını kapadığında Effie hemen ona dönüp gülümsedi.

"Ah, selam David! Yine karşılaştık işte. Size bir paket gelmiş."

David küçük paketi aldı, New York'tan sipariş ettiği bir kitap gelmişti. Bir süre ayak üzeri sohbet ettiler, gelecek günlerde daha da artması beklenen soğuktan söz ettiler. David, Effie'nin yanında sanki ona karşı kaba ve yüz kızartıcı bir harekette bulunmuşçasına suçlu hissediyordu kendini. Bunun nedeni, annesinin hayatta olmadığını Effie'nin bilmesi ya da bildiğine inanmasıydı, ama karşı karşıya geldiklerinde David bu gerçeği de, Effie'nin bunu onun yüzüne karşı söylediği gerçeğini de pek düşünmüyordu. Lacivert beresinin iki yanından yüzünü çevreleyen kısa, dalgalı saçlarına baktı, neredeyse Annabelle'in kızıla çalan saçlarıyla aynı renkteydi bu bukleler, Annabelle'in de artık saçını kısa kestirdiğini hatırladı, oysa onu hep La Jolla'daki uzun saçlı haliyle gözünün önüne getiriyordu. Effie'nin duru, açık gözlerine bakamadı.

"Unutmadan söyleyeyim, portrenize fiksatif sürüp hazırladım," dedi Effie. "İsterseniz alabilirsiniz, istemezseniz de gücenmem."

"Çok isterim." David, avucunu merdiven korkuluğunun başındaki topuza sürüyordu.

"Bir akşam bana uğrasanıza?"

"Çok teşekkürler, gelirim tabii." Effie'ye gülümseyip merdivenlere yöneldi.

Effie arkasından çıkıyordu. David odasının kapısını açıp içeri girdi, kapıyı kapayacağı sırada Effie'nin seslendiğini duydu.

"Size söylemek istediğim bir şey daha var," dedi Effie. "Bir dakika içeri gelebilir miyim?"

David sinirli bir tavırla hafifçe iç geçirerek yol vermek üzere kenara çekildi, kapıyı kapayınca ikisi birden karanlıkta kaldılar, David iki adımda yazı masasına ulaşıp masa lambasını yaktı.

"Aaa," dedi Effie çevresine bakarak. "Odanızın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Nasıl da temiz ve derli toplu tutuyorlar!"

David paltosunun düğmelerini açarken hafifçe başını salladı. "Oturmaz mısınız?"

"Hayır, fazla kalmayacağım." Bakışlarını David'in yüzüne dikmişti yine, "David, bana davetli olduğunuz akşamı hatırlıyor musunuz?" Annenizle ilgili olarak sizi adeta sorguya çektiğim için üzgünüm."

"Sorguya çekmediniz," diye atıldı David.

"Hayatta olup olmadığı konusunda. Mutlaka sizin de kendinize göre nedenleriniz vardır –personel kayıtlarınızda yanlışlık yapıldığını söylemiştiniz. Her neyse, bu konu beni hiç ilgilendirmez. Üstünde durduğum için üzgünüm. Bir noktayı daha belirtmek istiyorum. Bu konuda Wes'e hiçbir şey söylemedim."

"Hiç fark etmez. Tamam," diye karşılık verdi David, paltosunu asarken Effie'ye arkasını dönmüştü.

"O akşam sizin oldukça sinirlendiğinizi fark etmiştim de," dedi Effie.

David sesini çıkarmadı.

"Wes'in son zamanlarda size eskisinden farklı davrandığını düşünüyorsanız nedeni bu değil," diye devam etti Effie. "Onu hiç ziyaret etmemenize kızıyor." Dostça gülümsedi.

David omuz silkti. "Karısıyla kavgalarından başka bir şeyden söz etmiyor. Durmadan atışan bir karı-kocanın evine gitmek istemiyorum. Ben ruh hekimi değilim, ona nasıl yardım edeceğimi de bilmiyorum."

"Sadece ziyaretine gitmekle yeterince yardım edebilirsiniz. Açık konuşalım, David, başkalarının yanında kavga etmiyorlar, en azından ben oradayken etmediler. Wes, karısının asabiyeti yüzünden dostlarının çoğunu kaybettiğinden dert yanıyor. Haklı olabilir, ama Wes'i seviyorsunuz..."

David durduğu yerde ayak değiştirdi.

"Wes sizi çok seviyor, gerçekten," diye devam etti Effie suçlayıcı bir tavırla. "Bana kalırsa ona ufak bir iyilikte bulunabilirsiniz. Kadınlardan ne kadar nefret ederseniz edin, yarım saatlik ziyaret bir kadınla ömür boyu birlikte yaşamak demek değil ya?"

David sabırsızlığını gizlemeye çabalamadan, "Dayanamıyorum," dedi.

Effie, düş kırıklığıyla David'in yüzüne baktı. "Biliyorum. Anlıyorum. Benim odanızda olmama da dayanamıyorsunuz, farkındayım," diyerek kapıya doğru ilerledi.

David özür dilemek, anlamsızca karşı koymak istedi, ama sözler boğazında düğümlenip kaldı.

Effie kapıda arkasına döndü. "Sizi böylesine inciten kız kim acaba?"

"Hiç kimse."

"Kesinlikle var böyle biri. Adını sormuyorum, ama –aradan ne kadar zaman geçti?"

"Kimse yok," dedi David aceleyle. Son birkaç dakikadır alnını kırıştırmış, bakışlarını yere dikmişti, birkaç adım ilerleyip kıza kapıyı açmaya yöneldi. Eli kapı tokmağına değdiği anda Effie'nin sesini duydu.

"Henüz çok gençsiniz, önünüzde uzun yıllar var, sizi mutsuz görmek beni çok üzüyor."

"Ama mutsuz değilim ki." David'in içinden kapıyı açıp Effie'yi dışarıya itmek geliyordu. Ah kadınlar! Kuş beyinli, geveze kadınların, "buraya kadar, bir adım daha ilerleyemezsin," derken "ama buraya kadar gel lütfen," demek isteyişleri, dünyadaki en büyük mutluluğun bir kadınla bir erkeğin aynı çatı altında yaşaması olduğu hurafesine bütün kalpleriyle inanmaları!

"Hoşça kalın, David."

"Güle güle." David kapıyı kapadığında titriyordu, öfkesi patlama derecesine gelmişti.

Kravatını koparırcasına çözdü, havada kamçı gibi şaklattıktan sonra elbise dolabına astı. O akşam okyanus dibi araştırmalarıyla ilgili kitabını okuyarak hayatındaki karmaşayı aklından silecekti. Paketi açtı, akşamın sevinciyle kitabın yepyeni dış kapağına baktı, kitabı yatağa attı. Ertesi gün Wes'i davet edip işten sonra biraz sohbet etmeyi düşündü. Dolabında hâlâ yarım şişe viski duruyordu. Wes'i ağırlamak için her zaman viski bulundurmayı âdet edinmişti, oysa Wes gelirken kendi içkisini birlikte getirirdi.

Yeni kitap moralini düzeltmişti. Gece saat ikiye kadar okuyup bitirdi. Dickson-Rand laboratuvarında çalışan bir grup uzman tarafından kısa süre önce yayımlanmış bu kitapta, aynı grubun okyanus tabanından örnekler toplamak amacıyla dört ay sonra Hint Okyanusu'na ve Çin Denizi'ne ikinci bir araştırma gezisi planladığı belirtiliyordu. Bu adlar David'de romantik, macera dolu izlenimler uyandırmıştı. Annabelle'le tanışmadan önce Dickson-Rand'da çalışmak istediğini hatırladı. Gerçi çılgınca bir fikirdi, ama kim bilir, belki bir gün... İsteklerini Annabelle'le ilgili sorunlarıyla bağdaştırmaya boşuna çabaladı, *tekrar gözden geçirdi*. Her şey yoluna girdikten sonra, diye düşünmüştü. Öyle de olsa, her şeyin yoluna girmesi neden dört ay sürecekti? Ama ya sürerse ne yapacaktı? Tekrar

ilk düşüncesine döndü, Troy'daki Dickson-Rand firmasına hiç değilse yazılı olarak başvurup belgelerini göndermeye, kendisine uygun bir iş olup olmadığını sormaya karar verdi. Belgelerinde kazanmış olduğu burs ve ödüllerin sayısıyla Oakley, Kaliforniya'daki hocası Profesör Henkert'in kusursuz referans mektubunu belirteceğini düşününce keyfi biraz olsun yerine geldi.

David ertesi sabah erken kalktı, kahvaltıya inmeden önce Dickson-Rand'a göndereceği mektubu yazdı. Gece üç saatten fazla uyumadığı halde bütün gün kendini olağanüstü denecek kadar iyi hissetti. Öğle yemeğinde Wes'e okyanus araştırmaları kitabından söz etti, onun ilgisini çekeceğini tahmin ettiğinden araştırmaların özellikle iklimle ilgili sonuçlarını anlattı. Wes'in yüzü bir an aydınlanıverdi, ancak hemen ardından eski haline döndü. Bu tür araştırma gezilerine katılan herkese gıpta ettiğini, ama Laura sözünü bile etmek istemediğinden kendisinin katılamayacağını söyledi. Bu sözler, David'in Laura'yı her bacağında ağının birkaç telini tutarak pusuya yatmış, her titreşimi, her soluğu izleyen bir örümcek gibi görmesine neden olmuştu. Wes işe giderken peşi sıra örümceğin telini de sürüklüyor, akşamları yine teli izleyerek örümceğe ve ağına dönüyordu.

"Bu akşam bana uğramak ister misin?" diye sordu David. "Dolabımda hâlâ biraz viski var."

Wes minnetle gülümsedi. "Dokuza doğru gelsem uygun mu? Yoksa daha erken mi geleyim?"

"Tamam. Daha erken gel. Kitabı okumak istersen alabilirsin."

David akşam eve döndüğünde iki mektup buldu. Biri yengesinden geliyordu, el yazısından tanımıştı, ötekiyse daktiloyla yazılmıştı. Zarfın arkasını çevirip gönderenin adresini okudu:

G.J. Delaney
Talbert Sokağı No. 48
Hartford, Connecticut

Mektubu odasında açtı. Annabelle'in başına kötü bir şey geldiğini, hastanede ölmek üzere, hatta belki de ölmüş olacağını düşünüp paniğe kapılmıştı.

Sayın Bay Kelsey,

Size bir tek sözüm var: Defolun! Bundan böyle eşim de, ben de sizden mektup almak istemiyoruz. Bugüne kadar yazdıklarınıza dayanarak hakkınızda iftira davası açabilirdim. Bu ülkede sizin gibi, başkalarının evliliklerini bilerek ve isteyerek yıkmaktan başka bir şey düşünmeyenleri cezalandıracak yasalar var. Bana ettiğiniz hakaretler midemi bulandırıyor, büyük bir bilimadamı olduğunu sanan birinin değil, adeta bir suçlunun eseri bunlar.

Eşimle bilmem nerelerde buluşmayı önerdiğiniz hakaret dolu mektuplarınızın ikisini de okudum. Yanılıyorsunuz, Bay Kelsey. Eşim sizinle görüşmek isteseydi bunu şimdiye kadar yapmaz mıydı sanıyorsunuz? Sizi ancak tımarhanenin paklayacağı konusunda eşim de benimle aynı fikirde, artık bizi rahat bırakın, yoksa... Bundan sonra sizden haber almak istemiyoruz. Mektup yazmaya devam ederseniz yasal yollara başvuracağımdan kuşkunuz olmasın.

Saygılar,
Gerald J. Delaney

David mektubu yazı masasına koymaya davranırken vazgeçip yere attı. Pardösüsünü askıya asıp dış kapının önündeki paspasa iyice sildiği çizmelerini çıkarırken bu küçük domuza cevap yazmaya karar verdi. Annabelle de onunla aynı fikirdeymiş, iftira, diye düşündü. Annabelle mektubu okumuş, ama gönderilmesini engelleyememiş olabilir miydi acaba? Ona hemen yazmaya karar verdi, akşam yemeğinden sonra, ama Wes gelmeden önce mektup yazacaktı. Büyük, konforlu bir eve sahip olduğunu, Annabelle'in istediği zaman gelebileceğini, Gerald'ın onu asla bulamayacağını belirtmeyi düşündüyse de biraz daha beklemeye karar verdi.

Akşam yemeğine inmeden mektuba başladı ve az önceki kararını değiştirdi. Bir ev satın alıp iki kişi için, özelikle Annabelle ve kendisi için döşediğini, Annabelle'in ne zaman isterse gelebileceğini, gelmekle ona mutlulukların en büyüğünü bağışlayacağını yazdı. Gerald'ın öğrenmesini istemediğinden evin adresini vermedi. Soğukkanlı, ama etkili bir dil kullanarak, mektuplardan, yazılı hakaretlerden, Annabelle'in birlikte yaşadığı o sevimsiz herifin, o gerizekâlı haremağasının (bu kelimelerin seçiminde soğukkanlılığı elden bırakmıştı) karışması yüzünden cevapsız kalan sorulardan artık bıktığını anlattı. "...Hartford'a gelirsem seni alıp buraya getire-

ceğim. Bunu geçen gelişimde yapmalıydım..."

Yemekten sonra Wes Carmichael bira ve bir şişe Hennessy marka konyakla geldi. Bir elinde bir kutu bira, öbüründe üç parmak kadar viski dolu bir bardakla David'in kahverengi koltuğunun kenarına oturdu, Laura'yla artık yemekten önce kokteyl içmediklerini, bu yüzden bunun ilk içkisi olduğunu söyledi. Sözler, başka konulara geçmeden bir an önce kurtulması gereken bir safra gibi hızla dökülüyordu dudaklarından. Geçen pazar günü mutfak musluğunda tıraş olmak zorunda kalmıştı. Banyodaki lavabo amonyaklı suya konmuş saç fırçaları ve taraklarla doluydu, tuvalette başka bir temizlik malzemesi yüzüyordu, banyo küvetinde de çamaşır ıslatılmıştı. Mutfak musluğunun altındaki ya da banyodaki dolabı her açışında, saplı süpürgeler, temizleme tozları, leke çıkarıcılar, her biri başka bir iş için kullanılan rengârenk süngerler, bir kez kullanılıp atılan tuvalet fırçaları, alüminyum tencere telleri, fırın temizleyicileri, cam siliciler, tahta cilaları, mobilya cilaları, klor ve amonyak şişeleri, gümüş parlatıcılar yerlere saçılıyordu. "Sana yemin ederim, günün birinde ondan kurtulup normal insanlar gibi yaşamaya başlarsam karşıma çıkan ilk mikrop canımı alacak."

David Wes'i dikkatle dinlemiyor, arada bir bazı sözleri kapıyor, Wes onu güldürmek istediği için gülüyordu. O zaman Wes de yüksek sesli kahkahalarla ona katılıyordu.

"Aklın varsa bekâr kal," dedi Wes viski bardağını doldururken, "Laboratuvardaki işi alırsan gerçekten o araştırma gezisine katılacak mısın?"

"Belli değil. Düşündüğüm başka bir iş daha var."

"Nerede? Hemen gelirim!"

"Henüz bilemiyorum. Kesinleşir kesinleşmez–" David avuçlarını koltuğun kenarına sürttü. Akşam saat sekizi çeyrek geçe posta kutusuna attığı mektubun belki de ertesi gün Annabelle'e ulaşmayacağı aklına gelmişti birdenbire. Cumartesi sabahından önce eline geçmeyecekti. Başka bir deyişle, Annabelle mektubu aldıktan sonra telefon eder ya da telgraf çekerse David'e ulaşamayacaktı. David, cumartesi akşamı saat sekizle dokuz arasında Bayan McCartney'e telefon edip herhangi bir mesaj olup olmadığını sormaya karar verdi.

Wes, kitaptaki resimlere bakarken okyanus tabanının topograf-

yasından söz etmeye başladı, David de rahat bir soluk alarak taraf-sız ve mantıklı bir dünyaya geçiverdi. Geceyarısına kadar sohbet ettiler, David Wes'i arabasına kadar geçirdi. Keyfi yerine gelmişti, kendini mutlu ve şanslı hissediyordu: Daha yirmi sekiz yaşındaydı, Annabelle de yirmi dördündeydi, hayatlarının en güzel yılları henüz yaşanmamıştı.

Ertesi sabah her yer dört parmak kalınlığında bir kar tabakasına bürünmüştü, gökten yumuşak, hafif bir bulut düşmüştü sanki. David kardan hoşlanır, incecik kar tanelerini lapa lapa yağan kara yeğlerdi. Kar, öteden beri bildiği çevreyi değiştirir, pislikleri örter, kötü anıları, düş kırıklıklarını, günlük yaşamın tekdüzeliğini hatırlatan hatları belirsizleştirirdi. Ayrıca umutları da güçlenmişti, o cuma günü öğleden sonra beş buçukta pansiyona döndüğünde holdeki masada Annabelle'den gelen bir mektup bulacağına kesinlikle inanıyordu. Ne var ki, masadaki üç mektuptan hiçbiri ona gelmemişti. Henüz bir akşam önce yazdığı mektuba nasıl cevap gelebilirdi?

David odasına çıkıp eve götürmek istediği birkaç kitapla bir şişe mürekkebi bez bir çantaya yerleştirdi. Hafiften bir ıslık tutturmuştu, kar o akşam da yağmaya devam ederse, müzik ve kendi çıkardığı sesler dışında her zamankinden daha sakin bir hafta sonu geçireceğini düşünüp seviniyordu. Her şeyi baştan düşünecekti hafta sonunda, belki de pazar günü Hartford'a gider, Annabelle'le son derece önemli görüşmeyi yapardı. Pazar akşamı işler yoluna girebilir, Annabelle eve gelmiş giyeceklerini dolaba asmaya başlamış olabilirdi, evin sağını solunu öğrenirken kollarını David'in boynuna dolayıp onu öpebilirdi. Evlenene kadar aynı yatak odasını paylaşmak istemeyecektir belki, diye düşünürken ıslığının sesini yükseltti, gülümsemeye başlayınca ıslık da kesildi.

David ani bir kararla Bayan Beecham'ın odasına çıkıp kapıyı vurdu. Kahverengi bir şey örmekte olan Bayan Beecham –David bu sefer ne ördüğünü sormamıştı– onunla konuşurken örgüsünü kucağına bıraktı. David, annesi konusundaki sorulara duraksamadan, rahatlıkla karşılık verdi, kar yağışından, ayak bileğini burktuğu için bacağına kramp girdiğinde hiç değilse bir süre için ayağını yere vuramayacak olan Bay Harris'ten söz ettiler. Bayan Beecham'ın yumuşak ses tonu, içten gülümsemesi David'i rahatlatmış, mutlu etmişti. Ayrılırken Bayan Beecham iyi bir hafta sonu geçirmesini diledi.

David merdivene yöneldiği sırada Bayan McCartney'in seslendiğini duydu, telefona gelmesi isteniyordu.

Wes'in arayabileceğini düşünerek telefona koşup kulaklığı eline aldı. "Alo?"

"Alo, David, ben Annabelle."

"Sevgilim! Nasılsın?"

"İyiyim. Ama Gerald mektubunu buldu. Saat dörtte, tam postacı kapıdayken eve geldi, engel olamadım, Dave. Zarfı postacının elinden alıp açtı."

"Son derece aşağılık bir davranış, ama vız gelir doğrusu."

"Sana vız gelir, Dave, durumu anlamıyor musun? Gerald benim kocam."

"Durumu mu? Tabii ki anlıyorum, hem de senden daha iyi anladığımı sanıyorum, Annabelle. Mektubumu okuyabildin mi?"

"Evet, okudum."

"Peki, ne diyorsun?" diye bağırdı David, sesini bütün eve yayılmasını önlemek için elini telefona siper ederek.

"Dave, evin konusunda yazdıkların –seni bu yüzden arıyorum. Mektuplarımı anlamadın galiba. Asla senin evine gelemem, Dave, senin düşündüğün gibi gelemem."

"Tabii, günün birinde boşanacağını düşünmüştüm."

"Dave, ben boşanmak istemiyorum. Anlamıyor musun?

David dudaklarını yaladı. "Yanında mı şu anda?"

"Hayır."

"Hayır mı? Dinle, Annabelle, Hartford'a gelmemi ister misin? Hemen gelirim."

"Hayır, Dave. Zaten bu yüzden telefon ediyorum. Nasıl söylesem, bilmem ki? Artık bana mektup yazmaktan vazgeç, Dave. Her geçen gün daha büyük sorunlara yol açıyorsun. Gerald son derece öfkeli, ne yapacağı belli olmaz. Ciddi söylüyorum."

"Gerald'ın ne yapacağı beni hiç ilgilendirmez!"

"Beni ilgilendiriyor ama. İlgilendirmek zorunda. Sen anlamıyorsun..."

David'in bakışları sabitleşmiş, ağzı açık kalmış, bir anda kavrayamayacağı kadar büyük ve çetrefil bir sorunla karşı karşıya kalmışçasına dili tutulmuştu adeta.

"Dave, böyle söylediğim için kusura bakma."

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı David. "Üzülme."

"Ne?"

Aynı sözleri yüksek sesle tekrar edemedi. "Hoşça kal, Annabelle."

"Hoşça kal, Dave."

Arkasını dönerken bez çantaya ayağı takıldı, çantayı alıp pansiyondan çıktı, arabasına bindi ve hiç düşünmeden Ballard'daki evine doğru yola çıktı, her zamanki gibi kestirme yolu seçmişti, ama alışkanlıklarının tersine, Ballard'daki mezecinin önünde durmadı, hafta sonu için alışveriş yapacak durumda değildi. Evde çantadan çıkardıklarını yerleştirip üstünü değiştirirken yüzü büsbütün asıldı, çünkü aklına takılan sorunun karşılığının, son gelişmelerin açıklamasının ve kendine çizmesi gereken yönle ilgili önerilerin burada, yaşamının mutlu yarısında bulunması gerekiyordu. Pikaba bir plak koydu, divana oturdu, kollarını kavuşturup gözlerini boşluğa dikti, ama, öğleden sonraki telefon görüşmesini izleyen dakikalarla kıyaslandığında, vermesi gereken karara bir adım bile yaklaşamadı.

Ancak, akşam dalgınlıkla ikinci kez duş yaptıktan sonra beyninde düşünceye benzer bir şeyler şekillenmeye başladı: Annabelle, telefonda söylediklerini ciddiye *alıyor* olabilirdi. Telefonda samimi ve ciddi bir ses tonuyla konuşmasını başka türlü açıklamak mümkün müydü? Annabelle yalan söylemezdi. Demek ki bu durumda David onu inandırmak, fikrini değiştirmek için daha fazla çaba harcamak, daha çok dil dökmek zorunda kalacaktı. Mektuplarıyla istediğini elde edeceğine bütün kalbiyle inanıyordu.

Ne var ki, o akşam kendini Hartford'a yaya gidip gelmiş, ya da yediği yumrukların etkisiyle düştüğü yerden kalkamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Annabelle'e mektup yazma isteği bile zayıftı, tıpkı az önce aklına gelen ve yanlış da olabilecek o fikir gibi. Ertesi sabah daha salim bir kafayla düşünebileceğini umuyordu.

Gecenin ölüm sessizliğinde yine kar yağmaya başladı, milyarlarca, beyaz, sessiz gözyaşı gibi.

11 David cumartesi günü Annabelle'e mektup yazmadı, çünkü ertesi gün Hartford'a gidip dönüşte Annabelle'i de birlikte getirmek fikrinden hâlâ vazgeçmemişti. Gerçi yerinde, zamanında yazılan mektuplar etkileyici oluyordu, ama hiçbir mektup gerçek bir girişimin yerini tutamazdı.

Pazar sabahı erken kalktı, sokak kapısının basamaklarındaki karları süpürdükten sonra, gemi aslanına benzettiği bir tahta parçasını verniklemeye başladı. Bu oyma parça, on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında yapılmış ve kapı üstü süslemesi olarak kullanılmış büyük bir pervazın yarısıydı. Aşağı yukarı bir metre boyundaydı, geniş kavisleri iki sıra çiçek desenleriyle bezenmişti, insan motifi yoktu ve nedense henüz tamamlanmamış gibi görünüyordu, ama David'in gözünde yine de gemi aslanıydı. Bu parçayı bir süre önce, müşteri bulduğuna şaşıran bir eskiciden elli sent karşılığında satın aldığında, bir zamanlar gerçek ahşap renginde, açık ya da koyu kahverengi olduğunu gözünün önüne getirmişti. Annabelle'in hoşuna gideceğini düşünmüştü hemen, belki lamba altı olarak kullanır, belki de oturma odasındaki uzun sehpanın üzerine sadece süs olarak koyardı. David acele etmeden, keyifle çalışıyordu, ilk kat verniği sürmekteyken dışarıda bir otomobilin vites küçülttüğünü duydu. Merdivenlerden oturma odasına çıktı. Karla örtülü, sessiz çevreden gelen ilk gürültüyü duyduğu anda kulak kabartmıştı, şimdi yüreği hızla çarpıyordu, Kahverengi, eski model bir otomobil yoldan bahçeye saptı, eve yaklaştı. Plakasının renginden Connecticut'tan geldiği anlaşılıyordu. David, ön camdan arabanın içini görmeye çalıştı. Araba en çok beş metre uzaklıkta, evin tam önündeydi, direksiyonda bir adam oturuyordu, yanında başka kimse yoktu. David, düş kırıklığının farkına bile varamadı. Dövüşe hazırlanır gibi gerginleşmişti, yabancının biri yol sormak için bahçeye sapmış da olsa düşmanca bir tepki gösterecekti. Ama Gerald'ı çoktan tanımıştı.

Gerald arabasından indi, yan gözle eve baktı, arabanın kapısını açık bırakıp eve doğru ilerlerken David'in görüş alanından çıktı. Kapıyı vurdu. David, pencerelerden görünmemeye dikkat ederek kapıya yanaştı. Açmayacaktı. Gerald yanlış eve geldiğini düşünse ne çıkardı. Öfkesinden yumruklarını öylesine güçle sıkmıştı ki, canı acımaya başlamıştı. Gerald'ın evi bulmuş olmasına, kapıya ka-

dar gelmeye cesaret edebilmesine sinirlenmişti. Gerald tekrar, daha da büyük gürültüyle kapıyı yumrukladı.

"Kelsey? Açın kapıyı!" diye seslendi oldukça tiz sesiyle tehdit edercesine. Arkasından ayak sesleri karlar arasında garaja doğru uzaklaştı. David yan pencerelerden birine yaklaştı. Arabasının lastik izleri gece yağan karla silinmişti, ama Gerald ayaklarının ucunda dikilmiş, garaj kapısının üstündeki camdan içeri bakmaktaydı. Gördükleriyle yetinmemiş olacak ki, garajın kapısını kurcaladı, ayağıyla yerdeki karları kenara iteleyip kapıyı aralayarak içeri girdi. İşte, araba oradaydı, Annabelle'in armağanı olan timsah derisinden, üstünde adının baş harfleri bulunan anahtarlıktaki kontak anahtarı yerinde sallanıyordu. David, Gerald'ın pis elleriyle anahtarlığa dokunduğunu görür gibi oldu.

Evin ön kapısını açıp, "Çıkın oradan!" diye bağırdı.

Gerald garajdan çıktı. "Hah! Demek evdeydiniz. Ne oluyor? Kapıyı açmaya korktunuz mu yoksa?" Sesi tiz ve kısık çıkmıştı.

"Derhal dışarı çıkın!" David karlara basarak dimdik durmuş, yine yumruklarını sıkmıştı.

"Önce sizinle konuşmak istiyorum. İçeri girelim."

Gerald öfkesini burnundan soluyarak bücür boyuyla öylesine kendinden emin bir tavırla yaklaşmaktaydı ki, David onun birkaç kadeh içmiş olabileceğini düşündü. "Yürüyün, yoksa üşüyeceksiniz," dedi Gerald emredercesine, David'i kolundan tutmaya davrandı.

David gerileyerek Gerald'ın koluna bir yumruk savurdu, Gerald sendeledi, neredeyse yere düşecekti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Gerald, acıdan iki büklüm olarak dirseğini tuttu. "Dikkat edin, Kelsey, üstümde silah var. Kullanmak istemiyorum, sadece kendi güvenliğim için yanıma aldım, ama..."

David'in kahkahası Gerald'ın sesini bastırdı.

Gerald, yüzünde ürkek bir ifadeyle açık duran kapıya baktı, nedense içeriye girmekten ürkmüştü. "Delisiniz, David. Aklınız başınızda değil." Hâlâ dirseğini ovuşturuyordu.

"Çıkın dedim. Defolun!" David, Gerald'ın evin içini görmesine bile engel olmak için kapıyı kapamaya yöneldi, dışarıda kalmamak için kilidin düğmesine basıp kapıyı çekti.

Gerald, tombul dudaklarını büzerek David'e baktı. "Sizinle konuşmak istiyorum dedim. Artık hafta sonlarını nerede geçirdiğinizi biliyorum. Karımı da buraya getirmek istiyordunuz herhalde. Bakın, artık sabrımı taşırıyorsunuz, bunu söylemek için buraya geldim, Annabelle'in sabrı ise çoktan taştı."

"Neden tabancanızı çekmiyorsunuz, Gerald?" dedi David kendinden emin bir tavırla. Başparmaklarını blucinin ceplerine takmış, Gerald'ın gülünç silahını hiçe sayarcasına dimdik duruyor, soğuktan titriyordu.

Gerald sağ elini paltosunun cebine sokup yaklaşmaya başladı. David tam zamanında bir basamak inip ayağını kaldırdı, Gerald'ın göğsüne tekmeyi indirdi.

Gerald yere düşerken silah patladı, bu patlama sesini düşüşüyle çıkarmıştı adeta. David her şeyden çok, gürültüden ve başkalarının dikkatini çekmekten korktuğundan Gerald'ı yerinden kaldırıp arabasına doğru itelemeye davrandı, oysa Gerald ya acıdan ya da panikten iki büklüm olup bağırmaya başladı.

"*Dokunmayın bana!*" diye haykırıyordu. David'in yumruğu kaşla göz arasında Gerald'ın şakağına indi, şişman yanaklarını pelte gibi titretti. Gerald, az sonra ağlamaya başlayacak küçük bir çocuk gibi kulağını tuttu ve öfkeli küçük bir çocuk gibi kaşlarını çattı, cebinden tabancasını çıkardı, dişlerinin arasından tısladı, "Çekilin, David!"

Ne var ki David duyduğu zevke engel olamıyordu, Gerald'ın yumuşak çenesine hafif sayılabilecek bir yumruk indirdi ve onun hipnotize olmuş gibi sabit bir bakışla başını kaldırıp arkasına dönerek düştüğünü gördü. Bu defa düşerken silah patlaması değil, bir çıtırtı duyuldu. Başını kapının önündeki basamaklara çarpan Gerald oracığa yığıldı.

David karların arasına kaymış olan tabancayı alıp Gerald'ın paltosunun cebine koydu, adamı doğrultup sırtını basamaklara dayadı. Gerald buz gibi olmuştu. David, kasları öfkeden hâlâ yay gibi gerilmiş eliyle Gerald'ı arabasına sürükledi, direksiyonun başına oturttu, önce bir bacağını, ardından ötekini içeri sokup arabanın kapısını kapadı. Eve dönmek üzereyken Gerald'ın arabada ayılmadan önce soğuktan donabileceği aklından geçti, hemen ardından ona gereksiz yere ilgi gösterdiğini düşündü. Arabanın içini ısıtmak için

dönüp motoru çalıştırmalıydı, ama Gerald bu sefer de karbon monoksitten zehirlenip ölebilirdi. Öfkeli bir gülümsemeyle içinden küfrederek arabasının kapısını tekrar açtı, bir avuç kar alıp Gerald'ın iğrenç suratına sürdü.

"Uyan, pis herif!" diye homurdandı. "Uyan da defol git buradan!"

Gerald'ın sol kulağı kanıyordu. David dikkatlice bakınca kanın kulaktan değil, başının arkasından aktığını gördü. Yaranın durumunu anlamak için elini sürmeyi düşündüyse de, Gerald'ın yusyuvarlak, sevimsiz başına dokunamadı. Adamın tüysüz elleri kucağında pek garip duruyordu. David, bileklerinden birini yavaşça eline alıp nabzını yokladı. Gerald'ın nabzı atmıyordu, üstelik derisi de bir garipti, hamur gibi gelmişti eline. Birden Gerald'ın ölmüş olabileceğini düşündü. Doğrulup kollarını kavuşturdu, gözlerini bir türlü ayılmak bilmeyen bedenden ayıramıyordu.

"Gerald!"

David, gırtlaktan nabız ölçmenin daha güvenilir bir yöntem olduğunu düşünerek elini Gerald'ın sarkık çenesinin altına soktu. Hiçbir atış duyulmuyordu, üstelik teni de serin gelmişti eline, gerçi kendi elleri kadar soğuk değildi, ama boynu olması gerektiğinden daha soğuktu. David sokağa baktı, yoldaki kar örtüsünden ve bahçenin karla kaplı tel çitinden başka bir şey görünmüyordu. Ortalıkta ne bir insan, ne de araba vardı. Geri döndü, biraz ilerideki ıssız ormana göz attı. Gerald'ı hastaneye mi götürmeliydi? En az otuz kilometre uzaklıktaydı hastane. Yoksa polise mi haber vermeliydi? Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

Soğuktan şiddetle titrerken, kime haber verirse versin, suçlu duruma düşeceğinin farkına vardı. Yüzünde yine acı bir gülümseme belirdi, çaresizlikle başını iki yana salladı.

İçeri girip oturdu, ellerini ovuşturdu, gözlerini odanın öteki ucundaki radyatöre dikti. Tabii, evinden kilometrelerce uzakta ıssız bir yer bulup, Gerald'ı arabasının içinde bırakabilir ya da kayalardan aşağıya yuvarlayabilirdi. Gerald'ı hiç görmediğini, en azından o gün görmediğini ileri sürebilirdi. Birdenbire aklına korkunç, basit bir soru geldi: Gerald evi nasıl bulmuştu? Ona kim söylemiş olabilirdi? Kim biliyordu?

Wes mi?

Öyleyse Wes bir ara David'i gizlice izleyip evin yerini öğrenmiş demekti. Ama Gerald Wes'i nereden bulmuştu?

Yoksa Bayan McCartney mi? David'in her hafta sonu annesini ziyaret ettiği yalanını bilmezlikten mi gelmişti? Bu hiç de akla yakın görünmüyordu.

David sıkıntıyla ayağa kalkarken aklına bir şey daha geldi: Bu evde William Neumeister adıyla oturmaktaydı. Gerald, William Neumeister'den ne istemiş olabilirdi? David, üstüne bir kazak giymek üzere ayağa kalktığı halde, sokak kapısına yürüdü ve dışarı çıktı, Gerald'ın yerinden kıpırdamadığını gördü, yine de arabaya yaklaştı, bu kez sadece Gerald'ın bembeyaz yüzüne, yakasına değen tombul çenesine baktı, başı adeta ağırlaşmış, bedenini öne doğru çekmişti, göğsü neredeyse direksiyona değecek ve sonsuza dek klakson çalacaktı. David, Gerald'ın omzunu tutup salladı, bütün beden kaskatı bir halde sallanıp sağ tarafa eğik biçimde, hassas bir dengede kaldı.

David, arabanın kapısını kapayıp hızlı adımlarla eve döndü. Evinde telefon olmadığından, bir yere gidip polise telefon etmekle Gerald'ın arabasını kullanarak onu karakola götürmek arasında bocalıyordu. Sonunda, polisin evin çevresine ya da içine gelmesini istemediği için ikinci seçeneği uygulamaya karar verdi. Polisi elinden geldiğince uzun süre evden uzak tutmak istiyordu. İfadesinin doğru olup olmadığını araştırmak için polis mutlaka olay yerinde keşif yapacaktı. William Neumeister'in az sonra karakolda vereceği ifade son derece sağlam olmalıydı.

David aceleyle gri takım elbisesini giydi, siyah ayakkabılarının üstüne lastik galoşlarını çekti ve üzerine lacivert paltosunu geçirdi. Ayrıca şapkasını da aldı. Ardından kendini zorlayarak birinci kattaki çalışma odasında, divanın ayakucunda duran battaniyeyi alıp Gerald Delaney'in üzerine örtmek üzere aşağıya indi. Tekrar salona girdi, şöminenin üstünde Annabelle'in resmini unutmuştu, önce çerçeveyi yüzüstü yatırdı, sonra alıp raftaki kitapların arasına soktu. Gerald'ın arabasına bindi, koltukta iki büklüm olmuş gövdenin yanına oturup yola çıktı. Beck's Brook gibi iddialı bir adı olan en yakın kasaba kuzey yönündeydi, oradaki marketten telefon edebilirdi. Santrala en yakın karakolun yerini sordu, Beck's Brook'da Broadway ve Horton caddelerinin köşesinde olduğunu öğrendi.

"Karakola bağlayayım mı?" diye sordu santraldaki kız. "Önemli miydi?"

"Hayır, ben giderim," dedi David.

Her türlü olasılığı düşünerek, William Neumeister adına gelmiş birkaç önemsiz mektupla bir elektrik faturasını yanına almış, portföyünü evde bırakmıştı.

12 David hikâyesini son derece basit ve dolambaçsız bir şekilde anlattı, sinirli görünse bile –kuşkusuz sinirleri tepesindeydi– bu durumun geçirdiği şoka bağlanacağını umuyordu. Adını bilmediğini iddia ettiği bu adamın –polis nasıl olsa Gerald'ın üstünü arayıp kimliğini bulacaktı– düşmanca bir tavırla evine geldiğini, kendisine Parker ya da buna benzer bir adla hitap ettiğini ve sonunda silah çektiğini söyledi.

"Silahta parmak izlerim olabilir," diye ekledi. "Tekrar cebine koydum."

Tek kurşun Gerald'ın paltosunu delip geçmiş, ama Gerald yaralanmamıştı. David, Gerald'ı itip yere düşürmekle başını merdiven başamağına çarparak ölmesine neden olduğunu açıkça itiraf etti. David'in adını sordular, kimliğini görmek istediler, gösterdiği mektupları kimlik yerine kabul ettiler. David mesleğini "serbest gazeteci" olarak bildirdi. Rastlantı sonucu, bir zamanlar içinden gelen sese uyarak aldığı ve üstlerinde N harfi olan kol düğmelerini takmıştı. Tutanağın altına titrek bir yazıyla Wm. Neumeister imzasını atarken memurun bu kol düğmelerini görmüş olabileceğini düşündü, ama emin değildi. Her nasılsa polis, David'den çok cesetle ve ziyaretin amacıyla ilgilenmiş görünüyordu. Biri yüksek rütbeli yaşlıca, öteki iri yapılı, basit ama uyanık yüz ifadeli iki genç memur tabii ki David'in evine gidip olay yerini görmek istediler.

David, polislerin önüne düşüp yolu göstererek eve götürdü. O ana kadar önemsiz bir tek hata yaptığı kanısındaydı, günlerden cumartesi mi, yoksa pazar mı olduğunu bilememişti. Pazardı. Pazar öğleden sonra, saat dördü on geçiyordu.

Gerald'ın arabasının karda bıraktığı tekerlek izleri açıkça görülüyordu. Arabayla evin kapısı arasındaki karlar, sanki David'le Gerald kapışıp fena halde kavga etmişler gibi darmadağın olmuş, toprak ortaya çıkmıştı. İlk basamağın altındaki kan lekeleri karlar arasında kıpkırmızı parlıyordu.

"Bu adamı daha önce görmediğinizden kesinlikle emin misiniz?" diye sordu yaşlıca memur.

"Yüzde yüz eminim."

"Demek kapıdan içeri girmedi, öyle mi?"

"Evet."

"Yine de içeriye bir göz atabilir miyiz?" diye sordu yaşlıca memur.

David ciddi bir tavırla başını salladı, üstünde sadece ön ve arka kapının anahtarları olan anahtarlığını cebinden çıkardı. Polislerin içeri girmeleri için yol verdi. Salon derli topluydu.

"Eviniz güzelmiş," dedi yaşlıca memur. "Telefonunuzun olmadığını söylemiştiniz."

"Hayır, yok."

"Yazılarınızı yazarken kimsenin rahatsız etmesini istemiyorsunuz herhalde değil mi?"

"Sanırım öyle."

Genç memur ön kapıyı açtı. Eşikten bakınca karlardaki ayak izlerini daha iyi gördüler, Gerald'ınkiler garaja kadar gidiyor, David'inkiler yarı yolda kalıyor, eve yakın bir yerde birbirine karışıyordu. David, adamın gelir gelmez garaja baktığını, kendisinin de dışarı çıkıp ne istediğini sorduğunu anlattı.

"Ya, demek önce kapıyı açmadınız," dedi yaşlıca memur.

"Hayır. Kapıyı vurdu, ben o sırada bodrumdaydım, kapıya geldiğimde onun garaj penceresinden içeri bakmakta olduğunu gördüm. Ne istediğini anlamak üzere dışarı çıktım." İlk seferinden biraz daha farklı bir biçimde anlatmakta olduğunu fark etti. Genç memur dikkatle ona bakıyordu.

"Kavganın kapı önündeki merdivenlerde çıktığını söylememiş miydiniz?"

"Eve doğru yürüdük. Ondan kurtulmak istiyordum. Sarhoş gibi gelmişti bana. İçeri girip Parker'ı bulmak istediğini söyleyip duruyordu. Kapının önüne geldiğimizde silahını çekip beni tehdit etti.

Memurlar bu sözler üzerinde düşünür gibi görünüyorlardı, genç olanı şaşkın bir tavırla başını iki yana salladı.

"Belki kullandığınız arabanın modelini merak ettiği için garaja bakmıştır. Sizi –ya da Parker denen kişiyi– öldürmek üzere kiralanmış bir katil olabilir."

Yaşlı memur genç meslektaşına hafifçe gülümseyerek baktı. "Kişisel düşmanınız var mı, Bay Neumister?" diye sordu. Adı Newmester gibi telaffuz etmişti.

"Beni öldürecek düşmanım yok."

"Evet –bu sorunun cevabını karşı tarafta aramamız gerekecek sanıyorum. Delaney'in Connecticut'taki tanıdıklarını araştıracağız. Size bir koruma göndereceğiz, Bay Newmester, bu gece ve bundan sonraki birkaç gün boyunca bir devriye arabası sokakta bulunacak ve güvenliğinizi sağlayacak."

David başıyla onayladı. "Bu gece dışarıda birinin beklediğini bilmek beni çok rahatlatacak," dedi. "Ama yarın sabah erkenden yola çıkıyorum, birkaç gün burada olmayacağım."

"Nereye gideceksiniz?"

"New York'a. İş gezisi."

"Size nasıl ulaşabileceğimizi söyler misiniz?" Genç memur cebinden ufak bir bloknotla kalem çıkardı.

"Otelde kalacağım, ama hangi otel olduğunu henüz bilmiyorum. Haberleşmemizi istiyorsanız en iyisi benim sizi aramam olacak herhalde."

"Hangi otelde kalacağınızı tahmin ediyorsunuz?"

"Genellikle Barclay'i yeğlerim," dedi David soğukkanlılıkla. Barclay'e o güne kadar hiç gitmediği halde sanki devamlı müşterisiymiş gibi, Lexington Bulvar'ının köşesini gözünün önüne getirdi.

"Pazartesi akşamüstü saat altı civarında bizi arayabilir misiniz? Yarın?" diye sordu yaşlıca memur. "Numaramız bu." David'e kartvizit gibi basılmış bir kâğıt parçası uzattı. Beck's Brook Merkez Karakolu, Broadway/Horton Sokağı köşesi, Beck's Brook, New York.

Kapı sertçe çekilip yankılanarak kapandı. David yalnız kalınca rahatlayacağı yerde şaşırmış, adeta ürkmüştü. Birden titremeye başladı, bütün sinirleri birden seğiriyordu. Kanepeye oturup başını

eline yasladı, sonra sakinleşebilmek için kollarıyla başını kavradı. Ya geri gelirler de beni bu halde görürlerse, diye düşünüyordu.

Kendini zorlayarak dik oturmaya çalıştı, çok geçmeden krizi hafiflemişti. Froudsburg'da bir yerden polise telefon edip kendisini görmek isteyip istemediklerini sormayı planlıyordu. Barclay Oteli'nde kaldığını söyleyecekti, polisin onu sonradan arayıp da otelde bulamaması pek de hoş sayılmazdı, ama olsa olsa yalan söylediğini ortaya çıkarabilirlerdi, bu da suç değildi.

David ayağa kalkıp bir lamba daha yaktı. Annabelle'e bu akşam, hatta birkaç dakika sonra haber vereceklerdi, belki de tam şu dakikada onunla konuşmaktaydılar. Genç polis memurunun elinde Gerald'ın ehliyetiyle santral memuresinden Talbot Sokağı'ndaki evin telefon numarasını istediğini ve Annabelle'in telefona çıktığını gözünün önüne getirdi. "Gerald Delaney'in *eşi* misiniz? Kocanız öldürüldü, hanımefendi..." Annabelle kocasını sevmiş olsa da olmasa da, bu haberin şokuyla gözyaşlarına boğulacaktı. Acaba Gerald'ın nereye gittiğini bildiği için onu David'in öldürmüş olacağını düşünecek miydi? Olsa olsa birkaç saniye süreyle düşünürdü, çünkü polis ona Neumeister hikâyesini anlatacaktı.

Gerald ölmüştü. David hâlâ inanamıyor, kendisi için ne anlama geldiğini çıkaramıyordu. Ancak bir gerçeği kesinlikle görebiliyordu: Annabelle, Gerald'ı öldüren darbenin David Kelsey'den geldiğini hiçbir zaman öğrenmemeliydi. Bunun bir kaza olduğuna asla inanmazdı.

13 David ertesi sabah saat sekize çeyrek kala evden çıktığında, Ballard yolu üzerinde bir devriye arabası, önceki geceye göre ters yönde duruyordu, belki araba da bir önceki gecekinden farklıydı. David arabanın yanından geçerken kendini zorlayarak durup memuru selamladı. Birkaç günlüğüne New York'a gideceğini söylerken sakinleşip rahatlamıştı.

"Evet, komiserim söyledi," dedi adam sevimli bir gülümsemeyle.

David Froudsburg'a doğru yola çıktı. Her pazartesi sabahı önce

Bayan McCartney'in pansiyonuna uğrar, cuma günü giydiklerini çıkarıp işe gitmek üzere yeniden giyinirdi. Kapıdan içeri girdiğinde, Sarah'nın Bayan Beecham'ın kahvaltı tepsisini taşıyarak merdivenlerden indiğini gördü.

"Günaydın, Sarah," dedi David.

"Günaydın, Bay Kelsey. Ah!" Başını kaldırıp David'e baktı, dudaklarına ruj sürmemişti, sağ yanağında bir sivilce görünüyordu. "O adam sizi bulabildi mi? Hani pazar günü arayan?" Genellikle ifadesiz olan yüzündeki hafif ilgi belirtisi ne kadar heyecanlandığını gösteriyordu.

"Hayır. Hangi adam?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Sizin nerede olduğunuzu herkese sordu." Sarah, yemek salonunun kapısını dirseğiyle ustaca itti, tepsinin bir kenarını üstündekiler kaymayacak kadar kaldırdı ve gözden kayboldu.

David odasına çıktı. Bilgi veren pansiyondan biri olmayabilir, diye düşünüyordu. İçeri girip kapıya kapadıktan sonra bir an soluğunu tutup ortalığa göz attı, herhangi bir değişiklik göremedi. Dışarıda hava soğuk olduğu halde üstüne pamuklu kumaştan bir pantolon ve mavi bir gömlek giydi, dolaptan dört yıldır ne temizlemeye, ne de ütüye gönderilmiş olan, kahverengi, eski tüvit ceketini çıkardı. Bayan McCartney'in holde beklediğine kesin gözüyle bakıyordu. Gerçekten de öyle oldu. Bayan McCartney hasır sehpanın üstündekileri düzenlemekteydi.

"Arkadaşınız pazar günü sizi bulamadı mı, David?" diye sordu.

"Hayır. Kimdi arayan?"

"Adını söylemedi, en azından ben duymadım. Effie Brennan buradaydı, sizi nerede bulabileceğini o söyledi. Biz bilmiyorduk zaten. Aman Tanrım, öylesine diretti ki bilemezsiniz. Son derece önemli bir konu olduğunu söyleyip durdu."

David gözlerin kadından ayıramıyordu.

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, sadece mutlaka sizi bulması gerektiğini söyledi. Evinizin nerede olduğunu sorup durdu, ben de hafta sonlarında bakımevinde kalan annenizi ziyaret ettiğinizi tekrarladım," dedi Bayan McCartney gülümseyerek, ama David kadının kuşkulu bakışlarını fark etmişti.

David alnını kırıştırdı. "Beni bulamadı demek ki."

Bunun üzerine Bayan McCartney, David'e çılgınca gelen tiz bir kahkaha attı. "Aramızda kalsın, ama sanırım Effie ona bir masal uydurdu. Adam içmişti, nefesi kokuyordu. Buram buram viski kokuyordu."

David de güldü. "Gerçekten de masal uydurmuş olmalı," diyerek ilerledi. Kapıya geldiğinde geriye dönüp masum bir ifadeyle, "Ha, sahi, nasıl biriydi?" diye sordu.

"Şey... Uzun boylu sayılmaz. Otuz yaşlarında. Oldukça çirkin. Tombul dudaklı."

David kapının oval tokmağını çevidi, ama hemen açmadı. "Effie nerede olduğumu söyledi?"

"Yakınlarda bir kasabada olduğunuzu söylemiş. Ne dediğini duymadım, çünkü adamla birlikte dışarı çıkıp sokakta konuştu. Pek sevimli bir kız, değil mi, David?"

David başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle," dedi titrek bir sesle.

Aynı gün öğleden sonra, fabrika kafeteryasının tezgâhında yerel gazetelerden biri bulunmaktaydı. David yalnızdı, yemeğe geç giderek Wes'ten ve arada sırada birlikte öğle yemeği yediği birkaç kişiden kurtulmuştu. Haberi gazetenin dördüncü sayfasında buldu:

ESRARENGİZ ZİYARET ÖLÜMLE SONUÇLANDI

Ballard, N.Y., 19 Ocak – Hartford, Connecticutlu 31 yaşındaki elektrikçi Gerald Delaney dün Ballardlı William Neumeister'le kavga ederken düşüp başını merdiven basamaklarına vurarak hayatını kaybetti.

Delaney'i daha önce hiç görmediğini belirten serbest gazeteci Neumeister ifadesinde, pazar günü saat 14.30 sularında Delaney'in County Sokağı'ndaki evine geldiğini, "Parker" ya da benzeri isimli birini aradığını, kendisini tehdit ettiğini ve sonunda silah çektiğini söyledi.

Bundan sonra, kapının önünde çıkan kavga sırasında aldığı darbeyle yere düşen Delaney başını merdiven basamaklarına çarparak kafatası kırılması sonucu öldü. Neumeister, cesedi Delaney'in otomobiliyle Beck's Brook'taki karakola götürerek olayı polise bildirdi.

Beck's Brook'tan Dr. Serge Oskin verdiği raporda Delaney'in alkol almış olduğunu, alınan alkol miktarı normal bir insanı sarhoş etmeye yetmeyecek kadar az olmakla birlikte Delaney'in alkole özellikle daya-

nıksız olabileceğinin de göz önüne alınması gerektiğini belirtti.

Delaney, geride 24 yaşındaki eşi Annabelle ve Gerald J. Delaney, Jr. adlı yedi haftalık bir bebek bıraktı. Polis, Delaney'in davranışlarındaki tutarsızlıkları aydınlığa kavuşturmak için çalışmalarına devam ediyor.

David gazeteyi tekrar katlayıp tezgâhın üstüne bıraktı. Haber iyi mi, yoksa kötü müydü? Polisin olayı araştırmaya devam etmesi iyi haber sayılmazdı. David Kelsey'le de görüşmek isteyebilirlerdi. Annabelle, kocasının David Kelsey'le görüşmek için Hartford'dan ayrıldığını mutlaka polise söyleyecekti. Bu bilgi alınmadan gazete baskıya girdiği için haber eksik kalmıştı.

David, kafeteryadan çıktı, merdivenlerden inip duvarları boyunca yeşil renkli soyunma dolaplarının bulunduğu holdeki telefon kulübesine doğru ilerledi. Gözünün önüne Annabelle'in hıçkırıklara boğulmuş hali gelince hemen harekete geçmişti. Numarayı ezbere bildiğini sanıyordu, ama emin değildi. Santraldan Hartford'daki bilinmeyen numaralar servisini istedi. Telefon numarasının iki hanesinde yanılmıştı.

Telefona yabancı bir kadın sesi cevap verdi. David, Annabelle'i beklerken geri planda söyledikleri anlaşılamayan birtakım kadın sesleri duyuyordu, ama seslerin Annabelle'in evinden mi, yoksa santraldan mı geldiğini kestiremedi.

"Alo?" dedi Annabelle.

"Annabelle, benim. David. Nasılsın sevgilim?"

"Ah, Dave!" dedi Annabelle güçlükle. "Nasıl olayım, yaşıyorum galiba."

"Az önce gazetede gördüm."

"Dave, seni görmeye geliyordu. Engel olmaya çalıştım... ama yine de pazar sabahı yola çıktı. Ed Purdy'le buluşacağını söyledi, ama ben hemen anladım. Silahı Ed'den almış, birlikte içki içmişler."

"Silahı Ed mi vermiş?" diye sordu David.

"Ed'in silahını nerde sakladığını biliyordu, kendisi almış. Ed, Gerald'ın arka arkaya dört kadeh ısmarlayıp her seferinde bir dikişte içtiğini söyledi. Oysa içkiye hiç alışık değildi."

"Yani... beni öldürmek mi istiyordu?"

"Bir türlü inanamıyorum," dedi Annabelle hıçkırıklara boğularak. "Sana gözdağı vermek istiyordu, hepsi bu. Mektubunu gördü. Sana o zaman da söylemiştim, David... her şeye bu mektup neden oldu."

Annabelle'in suçlayıcı ses tonu David'in kanını dondurdu. "Üzgünüm, Annabelle," dedi David bezgin bir halde. "Son derece üzgünüm."

"Artık çok geç. Gerald beni seviyordu. Sen bunu asla anlamadım."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamadın. Sana telefon edip açıklamaya çalıştım, ama 'Sana mektup yazmak benim hakkım' gibilerinden bir cevap vermekle yetindin. Şimdi ne yaptığını görüyorsun, değil mi? Hâlâ orada mısın, David?" diye sordu Annabelle, gözyaşlarına boğulmuş, çocuksu bir sesle.

"Ah, Annabelle, buradayım ve seni seviyorum!"

"Artık gitmem gerekiyor, Dave."

David başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Annabelle telefonu kapamıştı.

David aynı akşam emlakçısı Joseph Willis'i arayıp evini satmak istediğini söyledi.

"Pazar günkü tatsız olayı duydum," dedi Bay Willis, "Acaba bu yüzden mi..." Sözünü tamamlamadı.

David, Bay Willis'in cümleleri yarıda kesme huyunu ve kendisine hep "Newmaster" diye hitap edişini hatırladı. "Hayır. Zaten bir süredir satmayı düşünüyordum. Bir süre yurtdışında bulunmam gerekecek, eve gereksiz yere masraf etmek istemiyorum."

"Kiraya vermeniz de mümkün. Sizi müşteri olarak kaybetmek istemem."

"Zarar da etsem satmaya kararlıyım. Eşyalarımı en çok bir hafta içinde boşaltmış olacağım."

"Zarar etmeniz kesinlikle söz konusu değil, Bay Newmester," dedi Bay Willis gülerek. "O mahallede o fiyata ev arayan iki müşteri var elimde."

"Güzel. Ne kadar çabuk halledebilirseniz o kadar iyi olur, Bay Willis. Zira yolculuğa çıkmadan önce parayı almak istiyorum."

"Hallederiz sanırım. Evi istediğim zaman gösterebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz."

İpotek işini halletmek üzere cumartesi günü Bay Willis'in Beck's Brook'taki bürosunda buluşacakları saati kararlaştırdılar, Bay Willis'e göre bu süre içinde evi satılacak, banka da David'in yatırdığı paranın tümünü geri ödeyecekti.

David emlakçının haklı çıkacağını umuyordu, çünkü William Neumeister iz bırakmadan ortadan kaybolmak zorunda kalırsa evin satışından gelecek parayı alamayabilirdi. William Neumeister'in ipotek sözleşmesindeki imzasını gözünün önüne getirdi, elektrik ve doğal gaz şirketiyle yaptığı anlaşmalara da aynı imzayı atmış, evin bedelini de Neumeister'in çek hesabından aynı imzayla ödemişti, (Beck's Brook'taki bankanın çek ve cari hesaplarında bulunan parasını da almak isterse, bankaya gidip hesapları kapatması gerekecekti), ilk kez Neumeister'in şansından kuşkuya düştü. Annabelle'in sözleri yüreğini hoplatmış, William Neumeister'in oyunundan utanç duymaya başlamıştı. Beck's Brook'ta dikkatli davranması gerekecekti. William Neumeister kimliğiyle bir kez daha Beck's Brook polisinin karşısına çıkmaktan korkuyordu. William Neumeister'in kişiliğinin evi ve özel hayatıyla birlikte yıkılıp gittiğini hissediyordu. Onu geri getirmek hiç de kolay olmayacaktı.

Evi şu sıralarda satışa çıkarmak dikkat çekebilirdi, ama bir gün daha bekleyecek hali kalmamıştı. Annabelle, Gerald'ın öldüğü yeri görmek isteyebilir, polis David'in ona olayı ilk ağızdan anlatmasını talep edebilirdi. Evi elde tutmak kesinlikle söz konusu olamazdı. Hatta bir daha oraya gitmek bile akıl kârı değildi. Buna rağmen eşyalarını toplamak için birini görevlendirmek fikri de hiç hoşuna gitmiyordu.

Bay Willis, ev satın almak isteyenlerin listesinden Delaney Neumeister olayından herhalde haberi bile olmayan birine telefon edebilirdi. Böylece, Gerald'ın ölümünden bir gün sonra David'in evi satışa çıkardığını bilen tek insan Bay Willis olacaktı ve o da, Bayan McCartney gibi David'e müşteri olarak hizmet etmekten son derece memnundu.

Froudsburg *Herald* gazetesinin pazartesi günkü akşam baskısında, evin önünde Gerald'ın düştüğü giriş merdivenlerini gösteren bir resimle Gerald'ın sevimsizce sırıtan, bulanık bir fotoğrafına yer verilmişti. Gerald'ı oraya gönderen de Effie'ydi. David, bu bilmece-

ye kafa yordukça paniğe kapılıyordu. Effie, onun hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, evi neden Neumeister adı altında satın aldığını araştırmaya kalkabilir, hatta refüze edilmesinin öcünü almak için ya da doğruculuğundan Neumeister'le Kelsey'in aynı kişi olduğunu polise söyleyebilirdi. David bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu.

Effie'ye telefon edip –masum biri herhalde böyle davranırdı– pazar günü konuştuğu yabancının adını ya da ne istediğini söyleyip söylemediğini araştırmalı mıydı? Effie soracak olursa, gazete fotoğrafındaki evin kendisinin olduğunu inkâr edebilir miydi? Effie, konuştuğu adamın resmini akşam gazetesinde gördüğünü söylerse ne cevap verecekti?

Her şeyi inkâr etmekten başka çare yoktu.

Saat sekizi geçiyordu. David, saat tam altıda Beck's Brook karakoluyla, hemen ardından da Bay Willis'le telefonlaşmıştı; yeni bir telefon görüşmesinin gerginliğine dayanamayacağından korkuyordu. Gazeteyi sehpaya bıraktı. Yemek salonunda tek başına kalmıştı.

Masaları toplamakta olan Sarah, elinde tepsisiyle "Bu akşam nasılsınız, Bay Kelsey?" diyerek yanından geçti.

David paltosunu almak üzere odasına yöneldi, holdeki telefonun yanında duran Bayan McCartney'in telefon defterinden Effie'nin numarasını not edip dışarı çıktı, ana caddeye kadar yürüyüp telefon kulübesi olan pis bir markete girdi. Bay Willis'i bir daha arayıp, gelecek hafta sonundan önce eve ya da çevresine SATILIK levhasının konmamasını istedi. Ardından Effie'ye telefon etmeyi planladığı halde yapamayacağını hissedip vazgeçti.

Çamurlu yollardan Bayan McCartney'in pansiyonuna dönerken o akşamı nasıl geçireceğini, odasındaki son dört yüz, beş yüz geceyi nasıl geçirdiğini düşündü. O köhne odası da işgale uğramıştı sanki. Hayatının Neumeister bölümü, pazartesiden cumaya kadar süren Kelsey bölümüne karışmış, bazı kimyasal maddelerde olduğu gibi bu karışım patlamaya neden olmuştu. David iş günlerinde ve gecelerinde hafta sonu hayatını düşünmeye alışık değildi. Artık bu hayat yok olmuştu. Ayakkabıları kaldırımlardaki çamurlara batıp çıktıkça ses çıkarıyordu.

Annabelle'in öfkesi ve nefreti de caba, diye düşündü, öfkesinden

ötürü hatalı düşünüyordu, David'in duygu dünyası ise durumu tekrar yoluna koymakla uğraşamayacak kadar allak bullak olmuştu. En önemli görevi Annabelle olmalıydı. Hemen bir mektup yazmaya karar verdi; serinkanlı, sevecen bir mektupla hem Annabelle'in öfkesini yatıştıracak, hem de kendi duygularını düzene sokacaktı. Buna karar verir vermez rahatladığını hissetti.

Odasındaki ışığı yaktığında yatağının üstündeki notu gördü, demek telefonla arayan olmuştu:

"Bayan Brennan 8.30'da aradı. Lütfen telefon edin. FR 6 7739."

Hayır, aramayacağım, diye düşündü. Akşamı dışarıda geçirmiş, telefon etmenin uygun olmayacağı geç bir saatte dönmüş olabilirdi. Ama Effie arayacaktı, ya o akşam, ya da ertesi gün fabrikaya telefon edecekti. Kurtuluş yoktu. Derin bir soluk alıp yine kapıya yöneldi. Aynı markete gidip Effie'ye telefon etti.

"Ah, merhaba, David," dedi Effie dostça, heyecanlı bir sesle. "Bugünkü akşam gazetesini gördünüz mü?"

"Gazeteyi mi?"

"Evet. Hani şu öldürülen adam, biliyorsunuz –dün Bayan McCartney'in pansiyonuna gelip sizi soran adam oydu işte. Bu akşamki gazetede resmi var. Bakın, Dave. Adı Gerald Delaney. Onu tanıyorsunuz, değil mi?"

"David soğukkanlılığı elden bırakmadı. "Hayır, tanımıyorum."

"Tanımıyor musunuz? Ama o sizi tanıyordu. Ben de bu haberin sizi pek ilgilendireceğini sanmıştım."

"Hayır, yani anlaşılan beni tanıdığı için ilgilendiriyor, o kadar." David telefon kulübesinden dışarıya baktı, iki adım ötede orta yaşlı bir adamın cep kitaplarını karıştırmakta olduğunu gördü. Adam konuşmayı dinliyordu ve yalan söylediğini anlamıştı, sivil polis olmalıydı, kulübeden çıkar çıkmaz onu tutuklayacaktı. "Pansiyondakiler adamın sarhoş olduğunu söylediler," dedi David, ağzı kurumuştu.

"Hayır, sarhoş değildi, ama içki içmişti."

David, Effie'nin dikkat kesildiğini fark etti. Bir şeyler daha söylemesini bekliyordu. "Ona nerede olduğumu söylediniz? Bayan McCartney bir adres verdiğinizi duymuş."

"Evet, dedim ki... Ah, David, bu akşam görüşebilir miyiz? Bana gelebilir misiniz?"

David duraladı. "Pek uygun değil, Effie. Akşam biraz çalışmam gerekiyor."

"Gazeteye bakın, David. Evin resmini basmışlar. Sahibi William Neumeister'miş." Effie de, Beck's Brook polisleri gibi "Newmester" demişti. "Onu tanıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi David.

"Tanımıyor musunuz? Ballard'da?"

"Hayır." David gerçekten sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Ama bir seferinde sizin oraya gittiğinizi gördüm, David. Arabanızı garaja bıraktınız."

"Sahi mi?"

"Gazetedeki resme bakın. William Newmester. Adını yanlış söylüyor olabilirim, ama o ev olduğundan eminim. County Sokağı'nda sağdaki ilk ev yüksek bacalı."

"Başka birini görmüş olacaksınız."

"Arabanızı tanıdığımı sanıyorum, haksız mıyım?"

"Bugüne kadar Ballard'a gittiğimi hatırlamıyorum," dedi David inatla.

Effie sesini çıkarmadı.

"Ama yine de gazeteye bakacağım, Effie."

"Dinleyin, adamı tanıyacak olursanız bana haber verir misiniz? Telefon edin lütfen. Merak ediyorum."

"Olur, Effie." Kulaklığı yerine astı, son dakikalar enerjisini tüketmişti.

Effie, Wes'le birlikte beni izleyip eve gittiğimi görmüş olacak, diye düşündü David. Effie'yi Wes'ten başka arabası olan biriyle görmemişti. Wes'le birlikte gitmiş olmasa bile mutlaka bütün bunları Wes'e de anlatacaktı, zira hiç kimse, kısa süre önce konuştuğu bir yabancının çok geçmeden öldürülmüş olması gibi heyecan verici bir hikâyeyi kendine saklayamazdı, David, Wes'in kuşku dolu bir sesle, "Bakımevinde mi kalıyor? Evde değil mi?" diye soruşunu hatırladı.

Ertesi sabah Wes'le karşılaşmaktan korkuyordu. Belki Effie gibi o da bu akşam telefon ederdi.

Dönüş yoluna geçti, Annabelle'e yazmak istediği mektuba nasıl başlayacağını bile düşünecek durumda değildi.

14 Ertesi gün Wes'in davranışlarında hiçbir değişiklik görülmedi. David'le sabah saat onda koridorda karşılaştılar; Wes geçkin bir kızla bir hırsızı konu alan uzunca bir fıkra anlattı, David zorla güldü, Wes hafifçe onun omzuna vurarak yoluna devam etti.

David biraz rahatlamıştı. Belki Effie'yi de yalanlarına inandırabilirdi. Effie, onun Ballard'daki eve girdiğini gördüğü sırada Wes'le birlikte değildi belki de. David, evdeki kişinin kendisi olmadığında diretirse Effie ne yapabilirdi? Ayrıca hafta sonunda evini boşaltmış olacaktı.

O akşam, kol saatinin dikine bir çizgi oluşturan akrebiyle yelkovanını görünce Beck's Brook karakoluna telefon etmeye davrandı, ama bir gün önce saat altıda bu sözü yerine getirdiğini hatırladı. "Tamam, araştırmayı sürdürüyoruz," demişti polis, ama Barclay'e ne zaman telefon edeceklerini, ya da onun tekrar araması gerekip gerekmediğini söylememişti. Belki tekrar aramasını istemiyorlardı. Belki David fazlasıyla ürkek davranıyordu. Bir gün önce polisle konuşurken nereden telefon ettiğini söylemeye unuttuğunu hatırladı. Polis tam şu sırada New York'taki Barclay Otel'ni arayıp William Neumeister'in orada kalmadığını, hiçbir zaman da gelmediğini öğrenmekte olabilir miydi?

David, New York'a gidip Barclay'de William Neumeister adıyla bir gece kalmayı düşündü bir an. Hiç değilse kayıtlara geçerdi. Yoksa Beck's Brook karakoluna kendiliğinden bir daha mı telefon etmeliydi? İşbirliğine hazır olduğunu mu göstermeliydi? Paltosunu giyip dışarı çıktı.

Ana caddeye yakın eczaneden telefon etti. Genç bir ses çıktı karşısına.

"Alo," dedi David, "Yine ben, William Neumeister."

"Aah –Bay Newmester. Evet, bizim cephede herhangi bir yenilik yok sanıyorum. Hâlâ New York'ta mısınız?"

"Evet. Bir süre daha kalacağım... Hafta sonunu da burada geçirmeyi planlıyorum." Tıpkı bir akşam önce yaptığı gibi sesini alçaltarak konuşuyordu, pazar günü karakola telefon ettiğinde sakin olduğunu göstermek için aşırı bir dikkatle, adeta fısıldar gibi konuştuğunu hatırlamıştı.

"Anlıyorum," dedi genç ses. "Aradığınız için teşekkürler." Bu sözler gülümseyerek söylenmişti.

David pansiyona döndü, akşam yemeğini yedi; fabrikanın kitaplığından aldığı kitabı karıştırdıktan sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Gerald'ın cenaze töreni bugün yapılmış olmalı, diye düşündü, sabahtan beri Annabelle'e mektup yazmayı tasarlıyordu. Kitap okumaya başlamadan önce mektubu yazmak istiyordu, evden çıkarken ne yazacağını düşünmeye başladı. Aklına ilk gelen basmakalıp birtakım başsağlığı dileklerini tiksintiyle bir kenara itti. *Şimdi yanımda olmanı istiyorum.* Bütün söylemek istediği buydu.

On satırlık, istediği gibi bir mektup yazabilmek için saat on bire kadar uğraştı. Annabelle'i arzuladığından söz etmemiş, sadece sempati göstermişti.

Ertesi gün, çarşamba günü, öğle paydosundan hemen sonra fabrikanın iç anons sisteminden David Kelsey'in telefona çağrıldığı duyuruldu. David, sekreterinin öğleden sonra Lewissohn'un yanında çalıştığını bildiğinden konuşmak için kendi odasına yöneldi. İçinden gelen bir ses, arayanın Beck's Brook karkolu olduğunu ve onu görmek istediklerini söylüyordu. Annabelle, polise Gerald'ın pazar günü David'i aramak üzere yola çıktığını anlatmıştı. Ya da polis Effie'ye telefon edip, Gerald'a neden Ballard'daki evin adresini verdiğini sormuş, Effie de David'i orada gördüğünü açıklayıvermişti. "David Kelsey siz misiniz?" diye soracaktı tombul yüzlü, uyanık bakışlı genç memur. "Pazar günü adınızın William Neumeister olduğunu söylemiştiniz."

Tahmininden daha kalın, daha yaşlı bir ses, "Bay Kelsey?" dedi. "Ben Beck's Brook karakolundan komiser Terry. Size birkaç soru sormamda bir sakınca var mı?"

"Hayır."

"Hm –Hartford'dan Bayan Annabelle Delaney'i tanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Bayan Delaney'in eşinin geçen pazar günü sizinle görüşmek üzere Hartford'dan ayrıldığını biliyor musunuz?"

"Evet, duydum."

"Pazar günü neredeydiniz, Bay Kelsey?"

Annemi ziyaret ettim –bakımevinde."

"Nerede bu bakımevi?"

"Adı Hazelwood. Newburgh'un sekiz kilometre kuzeyinde."

Froudsburg'a aşağı yukarı bir saat uzaklıkta olan iki huzurevinden birinin adıydı bu.

"Newburgh," diye tekrarladı adam, not alırcasına. Rahat bir ses tonuyla devam etti: "Delaney'in ölümünü gazetelerde okumuşsunuzdur herhalde."

"Evet... Duyar duymaz Bayan Delaney'e telefon ettim."

"William Newmester'ı tanıyor musunuz?" diye sordu memur, sesinde hafif bir umut belirtisiyle.

"Hayır efendim, tanımıyorum."

"Ama Bayan Elfrida Brennan'ı tanıyorsunuz."

"Evet, uzaktan."

"Bayan Brennan'ın Delaney'i neden Newmester'ın Ballard'daki evine göndermiş olduğu hakkında herhangi bir fikriniz var mı?"

"Kendisiyle telefonla görüştüm. Bu adresi bilmediğini söyledi... Gerald'ı uzaklaştırmak için aklına ilk gelen adresi vermiş... Duyduğuma göre Gerald biraz içkiliymiş."

"Evet. Bayan Brennan'ın söylediğinden en ufak bir kuşkunuz var mı, Bay Kelsey? Bu sözler kesinlikle aramızda kalacak, dolayısıyla benimle açık konuşabilirsiniz."

"Hayır, efendim. Herhangi bir kuşkum yok. Neden sordunuz?"

"Newmester'i bulmaya çalışıyoruz. Bayan Delaney onu görmek istiyor. Onunla konuşup ne olduğunu bir de onun ağzından duymak istiyor. Newmester New York'ta, gelecek haftadan önce de dönmeyecek." Komiser bu sözleri son derece rahat bir havayla söylemişti.

"Ya," dedi David.

"Newmester'in gizlenmesi için bir neden olduğunu sanmıyoruz, ama emin değiliz. New York'ta bize adresini verdiği otelde kalmadığını öğrendik, Bayan Brennan'ın onu tanıdığını ve korumaya çalıştığını düşünüyoruz."

"Bu konuyla ilgili herhangi bir bilgim yok."

"Hm-hm. Delaney'i en son ne zaman gördünüz, Bay Kelsey?" diye devam etti komiser.

"Üç-dört hafta önce, Hartford'a gittiğimde görmüştüm."

"Bu görüşmenizde size karşı düşmanca bir davranışta bulundu mu?"

David derin bir soluk aldı. "Açıkçası, Delaney'le hiç ilgilenmezdim. Karısının arkadaşıyım."

"Sadece arkadaşı mı, Bay Kelsey?"

"Evet," diye karşılık verdi David, ne de olsa arkadaşlığın da gerçekte payı olduğunu düşünmüştü. "O da size aynı şeyleri söylemedi mi?"

"E-evet, söyledi," dedi memur kelimeleri uzatarak, David'e inanmış gibiydi sesi."Acaba Delaney karısını kıskanıyor muydu?"

"Nedeni olup olmadığını bilemem, ama belki karısı biliyordu. Ona sorun."

"Hm-hm. Bayan Delaney kocasının oldukça asabi olduğunu söyledi."

"Komiser bey, ben Gerald'ı hayatımda sadece bir kere gördüm, dediğim gibi üç-dört hafta önce, Hartford'da."

"Anlıyorum. Peki, teşekkür ederim, Bay Kelsey. Bir sorum daha olacak. Ev sahibinizin telefon numarasını verir misiniz?"

David numarayı verdi. Az sonra, telefonun başından uzaklaşırken yenilgiye uğradığı duygusuna kapılmıştı: Beck's Brook polisi, David'in hafta sonunda annesini ziyaret ettiğini büyük bir olasılıkla Annabelle'e söyleyecekti, oysa annesinin öldüğünü Annabelle biliyordu.

Üstelik ufak bir sorun daha vardı: Annabelle, William Neumeister'i görmek istiyordu.

O akşam Bayan McCartney holde beklemekteydi, David'i görür görmez konuşmaya başladı. Beck's Brook karakolundan telefon edip bir sürü soru sorduklarını söyledi. Bayan McCartney, David'e verilebilecek "referans"ların en iyisini verdiğini, polise anlattıklarını gereğinde onaylamak için Bayan Starkie'nin de telefonun başında beklediğini sıraladı. Çok geçmeden Bayan Starkie, ardından da Bay Muldaven onlara katıldılar. Polis telefon ettiğinde Bay Muldaven'in de pansiyonda bulunduğu anlatıldı.

"Bugüne kadar evime ayak basmış en kibar genç olduğunuzu anlattım onlara," diye diretiyordu Bayan McCartney.

David, Annabelle'in adının geçmesini boşuna bekledi. Polis, sadece onun kişisel alışkanlıklarıyla ve bir önceki hafta sonuna nerede geçirdiğiyle ilgilenmiş, Bayan McCartney de onlara David'in pansiyonda kaldığı iki yıl boyunca her hafta sonunu annesiyle geçirdiğini anlatmıştı.

"Newmester denen adam kim?" diye sordu Bayan McCartney.

"Bilmiyorum," dedi David.

"Telaşlanmanıza hiç gerek yok," diye söze karıştı Bayan Starkie.

"Teşekkür ederim." David, Bayan Starkie'nin sempati gösterisine şaşırmıştı, pansiyonda karşılaştıklarında ona selam bile vermediği olurdu. "İzninizle," dedi David, sormak istedikleri bir alay soruyu hiçe sayarak, "Şimdi odama çıkmak istiyorum."

"Tabii çıkın, yavrum," dedi Bayan McCartney David'in kolunu okşayarak. "Haydi bakalım. Her şey yoluna girecek."

Sesleri geride bırakıp merdiven basamaklarını tırmanmak, kapıyı ardından kapayıp kilitleyince rahat bir soluk almak ne büyük bir zevkti! Kimsenin Gerald'dan söz etmemesi dikkatini çekmişti. Polis, onun Gerald'ı tanıdığını Bayan McCartney'e neden söylememişti acaba? Bu bilgiyi belli bir amaçla mı gizli tutuyorlardı? Öyleyse neydi bu amaç? Annabelle, David'in kendisini sevdiğini polise gerçekten anlatmamış mıydı? Gerald'ın üstündeki tabanca kurtuluş yolu olabilirdi. Sarhoş bir halde silahlı birini tehdit etmek zaten hoş görülmeyecek bir davranıştı, ama Gerald'ın karısını David'den kıskandığı ortaya çıkacak olursa, onu öldürmek için silahını yanına almış olması kasıtlı adam öldürmeye kalkışmak sayılacaktı.

Yemekte, David'in aynı masada oturduğu Bay Harris ve Bay Muldaven, Gerald Delaney'le bir yerlerde, bir şekilde tanışmış olup olmayacağını beşinci ya da altıncı kez sordular. Ama David bütün gücünü toplayıp sakin bir sesle, "Hayır, kesinlikle hayır," karşılığını verince berikiler, David'i oldukça rahatlatan bir taraf sızlıkla olayı tartışmaya koyuldular. Pansiyonun bütün müşterileri gibi onları da ilgilendiren konu, Gerald Delaney'in o pazar sabahı son derece heyecanlı oluşu ve anlaşılan David Kelsey'i tehdit etmek amacıyla silah taşımasıydı. David'in soğukkanlılığına hepsi son derece şaşırıyorlardı. Bayan McCartney ve müşterileri, Beck's Brook polisi ya da başka bir kanalla Gerald Delaney'i tanıdığını öğrenecek olurlarsa, diye düşündü David, polisin durumu kimseyle konuşmamasını istediğini söyleyebilirdi. Durum. Sonunda her şey aynı Durum'un bir parçası oluvermişti. Bayan McCartney'in yavan tavuğuyla lapalaşmış pilavını yiyecek halde değildi. Beyaz ekmeğe kendi tereyağı porsiyonunu sürüp iştah-

sızca geveledi. Masa komşusu iki yaşlı adam, karton altlıklarda servis edilen tereyağlarını her akşam son kırıntısına kadar kazıyıp yedikleri halde, David'in başından geçenlerden ötürü özel ilgiye hak kazanmış olduğunu düşünürcesine kendi porsiyonlarını zorla ona verdiler.

David pansiyondakilerden birinin, belki de Bayan McCartney'in, o akşam odasına dalıp daha fazla soru sormasından çekindiği için yemekten kalkar kalkmaz hemen paltosunu almaya gitti. Önce sinemaya gidip iki saat zaman öldürmeyi tasarladı, ama bunun içki içmekle aynı anlama geldiğini düşünüp kendini toplamaya karar verdi. Tam bir saatlik bir yürüyüş yapacak, sonra odasına çıkıp uykusu gelene kadar kitap okuyacaktı, uyuyamazsa bütün gece okuyabilirdi.

"Dave!"

Wes'in sesi yoldaki bir otomobilden gelmişti. David o yöne yürüdü.

"Seninle konuşmak istiyorum, Dave. Sana gidelim mi, ne dersin?"

David durakladı, ama uygun bir mazeret bulamadı. "Michael'in barına gidelim."

"Olur."

David arabaya bindi. Wes sesini çıkarmadı. Bu can sıkıcı sessizlik Michael'in barı uzakta görünene kadar sürdü. Wes her zamanki neşeli haliyle: "Sanırım pansiyondakiler sana bir alay soru soruyordur, şu Delaney olayı yüzünden," dedi.

Barın içi loştu ve akşamın o saatinde oldukça tenhaydı. Wes, David'e başıyla arkadaki bölmelerden birini işaret etti, barmen Adolf'u selamladı, yanından geçerken iki viski soda söyledi.

"İstemezsen ben içerim," dedi David'e.

Adolf, sipariş edilen içkileri bir tepside getirip servis edinceye kadar yine sessizlik oldu.

"Bu akşam Effie telefon etti," dedi Wes, gözlerini masaya dikerek, "Anlaşılan polis onu da aramış." Bir kibrit daha yakarak iyi yanmamış sigarasını yeniden ateşledi. "Çünkü Delaney'e Ballard'daki evin adresini o vermişti, biliyorsun."

"Evet," dedi David.

"Ama sen evde değildin."

Yarı soru, yarı saptamaydı bu sözler. "Hayır," dedi David hafifçe alnını kırıştırarak.

"Ama evi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

Alnını kırıştırma sırası Wes'e gelmişti, duyduklarına inanmamış gibi gülümsedi "Orada oturan Newmester'i tanıyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum."

Wes parmaklarının ucunu çilli alnında gezdirdi. "Ama Effie'yle ben senin oraya gittiğini gördük, Dave. Bu yüzden sordum. Başka bir nedenle değil."

"Benim oraya gittiğimi mi gördünüz? Ne zaman?"

"Bayan Mac'ın pansiyonundan ayrılıp eve döndüğüm cuma gününü hatırlıyor musun? Yolda Effie'ye uğrayıp bir içki içeceğimi söylemiştim. Neden yaptığımı bilmiyorum, ama "Haydi, şu Dave'i izleyelim de, hafta sonlarında gerçekten nereye gittiğini öğrenelim," dedim. Niyetim işine burnumu sokmak değildi, Dave, sadece olmayacak bir şey yapmak gelmişti içimden sanıyorum. Effie de arabaya bindi, senin peşinden yola çıktık, ana caddeden geçip kuzeye doğru ardın sıra izledik, hepsi bu. Beni hiç ilgilendirmez, Dave, o günden beri de bir kez olsun aklıma gelmedi. Demek ki annesi bakımevinde değil, bir evde kalıyormuş, diye düşünmüştüm. Ya da orasının bir bakımevi olduğunu sanmıştım, bilmiyorum."

David Wes'e baktı. Anlaşılan Wes'i asıl düşündüren Delaney'in ölümü ya da evin bakımevine benzememesi değil, David'in yatalak annesi konusunda anlattıklarının uydurma olabileceği düşüncesiydi.

"Demek istiyorum ki, Effie işin içine karışana kadar bu olayı aklıma bile getirmedim, Dave. Effie, adamın öldürüldüğü evin senin gittiğin ev olduğunu sanıyor. Bana telefon edip aynı görüşte olup olmadığımı sordu, sanırım haklı. Uzun bacanın bir bölümünü gazetedeki resimde gördüm. Ayrıca adamı oraya gönderen de Effie."

Buz gibi yalan söylemek gerekiyor, diye düşündü David, başka çaresi yoktu. "O evi bilmediğimi Effie'ye söyledim," dedi. "Arabamı orada gördüğünü sanıyorsa yanılıyor olmalı."

"Yok, Dave, hayır. Belki o gün oraya bir şey bırakmak için uğramıştın, ama senin arabadan inip garajın kapısını açtığını gördük. Kesinlikle sendin," dedi Wes, sırıtarak parmağıyla David'i gösterdi. "Sokağa saptığımızda senin garaj yoluna girdiğini gördük, ara-

mızdaki mesafe seni görebilecek kadar azdı."

"O civarda tanıdığım biri bile aklıma gelmiyor," dedi David, Wes'in sigara dumanından rahatsız olmaya başlamıştı.

Wes hâlâ gülümseyerek, ama inanmamış bir yüz ifadesiyle David'e bakıyordu. Sonunda omuz silkip sigarasından bir nefes çekti. "Casusluk etmek niyetinde değilim, David, gerçekten değilim. Kusura bakma. Sakın bana kırılma, olur mu?" Bal rengi, benekli kahverengi gözleri adeta yalvarıyordu.

"Tabii ki kırılmadım!" dedi David hoşgörüyle. "Ortada bir yanlışlık olduğunu sanıyorum, hepsi bu." İnanılmaz bir rahatlık ve soğukkanlılıkla Wes'in gözlerinin içine bakarak sordu: "Effie de polise verdiği ifadede benim o eve girdiğimi gördüğünü söylemiş mi?"

"Hayır, hayır, söylememiş." Wes hafifçe kıkırdadı, ilk viskisini bitirmek üzereydi. "Ne tatlı kızdır o, ifadesinde adresi uydurduğunu, orada bir ev olup olmadığını bile bilmediğini söylemiş. Bütün amacının sarhoş adamı Bayan Mac'ın pansiyonundan uzaklaştırmak olduğunu anlatmış. Görüyorsun ya, senin o evde bir kızla buluştuğunu tahmin ediyor, seni öylesine seviyor ki, bu kadar büyük bir fedakârlığı bile rahatça yapabiliyor."

David'in sahte gülümsemesi rahat bir gülüşe dönüştü. Ne kadar şanslıydı! Effie bundan daha uygun bir ifade veremezdi. "Hayatımda duyduğum en karışık hikâye," dedi.

Wes, tanıştıklarından bu yana David'in hafta sonlarında, bir kızla gizlice buluştuğunu öğrendikten sonra onu yeniden değerlendirmek istercesine göz ucuyla David'e baktı. "Yanlışlık işte," dedi iğneleyici bir tavırla. İkinci viski kadehini önüne çekti. "Ne olursa olsun, bazı ayrıntıları ben de anlayamıyorum."

David sesini çıkarmadı.

"Neden bir ara Effie'ye uğrayıp portreni almıyorsun?"

"Bilmem," dedi David yavaşça.

Wes güldü. Ardından masanın üstüne eğilerek sordu: "Delaney'le nasıl tanıştığını anlatsana."

David Wes'e baktı, Wes'in, dolayısıyla Effie'nin Annabelle'den haberleri olmadığından emindi artık. "Onu tanımıyorum," diye karşılık verdi.

Wes kaşlarını kaldırdı. "Dave, bu yalanı yutmamı beklemiyorsun herhalde."

"Neyi yutup neyi yutmayacağın bana vız gelir, Wes."

"Tamam, Dave, hemen bozulma. Sır tutmasını bilen biri varsa, o da benim. Bildiğim ne olursa olsun –zaten fazla bir şey bilmiyorum– kesinlikle kimseye söylemem. Dave." Wes, Delaney hakkında bir şeyler duyabilmeyi bekliyordu.

"Bazı insanlar neden bu kadar meraklı oluyor, anlamıyorum," dedi David sinirlenerek. "Tamam, hiç bana göre değil."

"İnsan tabiatı," diye karşılık verdi Wes neşeyle. "Üstelik unutma ki, o adam kötülük etmek için seni arıyordu. Silahlıydı. Bu ayrıntı belki gözünden kaçmıştır."

"Unutmadım," dedi David can sıkıntısıyla.

"Aynı kadınla mı ilişkiniz vardı yoksa, ne dersin, Dave? Bu son sorum olacak."

"Saçmalama."

Wes, David'e bir süre daha oturmalarında sakınca olup olmadığını sorduktan sonra üçüncü kadehini ısmarladı ve konuyu değiştirmek inceliğini gösterip sözü Florida'dan uzaya gönderilen uyduya getirdi. David'i eve bırakırken akşam gazetelerinde adının geçtiğinden söz edip gazeteyi görüp görmediğini sordu. David görmemişti. Wes, gazetede yayımlanan kısa bir haberde Delaney'in karısının polise verdiği ifadede kocasının David Kelsey'i aradığını söylemiş olduğunu anlattı –Bayan McCartney'in pansiyon müşterilerinden herhangi biri de aynı şeyleri polise söylemiş olabilirdi, diye düşündü David. Anlaşılan Annabelle, David Kelsey kendisine âşık olduğu için Gerald'ın onu kıskandığından polise henüz söz etmemişti. David, Annabelle'in bu açıklamayı yapmamış olduğunu umuyordu, yalnız kendisini düşündüğünden değil, Annabelle eğer bunu gizli tutmak istiyorsa konuya önem veriyor, onun duygularına saygı gösteriyor demekti. David, akşam gazetesine göz atmayı aklının köşesinden bile geçirmemişti, bunun nedeninin korku olduğunu kendi kendine itiraf etti.

"Hemen eve gidip karıcığıma kavuşayım," dedi Wes, David arabadan inerken. "Daha yemek yemedik. Acele bir işim olduğunu söyleyip evden çıktım, herhalde Effie'yle buluşmaya gittiğimi sanıyordur. Kıyamet kopacak." Wes, viskilerin etkisiyle neşeli bir kahkaha atıp ayrılırken el salladı.

David, odasında paltosunu çıkarıp kendini yüzüstü yatağa attı, kolunun birini başının altına koydu, ötekini de yanında yatan hayali Annabelle'in beline doladı. Dudaklarını onun yanaklarına, sonra dudaklarına yapıştırıp derin bir huzura daldı, Annabelle'in varlığının bilinciyle bu duygu dalga dalga artarak acıyla karışık, tatlı bir doruk noktasına kadar ulaştı. Bütün gücüyle konsantre olup o anın uzunca bir süre tadını çıkardı. Bu sevimsiz odada ilk kez Annabelle'le birlikte olduğunu fark etmişti. Annabelle yanında olunca, yatak örtüsünün ekşimsi, tozlu kokusu bile komik ve hoş geliyordu.

15 David cuma akşamı evinde geç saatlere kadar çalıştı, bir sandıkla birkaç valiz topladı, kırılacak eşyayı gazete kâğıtlarına sarıp ertesi gün öğleden sonra nakliye şirketinin getireceği kutulara koymak üzere hazırladı. Cumartesi sabahı lambaları söküp şilteleri sarmak için erkenden kalktı, çünkü saat on birde Bay Willis'le buluşmayı kararlaştırmıştı. Beck's Brook'ta buluşmayı kabul etmekten hiç de memnun değildi, polis memurlarından biriyle yolda karşılaşıp selamlaşmak istemiyordu. Bir yerden Bay Willis'e telefon edip onu eve çağırmayı düşündüğü sırada bir otomobil sesi duydu. Pencereden baktı. Araba yan bahçede, evin on metre kadar gerisinde durmuştu. Ön camına güneş geldiğinden içinde kimin oturduğu görünmüyordu. Az sonra otomobilin kapısı açıldı ve Effie Brennan indi.

"Aman Tanrım!" David arkasına dönüp eliyle alnını ovuşturdu. Merdivenlere yönelip yukarıya koştu. Yarı boş yatak odasında, ön kapıdaki tokmağın madeni bir sesle tak tak vuruşunu duymamaya çalışarak adımlarını yavaşlattı.

Ses kesilmek bilmiyordu, David olduğu yerden defolup gitmesini haykıracaktı neredeyse.

"David?" Effie'nin sesi kapalı kapının ardından ancak duyuluyordu. "Benim, Effie. İçeri gelebilir miyim?"

Tak tak tak.

Ardından rahatlatıcı bir sessizlik.

Oysa Effie evin çevresini dolaşıp arka kapıya gitmişti, yine ka-

pıyı vurup sarsmaya başladı. "David? Bodrumda mısınız? Ben Effie."

David yerinden fırladı, kapısının önünde çıkan yangını söndürmek istiyormuş gibi son hızla aşağıya koştu, kapıyı açıp, "Ne var? Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

Ayağına topuksuz pabuç giymiş olan Effie, bu sözlerin etkisiyle neredeyse arkaüstü düşüverecekti, sendeledi, tekrar dengesini buldu, gözleri yaşlarla doluverdi. "Ah, David, sizinle sadece bir dakika konuşmak istiyorum. *Lütfen*. Ben sizin dostunuzum, David. Yoksa içeride biri mi var?"

"Hayır."

"Bir arkadaşım arabasını verdi. Sadece uğrayıp merhaba demek istemiştim. Çok kalmayacağım, David," dedi, ardında parfüm kokusu bırakarak David'in yanından geçip içeri girdi.

David kaşlarını çattı.

Effie arkasına dönüp David'e baktı, hâlâ korkuyordu, geçirdiği şokla gözleri iyice açılmıştı, her an geri dönüp açık kapıdan dışarıya kaçacak gibiydi. Keşke, diye düşündü David. "*Burası* sizin eviniz, değil mi?"

Öfkeyle utanç karışımı bir duygu David'in cevap vermesine engel oluyordu. Ellerini bluclnlnln arka ceplerine sokup başka bir kapıya doğru ilerledi.

Effie arkasından geldi. "David, bana kızmayın. Sanırım sizin istediklerinizi söyledim. Karakolda. Bu adresi uydurduğumu anlattım. Sizin... burasının sizin eviniz olduğunu söylemedim."

David sesini çıkarmadı.

"Eğer bu yüzden kızdıysanız... öyle mi?"

"Neden gitmiyorsunuz, Effie?" David, dönüp Effie'nin yüzüne baktı. "Şu anda sizinle konuşacak durumda değilim." Sesi çatlak çıkmıştı, titrediğini kendisi de fark ediyordu.

Effie meraklı gözlerle mutfaktan geçip dağınık salona baktı. David'in içinden, onu kolundan tutup pencereden atmak, ne olursa olsun ondan kurtulmak için bir şeyler yapmak geliyordu. "Taşınıyorsunuz," dedi Effie, David çılgınca bir kahkahayla keten pabuçlu ayaklarının üstünde ileri geri sallanarak başını geriye attı. Effie, hayalet görmüş gibi bakıyordu ona.

"Evet, bugün taşınıyorum," dedi David, yüksek ve neşeli bir sesle.

Effie gözlerini David'den ayırmıyordu, ama yine az önceki gibi, tehlike anında fırlayıp evden kaçmak için uygun bir fırsat kollar görünüyordu, David ise yüzünde son derece sevimli bir gülümsemeyle orada durduğu halde nasıl olup da Effie'yi hayalet görmüş gibi korkuttuğuna şaşırmaktaydı.

"William Newmester kim?" diye sordu Effie.

"Bir arkadaşım, hem de çok yakın bir arkadaşım," diye karşılık verdi David hemen.

"Burada mı oturuyor?"

"Tabii." Bu sözlerle yeniden öfkesi kabarmaya başlamıştı.

"Wes'e onu tanımadığınızı söylemişsiniz."

"Bu konuyu Wes'le konuşmak istemedim."

"Bütün hafta sonlarınızı burada Newmester'le mi geçiriyorsunuz?"

"Evet. Eski dostum Bill'le." David gülümsemeye çalıştı.

"Pazar günü –geçen pazar günü o adam geldiğinde burada mıydınız?"

"Rastlantı sonucu evde değildim."

Effie başını salladı, korkulu gözlerle çevresine baktı. Büyük, kahverengi çantasını kollarında tutmuş, iki eliyle birden çantanın kilidiyle oynuyordu.

"Bu evde bir kadın da var mı, David?" diye sordu.

David, Effie'ye bakakaldı.

"Kızmayın, ne olur. Neden kızdığınızı anlayamıyorum, ben gerektiği gibi davranmak çabasındayım. Size yardım etmek için polise bile yalan söyledim." Cesaretini yeniden kazanıyordu, birdenbire gülümsedi, ama gözlerindeki korku hâlâ silinmemişti. "Burada ne yaptığınızı gizli tutmak istediğinizi biliyorum. Bana açıklama borçlu değilsiniz, bunun da farkındayım, ama başka bir kadın olup olmadığını sordum, çünkü... size ilgi duyuyorum, anlıyor musunuz? Başka biri varsa..." Sözün sonunu getirmedi.

"Sanırım, nişanlı olduğumu size daha önce söylemiştim."

"Biliyor musunuz, ben bu hikâyeye inanmıyorum. Wes de sözünü etmişti. Ama işin aslı bu değil bence."

David, Effie'nin bu sözleriyle nedense Annabelle'in mektuplarını hatırlayıp büsbütün öfkelendi.

"Burada bir kadınla yaşıyorsanız o zaman iş başka." Alt dudağını ısırdı. Ardından sakin bir sesle, "Sizi seviyorum, David," dedi.

"*Defolun!*"

Effie yerinden sıçradı. Geriye doğru bir adım atıp tekrar dengesini buldu. "Kızmanız için hiçbir neden yok," diyerek ağlamaya başladı. Çaresizlikle kollarını iki yana açtı. "Bugün taşınmaya hazırlanıyorsanız size yardım bile ederim."

Bardağı taşıran son damla olmuştu bu. David Effie'nin üstüne yürüdü, Effie karşı koyarak salonun öbür ucuna doğru geriledi. İkisi de birbirlerine bağırıyorlar, Effie arada bir, darbelerden korunmak istercesine oyuncak bebek gibi kollarını kaldırıyordu. Bir bu eksikti! Effie gibi bir sekreter bozuntusu zorla evine giriyor, ona aşk ilan ediyor, sadece Annabelle'in görmesi için alınmış olan eşyaları toplamaya yardım etmeye kalkıyordu; Annabelle için yaratılmış bir dünyayı, odaları, resimleri, Annabelle'in bir kerecik bile olsun dinlemediği müziği, David'in Annabelle'e alıp yerine koyduğu, ama ona göstermediği için önceki gece ve o sabah yüreği kan ağlayarak el sürebildiği her parçayı mahvetmeye kalkıyordu!

"Delirmişsiniz siz!" diye bağırdı Effie. Gözleri her an yuvalarından fırlayıverecekmiş gibi dışarı uğramıştı. David ona elini bile sürmediği halde Effie geri giderek sokak kapısına çarptı.

"Bunu söyleyen ilk kişi siz değilsiniz!" diye haykırdı David.

Effie kesik kesik soluk alıyordu. David'den sıkı bir dayak yemiş ya da ölümden son anda kurtulmuş gibi dehşetle açılmış gözlerini hâlâ ondan ayırmadan el yordamıyla sokak kapısının tokmağını aradı. David uzanıp kapıyı açtı, Effie yanından ok gibi fırlayıp kendini dışarıya attı, arabasına doğru koştu. David, yüreğinin ağır tempolu, güçlü atışlarının her biriyle bedeninin titrediğini hissederek arkasından bakakaldı. Effie arabayı çalıştırmaya uğraşırken motoru iki kez stop ettirdi, geri vitese takıp hareket ettiği sırada motor yine boğuldu. David, Effie'nin çılgınca bir telaşla arabayı yeniden çalıştırmasını izledikten sonra kapıyı kapadı.

Bir süre olduğu yerde durup yerdeki rulo yapılmış halıya baktı; kendini çok yorgun hissediyordu, az önce neler olup bittiğini düşünemeyecek kadar yorgundu. Kendini kesinlikle haklı görüyordu, bütün enerjisi ancak bu düşünceye yetebilmişti. Effie geldiğinde yarıda bıraktığı işin başına dönerken Bay Willis'e telefon etmek ni-

yetinde olduğunu hatırladı. Biraz geç kalmıştı, ama yine de denemeye kalkacakken birden vazgeçti: Bay Willis'in de eve gelmesini hiç istemediğine karar verdi. Soyundu, duşa girip heyecanın terini üstünden attı, tekrar giyinip arabayla Beck's Brook'a doğru yola çıktı.

Sokakta polis memurlarının ikisine de rastlamadı. Bay Willis David'i zafer edasıyla karşıladı, Bay Peabody adlı birinin evi gördüğünü ve satın almak istediğini, kaparoyu pazartesi günü yatıracağını anlattı. David'in ileride aynı mahallede başka bir ev almaya niyeti olup olmadığını sordu; satışın böylesine çabuk gerçekleşmesini inanılmaz bir şans olarak gören David olumlu karşılık verdi, eşyalarını sadece bir yıl kadar bir süre için ambara vereceğini söyledi. Ancak, Bay Willis mahallenin planıyla birkaç evin fotoğrafını önüne serdiğinde David, bir daha asla Ballard, Froudsburg ya da Beck's Brook çevresinde oturmak istemediğinin farkına vardı.

"Şu anda gerçekten kesin bir şey söyleyecek durumda değilim," dedi David. "Düşünmem gereken başka şeyler var."

Eşyaları nakliye şirketinin ambarına götürecek olan adamlar öğleden sonra gelip kitaplarla kırılacak eşyaları yerleştirmek üzere bir düzine büyük sandık getirdiler. Pazartesi sabahı, David'in evde olamadığı saatte, tekrar gelip sandıklarla mobilyaları, ortada kalan her şeyi kamyona yükleyerek David Kelsey adına ambara vereceklerdi. David, bunun tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu, ama kişiliğine yakışır başka bir çözüm bulamamıştı. Eşyaları Bayan McCartney'in ya da Bayan Beecham'ın adıyla da ambara verebilirdi, işler ters gidecek olursa zaten giyecekleriyle mobilyaları geri almayı düşünecek değildi, ama başkalarının adının ardına gizlenmek şerefsizce bir davranış olurdu. Uydurma bir isim vermesi de söz konusu değildi, çünkü eşyaları geri alma zamanı geldiğinde kimliğini göstermesi gerekecekti. Nakliye şirketindekilerin ya da polisin, Neumeister'in eşyalarını Kelsey adıyla ambara verdiğini ortaya çıkarması ise şanssızlık olurdu. Yeni bir takım elbiseyle beyaz bir gömleği alıkoydu. Bunların dışında evden sadece Annabelle'in iki resmiyle yazdığı birkaç mektubu ve yazı masasının üstündeki kâğıtları aldı, bunların arasında ölümü halinde sigorta bedelinin Bayan Annabelle Stanton Kelsey'e ödeneceğini belirten hayat sigortası poliçesi de bulunuyordu.

Gazete kâğıtlarına sarılmış kanepeye oturdu. Evin içinde, bomba patlamalarından sonrakine benzeyen bir sessizlik hüküm sürüyordu. Effie'ye söylediği sözler aklına geldi, beyninde çıldırtıcı bir yankı gibi durmadan tekrarlanıyordu bu sözler. Gerçekten de, "Sizden nefret ediyorum! Defolun, yoksa sizi dışarı atacağım!" demiş miydi? Neumeister'le iyi dost olduklarını söylediğini hatırlıyordu, oysa Wes'e Neumeister'i tanımadığını söylemişti. Wes bu durumda ne yapacaktı? Effie ne yapacaktı? David, Effie'yle tekrar konuşup ne yapacağını sormak düşüncesiyle ayağa kalktı... Ama onun dehşet dolu yüz ifadesi gözünün önüne gelince Effie'yi kendine düşman ettiğine karar verdi. Effie, hiç kuşkusuz Wes'le konuşacaktı, herhalde geri döner dönmez konuşacaktı.

Canı cehenneme, diye düşündü David. Yine gereksiz konulara kafa yoruyordu. Düşünülmeye değer tek konu Annabelle'di.

Neumeister'i tanıyıp tanımadığına gelince, Wes bu konuyu açarsa ona Neumeister'i tanımadığını iddia etmekle küçük bir yalan söylediğini, –Ballard'daki evin sahibi olan Neumeister'ın arkadaşıydı– ancak onun Delaney'in kaza sonucu ölümüne şanssızlık eseri karışması yüzünden polisin bu konuyu kimseyle konuşmamasını istediğini anlatacaktı. David'in yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. Henüz paket edilmemiş birkaç ufak tefeğin arasında yerde duran gümüş kutudan bir sigara alıp yaktı. William Neumeister hafta sonlarında birkaç sigara içerdi, böylece onu son kez anmış olacaktı. Sigara kurumuştu, yanarken çıtırdıyordu. David zevk almadığı halde dumanı içine çekti.

Kapı tokmağı vuruldu, David oldukça sakin adımlarla gidip kapıyı açtı. Beck's Brook karakolundaki genç memurdu gelen.

"İyi günler, Bay Newmester," dedi memur. "Taşınıyor musunuz?"

"Evet, bir süre yolculuk edeceğim. İçeri gelmek ister misiniz?"

"Teşekkürler." Memur içeri girdi. "Evin çevresinde biraz hareket gördüm, uğrayıp hatırınızı sormak istedim."

"İyiyim," dedi David.

Genç memur kasketini geriye itti. "Barclay Oteli'ne uğramadığınız, değil mi?"

"Hayır. İlk gece başka bir otelde kalmam gerekti, ikinci günden itibaren oda vereceklerdi, ama..." David, konuyu hiç önemsemediğini belirten bir el hareketi yaptı.

"Perşembe günü sizi Barclay'de aradık, çünkü Bayan Delaney buradaydı."

"Burada mı?"

"Bizimle görüşmeye geldi. Kocasının öldüğü yeri görmek istedi. Sizinle konuşmak arzusundaydı, bu yüzden sizi Barclay'de aradık. Buraya gelip onunla konuşmak istersiniz diye düşündük, Bayan Delaney'in birkaç saat vakti vardı, ama ulaşamayınca onu buraya getirdik, çevreyi dolaştıktan sonra gitti. Yanında başka bir hanım vardı. Pek güzel kızdı doğrusu." Hayalinde hâlâ onu görüyormuş gibi gülümsedi.

David ön camların birinden dışarıya baktı. Annabelle buraya ayak basmıştı! İnanılacak gibi değildi, bunca zamandır onu buraya getirebilmeyi hayal etmiş, sonunda evde bulunmadığı bir sırada o gerçekten de gelip geri dönmüştü.

"Taşınıyor musunuz?" diye sordu genç memur yeniden.

"Evet, bir yolculuk yapacağım. Bu evi satıyorum."

"Ne kadar istiyorsunuz?"

"Ödediğim kadar. Yirmi bin dolar. Üç dönümlük arazi dahil." David kaşlarını kaldırdı. "Bayan Delaney uzun süre kaldı mı burada?" diye sordu. Merakı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

"Yok, sadece on dakika kadar. Şaşırmayın, insanlar hep böyledir. Olay yerini görmek isterler, bütün ayrıntıları öğrenmeye çalışırlar. Yaşlılar hariç, onlar otomobil enkazı falan görmek istemezler."

David başıyla onayladı, Annabelle acaba hâlâ William Neumeister'le görüşmek istiyor muydu, görüşmekte diretecek miydi? "Ona telefon etmeli miyim, ne dersiniz?" diye sordu.

"Size kalmış. Bence ararsanız iyi olur. Belki de öğrenmek istediklerini telefonda anlatabilirsiniz." Memur ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi. "Karakolda telefon numarası var, isterseniz uğrayıp alabilirsiniz. Aksi halde Hartford'da Bayan Gerald Delaney olarak bilinmeyen numaralardan da sorabilirsiniz."

"Çok üzgün müydü?"

"Gözleri yaşlıydı, ama iyi dayandı. Doğrusu pek hoş bir kız. Üstelik iki aylık bir bebeği var. Zavallı! Adı galiba Anna. Ya da ona benzer bir şey."

16 David pazartesi akşamı Hartford'a gitti. Saat altıya çeyrek kala yola çıkıp sekiz buçukta hafif, pis bir yağmur altında Hartford'a vardı. Önce, telefon etmeden kapıya dayanmayı düşündüyse de, bunun kaba bir davranış olacağına karar verip daha önce de Annabelle'e telefon etmiş olduğu bir marketin önünde durdu, defterine bakmadan numarayı ezbere çevirdi, telefona Annabelle cevap verdi. David, Hartford'da olduğunu söyledi.

"Seni görebilir miyim, sevgilim? Vaktin var mı?"

"Evet... var. Buraya gelmek ister miydin?"

David arabasını park ettiği yerde bıraktı, caddeyi çaprazına kat edip karşıdan karşıya koşarken neredeyse bir otomobilin altında kalıyordu. Karanlık kaldırımda ilerlemeye başladı, başını çiseleyen yağmura doğru kaldırmış, damlaları nedense birdenbire hoş ve rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. Eve ulaştığında sokak kapısından birinin çıkmak üzere olduğunu gördü, hemen koşup kapı kapanmadan içeri girdi. Aceleyle merdivenlerden çıkıp kapıyı vurdu.

"David?" diye seslendi Annabelle.

"Benim."

Kilit tıkırdadı, kapı açıldı. Annabelle şaşkınlıkla David'e baktı, "Ne çabuk geldin."

David Annabelle'i kollarına alıp dudaklarını yanağına yapıştırdı. Annabelle direndi, ama ancak eliyle onu omzundan ittiğinde David sevgilisinin uzaklaşmak istediğini anlayıp onu serbest bıraktı. Annabelle'i az önce kollarıyla yaptığı gibi gözleriyle kucakladı. Annabelle'in yüzü bembeyazdı, dudaklarının bile rengi kaçmıştı. Sadece gözleri eskisi gibiydi, üzüntü dolu bakışlarını David'e çevirmiş, sözlerle anlatamadıklarını söylemek istiyordu sanki. David bu bakışlarda sevgi sözcükleri aradı ve hemen buldu, ayrıca pişmanlık, özür, umut ve sıcaklık da buldu. Annabelle onu özlediğini, ona ihtiyacı olduğunu, gelmeyeceğinden korktuğunu anlatır gibiydi. David onu omuzlarından tutup tekrar öpmek üzere eğildi.

"Telefonu çabucak kapadın," dedi Annabelle bir adım gerileyerek. "Birazdan misafir beklediğimi söyleyecek vakit bulamadım."

"Kim?"

"Bir arkadaşım. Bayan Barber. Birkaç dakikaya kadar burada olur."

"Ah. Ne yapalım, hiç değilse birkaç dakikamız var ya. Sana söy-

lemek istediğim o kadar çok şey var ki, Annabelle. Ne zaman *vaktimiz* olacak acaba?" Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi.

"Paltonu çıkar, Dave," dedi Annabelle daha yumuşak bir sesle, David'in yüzü gülüverdi.

Annabelle gergin bir halde kanepenin ucuna ilişti, ellerini kucağına koydu.

David de ona fazla yaklaşmadan kanepeye oturdu. "Başına gelenlere çok üzüldüm," derken Annabelle'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Büyük bir yanlışlık var ortada. Bazen inanamıyorum. Gerald kapıdan içeri giriverecekmiş gibi geliyor, ama nerede... Gerald sanki az önce buradaydı, birden yok oluverdi." Sabırsızlıkla gözyaşını sildi.

David, duygusal açıdan kendisine pek bir şey ifade etmeyen bu sözleri beylik ve alışılmış bulmuştu. Annabelle geleneksel bir rol oynama gereğini duyuyor gibiydi. David, gözlerini ondan ayırıp televizyonun üstündeki kır saçlı bir yabancının resmine baktı. "Benimle birlikte gelmeni istiyorum, Annabelle," dedi birdenbire ona dönerek. Annabelle'in elini tuttu, avucundaki parmakların kaskatı kesildiğini fark etti. "Evimi satıyorum, ama başka bir ev almak niyetindeyim, senin istediğin gibi, seçiminde bana yardım edeceğin bir ev. Nerede olsa olur, işyerimin konumuna bağlı, ama herhangi bir yerde çalışabilirim, hemen hiç fark etmez. Troy'da Dickson Rand firmasına girmek istiyorum. Yepyeni bir hayata başlamak istiyorum. Gel, birlikte başlayalım. İstersen..."

"Hayır," diye bağırarak sözünü kesti Annabelle. "Gerçeği söyle, Dave, benimle doğru dürüst konuşmaya mı geldin."

David, Annabelle'in kasılmış elini yorgun, ağır hareketlerle geri çekip kucağına indirişini izledi. Parmağında sade bir altın alyans vardı. "Hemen bu konuya girmek istemiyordum, ama konuşmaya ya çok az vakit bulabiliyoruz, ya da hiç. Özür dilerim, sevgilim." David dişlerini sıktı, Annabelle'in gergin halini görüyor, yorgunluk ve üzüntünün etkisiyle neredeyse aklını kaçırmakta olduğunu görüyordu, oysa kederini hafifletmek için elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Söyleyecek söz bulamıyorum. Sanki çocuğum ve Gerald'a kar-

şı sorumluluğum yokmuş gibi konuşuyorsun..."

David o anda, Annabelle'in desenli basma eteğinin üstüne beyaz bir erkek gömleği giymiş olduğunu fark etti, bunun Gerald'ın gömleklerinden biri olabileceğini düşününce huzuru kaçtı. "Bütün bunların zaman alacağını biliyorum."

"Zaman mı? Çok uzun bir zaman. Benim hayatım mahvolmuş, sen böylesine çılgınca planlarla karşıma çıkıyorsun. Önce çocuğumu düşünmem gerekiyor."

"Küçük kızını da yanımıza alırız," diye atıldı David. "Hiç merak etme, sevgilim. Ben gelecekten söz ediyordum. Senin de geleceğini düşünmen gerekir, öyle değil mi?"

"Çocuğumun kız değil, oğlan olduğunu unuttun herhalde," dedi Annabelle, gömleğinin cebinden çıkardığı kâğıt mendille burnunu sildi.

Oğlandı tabii. David, çocuğu düşünürken gözünün önüne hep Gerald'ın minyatürünü getirmişti. Annabelle'e aynı evde oturmaya devam edip etmeyeceğini sordu, o da henüz karar vermediğini, kirayı düşündüğünü, er geç çalışmaya başlamak zorunda kaldığında çevrede çocuğa bakacak dostlarının olduğunu söyledi.

"Hiç gerekmez, sevgilim, yeterince param var."

"Senin paranı alamam."

"Sen almadıktan sonra ne işe yarar?"

Annabelle elini David'in avucundan çekti. David bir an için onun kanepeden kalkacağını sandı. "Evin neredeydi, Dave?"

"Ah – Froudsburg'dan bir saat kadar uzakta."

"Ballard'da mı?"

"Hayır, tam ters yönde denebilir. Pansiyondaki kız Ballard'ı uydurmuş, Annabelle. Evimin nerede olduğunu bilmiyordu."

"Neden? Senin arkadaşın değil mi?"

"Kimsenin evden haberi olmasını istemiyordum, Annabelle. Onu sadece ikimize saklamak istiyordum – başardım da."

"Hangi kente yakındı?"

David içini çekti. "En yakın kent – Ruarksville'di. Ev kentin bir iki kilometre dışındaydı. Ballard'dan en az yüz elli kilometre uzaklıkta!"

"Herkese anneni görmeye gittiğini anlatmışsın. Neden yalan söyledin, Dave?"

"En kolay yol bu olduğu için. Yalnız kalmak istiyordum. Eve kimse gelmemeliydi. Hatta eve..." David, eve telefon bile bağlamadığını söyleyecekti neredeyse. "Güzel bir evdi. Senin de görmeni öyle isterdim ki. Orada benimle birlikte olduğunu hayal ettim, her şeyi senin seveceğini umduğum şekilde yaptım. Yatak odasını, oturma odasını, duvarlardaki resimleri, yediğim yemekleri bile ikimiz için hazırladım." David gülümsedi. "Keşke yanımda evin resmi olsaydı da sana gösterebilseydim." Gerçekten bir anlığına böyle bir isteğe kapılmıştı, ama Annabelle'in resimden evi tanıyacağını akıl etti.

Annabelle başını salladı, hafifçe alnını kırıştırdı, gözleri uzaklara dalmıştı, David'e bakmıyordu. "William Neumeister'i tanıyor musun?" diye sordu. Ağzı doğru teleffuz etmişti.

"Hayır."

"Kaldığın pansiyonda onu tanıyan var mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok."

"Onunla görüşmeyi çok isterim, ama bulamadım. Geçen perşembe günü o eve gittim. Evde olmadığını biliyordum, yine de nerede olduğunu birilerinden öğrenebilmeyi ummuştum, polisten falan. Ona olayın aslını soracaktım."

David omuz silkti, bakışları yeniden televizyonun üstünde duran resimdeki hayatından memnun görünen yüze kaydı. "Polise ne olduğunu anlatmış ya, öyle değil mi?"

"Bir türlü anlayamadığım nokta, Gerald'ın onunla uzun uzadıya tartışıp sonunda silah çekmesi. Kesinlikle anlam veremiyorum. Bir iki kadeh içmişti gerçi, ama..."

David, bunun gerçekten anlamsız olduğunu daha önce de düşünmüştü, ama şimdi ne olursa olsun akla yakın göstermesi gerekiyordu. "Belki benim evde saklandığımı sanıyordu. Belki senin bildiğinden çok fazla içmişti."

"Ama doktor fazla alkollü olmadığını söyledi. Ed Purdy'de dört kadeh içmiş, yolda içki içmek için durduğunu hiç sanmıyorum."

"İşte, kendin de söylüyorsun ya... dört kadeh, hem de kim bilir ne boyda," dedi David. Çaresizliğini artık gizleyemediğini kendisi de fark ediyordu. "Olaya ne taraftan bakarsan bak, bir kazadır olmuş, Annabelle. Düşüp başını basamağa çarpmış. O günkü karlı havada merdivenlerden inen herhangi birinin başına gelebilecek bir kaza."

"Ama o adam onu itmiş," dedi Annabelle. "Neumeister'le konuşmak istedim..." Yüzünden, sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu, David bu gereksiz gözyaşlarını görmeye dayanamıyor, ama engellemeyi de başaramıyordu.

"Neumeister'i silahlı birine karşı koyduğu için suçlamak doğru olmaz."

Annabelle başını kaldırdı. "Ama seni aramak için yola çıkması kaza değildi. Hangi erkek olursa olsun, karısına böyle mektuplar yazan birini engellemeye çalışırdı. Buna son vermeni rica etmiştim, Dave, seni kesinlikle yüreklendirmedim."

"Biliyorum."

"Ama dinlemedin. Yapabileceklerinin en kötüsünü yaptın. Buraya gelip beni almakla tehdit ettin onu. Bak, Dave, yazdığın mektupları biri görecek olsa, senin tımarhanelik olduğuna karar verirdi."

David yerinden fırladı. "Öyle mi? Mektuplarımın hepsi son derece mantıklıydı, bunu sen de biliyorsun. Seni seviyorum, sana mektup yazmamın ne sakıncası olabilir?"

"Çünkü ben evliyim," diye atıldı Annabelle.

"Bugüne kadar sana da, Gerald'a da dokunmadım bile, oysa benden budala ya da manyakmışım gibi söz ediyorsun. İnsan mektuplarında bile kendini savunamazsa vay haline!"

"Evli bir kadına böyle mektup yazılmaz! Onları polise bile gösteremedim, öylesine utandırıcı!"

Kapı çalındı.

"Utandırıcı demek," diye tekrarladı David hayretle.

"Buna rağmen sen 'Hakkım var' deyip duruyorsun. Kocamı öldürmeye de mi hakkın var?" Annabelle ayağa kalktı, bembeyaz olmuştu, David onun öfkesini kendince haklı bulduğunu görüyordu.

"Öldürmek mi? Daha neler!" diyerek arkasını döndü.

"Sonunda iş oraya varıyor." Annabelle odadan dışarı çıktı.

David kapı otomatiğinin sesini duydu. Bir kadına ait olduğu anlaşılan adımlar ağır ağır merdivenden çıkmaya başladı.

"Daha fazla kalmanın anlamı yok, Dave," dedi Annabelle.

"Ne demek istiyorsun?" David ona yaklaşırken duraladı, Annabelle'in kendisine el sürdürmeyeceğini biliyordu, çaresizlikle omuzlarından yakaladı. "Seni bütün kalbimle seviyor ve mutlu et-

mek istiyorum. Sensiz olacaksam ölmeyi yeğlerim, Annabelle. Bana bir şans daha ver."

Kapı vuruldu.

Annabelle öfkeyle David'e baktı, cevap veremeyecek kadar kızgın görünüyordu. David şaşkınlıkla yüzünü astı.

"Ne kadar sürerse sürsün, aşağıda bekleyeceğim," dedi.

"Bu gece seni burada konuk edeceğimi mi sandın yoksa?" Annabelle kapıyı açtı.

Kır saçlı, tombulca, elli yaşlarında bir kadın içeri girdi, David'in gözüne "komşu" hatta "iyi komşu" deyiminin tipik bir örneği olarak görünen, basit ve aptal bir kadındı bu. Annabelle, komşusuyla David'i tanıştırdı, David hafifçe eğilerek "Memnun oldum," derken kadının gülümsemesinin ağzının çevresine kırışıklıklar bırakarak yok olduğunu fark etti.

"O mu?" diye sordu kadın Annabelle'e.

Annabelle başıyla onayladı. "Evet. Konuşmamız gerekiyordu, ama Dave zaten gitmek üzere."

"Gitmek üzere değildim," dedi David yumuşak, fakat kesin bir ses tonuyla. "Size engel oluyorsam, o başka."

Komşu kadın David'e bir hilkat garibesine ya da masal kahramanına bakar gibi ağzı açık bakakalmıştı, geçit törenlerini izleyen kalabalığın resimlerinde de mutlaka böyle ağzı açık biri objektife yakalanırdı.

"Konuşmamızı bitirdiğimiz kanısında değilim, Annabelle," diye ekledi David.

"Önerilerine teşekkür ederim, Dave. Bu akşam konuşacak başka bir şey kaldığını sanmıyorum."

David sesini çıkarmadan Annabelle'in ayağındaki kahverengi mokasenlere, incecik, çıplak ayak bileklerine baktı. Komşu kadın olmasa yere diz çöküp o bilekleri öperdi. Ağzında kan tadı vardı. Yanağının içini ısırdı. Annabelle, bu andavallı komşuya bir oyun sergilemek istercesine kendinden emin bir edayla David'e bakıyordu. "Seni tekrar ne zaman görebilirim?"

"Dave, lütfen."

"Annabelle, ne oluyor sana böyle?" diye bağırdı David, son anda Annabelle'in eline atıldı. Annabelle irkildi, komşu kadın gereksiz bir öfke krizine kapılarak David'in kollarına saldırıp geri çekil-

mesine neden oldu. David, Annabelle'in biraz ötesinde durdu, gözlerini kırpıştırarak komşu kadının el kol hareketleriyle bağırışını izledi.

"Zaten yeterince dert açmadınız mı, sizi... sizi gidi iğrenç herif! İğrenç herifin birisiniz siz!" Kadın öfkeden titriyor, arada bir söylediklerini başıyla onaylıyordu.

"Ben bu kadını seviyorum, başkalarının ne düşündüğü de umurumda değil?" diye bağırarak karşılık verdi.

Kadın ayağını yere vurdu, başını hızla sağa sola çevirerek hakaretler savurmaya devam etti, ama David hiç oralı olmadan arkasını dönüp Annabelle'e yöneldi. Annabelle bir adım yana çekilerek kapıyı açtı.

"İyi geceler, Dave, lütfen, lütfen..." dedi yorgun bir halde.

David uzun bir süre Annabelle'in yüzüne baktı, yumuşak ses tonunun verdiği mutlulukla gülümsedi. "Her zaman seni düşüneceğim –her zaman," deyip çıktı.

Arabasına dönünceye kadar, soğukkanlılığını bu kadar çabuk kaybettiği için kendini suçladı. O budala komşu bile sinirlenmesi için yeterli bir neden olmamalıydı. Annabelle'i düşünerek sinirlenmemeli, güçlü, sevimli ve sabırlı olmalıydı –bunların hiçbirini başaramamıştı.

Ah, önünde aşılması gereken daha ne çok engel vardı!

27 Ocak 1959

Sevgilim Annabelle,

17 Sana bu satırları yazarken yeni bir gün doğuyor. Saatlerce kentin sokaklarında dolaştım. Keşke bir ozan olsaydım da, bu yeni günün bana ne ifade ettiğini sana anlatabilseydim. Yeni bir başlangıç bu. Hayatımızı sen de böyle görebilirsen, seni ne kadar sevdiğime bir inanabilsen. Şu sıralarda kendimden söz etmenin ne kadar bencilce bir davranış olduğunun farkındayım. Seni Gerald'a bağlılığın yüzünden de seviyor ve acına saygı duyuyorum, ama sadece senin acın olmasından kaynaklanıyor bu saygı. Bağlılığını ve sevgini günün birinde bana yöneltmek için bütün insanüstü güçlere dua ediyorum. Seni ne kadar sev-

diğimi kelimelerle nasıl anlatabilirim? Bu sevgiyle dolup taşıyorum. Sevgim şaşılacak ölçüde elle tutulacak kadar gerçek, aynı zamanda da gerçek dışı. İçimde ağır bir yük gibi duruyor. Seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim. Bir insanın benim kadar sevebileceğine ve sevgisine en ufak bir karşılık görme umudu olmadan yaşayabileceğine aklım ermiyor. Annabelle, günün birinde beni anlayacağından, yine eskisi gibi gülebileceğinden kesinlikle eminim.

Dün geceye değinecek olursak, soğukkanlılığımı elden bıraktığım ve sana bağırdığım için kendimi son derece suçlu hissediyorum. Affedilmez bir hata bu. Oysa senin gözyaşlarını silmek, seni rahatlatmak istemiştim. Tek amacım seni mutlu etmek. Bütün bunları anlayabilsen dünyada benden daha mutlu kimse olmazdı.

Buradaki işim hiç zevkli değil, hiçbir zaman da olmadı. Ne kadar uzun sürerse sürsün, birkaç hafta ya da birkaç ay içinde bir araştırma laboratuvarında yeni bir iş aramak arzusundayım. Senin de yanımda olmanı istiyorum. Senin seçeceğin bir ev satın almak istiyorum. Bir süre için La Jolla'ya geri dönmeyi hiç düşündün mü? Belki kendi yolunu çizmende sana yardımcı olur. Gidersen gece gündüz, her zaman seni düşündüğümü unutma. Yaşadığım sürece seni seveceğim.

Dave

David evden sessizce çıkıp mektubu iki sokak ötedeki posta kutusuna attı. Saat sabahın yedisiydi, posta kutusuna doğru yürürken çevre bir fotoğraf kadar renksiz olduğu halde, dönüşünde yolun karşı tarafındaki duvarın tuğlaları koyu kırmızıya bürünmüş, seyrek çalılıklar yer yer yeşermeye başlamıştı. Kendini son derece canlı ve nedense mutlu hissediyordu. Mektubu bir gece öncesinin olumsuz atmosferini değiştirebilir, Annabelle'in moralini düzelterek her şeyi yeni bir ışıkta görmesini sağlayabilirdi. Bazı mektupların böyle değişiklikler yapabileceğini biliyordu. Belki yüz, belki de iki yüz mektup yazmak gerekirdi, ama bu mektupların ağırlığı, içlerindeki toplam güç değil, yazarken pek de önemsemediği bir tek cümle Annabelle'in gözlerinin açılmasına neden olabilirdi.

Kaldırımdan bahçeye girdiğinde ıslık çalıyordu. Annabelle mektubu perşembe günü alır, diye düşündü, aynı gün ona fabrikadan telefon edip cumartesi günü birlikte öğle yemeğine gitmeyi önerecekti. Onu kent dışında bir restorana götürmek niyetindeydi. Anna-

belle ağaçları, çiçekleri görmeli, biraz soluk alabilmeliydi. Çevre belki ilkbaharda ya da yazın olduğu kadar güzel olmayacaktı, ama Annabelle'in oturduğu ruhsuz sokağa oranla yine de hoş bir değişiklik yaratacaktı.

David içeri girdiğinde holde Bayan McCartney'le karşılaştı. "Az önce kapınızı vurdum, David. Effie Brennan telefon etti. Kendisini aramanızı istiyor. Önemli olduğunu söyledi."

"Olur. Teşekkür ederim," dedi David.

"Numarası sizde var, değil mi?"

"Hayır."

"Telefonun yanında asılı duran mavi defterde kayıtlı," dedi Bayan McCartney gülümseyerek. Gözlerinden merak okunuyordu.

David, Effie'ye pansiyondan telefon etmek istemedi. Bayan McCartney'in yemek salonuna girmesini bekledikten sonra tekrar dışarı çıktı. Effie, Beck's Brook polisine David Kelsey'i Neumeister'in evinde gördüğünü söylemiş bile olsa ne çıkardı? Gerçi can sıkıcı ve utanç verici bir duruma düşerdi, ama bu kadarla kalırdı. Gerald Delaney'le konuşan ve sonuçta onu yere düşürerek kötü bir rastlantı sonucu ölümüne neden olan kişinin David Kelsey olduğunu itiraf etse ne çıkardı? Bu yüzden hemen katil mi sayılacaktı? İçinde bulunduğu "Durum"da Delaney'le Neumeister'in aynı kişi olduklarını o güne kadar gizli tutmasına anlayış gösterilmeyecek miydi?

David, Effie'nin numarasını çevirirken, her şeyi açıklığı kavuşturup olayı aydınlatmakla Annabelle'le ilişkisinde daha iyi bir ortam yaratmasının mümkün olup olamayacağını aklından geçirdi. O dakikaya kadar böyle bir düşüncenin oluşmasına bile korkudan izin vermemişti. Ama o sabah nedense her şey mümkün görünüyordu.

"Merhaba, Effie, ben David Kelsey."

"Dave –merhaba," dedi Effie soluk soluğa. "Sizi bu kadar erken saatte aradığım için özür dilerim. İyi misiniz?"

"İyiyim. Neden sordunuz?"

"Merak ettim de," dedi Effie çabucak.

"Neyi merak ettiniz?"

"Her şeyi. Az önce neredeydiniz?"

"Postaya mektup atmaya gitmiştim." David'in içinden Effie'den özür dilemek geldi, geçen cumartesi günü geçirdiği öfke krizinden

dolayı üzüntü duyduğunu söylemek istedi. Ama birdenbire o olay hem de Effie Brennan'ın düşman olup olmadığı sorusu gözüne son derece önemsiz göründü.

"Dave, cumartesi günü size uğramamalıydım. Tekrar özür dilerim."

"Önemli değil," dedi David. Effie'nin sesinin titremesine şaşırmıştı.

"David, şunu bilin ki, ne olursa olsun ben sizin yanınızdayım. Hiç değilse..."

"Hiç değilse ne?"

"Aklımı karıştıran o kadar çok ayrıntı var ki. Keşke Gerald Delaney'e hiçbir şey söylemeseydim. Dave, sizden ne duyduysam onu anlatacağım. Hatta inanacağım da. Zaten benden istediğiniz de bu değil mi?"

"Kime anlatacaksınız? Dinleyin, Effie. Kime ne anlatacağınız benim için hiç önemli değil. Kimseden bir şey gizlemeye çalışmıyorum."

"Öyle mi? Oysa iyi olurdu, Dave."

"Neden?"

"İçimde garip bir his var, önsezi belki. Anlıyor musunuz?"

David'in o anda garip duygularla kaybedecek zamanı yoktu.

"Portreniz hâlâ bende, ama kaldırdım, göz önünde durmuyor. Dave, orada mısınız?"

"Evet."

"Size bu akşam telefon edebilir miyim? Lütfen, Dave, benim için çok önemli."

"Neden?"

"Lütfen kabul edin. Saat altıda arasam uygun mu?"

"Uygun, Effie," dedi David başından savmak için.

"Teşekkürler. İyi günler, Dave."

David telefonu kapar kapamaz Effie Brennan ve korkuları konusunu aklından çıkardı. Ancak fabrikadan gün boyunca birkaç kez, Effie'nin cumartesi günü Ballard'daki eve gidip kendisini orada gördüğünü Wes'e anlatıp anlatmadığını aklından geçirdi. Öğleden sonra saat dörde kadar Wes'i görmek fırsatını bulamadı, karşılaştıklarında da birbirlerini sadece birkaç saniye görebildiler. Wes, erkekler tuvaletinden çıkıyordu, her zamanki gibi gülümsediğini ve

elini kaldırıp selam verdiğini gören David ortada herhangi bir değişiklik olmadığına karar verdi.

Saat tam altıda, Bayan McCartney'in pansiyonunun holündeki telefon çaldı. Effie, David'le buluşmak istiyordu. Telefonda fazla bir şey söylemek istemiyordu. David, buluşmayı ertesi akşama kadar, sonsuza kadar ertelemeye çalıştı, Effie'den korktuğundan değil, soluk soluğa kalmış, gözleri yaşlarla dolu herhangi bir kadından kaçma içgüdüsünden kaynaklanıyordu bu çaba.

"Çok önemli, Dave. Lütfen. Bu seferlik kabul edin."

David razı oldu, saat sekizde geleceğini söyledi, ama Effie evinde buluşmak istemiyordu. Ana caddedeki bir kahvede buluşmayı önerdi.

"Masaları ayrı bölmelerde," dedi Effie.

David buluşma yerine biraz geç ulaştı. Effie arka bölmelerden birinde, pembe plastik bir masada oturuyordu, önünde bir fincan sütsüz kahve durmaktaydı. David'i görünce sinirli bir tavırla gülümsedi. David oturduktan sonra da Effie'nin gergin ve çekingen hali değişmedi, sanki her an David'in onu tokatlamasını ya da bir öfke krizine kapılmasını bekler gibiydi.

"Effie, cumartesi günü size bağırdığım için özür dilerim."

Effie, uyurgezer gibi, ne yaptığının farkında olmadan başını salladı. "Önemli değil. Unuturum. Oraya gittiğimi bile unuturum, Dave. Zaten sizin de istediğiniz bu, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Garson kız geldi, David kahve söyledi.

"Bugün Annabelle'i gördüm, dedi Effie.

"*Ne* dediniz?" David kulaklarına inanamıyordu. Effie'ye baktı, beriki yine başını salladı, "Buraya, Froudsburg'a mı gelmişti?"

"Hayır, ben Beck's Brook karakolundaydım. Polis bu sabah saat yedide bana telefon etti, öğle tatilinde de gelip beni arabayla aldı. Newmester'i tanıyıp tanımadığımı, nerede olduğunu bilip bilmediğimi tekrar sordular, sanırım Annabelle'i tanıdığımdan da kuşkulanıyorlardı, ama bunun doğru olmadığını gördüler. Annabelle Newmester'le görüşmek istiyordu. Onu görmek üzere ikinci kez gelmişti, ancak Newmester bulunamadı." Effie duraladı, kuşkulu gözlerle David'e baktı. "Onu tarif ettiler."

David, kollarını kavuşturdu. "Çok güzel. Demek tarif ettiler."

"Bir yetmiş beş boyunda, orta yapılı, otuz yaşlarında, esmer biri olduğunu söylediler. Siz kumralsınız, ama – yine de tarif ettikleri sizsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi David alçak sesle. "Ne olacak?"

Effie soluk aldıkça fiskolu pembe bluzu kalkıp iniyordu. "Annabelle onunla konuşmak istiyor, olacağı bu. Polis de onu, ya da onun adını kullanan kişiyi ele geçirmek istiyor, çünkü Newmester adlı serbest gazeteci olarak çalışan biriyle ilgili hiç, ama hiçbir şey bulamıyorlar. Ben ifademde direttim, Dave. Ballard adresini uydurduğumu, o adresteki evin rastlantı sonucu Newmester adlı birine ait olduğunu tekrarladım. Polis sizden hiç söz etmedi, Annabelle de onlarla konuşurken adınızı anmadı. Bunları bilmenizi istemiştim, Dave," dedi ciddi bir tavırla. David alnını kırıştırmış, bakışlarını masaya çevirmişti. Effie bir sigara daha yaktı. "Annabelle daha sonra sizden söz etti. Onu birlikte sandviç yemeğe davet ettim."

David'in yüreği sıkıştı. Annabelle'le Effie birlikte sandviç mi yemişlerdi? "Ona ne anlattınız?" diye sordu David.

"Hiçbir şey. Yemin ederim, hiçbir şey, Dave. Sizinle tanıştığımızı biliyor tabii – size âşık olduğumu söyledim. Gerçek bu, Dave. O da bana, sizin yıllardır sevdiğiniz kişi olduğunu söyledi. Sanırım onu ilk gördüğümde tahmin etmiştim. Bu yüzden sordum, o da söyledi." Effie sesini alçaltmıştı, David'in onu duymak için gayret etmesi gerekiyordu, ama anlamıştı.

"Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim," dedi Effie titrek sesle. "Harika bir kıza benziyor, Dave –üstelik artık bağımsız."

"Bu konuyu sizinle tartışmak istemiyorum," dedi David çabucak.

"Neden bu kadar sinirleniyorsunuz? Galiba nedenini biliyorum. Onu asla elde edemeyeceksiniz, Dave." Effie başını iki yana salladı. "Asla."

"Ona ne dediniz?"

"Hiç– sadece sizi sevdiğimi söyledim."

David sinirlendi. "Neden asla elde edemeyeceğimi ileri sürüyorsunuz?"

Effie gözlerini açıp David'e doğru eğildi. "Hiçbir kadın, kocasını öldürdüğünden kuşkulandığı bir erkekle evlenmeye karar vermez, hele o erkeği oldum olası hiç sevmemişse, öyle değil mi?"

İşte asıl yüzü ortaya çıkmıştı, tezgâhtarla sekreter karışımı suratından çirkin, kaba sözler dökülüyordu. "Doğru değil mi?"

"Sizin yazdığınız mektuplar olmasa kocasının ölmemiş olacağını söyledi. Aynen böyle dedi, Dave. Onu iten kişinin siz olduğunuzu sanmıyor bence. Onu ittiniz mi, Dave, yoksa onu gerçekten..."

"Bir yumruk atıp yere düşürdüm," dedi David, direnme gücünün azalmakta olduğunu hissediyordu. Yüzünü avucuna yasladı.

"Şimdi ne yapacaksınız, Dave?" diye sordu Effie ağlayarak.

David başını kaldırdı. "Kesin artık." Yumuşak bir sesle konuşuyordu, ama Effie'ye doğru eğilip yumruğunu hafifçe masaya vurmuştu. "Annabelle hakkında tek kelime bile söylemeyin!"

"Gerçeği duymak istemiyorsunuz, anlıyorum. Ama buna engel olamazsınız, Dave."

"Ya, olamaz mıyım?" diye karşılık verdi David. Effie'nin sözlerini dayanma gücüne, hatta bütün kişiliğine yapılmış bir saldırı olarak algılamıştı.

"Hayır. Aksi halde aklınızı kaçırırsınız."

"Son zamanlarda bu delilik laflarını fazlasıyla dinledim. Bir de sizden işitmek istemiyorum."

"Tamam, yeterince dinlemiş olabilirsiniz. Sizinle konuşmak mümkün değil. Ama polis Annabelle'e, William Newmester adlı birinin gerçekte var olmadığını söyleyecek olursa ne yapacaksınız? Er geç bu sonuca varacaklarını akıl edemiyor musunuz? O zaman David Kelsey'i görmek isteyebilirler."

"Neden?" diye sordu David daha yumuşak bir sesle. "Polis bu kazanın üstünde daha ne kadar duracak sanıyorsunuz?"

"Kaza mıydı?"

"Evet."

"Ne olursa olsun, Annabelle kocasını itip düşüren kişiyi görmek istiyor. Günün birinde bunun kim olduğunu nasıl olsa ortaya çıkaracaktır. Benden değil, başka bir kanaldan öğrenecek." Effie'nin gözleri yaşlarla doldu.

David'in sıkılmış yumruğu hâlâ masada duruyordu. "Tabii, neden olmasın, birkaç ipucu verirsiniz. Yine de sizden öğrenmemiş olur, öyle değil mi?"

"Dave, kırıcı olmayın. Bunu asla, ama asla yapmayacağım."

"Keyfiniz bilir. Ben dayanabilirim. Annabelle de dayanır. Annabelle ve ben dayanabiliriz. İnanmıyorsanız deneyin. Ya ipucunu ben verirsem ne olacak? Belki polise gider, o gün neler olduğunu dakikası dakikasına anlatırım. Aslına bakarsanız anlattım bile. Kaza olduğunu pekâlâ biliyorlar. Ama yumruğu atanın David Kelsey olduğunu da ekleyebilirim."

"Ya kaza olduğuna inanmazlarsa? Sizin Gerald'ı öldürecek nedeniniz olduğunu söylerlerse?"

"Gerald bana silah çekmişti."

"Yine de nedeniniz olduğunu söylerlerse?"

David cevap vermeye gerek görmedi, nefretten gözü dönmüş bir halde Effie'ye baktı. Bu kadın onu tuzağa düşürüp, şantaj yapmaya kalkıyordu, onu korkutarak eline geçirmeye çalışıyor, sırlarını saklamaya söz veriyordu.

Effie, gözlerini iyice açarak David'e bakmış, binlerce kelime arasından en güçlüsünü seçmek ister gibi görünüyordu. "Annabelle'i sevdiğinizi söylüyorsunuz. O Gerald'ı seviyordu. Bana kalırsa siz... siz sadece bunu unutmakla kalmıyor, aynı zamanda ona şu anda çok gerek duyduğu ilgiyi bile gösteremiyorsunuz. Ama o zaten sizin ilginizi kabul etmezdi, Dave."

"Kesin bu konuyu lütfen, tamam mı?" diye tısladı David birdenbire. Her an yerinden kalkmaya hazır bir halde koltuğun ucuna ilişmişti.

"Bütün söyleyebildiğiniz bu kadar. Tıpkı... uydurma bir adla gizlendiğiniz ev gibi. Oldum olası gerçeklerden kaçmaya çalışıyorsunuz."

"Bilimsellik özentisi saçmalar bunlar." David masaya çeyrek dolar bıraktı, yerinden kalkarken kahve fincanına çarptı, fincanın tabağına kahve döküldü.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Beck's Brook karakoluna," dedi David. "İzninizle."

"David!"

Arkasına bakmadı. Bayan McCartney'in pansiyonunun önünde duran arabasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ama daha bir sonraki köşe başına gelmeden, William Neumeister'le David

Kelsey'in aynı kişi olduğunu polise itiraf edemeyeceğinin farkına vardı. Polislerin sorularından korkması ya da Annabelle'in olayın kaza olduğuna inanmayacağından endişelenmesi değildi bunun nedeni, kişiliğinin iyi yarısı olan Neumeister'i ele vermek istemiyordu. Hiç hata yapmayan Neumeister'i, Annabelle'le Ballard'daki o güzel evde yaşamış olan, varlığıyla David Kelsey'in hafta içi yaşamını neredeyse iki yıl boyunca çekilebilir hale getiren Neumeister'i ele veremezdi. Neyse ki o gün öğleden sonra başında şapka olduğundan, polis saçlarının kumral olduğunu görmemişti. Boyunu da aslından sekiz on santim kısa belirtmişlerdi. Korku belini mi bükmüştü acaba?

Polis o gece Neumeister'i bulamayacaktı, hatta belki hiç bulamayacaktı. Gerçekte var olmayan birini yakalamak oldukça zor bir işti, David bunu düşünürken kendi kendine gülmeye başladı.

Birden geri dönüp kahveye doğru yürümeye koyuldu. Effie'yle kapıda karşılaştılar.

"Karakola gitmekten vazgeçtim," dedi David.

"Gitmeyeceğinizi tahmin etmiştim. Şimdi ne yapacaksınız, Dave?"

"Bekleyeceğim."

David, perşembe sabahı Annabelle'e telefon etti, ama evde bulamadı. Saat beşe çeyrek kalaya kadar telefonu kimse açmadı, sonunda da Annabelle değil, yabancı bir kadın sesi cevap verdi. David, bunun geçenlerde kollarına yapışıp deli gibi çekiştiren yaşlı cadı olduğunu tahmin etti, adını vermeden Annabelle'in saat kaçta eve döneceğini sordu. Kadın Annabelle'in saat altı sularında geleceğini tahmin ettiğini söyledi.

David saat altıda Bayan McCartney'in pansiyonuyla ana cadde arasındaki pis eczaneden tekrar telefon etti.

"Evet," diye karşılık verdi Annabelle sakin bir sesle. "Seni cumartesi günü görmeyi çok arzu ederim, Dave."

"Öğlene doğru orada olurum. Yoksa daha erken gelmemi mi isterdin?"

"Öğle saati uygun."

Öğle saati uygundu. Öğle sevinç demekti! Öğle, zamanın yeniden başlaması demekti! Hava henüz kararmadığı halde pansiyona dönerken akşam yürüyüşlerinde şimdiye kadar dikkatle yanından

geçtiği, kaldırıma doğru eğilmiş ağaca alnını çarptı. Oldukça canı acımıştı, ama bunu iyi bir işaret olarak kabul etti, iki yıldır dokunmadığı ağaca şimdi çarpmış olması büyük değişikliklerin beklendiği haberini veriyordu.

O akşam yemekte Bay Harris ve Bay Muldaven'le sohbet etti, hatta bir süre önce Wes Carmichael'den duyduğu iki fıkrayı bile anlattı.

18 Cumartesi Annabelle'in evine bebeğe bakmak üzere genç bir kız gelmişti. Bebek, oturma odasında duran büyük bebek parkındaki yastığında yatmakta, emdiği biberonu ikide birde ağzından düşürmekte, Annabelle her seferinde sabırla biberonu bebeğin ağzına yerleştirmekteydi. Annabelle her zamanki yumuşak, sakin hareketleriyle dolaşıyor, David ise, kolunda pardösüsü, holde durmuş, gözleriyle onun her hareketini izliyordu.

"Dave," dedi Annabelle, yatak odasının kapısında durup. "Çıkmadan önce bir içki ister miydin? Viski var."

"Hayır, sağol," dedi David gülümseyerek.

Annabelle keyifli görünüyordu, neredeyse David'in onu La Jolla'daki en iyi günlerinde hatırladığı gibiydi. Yıllar önce, onu ilk gördüğü günkü elbiseye benzeyen, kısa kollarının kenarları fiyonglu bir elbise giymişti. David öğleden sonranın iyi geçeceğine inanıyordu.

"Oturmak istemez miydin, Dave? Yapacak bir iki işim daha var," dedi Annabelle. "Beklettiğim için üzgünüm, ama pek erken geldin." Son kelimeyi, tıpkı La Jolla'daki mutlu günlerinde yaptığı gibi uzatarak söylemişti.

Annabelle dışarı çıktı, tekrar geldi, parka eğilip bebeğin göğsünü gıdıkladı, yeşil pardösüsünü koltuktan aldığında David yerinden fırlayıp giymesine yardım edecekken kendi pardösüsünü kazara yere düşürdü ve ancak Annabelle'i giydirdikten sonra eğilip aldı.

"Bu yakınlarda en sevdiğin restoran hangisi?" diye sordu David, arabaya doğru ilerlediklerinde.

"Belki inanmayacaksın, ama buralarda hiç restoran bilmiyorum."

David dört ayrı yer biliyordu. Yol haritalarını incelemiş, Bayan McCartney'in yemek salonundaki kitaplığında bulduğu Duncan Hines rehberine bile bakmıştı, ama o sabah aldığı *Hartford* gazetesinde gözüne çarpan restoran reklamı özellikle dikkatini çekmişti: King George's Inn, 21 A sayılı karayolunda Eski Posta Yolu kavşağında. 1889 yılında açılmış olan bu restoran, şarap ve alkollü içkinin yanı sıra sakin atmosferi, leziz yemekleri ve David'in adını unuttuğu bir ırmak manzarasıyla reklam yapıyordu.

"İşimden istifa ettim," dedi David.

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Geçen hafta içinde. Üç hafta daha çalışmam gerekecek. 20 Şubat'ta ayrılacağım."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Troy'daki Dickson-Rand laboratuvarında iş bulmaya çalışacağım. Mektup yazdım. Önümüzdeki günlerde görüşmeye çağıracaklarını sanıyorum." Kentin çıkışında önünden geçtikleri evlere göz attı. İstediği gibi – ötekilerden uzak, sağlam yapılı, taş duvarlı bir ev görürse Annabelle'e gösterip, "Böyle bir eve ne dersin?" diye soracaktı.

"Yeni iş bulmadan eskisini bıraktığın için pek kaygılı görünmüyorsun."

"Hiç değilim. Zaten daha fazla dayanamayacaktım. Dickson Rand'a girebilirsem, işimin yanı sıra danışman olarak çalışmadığım sürece aylığım eskisinden daha düşük olacak, ama hiç önemli değil. Bu konuyu bırakalım. Değişik bir koku sürmüşsün. Artık Kashmir kullanmıyor musun?"

"Kashmir. Hâlâ hatırlıyorsun demek."

"Gelirken getirebilirdim," dedi David kendini suçlayarak. "Geçen yıl bir şişe almıştım. Sonra attım." Yaptığı yaramazlığı itiraf eden bir çocuk gibi yan gözle Annabelle'e baktı, ona kalsa uzun uzadıya Kashmir şişesinden söz edecekti.

Annabelle, David'in sözlerini düşünüyormuş gibi görünüyordu, sesini çıkarmadı. Sessizlik öylesine can sıkıcı, acı ve utanç verici bir hal almıştı ki, David direksiyonu iki eliyle sıkı sıkıya kavramıştı. Arabayı yolun kenarına çekip durdurdu.

"Annabelle, bugün yanlış bir şey söylersem hoş gör. Güzel bir

gün geçirmek istiyorum. Senin neşelenmeni istiyorum. Lütfen. Kusuruma bakma."

Annabelle adeta korkuyla David'e baktı. "Yanlış bir şey söylemedin. Yola devam edelim, Dave."

David, yeni sözcükler bulmakla Annabelle'in elini yakalayıp öpmek arasında kararsız kalmış, direksiyonu bırakmadan Annabelle'in yüzüne bakakalmıştı. Çok geçmeden asık bir yüzle ön camdan dışarı bakarak gaz pedalına bastı.

Restoran umduğu kadar cazip bir yer değildi, ama Annabelle, "Pek güzelmiş burası," dedi. "Böyle bir yer olduğundan bile haberim yoktu!"

David mönüyü dikkatle inceledi, garsona dil balığını mı, yoksa *boeuf bourguignon*'u mu tavsiye ettiğini sordu –cevap dil balığıydı? Ve iyi bir şarap olduğunu bildiği 1949 ürünü bir şişe Beaune ısmarladı. İlk yemek olarak et suyunu önerdi, ama Annabelle karides kokteyli istedi.

"Karides mi?" diye sordu David şaşkınlıkla, ama çok geçmeden Annabelle'in karides sevmediğini hayal dünyasında uydurduğunun farkına vardı. "Yani, ardından dil balığı yiyeceksin diye sordum..."

Annabelle güldü. "Ağzının tadına bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

"Patlıcan da sever misin?" diye sordu David.

"Eh, şöyle böyle. Patlıcan mı istedin?"

"Hayır," dedi David gülümseyerek. "Sadece senin neleri sevdiğini öğrenmeye çalışıyorum. Peki, ne sevmezdin?"

"Sevmediğim pek az yemek var, örneğin böbrek belki. Ha, bir de uyluk."

"Sığır eti ve uylukla yapılan bir yemek biliyorum, yesen beğenirdin," dedi David. "Bir iki kez pişirdim."

"Demek yemek pişirmesini de biliyorsun. Kendi evinde mi yaptın?"

"Evet." Garson, David'in bardağına tatması için biraz beyaz şarap koydu, David bir yudum aldıktan sonra başıyla onayladı.

Bakışları, Annabelle'in gri-mavi, sakin gözleriyle birleşti. Bu gözler şimdi, tıpkı David'in hazine gibi sakladığı iki fotoğraftan büyüğünde olduğu gibi duman ya da bulut kadar yumuşacıktı. David oldum olası bu bakışlardan olağanüstü bir güç almıştı. "Effie'yi

sık sık görüyor musun?" diye sordu Annabelle. Büyü bozuluverdi.

"Hemen hiç görmüyorum." David'in gözleri Annabelle'in parmağındaki alyansa takıldı.

"Bana seni sevdiğini söyledi."

"Haberim var." David su bardağından bir yudum içti.

"Ona pek iyi davranmıyorsun galiba."

"Ne gereği var? Kötü de davranmıyorum. Sadece görüşmüyorum, o kadar," dedi David bıkkınlıkla.

"Bence tatlı kız. Kendini kolaylıkla onun yerine koyabilirsin –seni seven biri var, ama sen ona hiç yüz vermiyorsun."

Bu argo terim David'in sinirine dokundu, zaten bütün konu sinirine dokunuyordu. "Çok basit bir kız. Kendine göre birini bulsun. Yoksa onunla ilgilendiğimi mi sanıyordun."

"Sinirlenmene gerek yok. Sadece cici bir kız olduğunu söyledim, o kadar."

Garson ilk yemeklerin servisini yaparken David umutsuz bir suskunlukla bakışlarını Annabelle'e dikti. Ardından, "Konuyu değiştirmemizde sakınca var mı?" diye sordu. "Başka bir şeyden söz edelim, ne olursa olsun."

"Tamam. Bir soruma cevap verir misin?"

"Tabii."

"Effie'nin William Neumeister'i tanımadığı doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla doğru."

"Gerald'a Neumeister'in adresini rastlantı sonucu mu verdiğini sanıyorsun."

"Kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmiyorum," dedi David sabırsızlıkla. "Rastlantı sonucu verdiğini söylüyorsa eminim ki doğrudur."

"Neumeister'i koruması için herhangi bir nedeni olup olmadığını merak ettim de," dedi, Annabelle, çatalına ilk karidesi alıp kırmızı sosa batırdı.

"Sanmıyorum. Bana kalırsa çok dürüst bir kız." Annabelle'in karides yiyişindeki rahatlık David'i her şeyden çok huzursuz ediyordu.

"Bana gerçeği mi söylüyorsun, Dave?"

"Evet," dedi David protesto eder bir ses tonuyla. "Neumeister'i tanımadığımı zaten sana önce de söylemiştim."

Yine sessizlik oldu. David, bir şeye benzemeyen çorbasını yudumlamaya çalıştı.

"Neumeister'i bulamamaları sence de garip, değil mi? Saklanıyor sanki. Neumeister'le Effie, hatta Gerald arasında bir bağ olduğundan kuşkulanıyorum."

"Gerald'ın ondan söz ettiğini duydun mu?"

"Hayır, hiç duymadım. Yoksa mutlaka hatırlardım."

"Gerald'ın kimseye borcu var mıydı?"

"Sadece bankaya ufak bir borcu vardı," dedi Annabelle. David, bu sözlerde hafif bir gurur ve alınganlık sezinledi.

"Neumeister'in polisten neden uzak durduğunu soruyordun... Birincisi, gazetelerde onun polis tarafından arandığı konusunda herhangi bir haber okumadım. Belki seyahattedir ve polis ona ulaşamıyordur. Saklanmasına gelince... Gerald'ın cesedini karakola götürmekle cesaretini yeterince kanıtladı. Birisi sana silah çekerse sanırım hemen her şekilde karşı koymaya hakkın vardır, öyle değil mi? Silahsız biri başka ne yapabilir?"

"Gerald aşağılık bir insan değildi. Neden Neumeister'i savunuyorsun?"

"Ben kimseyi savunmuyorum. Gerald'ın silahlı olduğunu ve aklının başında olmadığını hatırlatmak istedim sadece. Böyle bir durumda sence karşıdaki ne yapmalı?" David birdenbire ne kadar sert konuştuğunun farkına varıp üzüldü. Ayağıyla Gerald'ın göğsüne nasıl vurduğunu düşündü, onun soğuktan donmuş, katılaşmaya başlamış cesedinin arabanın sağ ön koltuğunda hafifçe yana kayarak oturuşunu gözünün önüne getirdi. Dudağı seyiriyordu, sigara paketine uzandı.

"Ne zamandır sigara içiyorsun?"

"Arada bir. Genellikle hafta sonlarında içiyorum." Yüzündeki gerginlik geçmişti. "Özür dilerim, az önce..."

"Hep sonradan özür diliyorsun."

Demek hâlâ Gerald denen o iğrenç herifin tarafını tutuyordu. Gerald ikisinin arasında bir engel gibiydi, şişman, gülünç bu engele Annabelle deli gibi sadık kalmasa David onu bir çift aşağılayıcı sözle yıkıverecekti. "*Bir Yaz Gecesi Rüyası*"ndaki eşeğe âşık olan kıza benzetti Annabelle'i.

"Gülümsemek için pek yersiz anlar seçiyorsun."

David'in gülümsemesi o anda yok oldu. "Üzgünüm, sevgilim."

"Ne işe yarar? Sanırım yazdığın mektuplar Gerald'ı harekete geçirip seni aramaya çıkmasına, seninle konuşmaya çalışmasına yol açtığı için üzgünsün."

"Benimle konuşmak mı? Elinde tabancayla mı?"

"Gerçek şu ki, sen o mektupları yazmasan bütün bunlar olmayacaktı. Hiçbiri." Annabelle'in gözleri doldu, sesi titremeye başladı. "Gerald şimdi burada olacaktı."

Ne korkuç bir fikir, diye düşündü David. "Mektupların bu olaylara yol açmasına üzüldüm."

"Hayır, üzülmedin. Üzülmediğini söylemiştin. Şimdi aksine ileri sürmeye kalkma. Bazı yönlerinle oldukça kalpsiz birisin, Dave. Sadece kendi dünyanda yaşıyorsun, çevrendeki insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu yıkıcı sözler David'e oldukça bildik gelmişti. Yengesinden ya da hatta Wes'ten bunları daha önce duymuş olabilirdi. David şaşırdı, öfkelendi, sonra da öfkelendiği için utanç duymaya başladı. "Tam doğru sayılmaz," dedi alçak sesle.

"Evinle ilgili olarak anlattıkların, birlikte yaşadığımızı hayal ettiğini söylemen bunu doğruluyor." Annabelle garip bir şekilde iç çekince David ona baktı. "Bu nasıl normal sayılabilir? Başka biriyle evli bir kadına göstermek üzere bütün bir evi dayayıp döşemek normal mi?"

"Annabelle," diye söze başladı David, "İkimiz için bir hayal dünyası yarattıysam bunu sadece hayatta kalabilmek için yaptım. Senin gerçekten o evde benimle birlikte yaşadığına inandığımdan değil. Bazı insanlar üzüntüden kendini içkiye verir, bazıları başka şeye, ben de bu yolu seçtim."

Annabelle bakışlarını David'den ayırmıyordu, David bu bakışlardan onun durumu hâlâ anlamadığı sonucunu çıkardı. İşin garip yanı, Annabelle biraz da korkmuş gibiydi. David, gergin bir halde iskemlesinin ucuna ilişmiş otururken, eski alışkanlığıyla, Annabelle'in yüzünde alnından çenesine doğru inen yumuşacık yüz hatlarının hepsini sonradan hatırlayabilmek için zihnine işlediğinin farkına vardı.

"Seni suçlamak istemiyorum, Dave," dedi Annabelle, sakin ve ciddi bir tavırla. "Seni düşünüyorum. Mutlu ve normal bir hayat sürmeni istiyorum."

David inledi. "Seni seviyorum, bu da beni mutlu ediyor."

"Nasıl edebilir? Mutlu olduğunu sanıyorsun. Oysa şimdi... Effie Brennan gibi gerçekten kusursuz ve seni seven bir kız karşına çıktığı halde onunla görüşmek bile istemiyorsun. Keşke denesen!"

"Ama istemiyorum."

"Lütfen dene. Benim hatırım için dene, Dave. Yalvarıyorum."

"Beni hiç anlamamış gibi konuşuyorsun!" David, elini alnında gezdirdi, Annabelle'in şaşkın, adeta öfkeli gözlerine baktı, kendi gözlerinde de aynı ifade olduğunu biliyordu. "Annabelle, bu böyle devam edemez," dedi, her şeyi birden kastederek, "Artık dayanamıyorum. Seninle birlikteyken sanki bütün gözeneklerimin açıldığını hissediyorum, ama sen beni anlamayıp böyle olmayacak şeyler istediğinde bana nasıl işkence ettiğini fark etmiyorsun." David konuştukça konuşuyor, Annabelle bir şeyler söylemek istediği halde hiç aldırmadan konuşmaya devam ediyordu, alçak sesle konuştuğu için sözlerinin ve anlatış biçiminin çok yötü ya da gülünç olmadığına inanıyordu. Garson bakarsa baksın, canı cehenneme, diye düşündü. Sözleri cümle yapısı açısından kusursuz olmayabilirdi, ama sözcükler anlaşılıyordu, Annabelle'e verdiği değeri ona anlatabilmek için bildiği bütün kelimeleri kullanıyordu. Annabelle arka arkaya iki kez aynı soruyu sorunca David duraladı. "İşim mi? Ne olmuş işime?"

"Bilmiyorum. *Belki* dedim," diye karşılık verdi Annabelle kaygıyla. "Acaba çok mu yoruluyorsun?"

"Hayır, hiç yorulmuyorum, keşke yorulsam. Şarabın tadına bakmak istemez misin?"

Annabelle kadehine uzandı.

David gülümseyerek kadeh kaldırdı. "Şimdiye kadar binlerce defa şerefine kadeh kaldırdım."

Annabelle şarabından içti, ama gülümsemedi.

David, Annabelle'in son olarak söylediklerini hatırlamaya çalıştı, dertlerine dert katmakla ilgili bir şeylerden söz etmişti. "Benim derdim yok," dedi. "Beni ciddi olarak üzecek bir tek şey olabilir, o da, benimle artık görüşmek istemediğini söylemen ya da buna benzer bir sözün, işte o zaman ölürüm."

"Asla böyle bir şey söylemem, Dave," dedi Annabelle yumuşacık bir sesle, önüne bakarak.

David yine gülümsedi. Sol eli ceketinin cebine gitti, Annabelle'in geri gönderdiği pırlantalı tokanın kutusuna dokundu. Uygun bir an kollayıp bunu yine Annabelle'e armağan edecekti. Artık Gerald'ın zoruyla geri vermesi de söz konusu olamazdı.

Annabelle, saat üçü çeyrek geçe mutlaka evde olması gerektiğini söylemişti. Arabayla Annabelle'in oturduğu sokağa saptıklarında saat üçü on iki geçiyordu.

"Annabelle," dedi David neşeyle, "Benimle evlenir misin?"

Annabelle şaşırmış gibi güldü.

"Senin için sürpriz olmadı herhalde."

"Ah, Dave, hayatıma nasıl yön vereceğimi bilemiyorum."

"Gel, birlikte düşünelim. Seni tekrar ne zaman görebilirim? Ne zaman istersen akşam yemeği saatinde burada olurum." David, paltosunun cebindeki pırlantalı tokanın kutusuna dokundu, kutuyu çıkarmaya davrandı.

"Bilmem ki." Annabelle birdenbire telaşlanmış gibi görünüyordu, kapının kolunu uzandı.

"Tamam, nasıl istersen. Pazartesi mi? Salı mı? Yoksa yarın mı? Yarın pazar."

"La Jolla'ya gideceğim."

"Ne zaman? Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Salı günü gitmeyi düşünüyordum." Kapıyı açıp indi.

David de arabadan inip kaldırıma geçti, Annabelle'in karşısında durdu. "Mektup yazarsın, değil mi? Ne kadar kalacağını bildirirsin." Birkaç ay kalırsa ben de giderim, diye düşünüyordu.

"Tabii yazarım, Dave." Annabelle yemeğe teşekkür etti. David'in hiç de duymak istemediği sözlerdi bunlar, karşılık vermek yerine gülümsemekle yetindi.

"Sana yarın telefon ederim," dedi David. "Ne zaman görüşeceğimizi söylemedin."

"Salı günü gideceksem fazla vaktim kalmadı, Dave. Belki de pazartesi yola çıkarım."

"Öyleyse yarın akşam birlikte yemek yiyebiliriz."

"Gerçekten olmaz, Dave. Burada yapmam gereken bir sürü iş var. Hoşça kal, Dave!"

David, Annabelle'in sokak kapısına doğru koşuşunu izledi, ce-

bindeki kutuyu düşündü –tekrar paket yapıp yeni bir kart iliştirmişti– ama geç kalmıştı, Annabelle'in armağanı kabul edecek, aceleyle cebine koyup merdivenlerden yukarı koşacak kadar bile vakti yoktu. Ama David, arabasına dönerken kendini rahatlamış, ödüllendirilmiş hissederek ıslık çalmaya başladı, Annabelle'le birlikte geçirdiği üç saat on beş dakikayı yeniden gözünün önünde canlandırmaya, baştan tadını çıkarmaya henüz başlamamıştı. Annabelle'den her ayrılışında kendini adeta uyuşturulmuş gibi hissettiği halde bu seferinde birkaç dakika süreyle onun yanından uzaklaştığı duygusuna kapılmıştı. Daha sonra başkalarıyla konuşmak ya da bir soruna kafa yormak zorunda kalacak, Annabelle'in varlığı duygusu da yavaş yavaş kaybolacaktı.

David pazar günü Annabelle'e telefon etti, La Jolla'ya pazartesi günü gideceğini, orada kaldığı sürece komşu hanımlardan birinin daireyi birine kiraladığını öğrendi. Annabelle'in sesinden telaşlı olduğu anlaşılıyordu, David onun telaşını arttırmamak için, Cheswick şirketindeki son üç haftalık süreyi geçirdikten sonra kendisinin de La Jolla'ya gidebileceğini söylemedi. Yeni müdüre fabrikanın nasıl çalıştığını göstermesi gerekiyordu. Adam akıllı, ama sıradan biriydi, evli ve üç çocukluydu ve yalnız para düşünüyordu. Tam ona göre iş, dedi David kendi kendine.

Pazartesi günü Dickson-Rand laboratuvarından cevap geldi. David'in başvurusuyla ilgileniyor ve beş gün sonra görüşmeye çağırıyorlardı.

19 David dokuz gün sonra Eddie Yengesi'nden bir mektup aldı. Yengesi, Annabelle'in La Jolla'da olmadığını, La Jolla'ya gitmek istediğinden annesiyle babasının haberi bulunmadığını yazıyordu. David, elinde mektupla yatağına çöktü, birkaç saniye boyunca düşünceleriyle yarasının üzerine koruyucu bir kanat gerdi: Annabelle'in annesi ya da serseri kardeşlerinden biri sırf kötülük etmek için bu yalanı uydurmuş olabilirdi. Karnına yumruk yemişçesine hafifçe midesi bulanarak yerinden kalktı. Beş bin kilometre uzakta olduğunu sandığı Annabelle bu süre içinde gerçekten Hart-

ford'da kaldıysa onunla kaç kere telefonlaşma, hatta görüşme fırsatını kaçırdığını düşündü. Hartford'a telefon etmek geldi içinden, kendini birdenbire pek güçsüz hissetti. Annabelle Hartford'daysa demek ondan uzak durmak istiyordu. Annabelle'e yazıp La Jolla'ya gönderdiği üç mektubu hatırladı, aileden biri bunları okumuş muydu, yoksa açmadan Hartford'a postalamak dürüstlüğünü gösterebilmiş miydi?

David paltosunu giyip aşağıya indi. Holden yemek salonuna geçmekte olan Bayan McCartney bir gülümsemeyle başını eğerek David'i selamladı. Holün sağ tarafında odasının kapısını açan Bay Muldaven sesini çıkarmadan kilide doğru eğildi. Hepsinin canı cehenneme, diye düşündü David. Dokuz gün sonra o da çekip gidecekti. İki gün önce Beck's Brook polisi pansiyonda adeta ufak çapta bir bomba patlatmıştı: Polisler, Bayan McCartney'e telefon edip David Kelsey'in hâlâ orada oturup oturmadığını sormuşlar, kadının olumlu cevabıyla da yetinmeyip onunla uzun uzadıya sohbet etmişlerdi. Bu arada David'in annesinin on dört yıl önce ölmüş olduğunu, bu bilgiyi David'in Kaliforniya'da doğduğu kentteki eski bir dostundan aldıklarını söylemişler, ancak bu dostun adını vermemişlerdi. Bayan McCartney bu haberi bir hamlede yutmuş, geviş getiren bir hayvan gibi tekrar çıkarıp çiğnedikten sonra David'e bunun gülünç bir yalan olduğuna inandığını söylemişti. Polise, David'in annesinin hayatta olduğunu, David'in pansiyonda oturduğu iki yıl boyunca her hafta sonu onu ziyarete gittiğini anlattıysa da onları inandıramamıştı. David, Bayan McCartney'in açıklamalarını giriş holünde dinlemiş, polis memurunun sözlerine Bayan McCartney kadar şaşırmış gibi görünmeye çalışmış, kendini kontrol altına alabilmek için ilk fırsatta odasına çıkmıştı, Bayan McCartney, polisin tekrar telefon edeceğini ya da David'i görmeye geleceğini söylememişti hiç değilse. David pansiyonda kaldığı sürece eskisi gibi, yatalak anne masalını anlatmaya kararlıydı. O akşam tam yemek salonuna ineceği sırada Bayan McCartney'in kısa, hızlı darbelerle kapıyı vurduğunu duymuş, polisin beni görmeye geldiğini haber verecek, diye düşününce sinirleri boşalıvermişti.

"Polis, anneniz hayattaysa nerede oturuyor diye sordu, cevap veremedim, çünkü sanırım bundan bana hiç söz etmediniz," demişti Bayan McCartney, gözlerini David'in gözlerinden ayırmadan.

"Newburgh'daki bakımevinde bulamamışlar. Orada başka bir adla kalıp kalmadığını sordular, bakımevinde sizi kimse tanımıyormuş."

David o dakikada, ne pahasına olursa olsun yatalak anne masalına artık devam edemeyeceğini hissetmişti. Aklına başka bir bakımevi gelmiyor, annesinin hangi hastalıktan yatağa düştüğünü söyleyeceğini bilemiyordu, sonunda gerçeği açıklamaya karar vermişti –bir an için sanki hiç önemli olmayan bir itirafta bulunduğunu hayal ettiyse de, son iki saniyede suçüstü yakalanmış gibi terlemeye, yüzü seyirmeye başlamıştı– annesinin gerçekten ölmüş olduğunu, hafta sonlarında Froudsburg'dan uzaklaşıp haftada bir kez olsun birkaç gün süreyle tek başına kalmak için New York'a gittiğini söylemişti. Hafta sonlarında sosyal yükümlülüklerden kaçabilmenin en basit yolu olarak annesiyle ilgili hikâyeyi uydurmayı akıl etmiş, ancak zamanla bundan nasıl kurtulacağına karar vermediğinden giderek geliştirmek zorunda kalmıştı. Bayan McCartney'den özür de dilemişti. Bayan McCartney başını sallayarak anlayışla gülümsemiş, başı her zamankinden daha dik bir halde arkasını dönüp bir kucak dolusu kirli çamaşırla, gururlu bir tavırla odadan çıkmıştı.

David o olaydan sonra kendini toplamış, evden çıkıp yakınlardaki eczaneden Beck's Brook karakoluna telefon etmişti. Soğukkanlı ve aklı başında olarak az önce Bayan McCartney'e anlattıklarını polise de hiç kekelemeden tekrarlamış, ifadelerindeki çelişki için özür dilemiş, ancak bunu önemsememiş olduğunu söylemişti. New York'ta bazen arkadaşlarında, bazen de otelde kaldığını, zaman zaman da sadece günü birliğine gittiğini bildirmişti. New York'a gitmesinin tek amacının hiç hoşlanmadığı Froudsburg'dan uzaklaşmak olduğunu eklemişti. Hasta anne masalı, telefonda konuştuğu komiser Terry'nin hoşuna bile gitmişti.

"Bunu çift eşlilik için yapmadığınız sürece sorun yok, Bay Kelsey," demişti komiser.

"Ben bir kere bile evlenmedim."

"Delaney'in öldürüldüğü pazar günü New York'ta mıydınız?"

"Evet, efendim."

"Nerede gecelediniz?"

"Geceye orada geçirmedim. Müzeye ve sinemaya gidip Froudsburg'a geri döndüm."

"Yanınızda kimse var mıydı? New York'ta tanıdığınız birine rastladınız mı?"

"Hayır, rastlamadım. Yalnızdım."

"Hm-hm. İfadenizde o gün annenizle birlikte olduğunuzu söylediğinizi Bayan Delaney'e aktardık, o da bize annenizin ölmüş olduğunu söyledi."

"Evet." David bunları biliyordu. Alnını kırıştırmış, telefonun kulaklığını sıkıca kavramış, memurun Bayan Delaney'den aldığı bilgiye göre onun hafta sonlarını kendi evinde geçirdiğini açıklamasını bekliyordu.

"Bu hafta sonlarının herhangi birinde New York'ta Bayan Delaney'le buluştunuz mu?"

"Hayır."

"Hiç denediniz mi? Ona New York'ta buluşmayı önerdiniz mi?"

"Hayır," demişti David dikkati çekecek kadar sakin bir sesle. "Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?"

"Bir zamanlar Bayan Delaney'e âşık mıydınız?"

"Bunun ne ilgisi var?"

"Bay Kelsey," polis, gülmemek için kendini zor tutuyordu, "akla yakın tek açıklama bu olurdu. Onu hâlâ seviyor musunuz?"

David, kendinden çok sevgisinin gizliliğini korumaya çalışarak duraklamıştı.

"Tamam, Bay Kelsey. Bay Delaney'in elinde silahla sizinle görüşmeye gelmesinin nedeni bu mu?"

"Olabilir."

"Kesinlikle öyle olmalı. Bay Delaney'e tehdit sayılabilecek herhangi bir şey söylediniz mi, Bay Kelsey?"

"Kesinlikle söylemedim."

"Emin misiniz?"

"Karısına sorabilirsiniz. Delaney'le bir kez konuştum, onda da karısı yanımızdaydı."

"Anlıyorum. Eh, o pazar günü evde olmadığınız için çok şanslı sayılırsınız."

"Gerçekten de öyle."

"Tamam, Bay Kelsey. Gerekirse Bayan Delaney'e danışarak ifadenizi doğrulatacağız."

"Çok iyi olur," demişti David kesin bir tavırla.

Telefon kulübesinden çıkarken dizleri neredeyse çözülüverecekti. Bütün bunlar geçen pazartesi günü olmuştu. Annabelle La Jolla'da, diye düşünüyordu, polis de ifadeyi doğrulatmak için oraya telefon etmek zahmetine katlanmazdı herhalde. İşin aslı ortaya çıkana kadar önünde daha bir iki hafta vakit vardı.

Ama şimdi, cebinde yengesinin mektubuyla Froudsburg'un kararan sokaklarında yürürken, hayatının Annabelle'in Hartford'da olup olmadığına bağlı olduğunu, komiser Terry'le yaptığı görüşmeyle ilgisi bulunmadığını düşünüyordu. Annabelle'in onunla görüşmemek için yalan söyleyip söylemediğini mutlaka ortaya çıkarmalıydı. Yarım saat boyunca sokaklarda dolaştığı halde telefon edip gerçeği öğrenme cesaretini bir türlü kendinde bulamıyordu. Yengesinin mektubundaki üzücü sözlere hem canı sıkılmış, hem de sinirlenmişti: *Bu kızdan neden vazgeçmiyorsun, Davy?... Annesiyle babasının söylediklerine bakılırsa o, büyükannesine benziyormuş, kocası öldüğünde büyükanne yirmi iki yaşında olduğu halde bir daha hiç evlenmemiş. Bu aile sana uygun değil, Davy...* David, kasvetli sokaklarda yürüyor, yakınlardaki pis eczaneye girip telefon edecek gücü en koyu gölgelerden bulacakmış gibi daha karanlık ara sokaklara sapıyordu.

Bir çamaşırhanenin hafifçe aydınlatılmış vitrinindeki saat ilişti gözüne. Yediyi on geçiyordu. Kalifoniya'da dördü on geçiyordu demek. Acaba hangisi doğruydu? Annabelle niçin ondan kaçıyordu? Yoksa oyun oynuyordu da, günün birinde koşarak kollarına atılacak, hem gülüp hem ağlayarak onu sevdiğini, öteden beri sevdiğini mi söyleyecekti? David avuçlarını nefesiyle ısıtmaya çalıştı, paltosunun yakasını kaldırdı, ellerini tekrar ceplerine soktu. Sokakta gördüğü bütün erkeklerin elinde alışveriş torbaları vardı, evlerine, karılarına dönüyorlardı. David, Dickson-Rand laboratuvarının yakınlarında hoşuna gidecek bir ev bulup bulamayacağını düşündü. Bundan sonra haftanın yedi günü evinde oturacaktı, ikili hayata, şizofreniye, dünyanın yarısından saklanmaya son verecekti. Kim bilir, belki üç ay, belki de altı ay sonra Annabelle de gelip onunla birlikte oturmaya karar verebilirdi. Kocasının ölümünün üstünden bir ay bile geçmeden Annabelle'in kendisiyle evlenebileceğini düşünmekle akılsızlık etmişti. David birdenbire kendini son derece sakin

ve mantıklı hissetmeye başladı, Hartford'a telefon edip hattın öbür ucunda Annabelle'in sesini duyma fikri gözüne artık eskisi kadar korkunç görünmüyordu.

Bir sokak ötede, Michael'in barının girişinde bir telefon tabelası gördü. Telefon kulübesi barın arka bölümünde, David'in son gelişinde orada olmayan televizyon ekranının tam altında duruyordu. Ekranda gürültülü bir kovboy filmi oynuyor, silahlar ateşleniyor, dört nala atlar geçiyordu. David içeri girip birkaç adım ilerlerken sonra durakladı, Adolf'un selamına başıyla karşılık verdi, sonra çok gürültü çıkarmaya, ekrandakinden daha canlı bir gösteri yapmaya kesin kararlı olarak kulübeye doğru ilerledi. Kusursuz ya da ideal olan ne vardı ki? Annabelle de, David'in hayalinde canlandırdığı gibi açık mavi ya da pembe bir gecelikle dolaşmıyordu herhalde. Büyük bir olasılıkla, ağzından salyalar akan bir bebeği kucağında tutuyordu.

"Dave!" dedi şaşkın bir ses. "Nasılsın bakalım?" Wes, bölmelerden birinde, sarı saçları kumral meçli bir kadının karşısında oturmaktaydı. "Yanımıza gel, Dave. Seni Helen'le tanıştırayım."

David'in –sonradan pek de akıllıca olmadığının farkına vardığı– ilk düşüncesi, kadının Laura olduğu ve hemen geri dönüp bardan çıkması gerektiğiydi. Hâlâ şaşkın bir halde, "Memnun oldum," diye kekeledi, Wes'in sıkıca kavradığı sol bileğini nasıl kurtaracağını bilemiyordu.

"Helen, bu benim en başarılı iş arkadaşım, günün birinde Nobel ödülünü kazanacak olay Bay David Kelsey, Cheswick fabrikasının başmühendisi, ama daha önemli işler başarmak ve daha büyük ün kazanmak üzere bizi yakında terk ediyor. Otursana, dostum!"

Helen, kıpkırmızı dudaklarını aralayarak kıkırdadı, Wes'in elini tekrar tutmak üzere masanın üstünden elini uzattı.

"Telefon edecektim," dedi David.

"Edersin, önce sana bir içki ısmarlayayım. Haydi, çekinme de otur." David'in bileğinden çekti.

David gülümseyerek bileğini Wes'ten kurtarmaya çalıştı, ama Wes sarhoşlara özgü bir inatla kolunu sımsıkı tutuyordu. "Hayır, sadece telefon edeceğim," dedi David.

"Ne yakışıklı, değil mi?" dedi Helen, o da Wes kadar sarhoştu.

"O kızı mı arayacaksın?" diye sordu Wes göz kırparak.

David kolunu bir hamlede geri çekince Wes olduğu yere düşüverdi. David onu hemen yerden kaldırıp tekrar iskemlesine oturttu. Wes bir süre şaşkınlıkla öfke arasında bocaladıktan sonra yüzünde ürkek bir gülümseme belirdi.

"Aman Tanrım!" diyerek David'den uzaklaştı Helen.

"Davy, dostum, senin sinirlerin iyice laçka olmuş. Şuraya otur da bizimle bir kadeh iç dedim. Ama ille de o kıza telefon edeceksin, değil mi? Seninle evlenecek mi? Umarım evlenir."

David ne konuşabiliyor, ne de çıkıp gidebiliyordu, onlara ne söylemek istediği hakkındaysa hiçbir fikri yoktu. Belki de bir şey söylemek istemiyordu. Arkasını dönüp telefon kulübesine doğru yürüdü.

Santralın numarasını çevirdiği sırada kulübenin kapısı açıldı.

"Yapma, Dave. Hata ediyorsun," dedi Wes, "Ciddi söylüyorum, Effie'yle konuştum, dedi ki..."

"Beni rahat bırak, Wes," David kapıyı kapamak için çekti, ama Wes tokmağı tutuyordu, kapı yerinden kıpırdamadı. David oturduğu yerden fırlayıp kulübeden çıktı, yumruklarını sıkıp Wes'in üstüne yürümek isteğini bastırdı, hâlâ konuşmakta olan Wes'i masasına götürdü. Helen sarhoş gözlerle onlara gülümsedi. Wes yerine oturur oturmaz David tekrar telefon kulübesine döndü.

"Aloo.... numaranız lütfen..." diyordu santral. David numarayı verdi.

Zzzz, tık. Zırrrr, zırrr, zırr. David oturduğu yerden, kulübenin ufak rafına koyduğu bozuk paralara –bir çeyrek dolarla bir on sente– bakıyordu, kaskatı kesilmişti, Hartford'daki telefonun zırıltısına son verecek sesi duymayı bekliyordu. Telefon on bir kere çaldı, David, aslında istemediği halde zil sesini saymıştı, sonunda biri "Alo?" dedi.

"Annabelle? Ben Dave. Gerçekten orada mısın?"

"Evet, Dave. Ben... yani La Jolla'yla ilgili planlarım..."

"Önemli değil. Yakında olmana sevindim. Son zamanlarda nasıldın? Sana üç mektup yazıp La Jolla'ya göndermiştim. Aldın mı?"

"Aldım. Biraz soluk soluğa, merdivenlerden koşarak çıktım da. Froudsburg'da az bir süren kaldı, değil mi?"

"Dokuz gün kaldı, Annabelle. Gelecek hafta sonunu Troy yakınlarında geçireceğim. Ev aramak niyetindeyim, belki sen de benim-

le gelirsin diye düşünmüştüm. Hiç değilse cumartesi günü. İstersen akşam seni evine bırakırım."

Sessizlik oldu, David, "Laboratuvarı görmeni istiyorum, Annabelle," diye devam etti. "Çevre çok güzel. Birkaç gün önce görüşmeye gittim, beni işe aldılar. Sana yazdığım mektuplardan birinde bundan söz etmiştim."

"Dave, ne yazık ki yapamam."

"O halde izin ver, oradan geçerken gelip seni göreyim."

Annabelle bahaneler buldu, David yalvararak sözünü kesti. Hiç değilse dönüş yolunda uğrayıp ev bulup bulmadığını söylemek istedi, on dakikacık olsun görüşebilmek için izin istedi. Ona ufak bir armağanı olduğunu anlattı, gerçi ne olduğunu söylemedi, ama armağandan söz ettiğine hemen pişman oldu, Annabelle onu armağanlarla elde etmeye çalıştığını düşünecekti. Sonunda hafta sonunda görüşmek için diretmekten vazgeçti, daha sonra ne zaman gelebileceğini, Annabelle'in hangi gün vakti olduğunu sordu.

"*Bilmiyorum.*"

Annabelle'in ne zaman görüşebileceklerini *bilmemesi* garipti, ama daha da garibi bunu acı bir sesle söylemesiydi. "Yanında biri mi var?" diye sordu David.

"Evet, var."

Sessizlik oldu. Annabelle az önce koşarak merdivenlerden çıktığını söylemişti, David onun yalnız olmadığına inanmadı.

"Dave, hoşuna gidecek bir ev bulabileceğini umarım, sana iyi şanslar diliyorum, ama artık gitmem gerekli, bebeğin ağlamaya başladığını duyuyorum."

David, telefon kulaklığını kırarcasına sıkıyor, söyleyecek uygun sözler bulabilmek için deli gibi çırpınıyordu. "Böyle ayrılmayalım. Sana yarın telefon edebilir miyim?"

"Peki, Dave. Ama ne zaman evde olacağımı bilmiyorum. Alışverişe gitmem gerekiyor... yarın akşam da çıkacağım."

Akşam nereye gidecekti? David, onu düşünürken ne yaptığını gözünün önüne getirebilmek için bilmek istiyordu bunu. "Peki, öyleyse cumartesi günü ararım. Ev bulur bulmaz. Sence bir sakıncası var mı?"

Annabelle, sakınca olmadığını söyledi. Alışılmış, basmakalıp sözlerle konuşmayı bitirdiler. David normal soluk almaya çalışır-

ken bir süre daha oturduğu yerden kalkmadı, dışarıda Wes'le yeniden tartışmaya girmek üzere kendini hazırlamaya çalıştı.

Wes, dirseğini yana açarak elini bacağına dayamış oturuyordu, sanki bütün konuşmayı dinlemiş gibi başını salladı. "Ne haber, seninle evlenecek mi? Hiç değilse görüşmeyi kabul etti mi?"

Helen boş bir kahkaha attı.

David'in verecek olumlu bir karşılık bulamadığı için düştüğü çaresizlik kara bir bulut gibi içini kaplamıştı. Wes, bileğini tutmak için elini uzattı, "Dokunma bana!" diye tersledi David.

Wes'in yanından geçip çıkışa doğru ilerledi, yumruğuyla kapıyı itip açtı.

Bayan McCartney'in pansiyonuna döndüğünde Effie Brennan'ın aradığını ve telefon beklediğini bildiren bir not buldu. Kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı.

20 David'in sevgilisiyle buluşmak için New York'a gitmiş olması, Bayan McCartney'in pansiyonundaki konuklarda kuşku uyandırabilirdi, ama Effie Brennan, David'in ta New England'da oturan bir kıza tutulmuş olduğuna Bayan McCartney'i yirmi dört saat içinde inandırmayı başardı; kızın Maine'de okula gittiğini, David'in onu "gözü başka hiç kimseyi görmeyecek kadar" sevdiğini anlattı. Oldukça çekici ve ilişkiye hazır bir kız olduğu halde, David Kelsey'den o güne kadar bir sinema daveti bile alamadığına göre kendini tanık göstermiş olabilir, diye düşündü David. Effie, David'e tekrar telefon edip Bayan McCartney'e neler söylediğini anlattı, bunları söylemekle iyi edip etmediğini sordu. Önce Bayan McCartney onu arayıp David'in hafta sonlarında New York'ta ne yaptığını öğrenmek istemişti.

"Teşekkür ederim. Tam gerekeni yapmışsınız," dedi David. O güne kadar ilk kez kendini Effie'ye teşekkür borçlu hissediyor, pansiyondakilere Annabelle konusunda bir şey söylemediği için şükran duyuyordu.

David'i en çok üzen, hatta azap veren konu ise, annesinin hayatta olmadığını Bayan Beecham'ın da duymuş olmasıydı; ördüğü li-

zözlerin, saksı çiçeklerinin, tığ işi örtülerin ve sondan bir önceki Noel'de gönderdiği bir kutu mektup kâğıdının yerine ulaşmadığını biliyordu. David onun odasına gidip özür dilemiş, durumu açıklamaya çalışmış, on dört yaşından bu yana ilk defa gözleri yaşararak Bayan Beecham'ın önünde diz çöküp kendini gülünç duruma bile düşürmüştü, ama ne de olsa, pansiyonda değer verdiği tek insan Bayan Beecham'dı ve bunu ona anlatmaya uğraşmıştı. Bayan Beecham fazla bir şey söylememiş, şaşkın ve üzgün görünmüştü. İşin garip tarafı, gerçekte var olmayan annesi de Bayan Beecham'a epey armağan göndermişti, David bunu düşününce gülümsemekten kendini alamadı.

David'in bir kadınla ilişkisi olduğu söylentisi, pansiyondakilerin davranışlarını şaşılacak ölçüde değiştirmişti. David, onların ne düşündüğünü biliyordu: Büyük bir hata ya da suç işlemiş değildi, ama her insan gibi onun da zayıf tarafları olduğu ortaya çıkmıştı. Cinsiyeti olmayan bir aziz değil, bir kadını seven ve herhangi bir nedenle sevdiğiyle evlenemeyen, anlaşılan sık sık görüşme olanağını da bulamayan, sıradan bir erkekti. Pansiyondakiler David'e artık kararsız gözlerle bakıyorlardı. Masal kahramanı ortadan kaybolan çocuklara benziyorlardı.

Cumartesi sabahı saat onda dağıtılan postayla David'e Annabelle'den bir mektup geldi. David, Annabelle'in kendisiyle birlikte ev aramak konusunda fikir değiştirmiş olabileceğini düşünerek umutlandıysa da, mektupta buna hiç değinilmiyordu. David, holde durup mektubu çabucak okudu, yanında kimse olmadığı halde herkesin içinde suratına tokat yemiş gibi bir utanca kapıldı, mektubu aceleyle cebine sokup dışarı çıkarak arabasına doğru ilerledi. Yolunu önceden planlamıştı, birkaç dakika boyunca bütün dikkatini yola verdi. Kentin kuzeyine çıkan sevimsiz caddede aklına yine mektup geldi. Anabelle, David'in görüşmek konusunda artık fazla diretmemesini istiyor, hem çocuk bakımı, hem de evde halletmesi gereken işler yüzünden hiç vakti olmadığını yazıyordu. Bundan daha beter sözler de vardı, ama David bunları hatırlamak istemiyordu. Annabelle, polis tarafından yeniden sorgulandığını yazmamıştı. Ancak David, mektubun buz gibi havasından Annabelle'in tekrar ifade verdiğini, David'in evinden ve yazdığı mektuplardan söz ettiğini sezinlemişti. Annabelle bütün bunları mektupta yazacak tipte bir

insan değildi. Ama yeniden ifade vermiş olsa polis hemen David'le görüşmek istemez miydi? Gerald'ın adam öldürme niyetiyle yola çıkmadığını vurgulamak için Annabelle'in bu gerçeklerin üstünde hiç durmamış, hatta gizlemeye bile çalışmış olması akla daha yakın gelmiyor muydu? David bu sorulara karşılık bulamadı. Ama Annabelle'e karşı tutumunu değiştirmeye kesin karar verdi. Artık onu zorlamayacak, daha düşünceli ve daha sabırlı olacaktı. Ufak bir armağan da gönderecekti, ana caddedeki dükkânlardan birinde el dokuması bir eşarp gözüne ilişti, birlikte pırlanta tokayı da yollayacaktı. Troy'a vardığında Mozart, Schubert, Chopin konulu ya da Annabelle'in hoşuna gidebilecek başka müzik kitapları da arayacaktı.

Pazar günü öğleden sonra bulduğu ev, cumartesi günü gezip gördüğü beş evi gölgede bıraktı. Kırmızı beyaz tuğla duvarları dış etkenlerle parlaklığını kaybetmiş, yanlarına da gri taştan örülmüş birer şömine bacası bulunan, iki katlı bir evdi bu. Döşemelerle duvarların bazıları, evi gezdiren emlakçının verdiği bilgiye göre, yirmi beş santim eninde ve on beş santim kalınlığında tahtalarla kaplanmıştı. Üst kattaki odalardan ikisinin duvarları ve pancereleri çatı eğimine uydurulmuştu. Burası, Dickson-Rand laboratuvarından arabayla yirmi dakika uzaklıkta bulunuyordu, en yakın komşu ise dört yüz metre ötedeydi ve görünmüyordu. Ev sadece iki ay boş kalmıştı, dolayısıyla her şey çalışır durumdaydı, ev sahibi on sekiz bin dolar istiyordu, ancak emlakçı pazarlıkla bunu on beş bin dolara indirebileceğini açıkladı.

"O halde on beş bine alıyorum," dedi David.

"Hemen mi?" diye sordu emlakçı. "Bir süre düşünmek istemez miydiniz?"

David keyifle gülümseyerek başını iki yana salladı. Daha yirmi dakika öncesine kadar, çok istemediği bir şeye karar vermek zorunda kalacağını düşünerek umutsuzluğa kapılmış durumdaydı. Emlakçının bürosu aynı zamanda evi olmasa ve pazar günü yerinde bulunmasa, belki de bu evi göremeyecekti. David, ön ödemeyi hemen yapabileceğini belirtti, çeki hemen o akşam postaya verecekti.

Ardından güney yönüne doğru yola çıktı, Annabelle'e telefon etmek, Hartford'a gidip onu görmek ya da ona haber vermeden eşyalarını eve taşımak arasında karar veremiyordu. Bir tarafı ormana,

öteki cephesi oldukça bakımlı bir çim bahçeye bakan evi gözünün önüne getirdikçe somut bir yuva sahibi olduğunu, artık burada kök salacağını düşünüyordu. Annabelle'in burasını beğenmemesi mümkün olabilir miydi? David en ufak pürüz bile bulamamıştı. Geniş merdivenler, büyük gömme dolaplar, yüksek tavanlar. Otuz yıllık bir yapı, züppe bir mimar gözüyle bakılırsa belki üslup yönünden biraz karmaşık, ama iddiasız, İngiliz tarzından çok Amerikan mimarisine uygun, ne fazla gösterişli, ne de aşırı bohem bir evdi burası.

Annabelle'e bunları telefonda söylemeye karar verdi. Neşeli bir sesle söyleyecekti, ama neşenin de, başka şeylerin de aşırısına kaçmamaya özen gösterecekti. En önemlisi, Annabelle'le birlikte o evde oturmayı ne beklediğini belli etmekti, ne de beklemediğini. Onunla konuştuktan sonra yol üzerindeki en iyi restorana girip güzel bir yemek yiyecekti, yemekten önce de bir, daha doğrusu biri Annabelle'in olmak üzere iki martini söyleyecekti.

Saat beş sularında bir benzincide durdu, depoyu doldurmalarını söyleyip telefon etmek üzere büroya girdi. Santral telefonu en az yirmi kez çaldırdığı halde karşı taraftan kimse cevap vermedi.

Akşam saat dokuzda Froudsburg'a döndüğünde Annabelle hâlâ eve gelmemişti. David telefon etmekten vazgeçip mektup yazmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Annabelle'e evi ayrıntılarıyla anlatan bir mektup yazdıktan sonra keyifli bir havayla yengesine de bir mektup yazdı.

...Neden bu kadar karamsar olduğunu anlayamıyorum. Kaliforniya güneşini içine doldursan ya? Annabelle'le sık sık telefonlaşıp arada bir buluşuyorum. Tabii ki Gerald yüzünden oldukça üzüntülü, ama normal insanlar kederi zamanla atlatır. Sözünü ettiğin, ömrü boyunca yas tutan büyükkanne akıl hastasıydı herhalde... Bugün aldığım harika eve taşınmak üzereyim, sudan ucuz dedikleri kadar var. Bunun nedeni de kendime nihayet yeni bir iş bulmuş olmam. Bir bakıma eğitim hayatım yeniden başlıyor sayılır, ama çalışmamın karşılığında para da kazanacağım. Dickson-Rand laboratuvarında işe başlıyorum. Kaliforniya'daki depremleri Kaliforniyalıların haberi olmadan önce ölçen bir merkez burası. Şefim Dr. Wilbur Osbourne adlı biri olacak, herhalde daha önce adını duymamışsındır, ama dünya çapında bir jeofizikçi ve oldukça garip biri olduğunu öğrendim. Benim de garip biri olduğumu söylediklerine göre belki de iyi anlaşırız...

David, üçüncü mektubu da Poughkeepsie'deki Kızıl Ok nakliye şirketine yazarak ambarda David Kelsey adına bekletilen eşyanın Troy kasabası dışındaki yeni evine gönderilmesini istedi, emlakçının verdiği bir yerel haritayı da mektubuna ekledi. Mektubu istemeyerek William Neumeister adıyla imzaladı, bu imzayı son kez atmak zorunda kaldığını umuyordu.

Annabelle'e telefon etmek için, geçmek bilmeyen iki buçuk gün süreyle ertesi çarşamba öğleye kadar bekledi. Annabelle neşeli bir sesle David'i bu kadar kısa sürede ev bulduğu için kutladı, ama David evi göstermek için onunla buluşmak istediğinde –cumartesiyi izleyen sekiz eşsiz günden herhangi biri olabilirdi; çünkü Dickson-Rand ona bir haftalık taşınma izin vermişti– Annabelle bahane bulmaya başladı, hatta La Jolla'ya gitmeyi düşündüğünü bile söyledi.

"Üç hafta önce gitmeyi planlamıştım, inan bana Dave," dedi. "Ama bebek ateşlendi, onu hasta hasta yola çıkarmayı göze alamadım. Çocuklarla ilgilenmediğini bildiğim için sana bundan söz etmedim, ama benim için önemli. Ayrıca ne yapıp yapıp Bay Neumeister'i de görmek istiyorum."

"Görebildin mi?" diye sordu David.

"Onu hâlâ bulamamışlar. Evine bakan adam Neumeister'in seyahatte olduğunu söylemiş, ama ülke içindeymiş, Beck's Brook polisi pasaport ofisi mi, neresiyse oraya sorup öğrenmiş. Şimdi de emlakçıya verdiği referansları araştırıyorlar, bundan bir sonuç çıkabilirmiş."

David'in vicdan azabı öfkeye benzer bir duygu yaratmıştı. "Gazetelere haber olarak vermişler mi? Bunu yapmaları gerekirdi."

"Bildiğim kadarıyla hayır. Herhalde yeterince önemsemiyorlar, oysa benim için çok önemli."

"Ama sana ne söyleceğini sanıyorsun, Annabelle? Polisten gizlediği bir şeyi mi?"

Annabelle cevap vermedi. "Dave, komiser Terry geçen hafta beri aradı. Beck's Brook karakolundaki komiser."

"Evet? Ne sordu?"

"Seni. Aramızda bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istedi. Olmadığını söyledim, Dave. Kimseye yararı dokunmayacağını düşündüm... Demek istiyorum ki, Gerald'ın çok kıskanç bir insan olduğunu anlattım, ama seni kıskanmasına bir neden olmadığını, çün-

kü aramızda geçenlerin yıllar önce sona erdiğini söyledim. Aslında gerçek de bu, hem Gerald, hem de seninle benim için böylesi daha uygun diye düşündüm. Ayrı fikirde değil misin?"

"Evet," diye mırıldandı David.

"Onlara Gerald'ın içki içtiğini söyledim, zaten biliyorlardı. Senin mektuplarından söz etmedim. Durumu büsbütün karıştırıp olduğundan daha ciddi gösterebilirlerdi."

Durum, Durum. "Sana inandıkları kanısında mısın?" diye sordu David.

"Neden inanmasınlar?"

"Doğru. Neden inanmasınlar?"

"Dave, *bu yüzden* bana kızınanın hiç anlamı yok."

"Kızmadım." Oysa yine de sinirlenmişti.

"O pazar günü New York'ta olduğunu söylemişsin. Doğru mu bu, Dave?"

"Evet, doğru."

"Hafta sonlarını hep New York'ta geçirmişsin, ama bu doğru olamaz, değil mi?" diye sordu Annabelle. "Hafta sonlarını çoğunlukla evinde geçirmiyor muydun?"

"Evet," dedi David. Annabelle'in her sorusu etine iğne gibi batıyordu.

"Neden yalan söyledin? Neden yalan söylüyorsun, Dave."

"Orası senin evindi. Artık satıldı gitti. Bunu tartışmak istemiyorum. Hiç kimseyle. Yeni bir ev satın aldım ve... Eşyam cumartesi günü gelecek, tabii o gün ortalık pek dağınık olur, ama bütün karışıklığa rağmen yine de senin evi görmeni istiyorum, sevgilim. Piyanom bile var, galiba bunu sana daha önce söylememiştim, Steinway marka, yarım kuyruklu."

"Sahi mi, Dave? Piyano çalmaya mı başladın?"

"İki parmakla akorlar çalıyorum," dedi David. "Akordu bozulmasın diye. Onu senin için aldım, Annabelle."

Sessizlik.

David, boğazında bir yumruyla söze devam etti. "Bundan sonra nerede çalışacağımı sana göstermek istiyorum. Evden çıkıp yirmi dakika içinde orada olabiliriz. Seni mutlaka bu hafta sonunda oraya götürmeliyim, Annabelle." Biraz bekledi. "Acaba hiç düşündün mü, biz ileride..."

"Evet... galiba zaman zaman düşünüyorum."

Annabelle, hafta sonuna kadar kart yazmaya söz verdi, David telefon kulübesinden büyük bir mutlulukla çıktı. İyimserliği beş dakika kadar sürdü, ardından Neumeister hikâyesi yine beynini oymaya başladı. Demek referanslarını kontrol ediyorlardı. Şu Neumeister'den hiç kurtulamayacak mıydı? David onu unutmak istiyordu, çocukça bir oyun ya da kötü bir düş gibi unutuvermek, şimdi utanç duyduğu kendine acıma duygusundan kurtulmak istiyordu. Oysa şimdi, Annabelle onunla mutlaka konuşmak istediği için referanslarını kontrol etmekteydiler! Tabii bundan da bir sonuç çıkaramayacaklardı, o zaman ne olacaktı? John Atherley, yoksa Asherley miydi? Bir de Richard Patterson. David ıslık çalmaya başladı, karanlık mezarlıkta korkuya kapılan bir çocuk gibiyim, diye düşündü.

Cuma günü Cheswick firmasındaki yirmi otuz kadar iş arkadaşıyla vedalaştı, içlerinden bazılarının, kendilerinin de yapmak istediği, ya da yapacak cesareti bulabilmeyi arzuladığı bir girişimde bulunduğu için onu kıskanıyor gibi göründüklerini sezinledi. Aralarından birkaçı, David'in uzun süredir yatalak annesiyle ilgili garip bir hikâye anlattığını da ister istemez öğrenmişti: Bay Lewissohn'un sekreteri polisin isteği üzerine David'in işe girerken doldurduğu formu kontrol etmiş, polisin telefon ettiğini birine söylemiş, sonunda olay, Wes Carmichael gibi birkaç iş arkadaşının kulağına gitmiş, onlar da David'i hafta sonunda evlerine davet ettiklerinde hasta annesini ziyarete gideceği için kabul etmediğini hatırlamışlardı. Artık durum açığa çıktığı için David, Wes'in şakalarıyla gülümsemesinin altında biraz da kaygı sezinlemeye başlamıştı.

"Dinle, Dave," diye fısıldadı Wes, David'in bürosunda. "Delaney'in karısıyla falan buluşmuyordun, değil mi? Yani o evde demek istiyorum."

"Hangi evde?"

"Newmester'in evinde." Wes de bu adı çarpıtarak söylemişti, David bir an için başkasından söz edildiği izlenimine kapılıyordu her seferinde.

"Onu tanımadığımı daha önce söylemiştim sana," dedi David alnını kırıştırarak.

"Tamam, Dave, aklıma geldi de, onun için sordum. Biz iyi dostuz, aramızda gizli saklı yok. Buluşmuş da olsan ve benim bundan

haberim olsa... zaten kimseye bir şey söylemezdim," dedi çabucak, David'in kaşlarını çattığını görünce. "Konuyu açtığım için kusura bakma."

"Delaney'in karısını ömrümde görmedim, Delaney'in kendisini de hiç görmedim," dedi David sesi çatallaşarak.

"Peki, hafta sonlarında nereye gidiyordun, Dave?"

"Bu soruya cevap vermek niyetinde değilim. Genellikle New York'a gidiyordum. Hafta sonlarını nasıl geçirdiğim kimseyi ilgilendirmez."

"Tamam, Dave," dedi Wes yatıştırıcı bir ses tonuyla, ama sinirlendiği belli oluyordu.

David de öfkeyle konuştuğunun farkındaydı, ama bunu önemsemiyordu.

"Gel, ötekilerin yanına gidelim," dedi Wes.

O akşam Bayan McCartney'in pansiyonunda da özel bir parti yapıldı. Bayan McCartney David'in şerefine bütün konukları için garnitürlü hindi servisi yaptırdı. Yemekten önce kalın, ayaklı kadehlerde porto şarabı sunuldu. Herkes David'e yeni işi konusunda sorular sordu. David, yer kabuğundan ve deniz dibinden nasıl toprak örnekleri alındığını açıklarken, soluk alan, yaşayan en az on iki kişinin bulunduğu bu grupta sadece bir ya da iki kişinin deniz dibinden örnek toplanabildiğini daha önce duymuş olduğunu hayretle fark etti. Bay Muldaven'le yemek salonundan çıkarken holdeki koltukta Effie'nin oturmakta olduğunu gördü.

Effie ayağa kalkıp gülerek David'i selamladı. "En sonunda sizi yakalayabildim, Dave."

"Merhaba. Neden yemek salonuna gelmediniz?"

"Şerefinize özel bir yemek düzenlendiğini biliyordum. Ben artık buraya ait sayılmam. Vedalaşmak üzere bana uğrayacağınızı ummuştum, Dave." Yalvaran bakışlarını David'e çevirdi.

David, Effie'ye neler borçlu olduğunun bilincindeydi, ama Effie'ye gitmek o anda hiç de içinden gelmiyordu. "Bayan Beecham'ı görmeye gidiyordum," dedi. "Beni bekliyor."

"Ziyanı yok, beklerim," dedi Effie gülümseyerek. "Kalkık burnunun ucu soğuktan pembeleşmiş, parlamıştı. "Bayan Beecham neredeyse yatacaktır, acele edin."

"Effie, yapacak başka işlerim de var. Valiz toplamak falan."

"Ama çok önemli, Dave, gerçekten." Effie birkaç adım yaklaştı, birden ciddi ve gergin bir havaya bürünmüştü. "Sizinle konuşmak istiyorum."

David, bileğine dişlerini geçirmiş bir buldogdan kurtulmanın bu kadından kurtulmaktan çok daha kolay olduğunu düşündü. "Tamam, öyleyse Bayan Beecham'a haber vereyim."

Aslında Bayan Beecham'a verilmiş sözü yoktu, neyse ki Effie sokak kapısına doğru ilerlemişti, bulunduğu yerden birinci kata çıkan merdivenin son basamaklarını göremezdi. David kendi odasına girdi, bir süre vakit öldürdükten sonra paltosunu alıp tekrar aşağıya indi.

21

İşte yine sokak kapısındaki tabela: Dr. Nagel, Ağrısız Diş Tedavisi. David Effie'nin evine ikinci defa geliyordu, dairesinin içini ilk görüşünden daha ufak ve dağınık buldu. Orta masasında yuvarlak, portakal rengi, üstüne çikolatayla D harfi yazılmış bir pasta durmaktaydı.

"Pasta sizin için," dedi Effie, pardösüsünü sokak kapısının yanındaki gömme dolaba asarken. "Ben yaptım. Bu akşam belki Wes de gelecek. Belki değil, hemen hemen kesin gelecek. Yarım saat içinde burada olur." Effie öylesine sinirliydi ki, sesi histerik denecek kadar cırlak çıkıyordu.

Effie'nin siniri David'e de bulaşmıştı. Anlamsız bir hareketle kollarını açarak, "Aman, ne güzel. Birlikte kahve içip pasta yeriz," dedi.

"Wes'in ne kahve, ne de pasta isteyeceğine bahse girerim. Ona viski aldım, sizin için de bir şişe Sauterne'im var."

Ulu Tanrım, diye düşündü David, ama hemen ardından nankörlüğünden ötürü kendini suçladı. "Şeref duydum," dedi gülümseyerek.

"Oturun. Dave."

David, Effie'nin koltuğa oturmasını bekledikten sonra kanepeye yerleşti.

"Dave," dedi Effie. "Wes gelmeden söyleyeyim, bugün beni Annabelle aradı."

"Neden?"

"Neden aramasın? Sohbet etmek için."

"Peki, ama neden sizi aradı?" Annabelle'in ona değil de, Effie'ye telefon etmiş olması ağrına gitmişti.

"Dave, bana soracak olursanız, bir kadının, hele kocasını öldürüldüğü eve gönderdiğim bir kadının bana dostça telefon etmesi çok güzel, hatta olağanüstü bir şey."

"Tamam," dedi David bakışlarını Effie'den uzaklaştırarak.

"Size söylemek istediğim şu: Polis, yani Beck's Brook polisi Newmester'i aramaktan vazgeçmemiş."

"Öyle mi? Şimdi ne yapıyorlarmış?"

"Annabelle'in söylediğine göre bu isimde herkesi tarıyorlarmış, ama bunların arasında gazeteci olan ya da otuz yaş civarında ve ellerindeki tarife uyan birini henüz bulamamışlar."

David ister istemez gülümsedi. "Ama tarife uygun, William Neumeister adında biri bir yerlerde olmalı."

"Ne kadar da rahatsınız, Dave!"

"Tamam, Effie, bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim. Ama beni korkutmaya çalışmaktan lütfen vazgeçin, çünkü hiçbir şeyden korkmuyorum." David ayağa kalktı.

"Bence korkuyorsunuz. Annabelle gerçeği öğrenirse onu kaybetmekten korkuyorsunuz. Sizi bir daha görmek istemezdi. Bundan eminim."

İşte yine şantaja başlamıştı. "Ben emin değilim."

"Pekâlâ eminsiniz. Bu arada benim de sizi korumamı bekliyorsunuz. Koruyacağımdan hiç kuşkunuz yok." Sesi titreyerek kriz halinde ağlamaya başladı. "Haklısınız, sizi korudum, hem polisten, hem de Wes'ten."

David huzursuzlukla Effie'ye baktı. "O gün evde bir kaza olduğunu anlatmıştım size," dedi. "Kendime başka bir ad kullanarak ev almışsam bu kimi ilgilendirir?"

"Annabelle'i bile Newmester'i aramaktan vazgeçirmeye çalışıyorum," diye sözünü kesti Effie. "Ama artık polisin de onun izini sürmesine engel olamam. Annabelle, kavga sırasında Newmester'in kocasını öldürdüğüne inanıyordu. Kendini korumak istemiş

de olsa, öldürmek niyetiyle saldırdığını ve sonunda başardığını düşünüyor. Newmester bu yüzden polisten saklanıyor, belki adını değiştirmiştir."

David güldü.

"Şanslısınız, Dave," dedi Effie gözlerini kısarak.

"Bence şanslı olan Neumeister. Ama Neumeister'in işi bitti artık, bir daha görünmemek üzere kayboldu."

"Annabelle, sizin Ballard'daki evi alırken verdiğiniz referansların polis tarafından incelendiğini söyledi. Sağlam çıkacaklarını sanmıyorum, ne dersiniz?"

David omuz silkti. "Çok dikkatli incelerlerse bir şeyler bulabilirler."

"Kendinize sağlam bir tanık bulmayı hiç düşündünüz mü? Söz konusu hafta sonunu biriyle bir evde geçirdiğinizi kanıtlamayı falan?"

"Örneğin sizinle mi?" dedi David gülümseyerek.

Effie ayağa kalktı, pencereden dışarıdaki karanlığa baktı. Oda öylesine sessizdi ki, yatak odasındaki çalar saatin tıkırtısı duyuluyordu. David, gerginliğine rağmen neşe içindeydi, hatta bir an için neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Espri yapmak üzereyken son anda dilini ısırıp kendini tuttu. "Özür dilerim, Effie," dedi.

"Ah... gelin, Sauterne'i açalım."

David ayağa kalkıp yardım etmek üzere mutfağa girdi. Şişenin mantarıyla uğraşırken elleri Effie'ninkilere dolaştı. Bu durumu ister istemez gülünç bulmaktan başka çaresi yoktu.

"Anlaşılan yeni işinize seviniyorsunuz. Sizi hiç bu kadar neşeli görmemiştim."

"Sanırım artık hep böyle olacağım," dedi David. Mutfaktaki parlak ışık altında Effie'nin saçlarında iki üç tel beyaz keşfetmiş, nedense huzur duymuştu.

Effie şaraptan bir kadeh alıp aslında şişeyi David için aldığını söyledi. Effie'nin oldukça iyi bir Sauterne, gerçek bir Fransız şarabı alması da David'in hoşuna gitmişti.

"Wes, yeni bir ev aldığınızı söyledi," dedi Effie. "Ne tarafta?"

"Tarifi biraz zor. Dickson-Rand'a yakın, o da Troy civarında."

"Ama adresiniz nasıl? Size nereye mektup yazabilirim?"

"Dickson-Rand, Troy, New York."

"Ah, Dave sizi özleyeceğim," dedi Effie duygusal bir sesle. Pastayı kesmeye davrandı, ama bıçak getirmemişti. Mutfaktan aldığı bıçağı pasta tabağına bırakıp nedense yine yerine oturdu.

"Dört kutu kapağıyla elli sent karşılığında hediye edilen, işe yaramaz pasta bıçaklarından biri bu," dedi. "Günün birinde gümüş çatal bıçak biriktirmeye başlamalıyım."

David, Effie'nin gözlerindeki yaşların yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti, durum yine hafiften komiğine gitmeye başlamıştı. Effie, pikaba bir plak koydu, çok alçak sesle çalacağını söyleyip Fransız şarkılarına bir itirazı olup olmadığını sordu. David'in plakları arasında aynı plak vardı, ama bunu Effie'ye söylemedi. Bir gün başka bir şey almak üzere girdiği plakçıda dinlediğini, piyano bölümü hoşuna gittiği için Annabelle'in seveceğini düşünerek satın aldığını hatırladı. Effie yine yerine geçip bir sigara daha yaktı.

"Troy'a taşındıktan sonra Annabelle'le sık sık görüşecek misiniz? Hartford'a Froudsburg'dan daha yakın, değil mi?"

"Aşağı yukarı aynı. Evet, tabii ki görüşeceğiz," dedi David. "Zaten Annabelle de Hartford'dan ayrılmayı düşünüyor sanıyorum."

"Öyle mi?" Nereye gidecek?"

"Kesin bir şey söylemedi."

"Onu hâlâ... çok seviyor musunuz?"

"Tabii," dedi David, Effie'nin acı, neredeyse trajik gülümsemesini görünce kendi yüzündeki neşeli ifade silinıiverdi, acıma duygusuyla başını çevirdi. Bardağına yarıya kadar şarap doldurdu. Effie'nin kadehi dolu sayılırdı.

"Ne zaman anlayacaksınız, Dave?"

"Neyi ne zaman anlayacağım?"

"Annabelle'in sizinle evlenip evlenmeyeceğini."

"Bilmiyorum. Günün birinde evleneceğiz. Hemen gelecek ay demek istemiyorum, ama..."

"Ben de bu yüzden sordum."

"Ne zaman olacağı bence hiç önemli değil," dedi David çabucak, tam o anda kapı çalındı.

Effie, mutfaktaki kapı otomatiğine bastı, ardından az önceki heyecanıyla –Annabelle'in soğukkanlılığına ne kadar da ters düşü-

yordu bu hali –Wes'in içkisini hazırlayacağını söyleyip dolaptan buz çıkarmaya koyuldu.

Wes, gülümseyerek içeri girdi, Effie'nin çenesini okşayıp paltosunu çıkarır çıkarmaz viski soda bardağını aldı.

"Bu akşam gerçekten buraya geleceğini tahmin etmiyordum, Dave," diyerek az önceki sözlerini tekrarladı Wes. "Aferin, Eff."

"Oysa pek kolay oldu," dedi Effie. "Kuzu gibi uysaldı."

Hiç de değil, diye düşündü David. Effie, çok önemli bir şey anlatacağını iddia ederek numara yapıp onu buraya getirtmişti. Oysa, Neumeister hikâyesini kastettiyse, David'in bilmediği ya da tahmin edemeyeceği bir şey de söylememişti.

David, Wes'in neşeli halinin yapmacık olduğunu sezinledi, birdenbire, Wes'in haftalardır onu Bayan McCartney'in pansiyonunda ziyaret etmediğini hatırladı. O gün fabrikadaki karşılaşmaları, daha önce Michael'ın barında yaşadığı olay gözünün önünden geçti, güvensizlik ve utanç duygusuna kapıldı. Wes'i barda boylu boyunca yere sermiş olduğuna üzülmüş, bu tatsızlığı ortadan kaldırmadan Froudsburg'dan ayrılmaya kalktığına da pişman olmuştu. Wes'le Effie ikinci içkilerini doldurdular, David'e de ısrarla ikram ettiler, oyunbozanlık etmemek için sulu bir viski aldı. Şarabın yarısından fazlasını içmişti. Wes'in yüzüne baktı, hiç ara vermeden saçma sapan espriler yapışını, Effie'nin düzenli aralıklarla kıkırdayışını izledi. Manşetinin arasından parmaklarıyla kol saatini yokladı. Wes sözünü bitirip bir kahkaha attığında David yerinden kalktı, "Bu saati al, Wes," diyerek saatini Wes'e uzattı.

Wes şaşırmıştı, "Ne demek istiyorsun?"

"Sana armağan ediyorum. Hoşuna gitmişti, değil mi?" David, Wes'in saati beğendiğini biliyordu, çünkü Wes ona pek güzel bir saati olduğunu her fırsatta söylemişti.

Wes kararsızlıkla saati eline aldı. "Bu değerli bir saat, dostum."

"Doğrusu pek güzel bir saat," dedi Effie düşünceli bir tavırla.

"Bu yüzden ona armağan etmek istiyorum," diye karşılık verdi David, kollarını iki yana açıp tekrar indirdi, "Bunda şaşıracak ne var? Kendime yeni bir saat alırım."

"Bir Vacheron Constantin mi? İlk aylığınla mı alacaksın?" diye sordu Wes. "Effie, içki David'in başına vurdu galiba."

"Almanı istiyorum," dedi David, "Aslına bakarsan ben kullan-

maktan bıktım, oysa senin hoşuna gidiyor, son derece dakiktir, büyük yelkovan da gayet pratik."

"Hayır, Dave."

"Al dedim! Olayı neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum!" diye bağırdı David, sonra Effie'nin şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi.

Sessizlik oldu, ardından Wes son derece ciddi bir tavırla, "Peki, teşekkür ederim, Dave," dedi. "Günün birinde geri istersen..."

"Bu saati bir daha görmek bile istemiyorum. Yenisini alacağım." Wes'le Effie'nin hayret dolu yüzlerini, aralarındaki şaşkın bakışmaları görmek hoşuna gitmişti. "Koluna tak, koluna tak," dedi Wes'e.

"Çifte kol saati," dedi Wes timsah derisinden saat kayışını koluna takarken, "Günün birinde çok zengin olup iki kol saati takmayı hayal ederdim öteden beri."

David düş kırıklığına uğramıştı, hüzünlü bir gülümsemeyle yerine oturdu.

Wes, boğazını temizleyip içkisinden koca bir yudum aldı. "Madem bu akşam veda armağanları alıp veriyoruz, sen de Effie'nin yaptığı resmini al bari, olmaz mı? Effie onu senin için çerçeveletti."

Effie birden paniğe kapılmış gibi oldu. David onu dikkatle izlemeye koyuldu. "Resmi yırtıp attım... üzgünüm," dedi Effie.

"Sahi mi?" Wes kaşlarını kaldırdı. "Sahiden yırttın mı, Eff?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu Wes.

David, artık resmi duvara asmak zorunda kalmayacağını düşünerek Effie'nin portreyi yırttığına pek sevinmişti, Effie'nin peşinden mutfağa yürüdü. Ona yardım edip edemeyeceğini sormak niyetindeydi, ama Efffie bir şey yapmıyordu. "Bir içki daha alabilir miyim?" diye sorarken içki istediğinde ya da sunulan içkiyi kabul ettiğinde genellikle karşısındakinin yüzünde beliren memnuniyetle karışık hayreti görebileceğini umuyordu, ama Effie'nin yüzü büsbütün asıldı.

"Artık içmesen daha iyi olacak galiba, Dave," dedi.

"Ne dedin? Bahse girerim, bütün şişeyi içer, yine de asla belli etmem. Ne sarhoş olurum, ne de sarhoş görünürüm."

O sırada mutfağa gelen Wes de konuşmayı duymuştu. "Ünlü son sözler," dedi.

"Bahse girer misin?" diye sordu David.

"Hayır, hayır, girmem," dedi Wes, aralarında gizli bir şey varmış gibi yan gözle Effie'ye baktı.

"O halde kimsenin itirazı yoksa sadece bir kadeh alayım," dedi David, Effie'ye bakarak. Şişeye uzanıp bardağına bolca viski koydu, sadece üç parmak kadar koyup tam doldurmamaya dikkat etmişti. Şişeyi yerine bıraktıktan sonra içkisi bitmiş olan Wes'e doğru itti, bardağına iki parça buz koyup musluktan biraz da su ilave etti. Wes'le Effie, içki hazırlayan birini hayatlarında hiç görmemişçesine David'in hareketlerini izliyorlardı.

Ardından Wes bardağını yarısına kadar doldurdu, buzla biraz soda ekledi, David ona gülümsedi, ama Wes karşılık vermedi. Oturma odasına doğru ilerledi.

"Dave," diye fısıldadı Effie, David'e yaklaşarak. "Portren hakkında söylediklerim için özür dilerim. Onu yırtmadım, istersen alabilirsin. Yırtmayı düşündüm sadece, hepsi bu."

David, duygusallıkların kendisini pek ilgilendirmediğini belirten bir şeyler mırıldandı. "Anlıyorum," dedi nazik bir tavırla.

"Becks's Brook'taki polisler buraya gelip de portreni görecek olurlarsa diye düşündüm... Bu yüzden bu duvara asmadım. Çekmecelerden birinin dibinde duruyor. Onun Newmester olduğunu anlarlardı, öyle değil mi, Dave?"

"Kim?" diye sordu David kuşkulu bir gülümsemeyle. "Evet. Ama öyle bile olsa ne çıkar? Bütün bunlar geçmişte kaldı. Dramatize etmenin ne gereği var?"

Ama Effie hâlâ dramatik bir havadaydı, şoka uğramış gibi görünüyordu. "Tamam, Dave. Umarım geçmişte kalmış olsun." Arka arkaya birkaç kez başını salladıktan sonra mutfaktan çıkıp oturma odasına yöneldi.

David kadehini kalırdı, gözlerini kapadı, art arta üç büyük yudum aldı, Neumeister. Günlerdir aklına bile getirmemişti, ta ki o ana kadar, işte Effie'cik bu değerli sırrı saklıyordu. Fırtınalı denizlerde güvenle, başarıyla yelken açmış, dalgalarla inip kalkmış, eksiksiz yelken donanımlı sağlam bir gemiye benzeyen Neumeister amacına hizmet etmişti. Neumeister asla yenilmemişti. Bir bakıma Annabelle'le birlikte yaşamış da olsa, ne yazık ki Annabelle onu tanıma fırsatını bulamamıştı. Artık bütün bunları atlattığını hatırladı.

William Neumeister'le aynı kişi olduğunu Annabelle'e söyleyecek olsa onun bunu asla hazmedemeyeceği, Gerald'ın ölümünün kaza olduğuna asla inanmayacağı gibi soğuk ve ürkütücü bir sonuca varmıştı. Neyse ki Neumeister de kayıplara karışmış, belki de ölmüş ve gömülmüştü bile. David hafifçe yalpalayarak mutfak dolabının yanından geçti, oturma odasına girerken dümdüz yürümeye özen gösterdi.

Wes'le Effie onu görünce mırıltılarına ara verdiler. Effie pikaba birkaç yeni plak koydu, Wes'le dans etmeye başladı, ama Wes müziğin fazlasıyla yavaş olmasından yakındı. Wes sarhoş olmaya başlamıştı, içkisini tazelemeye giderken David'in elindeki boş bardağı da alıp mutfağa götürmeye davrandı. David, başka içki istemediğini söyleyip bardağı elinden bırakmadı.

"İstemiyorsa verme, Wes," dedi Effie.

"Az önce bütün şişeyi içebileceğini söyleyip övünüyordu!"

Wes'in iyi huylu gülümsemesi yerine gelmişti.

David bardağını almasına izin verdi.

David, bundan sonraki yaklaşık bir saat içinde olanların pek farkına varmadı, bu kadar az içkinin kendisini böylesine etkilemesini garip bulmuştu, ama etkilenen sadece görüşüydü. Oysa Wes kendini iyice dağıtmıştı, Effie'yle beceriksizce dans ediyor, arada bir olmadık bir hareket yapıyor ya da yersiz bir söz söylüyordu: "Dave'in portresini yırttığına sevindim, gerçekten sevindim, Eff. İlerleme kaydediyorsun. Sevdiği erkek bir hayal peşinde koşarken küçük hanım evde oturup beklemiyor artık!"

David bu sözleri duymazlıktan geldi, başını yine kanepenin arkalığına yaslayıp gözlerini tavanın köşesine dikerek çalan plaktaki piyano bölümünü dinlemeye koyuldu.

Effie ağlamaklı bir sesle, "Wes!" diye bağırdı, David onun gülünç bir çaresizlikle avuçlarını birbirine bastırışını izledi, gerek akşamın gidişi, gerekse konuklar Effie'nin kontrolünden çıkmış gibi görünüyordu. Wes, David'e doğru yalpalayarak, kurnazca gülümseyerek parmağıyla David'i gösterdi.

"Haksız mıyım, Davy kardeş?" diye sordu.

"Dikkat, Wes! David'i rahat bırak!" diye uyardı Effie.

"Ne dediğini duymadım bile, dedi David soğukkanlılıkla.

"Dedim ki, elde edebileceğin bir kızı istemiyorsun, ama seni istemeyen birinin peşindesin. Nevrotik bir belirti bu," dedi Wes neşeyle; ellerini ceplerine sokmuş, topuklarının üstünde yaylanıyordu. "Senin iyiliğini düşünüyorum. Sana akıl vermeye çalışmıyorum. Kızım *kim* olduğu umrumda bile değil."

"Dave, bu konuyu onunla konuşmadım. Gerçekten, Dave, sakın..." Effie, sehpadaki bardağı yakalamak için yerinden fırladı, ama Wes bardağı devirmişti bile, kendi bardağıydı ve zaten boştu.

David kılını bile kıpırdatmadan Wes'e baktı. "Sen ne söylediğinin farkında değilsin. Bu yüzden bana kalırsa–"

Ama Wes susmadı. Şakacı bir tonla can sıkıcı öğütler vermeye devam etti. *O kız.* Adını söylemiyordu. Üniversiteyi mi bitiriyordu ne, işte o kız. O kız David'in hafta sonlarında sarhoş olacak kadar aklını başından mı almıştı? Ya da hafta sonlarını başka biriyle geçirecek kadar? David bir sigara aldı, ama yakmadan sehpaya attı. Soğukkanlılığını hâlâ elden bırakmamıştı, ama Wes'in sözleri omuzlarına, öne doğru eğdiği başının arkasına çöküyor, adeta yapışıp kalıyordu. Effie bile Wes'e artık susması için yalvarmaya başlamıştı.

"Siz beni anlamıyorsunuz," dedi David ellerini yüzünden çekmeden. Wes'in güldüğünü duydu.

Wes gülüşünün nedenini açıklamak istercesine, "Effie sana acıdığını söyledi," dedi. Durumunu ümitsiz buluyormuş."

"*Ümitsiz* demedim," diye inledi Effie.

David yerinden kalkmıştı. "Bana acıyor musunuz?" diye sordu Effie'ye gülümseyerek.

"Söyledin ya," dedi Wes Effie'ye. "Yalanlamanın anlamı yok artık."

David az önceki sigarayı yaktı. Effie'nin durumu neden ümitsiz gördüğünü anlamak kolaydı. Ümitsizce âşıktı, bu yüzden de Effie'ye bir kere bile yan gözle bakmamıştı. "O kızla evleneceğim, işte bu kadar," dedi David, Wes'in sözünü keserek. "İnsanın özel hayatını tartışmak zorunda kalması can sıkıcı bir durum ama konuyu siz açtığınıza göre–"

"Canını sıkmak istemedim, Dave. İlgileniyorum. Eff de, ben de ilgileniyoruz, çünkü seni seviyoruz. Hatta Effie daha da ileri gidiyor." Wes, David'in omzuna dostça bir şaplak indirdi.

"Evlenmeyi düşündüğüm kız hakkında kimsenin konuşmasını istemiyorum. Kısmet olursa onunla bir gün tanışırsınız, ama benim çatımın altında, bizim çatımızın altında. Birkaç aya kalmadan, belki de daha kısa bir süre içinde evleneceğiz, bunun aksini iddia eden söylediğini bilmiyor demektir." David sigarasını çabucak tablaya bastırdı. Kalbinin atışları göğsünü sarsıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Onunla evleneceğimden bir gün bile kuşku duymadım," diye sözüne devam etti, oysa başka bir şey söylemek istemiyordu. Wes'e doğru bir adım attı, Wes biraz geriledi. Durmadan konuşma sırası artık David'e gelmişti, Wes'in sözünü kesme çabalarını hiçe sayıyordu, Wes'in özür dilemesi de işe yaramadı, David, bu kahverengi elbiseli tüy sıkleti, Annabelle'le arasına girmiş bir engel gibi görüyor, ağzından şelale gibi dökülen sözlerle yıkıp götürmeye çabalıyordu sanki. Sonra birden kolunun kalkıp Wes'e doğru savrulduğunu fark etti, Wes eğildi, David'in vuruş mesafesinde olmadığı halde geriye çekildi, oysa David ona vurmak istememişti. Ansızın susuverdi.

Wes'in şaşkın, öfkeli yüzü seyiriyordu. Başını çevirdi. Effie, David'in koluna yapıştı, bir şeyler söylemeye başladı. David ona merak etmesine gerek olmadığını anlatmak istedi, ama gizli bir gücün etkisi altına girmişti sanki, biri onu zorluyor gibiydi, kıpırdamasına, konuşmasına izin vermiyordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, titremeye başlamıştı.

"Onun hakkında bana bir tek söz bile söyleme," dedi David Wes'e, öfkeden sesi titreyerek. Bardağına uzandı, içkisini bir dikişte bitirdi, Wes'in asık suratına baktı.

"Çocuklar, çocuklar," diye mırıldandı Effie, gülümsemeye gayret ederek. "Bir kahve yapsam iyi olacak galiba." Mutfağa gitti.

David, bakışlarını Wes'ten ayırmamıştı, onun sözle ya da hareketle karşılık vermesini bekliyordu.

"Yumruktan kıl payı kurtulmuş olmak güzel bir duygu doğrusu," diye homurdandı Wes.

David hafifçe gülümsedi. "Gel kahve içelim."

Wes'in yüzündeki öfke silinmemişti. "Sana bir çift sözüm var," dedi sesini alçaltarak. "Sevgilini elde etsen bile onunla hiçbir şey yapamayacaksın. Ne halde olduğundan haberin yok senin, dostum... ama durumun gerçekten kötü."

David bir an kulaklarına inanamadı, Wes'in ne demek istediğini anlayınca cereyana kapılmış gibi oldu. "Seni pis yalancı!" diye tıslad. Wes'in yanından geçip holdeki dolaba ulaştı, arkasından Effie'nin ne dediğini bile anlamadı, sadece tiz sesiyle ağlamaklı bir tonda yakarışlarının beynini jilet gibi kazıdığını hissediyordu. "İyi geceler, teşekkür ederim, Effie," diyebildi, aceleyle paltosunu giyip kapıyı açtı.

Arkasından hızla çarptığı kapının gürültüsü içini rahatlatmıştı. Ne haksızlık, ne aptalca bir haksızlık, diye düşündü. Ne adilik! Ne ikiyüzlülük!

"Saatini al, Dave!" Wes ardından sesleniyordu.

David apartman kapısını da hızla çarparak kapadı.

22

David'in öfkesi günlerce sürdü. Sinirden sıcak basıyor, enerjisi artıyor, geceleri uykusu kaçıyordu; yatağında dönüp dururken öfkesini akılla yenmeye çalıştı. Wes'in sözlerini, duygusal etkileri yok olup sonunda anlamları bile ortadan kalkana kadar tekrar tekrar hatırına getirdi, ama yine de geride bir öfke tortusu kalmıştı. Enerjisini yeni evini yerleştirmeye yöneltti, ikinci gece hiç uyumadan çalıştı. Yine de o akşamki konuşmayı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Effie onun şanslı olduğunu söylemişti. David Kelsey'in neden şanslı olduğunu anlayamıyordu David. Belki William Neumeister şanslıydı. Effie, polisin hâlâ William Neumeister'i aramasından endişelenmişti, ama William Neumeister'in şansı hemen tükenmeyecekti. Effie'nin sözlerine inat, Beck's Brook karakoluna telefon edip, William Neumeister olarak sözde ortadan kaybolduğu andan itibaren nerede ne yaptığını sıralamak geldi içinden. Oregon, Washington eyaleti, Texas, Kaliforniya, Neumeister'in işi gereği gittiği yerler saymakla bitmeyecekti. İster istemez gülümsedi, otomatik olarak eli telefona gitti. Ama kulaklığı eline aldığı anda Beck's Brook polisinin onu görmek isteyebileceği aklına geldi.

Büyük bir soğukkanlılıkla, o meşhur pazar öğleden sonra William Neumeister olarak giydiği gri takım elbisesini yine giydi. Bal-

lard'daki evi toplarken N harfli kol düğmelerini atmıştı, ama o pazar günü giydiği şapkayı buldu, hangi kravatı taktığını bile hatırlıyordu, yine de başka bir kravat seçti. Cüzdanından ehliyetini çıkardı, kimliğini görmek isteyecek olurlarsa Neumeister olduğunu nasıl kanıtlayacağını düşündü. Neumeister adına kesilmiş bütün fatura ve makbuzları imha etmişti. Bir şekilde bunun da üstesinden gelebileceğini tahmin ediyordu. Polisle yapacağı görüşme ya bütün kuşkuları ortadan kaldıracak, ya da sonu olacaktı; o anda kendini bu görüşmeye hazır hissediyordu, bu duyguya bir daha hiç kapılmayabilirdi. Bir iki gün bekleyip Neumeister adıyla imzalayabileceği bir kimlik kartı edinmenin hiç anlamı yoktu.

Kendinden son derece emin hareket edecekti, biraz da endişeli görünmeyi ihmal etmemeliydi.

Beck's Brook yüz elli kilometre kadar güneyde kalıyordu, David pazar günü öğleden sonra saat dördü çeyrek geçe kasabaya vardı. Karakolda o güne kadar karşılaşmadığı bir polis memuru tek başına görevdeydi, David uzun uzadıya kim olduğunu açıkladı. İyiye işaretti bu. Memur telefona uzanıp Komiser Terry'i aradı. David, komiserin bulunamayacağını ummuştu, ama adam evindeydi.

"Birazdan gelecek. Sizinle görüşmek istiyor," dedi memur.

David teşekkür edip oturdu. Bu maceraya atılmaya karar verdiği andan beri kapıldığı ve şimdi daha da güçlenen üstünlük duygusunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ciddi, hafif endişeli ve her şeyden önemlisi yardımsever görünmek son derece önemliydi.

David on beş dakika kadar bekledikten sonra Komiser Terry geldi. "Bay Newmester! Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum," diyerek ağır adımlarla David'e yaklaştı.

David ayağa kalktı. "Nasılsınız, komiserim?" diye sordu dostça. "Buralarda işim vardı, şu bayan bilmem kim... neydi Hartford'daki kadının adı, onu aramadığını hatırladım. Adresi bende yok. Delaney'di, değil mi? İlk adını unuttum."

"Gerald," dedi komiser. "Şimdiye kadar nerelerdeydiniz?"

"Kaliforniya'ya gidip döndüm," dedi David. "Neden sordunuz?"

"Hımm, Bayan Delaney sizinle görüşmek istiyordu. Sizi bulmak için elimizden geleni yaptık."

"Ah, bundan haberim yoktu. Sorun nedir?"

"Sorun yok. Sadece Bayan Delaney sizinle görüşmek istiyor, o kadar. Sizi görmek, o gün neler olduğunu sormak arzusunda," dedi komiser sitem edercesine. "Çalıştığınız gazetelerin hangileri olduğunu bilmiyorum, ama New York eyaleti sınırları içinde olmadıkları kesin."

"Aslında birkaçı New York'ta," dedi David hafifçe gülümseyerek. "Ben bilimsel makale yazarlarına malzeme topluyorum. Benim adımla yayımlanan yazı sayısı pek azdır."

"Anlıyorum," dedi komiser, kuşkusu ya da kızgınlığı hâlâ yüzünden okunuyordu. "Dediğim gibi, Bayan Delaney sizi görmek istiyor." Öteki memurun oturup gazetesinin üzerinden onları izlediği yazı masasının ardına geçerek bir çekmece açtı. Aldığı dosyadan bir evrak çıkardı, bazı bilgileri bir not kâğıdına kopya etti, notu David'e uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi David. Kâğıtta Annabelle'in adresiyle telefon numarası yazılıydı.

"Şimdi nerede oturuyorsunuz, Bay Newmester?"

"Henüz bir yere yerleşmedim. Bir süre New York'ta kalacağım, ardından bir ay kadar yurtdışında bulunacağım," dedi David. Bay Willis'e yurtdışına gideceğini söylediği aklına gelmişti.

"Evet, emlakçınız söyledi. Biliyor musunuz, Bay Willis'e referans olarak verdiğiniz iki kişinin de izini bulamadım. Patterson ve .... neydi öteki?"

"John Atherley," dedi David hiç düşünmeden, bu adın Asherley değil Atherley olduğundan kesinlikle emindi. "Güney Amerika'yı denediniz mi?" diye sordu fütursuzca.

"Hayır," diye karşılık verdi komiser yüzünün ifadesini değiştirmeden.

"Birkaç ay önce John'dan bir mektup aldım. İkisi de Kolombiya'da, Cali kentindeler, bir maden şirketinin organizasyonunda endüstri danışmanı olarak çalışıyorlar."

"Ya."

"Sorun neydi? Neden onlara ulaşmak istediniz?"

"Sizi bulmamıza yardımcı olabileceklerini düşündük."

"Ne aksilik, sizi bu kadar uğraştırdığımı bilseydim... Ama gazetelerde de herhangi bir haber çıkmadı, değil mi? Ben gazeteleri oldukça dikkatli okurum da."

"Yok, hayır, gazetelere haber vermedik," dedi komiser, kır saçlı başını ağır ağır sağa sola salladı, David'e hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Referans olarak verdiğiniz kişilerden sizin nerede olduğunuz konusunda bilgi alabilmeyi umuyorduk, onları da bulamayınca işin içinde bir çapanoğlu olduğunu düşündük."

David gülümsedi, şaşırmış gibi görünerek, "Komiserim, bunca zorlukla karşılaştığınıza üzüldüm," dedi. "Benim suçum sayılır, memur arkadaşınız eşyaları topladığım gün hatırlattığında hemen Bayan Delaney'le görüşmem gerekirdi. Ama aslına bakarsanız bu görüşmeden biraz çekiniyordum, erteledim, sonra da unuttum. Bayan Delaney'in sinir krizi geçirmesinden, beni suçlamasından korktum. Suçluyor mu acaba?" diye sordu çekinerek.

"Sanmıyorum," dedi komiser. "Oldukça dengeli bir insan. Olup bitenleri ilk ağızdan duymak istiyor sadece."

"Duysun o halde," dedi David kaderine teslim olarak. Komiserin masadaki telefona uzanışını izledi. Adam hemen Annabelle'le konuşmasını isterse acele bir randevusu olduğunu söyleyerek atlatmayı düşünüyordu.

Komiser David'e döndü. Evinizden alelacele taşınmanızın nedeni bu muydu? diye sordu. "Delaney hikâyesi mi?"

"Hayır," dedi David. "Aslında enikonu canımı sıktığını itiraf etmeliyim. Belki umduğumdan biraz da erken taşındım, ama zaten önümüzdeki birkaç yıllık görev planım gereği sık sık seyahat edeceğim için evi satmaya karar vermiştim."

Komiser başıyla onayladı, düşünceli bir tavırla David'in yüzüne baktı. "Bayan Delaney'le şimdi konuşmak ister misiniz?"

David hafifçe omuz silkti, onunla yüz yüze de görüşebileceğini söylemeye davranacakken komiserin telefonu eline aldığını gördü. Annabelle'in telefon numarasının bulunduğu dosya masada açık duruyordu, komiser numarayı santral memuresine yazdırdı. Telefonu cevap verilmesini bekledikleri süre içinde David, elinden geldiği kadar rahat görünmeye çalışarak, "İsterseniz onu görebileceğim bir randevu da belirleyebilirsiniz," dedi. "Yarın ve salı günü vaktim var."

Komiser cevap vermedi. Dikkatle dinliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Birkaç dakika geçti. Annabelle evde değil miydi? Yoksa Hartford santralı bağlantıyı şimdi mi kurmuştu? Komiser Terry sa-

birliydı. David gerginlikten omuzları ağrıyarak iskemlesine biraz daha çöktü, Komiser Terry'nin sesini duyunca ona doğru döndü. "Anlıyorum, teşekkür ederim." Komiser telefonu kapadı. "Evde yok," dedi.

"Ben yarın onu ararım," dedi David rahat bir soluk alarak. "Sonra da mutlaka gidip görüşürüm."

"Olur," dedi komiser. "Ayrıca, Bay Newmester, bize bir adres bırakın, ya bulunduğunuz adresi, ya da nerede olduğunuzu bilen birinin adresini verin. Ne olur, ne olmaz, bu olayı bir kere daha unutursunuz belki."

David hafifçe gülümsedi. "Sandığınız kadar görünmez biri değilim, komiserim. Bu akşam herhalde New York'taki Wellington Oteli'nde kalacağım, Elli Beşinci Sokak'la Yedinci Caddde'nin köşesinde. Ayrıca, *Times*'ın New York'taki bürosunda Bay Jason McLain adlı biri var, zamanımın yüzde doksanını nerede geçirdiğimi bilir. Not etmemi ister misiniz?"

Komiser Terry not aldı. "Bay Newmester, size düşman değiliz, olmak da *istemiyoruz*, ama Bayan Delaney'i arayıp aramadığınızı soruşturacağız, aramazsanız... Evet, sizden istediğimiz bu kadar, *Bayan Delaney*'in istediği de bu kadar."

"Anlıyorum," dedi David, kabaran öfkesini kontrol altında tutmaya çabalayarak. Artık atlatmış sayılırdı. Komiser onunla birlikte kapıya kadar gitti. David, önce komiserin konuşmasını bekledi.

"Yarın sabah Bayan Delaney'e telefon edip sizin geldiğinizi söyleyeceğim," dedi komiser Terry. "Hoşça kalın, Bay Newmester."

"Hoşça kalın, komiser," dedi David hafifçe elini sallayarak.

Komiser arkasından bakmıyor olabilirdi, ama yine de arabayı çalıştırdıktan sonra New York yönüne doğru ilerledi. Komiser Terry'nin karakola gelirken arabayı görmüş olabileceğini düşünerek ve David Kelsey'in Beck's Brook polisiyle işinin henüz bitmediği kaygısıyla bir an önce arabasını satıp değişik bir model ve renkte başka bir araba almanın yerinde olacağını düşündü. Arabayı değiştirmek o gün atlattıklarının yanında son derece önemsiz bir ayrıntıydı. Komiser Terry mutlaka biraz kuşkulanmıştı, ama durum ciddi değildi, yoksa onu çok daha ayrıntılı olarak sorguya çeker, hatta belki karakolda alıkoyardı. Annabelle'i görmek yerine ona mektup yazacaktı, yazacağı mektubun onu tatmin edeceğinden hiç

kuşkusu yoktu. Annabelle ise Newmeister'in kendisini görmeye meraklı değildi, sadece *Gerald* hakkında bilgi almak istiyordu. Bir an eve dönüp mektubu yazmak geçti aklından, ama New York'tan postalaması gerektiği için bunun hiç anlamı yoktu. New York yönünde yola devam etti. Otelde ödünç bir daktilo makinesi bulabileceğini tahmin ediyordu, Wellington Oteli'ne William Neumeister adıyla giriş yapacaktı ve Beck's Brook polisinin onu otelden telefon arayacağını umuyordu. Polis aramazsa belki kendisi onları arardı. David ıslık çalmaya başladı. Annabelle'in postası öğleden sonra dağıtılıyorsa mektubu pazartesi günü alabilirdi, ama herhalde salı günü eline geçecekti. Annabelle'le pazartesi günü görüşmediği polisin dikkatini çekecek olursa, onlara pazartesi günkü programına Hartford'u uyduramadığını ve Annabelle'e ayrıntılı bir mektup yazdığını söyleyecekti.

New York'a geceyarısı vardı, arabasını Sekizinci Cadde'de bir garaja bırakıp Wellington Oteli'ne yürüdü. Bagajının olmadığını ve sadece bir gece kalacağını söyledi. Bir saatliğine bir daktilo makinesi kiralamanın ya da ödünç almanın mümkün olup olamayacağını sordu. Daktiloyu odasına getirdiklerinde, zirveye ulaşmış olan mektup yazma isteğiyle hemen makinenin başına oturdu, bu satırlarla Annabelle'i sadece yarı yarıya aldatacaktı. Otelin mektup kâğıtlarına hiç ara vermeden iki tam sayfa yazdı, Neumeister'in sola yatık imzasına pek az yer bırakmıştı. Cüzdanından pul çıkardı, zarfın üstüne uçakla sözcüğünü ekledi ve otelin holündeki posta kutusuna attı.

Birdenbire yorulduğunu hissetti. Mendiliyle alnındaki ter damlalarını sildi. Bir alay yalan, diye düşündü. Öğleden sonra saat dörtten beri aralıksız yalan söylemekteydi ve bunu şaşırtıcı bir rahatlıkla yapmıştı. Odanın ortasında ayakta dururken fenalaştığını hissetti. O güne kadar haberi bile olmadığı suça yatkınlık yönünü ilk kez fark ediyor gibiydi. Saçma, dedi kendi kendine ve soyunmaya başladı. Böyle davranması gerekmişti; yalan söylememiş olsa Annabelle ya da polis onu Gerald'ı öldürmekle suçlayarak yalan söyleyeceklerdi, böylesi daha iyi değil miydi? Baş dönmesinin nedeni, akşam yemeğini unutmuş olmasıydı. Beck's Brook polisiyle oyun oynamak isteği geçmişti. Annabelle mektubun Wellington Oteli'nin kâğıdına yazılmış olduğunu söylerdi herhalde, bu kadarı ye-

terliydi. Kendini yatağa bıraktı.

Ertesi sabah, pazartesi günü, otelde kahvaltı etti, hesabını ödedi ve ayrıldı. Birkaç plak satın aldı, öğleden sonra bir İtalyan filmine gitti. Manhattan'da otomobil bakmayı aklından geçirdi, ama bu düşünceyi can sıkıcı buldu ve arabayı Troy'da satın alma riskine girebileceğine karar verdi. Dönüş yoluna çıktı. Salı sabahı Troy'da açık mavi, spor bir Dodge beğendi, araba iki yıllıktı ve David'in siyah, iki kapılı Chrysler'inden bir yıl daha yeniydi. Otomobili ertesi pazartesi günü teslim edeceklerdi. Annabelle açık maviyi beğenebilir, diye düşündü, ama emin değidi. Salı gününü evde geçirdi ve aynı akşam, ortalığı enikonu düzenledikten sonra Annabelle'e telefon etti.

Telefona bir erkek sesi cevap verdi, David Annabelle'le konuşmak istediğini söyledi.

"Kim arıyor?"

"David Kelsey."

Az sonra Annabelle, "Merhaba, Dave," dedi sıcak ve mutlu bir sesle, arandığına memnun olmuş gibiydi.

"Merhaba sevgilim. Sana yeni telefon numaramı vermek için aradım." Annabelle'in evinde bir erkek bulunması David'in aklını karıştırmıştı. "Kalemin var mı?"

"Evet, bir dakika Dave, bugün Bay Neumeister'den haber aldım."

"Sahi mi." Bir an gerçekten şaşırmıştı. "Onu gördün mü?" diye sordu dikkatlice.

"Mektup aldım. Çok cici bir mektup. Sana da gösteririm. Pek tatlı bir insana benziyor ve ben –ne kadar rahatladım, anlatamam sana."

"Ne diyor?"

"Gerçekten neler olduğunu anlatıyor. Ayrıntılarıyla. Benim de bilmek istediğim buydu. Bay Neumeister şimdi New York'ta. Kaliforniya seyahatinden henüz dönmüş."

"Ya. Yeni bir şey öğrenebildin mi?"

"Tabii. Aslında belki yenilik denemez, ama ondan haber aldığıma sevindim. Pazar günü Beck's Brook karakoluna gitmiş. Onu bulmaya çalıştığımızdan haberi bile yokmuş."

"Daha önce de söylemiştim, gazetelerde ufak bir haber yayımlatsaydın şimdiye kadar çoktan haber almış olurdun." David durakla-

dı, dudaklarından rahatlıkla dökülen sözcüklerin ardı kesilmişti. "Kalem alabilir misin?" diye sordu. Annabelle kalem bulduktan sonra ona Dickson-Rand firmasındaki yeni telefon numarasıyla adresini verdi. Annabelle not almaya çalışırken yanındaki adam sertçe bir şeyler mırıldanıyordu, ama David söylenenleri duyamadı. "Beni ziyarete gelmek için ne zaman vakit ayırabileceğini soracaktım. Bu haftanın sonuna kadar boşum, gelecek hafta sonu da öyle. İstersen yarın uğrayıp seni alırım."

"Sanki birkaç sokak ötedeymişim gibi konuşuyorsun."

"Uzakta değilsin."

Ama Annabelle'in hafta içinde vakti yoktu, hafta sonu için de söz veremedi. Cumartesi günü mutlaka dikiş dikmesi gerekiyordu, pazar günü ise akşam yemeğine konukları vardı. David, hafta sonu planlarının suya düştüğü izlenimine kapıldı.

"Başka boş günüm yok, Annabelle..." sözün gerisini getiremedi, diretmenin anlamsız olduğunu biliyordu. "Tamam, o halde gelecek hafta. Ben mi seni arayayım yoksa sen mi telefon edersin? Ödemeli ara, gece gündüz, ne zaman istersen."

"Merak etme," dedi Annabelle, sesinden gülümsediği belli oluyordu. "Sana yeni işinde bol şans ve başarı dilerim."

David, bu sözlerdeki resmi havaya güldü, Annabelle'in birkaç saniye içinde vedalaşıp görüşmeyi bitirmesini beklemeye başladı.

"Aradığın için teşekkür ederim, Dave. Hoşça kal."

"Güle güle," dedi David. Bir süre oturduğu yerde kaldı, gözlerini meyve sepetinin en üstünde duran büyük, parlak bir avokadoya dikti, bir iki gün içinde tam olgunlaşacak olan bu meyveyi Annabelle'e hazırlayacağı öğle yemeğinde kullanmayı düşünmüştü.

O akşam yemekten önce iki kadeh martini içti, sofrada kendisine eşlik etmek üzere Dickson-Rand'daki bilimadamlarından biri tarafından kaleme alınmış nükleer radyasyonla ilgili bir broşürü masaya açtı. Bir an bu evde de William Neumeister adını kullanmak geçti içinden. Neumeister, David Kelsey'den çok daha neşeli biriydi. Neumeister'in neşesinin belli bir nedeni vardı. Annabelle, onun pek şirin birine benzediğini söylemişti. David, sadece David Kelsey olduğu sürece Annabelle'in bu evde yaşamasını gözünün önüne getirmekte zorlanacağını hissediyordu. Evi Neumeister adına satın almış olmak gerekmiyordu, zaten bu adı kullanarak almamıştı,

ama sadece burada tek başına olduğu sürece hiçbir konuda başarısızlığa uğramamış William Neumeister kimliğine bürünebilirdi. David kendini kontrol etti. Bu aptalca oyundan vazgeçmeye karar vermişti bir kere, kararından dönmeyecekti. Bu oyun bir bastondan farklı değildi, oyuna başlamakla yeterince zaaf göstermişti. Wes'in Laura'yla geçirdiği berbat hayatında herhangi bir konuyu tartışmaktan kaçınmak için içki içmesine benziyordu bu.

David pazartesi günü işe gitti. Kaya analizleri laboratuvarındaki görevi, çalışanların kalitesi, iş atmosferi, kısacası her şey beklediği gibi çıkmıştı. Fabrika alanı geniş ve bakımlıydı, her sabah arabasını park edip taş döşeli patikalardan jeofizik laboratuvarına yürürken keyifleniyordu. Yönetim binasının çevresinde mavi çam ağaçları yükselmekteydi, bahçede aynı zamanda kuş banyosu olarak görev yapan –ve şimdi buz tutmuş olan– bir güneş saati, bir tenis kortu, yabani asmayla kaplı bir kameriye ve hemen her yerde, çalışanların iyi havada oturup sohbet edebileceği taş sıralar yer alıyordu. David'in şefi Dr. Wilburn Osbourne ufak tefek, iki büklüm yürüyen, gözlerinin içi gülen bir adamdı, herkesle kolay geçinen ve eksantriklikten uzak biri gibi görünüyordu. Ama David işe başlayalı henüz beş gün olmuştu ki, Dr. Osbourne odasına kapanıp kapıyı kilitledi, rahatsız edilmemesini ve telefon bağlanmamasını istedi. Hafta sonunu da geceleri deri kaplı kanepede uyuyarak ofisinde geçirdi. Bir soruna çözüm bulmaya çalışıyordu. Ortalıkta başka garip tipler de vardı. David'in bölümünde çalışan genç bir mühendis yağmur düşkünüydü, yağmurda başı açık olarak dışarı çıkıp yüzünü gökyüzüne çevirdiği söyleniyordu. Bir diğeri, duman rengi İran kedisini her gün işe getiriyordu. Dr. Gregory Kipp adlı başka biri hava nasıl olursa olsun, eviyle işi arasındaki dört kilometrelik yolu sabah akşam yürüyerek gidip geliyordu.

David gibi çalışanlardan çoğunun ayrı ofisi yoktu, malzeme analizi yapmaya yarayan vakum boruları, taş ayırıcıları, kitle spektografları ve buna benzer aletlerle dolu büyük salonlarda ayakta çalışıyorlardı. Utica Üniversitesi'nden beş altı öğrenci fizik dalında diploma sınavına girebilmek için laboratuvar çalışması yapmaktaydı. David'in günlük görevi, kaya ayırma makineleriyle spektografları çalıştırmak, kırılma sonucu ortaya çıkan kaya tozunu toplayıp tartmak ve etiketlemekti. Dickson-Rand firmasının gemisi olan *Dar-*

win'in son seferinde topladığı malzemeyle ilgili iki üç projede de Dr. Osbourne'a yardım etmesi söz konusuydu. David, kamu yararına yapılabilecek işlerden en ilgincini seçtiğine inanıyordu: Dickson-Rand laboratuvarları her yıl gönderilen yüzlerce taş ve toprak örneğini analiz edip ücretsiz olarak kişi ve kuruluşlara sunmaktaydı. Cheswick firmasının ticari görüşüyle arada dağlar kadar fark vardı.

Effie Brennan, David'e armağan olarak gri ketenden bir masa örtüsü, koyu gri peçeteler ve bambudan dört tabak altlığı göndermiş, iliştirdiği karta "Yeni evinde güle güle otur," diye yazmıştı. Ketenin kalitesi David'in ölçülerine, aynı zamanda Annabelle için koyduğu ölçülere göre bile çok iyi sayılırdı.

Yeni evinde geçirdiği ikinci hafta süresince Annabelle onu ziyarete gelecek zaman bulamamıştı. David kendini huzursuz ve mutsuz hissediyordu. Ona iki kere telefon etmiş, her ikisinde de akşam saatlerini seçmişti. İlk seferinde telefona kimse cevap vermemiş, ikincisinde Annabelle bir yere gitmek için evden çıkmak üzere olduğunu, fazla konuşamayacağını söylemiş, ama o hafta boyunca ve hafta sonunda her akşamının dolu olduğunu eklemişti.

Günlerden 7 Mart Cumartesi'ydi. David, bir gün önce Dr. Osbourne tarafından cumartesi akşamı yemeğe davet edilmiş ve daveti kabul etmişti. Dr. Osbourne David'i önceki hafta cumartesi yemeğe çağırmış, ama David Annabelle'le buluşabileceğini düşünerek kabul etmemişti. Dr. Osbourne davetini tekrarladığında David, gelip gelemeyeceğinin ancak perşembe akşamı belli olacağını söylemek gibi şaşırtıcı bir cevap vermişti, perşembe gününü de hafta sonunda buluşmak umuduyla Annabelle'e telefon edeceği son gün olarak rastgele seçmişti.

"Ah! Bu kadar sevilen biri olduğunuzu bilmiyordum," demişti Dr. Osbourne neşeyle.

David, kısa bir süre düşündükten sonra Osbourne'lara giderken pamuklu kumaştan pantolon, mokasen ayakkabı ve tüvit ceket giymeye karar verdi. Dickson-Rand firması personeli arasında spor giyim göze batmıyordu. Dr. Osbourne'un milimetrik kâğıda çizdiği ufak plana bakarak büyük, iki katlı, önü karanlık, çim bahçeli bir binaya ulaştı. Holde ışık yandı. Dr. Osbourne David'i elini sıkarak selamladı. Zenci hizmetçi David'in paltosunu aldı. Ardından şömi-

nesinde ateş yanan, zevkle döşenmiş, eski moda bir salona geçtiler. Kıvırcık beyaz saçlı, tombul Bayan Osbourne kanepede oturmuş, gümüş bir kâse içindeki cevizleri kırmaktaydı.

"Merhaba-a, David," diye seslendi, David'i öteden beri tanırcasına. "Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın, pek rahat yerleşmişim de. Gerçekten de uzun boyluymuşsunuz hani. Wilbur uzun boylu olduğunuzu söylemişti. Ne içersiniz?" Gümüş ceviz kıracağından ceviz çıtırdadı.

David, Bayan Osbourne'u ilk bakışta sevmiş, rahatlamıştı. İçki istememesine hiç şaşırmadılar, ısrar da etmediler. David'e şöminenin yanındaki minderde yer gösterdiler, Dr. Osbourne viskisini, karısı da sherry'sini yudumlamaya başladı. Bayan Osbourne, bu havada pamuklu giysilerle dolaşanlara hayret ettiğini söyledi.

"Bu çocuk entelektüel enerjiyle çalışıyor," dedi Dr. Osbourne.

"Yok canım!"

Akşam yemeğinde sofra zengindi, yiyecekler gümüş servis tabaklarında sofraya getiriliyordu. Osbourne'ların, servis tabaklarında Bayan Osbourne'un kızlık adının baş harflerinin bulunmasıyla ilgili şakasını pek dikkatle dinlemedi David. Dr. Osbourne, David'in Kaliforniya'da bitirdiği okullar ve Oakley'deki laboratuvarda gösterdiği başarı konusunda bilgi verdi. David genellikle böyle övücü sözlerle rahatsız olurdu, oysa şimdi Bayan Osbourne'un kocasının anlattıkları konusunda geniş bilgi sahibi olduğunu memnunlukla görüyor, Dr. Osbourne'un kendisini övmesini ve laboratuvarın onu eleman olarak kazandığı için şanslı olduğunu söylemesini sevinçle dinliyordu.

"Hayatımın geri kalan bölümünü burada geçireceğimi umuyorum," dedi David.

"Evet, Wilbur ev bile aldığınızı söyledi," dedi Bayan Osbourne. "Anlatın bakalım, nerede?"

David evinin yerini tarif etti, kendisinden önceki sahiplerinin Twilling'ler olduğunu söyledi.

"Twilling mi? Twilling'lerin evi mi? Wilbur, Twilling'lerin evi olduğunu bana neden söylemedin?

"Bilmiyordum da ondan, sevgilim," dedi doktor.

"Ben o evi iyi bilirim, Bayan Twilling'le dostluğumuz var, ziyaretine giderdim. Wilbur, Bayan Twilling'den hoşlanmaz, ama bu

bizim dostluğumuzu etkilemedi," dedi Bayan Osbourne gülümseyerek.

"Twilling budalanın biridir," dedi Dr. Osbourne David'in ve kendisinin şaraplarını yenilerken. "İnsan ne budalalara bulaşmalı, ne de onların karılarına. Hayat çok kısa."

"Ev konusuna dönelim, dedi Bayan Osbourne. "Pek sevimli bir yerdir, öyle değil mi? Üstelik yer darlığından da yakınmanız söz konusu değil. Tek başınıza yalnızlık duygusuna kapılmayın sakın?"

"Ne gereği var?" dedi Dr. Osbourne. "Ayrıca belki bir süre sonra evlilik boyunduruğuna girer, senin de bilmek istediğin bu, değil mi?" Dr. Osbourne'un bakışları bir şeyin eksikliğini hissediyorcasına masada dolaşıp duruyordu. David az önce ona tuzluğu uzatmıştı.

"Eh, David'in de bu yönde plan yaptığını umarım –*günün birinde,*" dedi doktorun karısı.

David oturduğu yerde biraz doğruldu. "Aslına bakarsanız gerçekten de öyle. Ne zaman olacağını bilmiyorum, kesin tarih belirlenmedi, ama bu yıl sonundan önce, hatta bu yaz sonundan önce," diye ekledi daha da büyük bir güvenle.

"Tebrikler, David! Şimdi nerede? Adı ne?" diye sordu Bayan Osbourne.

David fazla ileri gidip gitmediğini düşünerek durakladı, ama ev sahipleri umutla yüzüne bakıyorlardı. "Connecticut'ta," dedi. "Adı Annabelle." O anda kendini daha rahat, daha mutlu, her şeyden daha emin hissetmeye başlamıştı. Osbourne'lar dostlarıydı. Artık Bayan Osbourne'un Annabelle'le tanışmasını bile istiyordu. Evet, bunu özellikle istiyordu. "Onu seveceksiniz," diye ekledi gülümseyerek.

"Hımm," dedi Dr. Osbourne. "Demek tam da evlenmek üzereyken yüksek ücretli işinizi bırakıp daha düşük aylıkla yeni bir işe girdiniz."

"Evet, ama mektuplarımda nedenini açıklamaya çalışmıştım, plastik fabrikasındaki işimi hiç sevemedim."

"Öyleyse vaktiyle neden kabul etmiştiniz?"

"O zamanlar paraya ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm –evlenebilmek için," dedi David, utanç ya da öfkeden yüzünün kızardığını hissediyordu.

"Aynı kızla mı?"

"Evet, efendim."

"Ama o işte neredeyse iki yıl çalışmışsınız. Annabelle'e ne engel oluyor? Kararını veremiyor mu?"

"Wilbur!" diye uyardı karısı. "David belki bütün bu sorulara cevap vermek istemiyordur."

Bayan Osbourne'un oturma odasında kırdığı cevizlerin yarısıyla süslenmiş dondurma sofraya gelmişti.

"Hayır, bence sakıncası yok. Cevap vermekten çekinmiyorum," dedi David samimi bir havayla.

"İşinizle ilgileniyor mu?" diye sordu Dr. Osbourne.

"Şey..."

"Tamam."

Bayan Osbourne David'le başka bir konudan konuşmaya başladı; David'in yanaklarındaki yanma geçmişti, ama Dr. Osbourne'un sessizliğinden cevapsız kalan soruyu –Durum'u düşündüğünü hissediyordu. Dr. Osbourne'un soyut düşünmeye alışık olan parlak zihni ele geçirdiği birkaç parça somut bilgiden David Kelsey hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyordu, David birdenbire paniğe kapıldı. Sanki Dr. Osbourne aniden ayağa fırlayıp, "Tamam, tamam oğlum, bunca umutsuz bir Durum'a iki yıldan fazla zaman harcayacak kadar dar görüşlü olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?" diye soruverecekti. David, bu sözleri Dr. Osbourne'dan duymaya dayanamazdı. Darmadağın olurdu. Ama "umutsuz" sözcüğü Effie Brennan'ın ya da Wes Carmichael'in budalaca görüşlerinin yankısı, diye düşündü öfkeyle.

"Burası sıcak mı geldi, David," diye sözünü yarıda kesti Bayan Osbourne. "Öteki odaya geçmek ister misiniz?"

"Hayır, iyiyim, teşekkür ederim. Ama eşinizin bir sorusuna karşılık vermediğimi fark ettim, çekindiğim izlenimine kapılmasın istemedim. Soru, bizi neyin engellediğiydi –Annabelle'le beni. Ailesinde bazı tatsız olaylar gelişti. Bir iki ölüm. Sanırım gecikmemize bunlar neden oldu. Hepsi bu kadar, efendim."

Korkunç bir sessizlik oldu, Dr. Osbourne ürküntü verici bilgelik havasıyla ve kuşkuyla David'e bakakaldı.

Kibar ve anlayışlı birkaç sözle dehşeti dağıtmaya çalışan yine Bayan Osbourne oldu, ama dehşet inatla etkisini sürdürüyordu. Da-

ha da beter olmuştu. Dr. Osbourne acaba sadece eksantrik biri olduğumu mu sanıyor, yoksa aklımı kaçırdığımı mı, diye düşündü David.

Oturma odasında kahve ve konyak servisi yapıldı. David, dikkat etmediği için neredeyse Osbourne'ların Sealyham cinsi köpeğinin üstüne oturacaktı. Bundan sonraki kırk beş dakikayı garip çıkışlar yapmadan geçirmeyi başardı, ama kendini gözle görünür biçimde gergin hissediyor, doğal hareket edemiyordu. İçtiği iki ufak kadeh konyak da hiç işe yaramamıştı. Holde vedalaştılar, Bayan Osbourne David'e yine gelmesini söyledi. David, Bayan Osbourne'un, kocasının David'le baş başa konuşmasına fırsat vermek için holden bir an önce ayrıldığı izlenimine kapılmıştı.

Dr. Osbourne, genellikle önemli bir şey söylerken yaptığı gibi sırtını dikleştirdi, ardından, "Sizi kişisel bir konuda bu kadar sıkıştırdığım için özür dilerim, David," dedi. "Sadece işinizle ilgilendiğim için sormuştum. Özel sorunlar insanı allak bullak eder, hayal gücüyle çakışabilir. Size bunları anlatmam gerekmiyor, değil mi?"

"Hayır, efendim. Ama bir sorunun olduğu kanısında değilim. Demek istiyorum ki, olsa bile bunu işimden ayrı tutabilirim. İnanın bana, biliyorum. Benim için işimle özel hayatım iki ayrı dünyadır. Hayatım boyunca böyle oldu."

Dr. Osbourne başıyla onayladı, ama bu hareketinden de kuşku seziliyordu.

David, yavaş yavaş dönüş yoluna çıktı, Dr. Osbourne'un planını aklından geriye doğru izleyerek bildiği bir caddeye ulaştı. Akşamın sandığı kadar kötü geçmediğine karar verdi. Söylediği bazı sözler ve Dr. Osbourne'un karşılıkları kulaklarında çınlıyordu. Eh, bunun neresi kötü sayılabilirdi? Duyduğu acı ve rahatsızlık sadece kendi beyninde gelişmişti. Huzursuzluğunu öteden beri abartır, her yönüyle dışa yansıttığını sanırdı, oysa bunlar onun içinde oluşuyor, başkaları tarafından fark edilmiyordu. Bu düşünceye aklı yatınca kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Arabasını garaja koyup sıcak, konforlu evine girdi. Evden çıkmadan salondaki ayaklı lambalardan birini açık bırakmıştı, lambanın ışığı kanepenin yanındaki sehpada duran telefonu aydınlatıyordu. Acaba Annabelle aramış da onu bulamamış olabilir miydi?

Telefona düşen ışık David'i uyarıyordu adeta. Çabucak saatine

göz attı. On bire on vardı. Bu saatten sonra herhalde tekrar aramazdı. Ama ya arayıp da bulamadıysa? Annabelle'in David'e telefon etme isteği o kadar zayıftı ki, arayıp da bulamamışsa bir daha kolay kolay aramazdı. Annabelle'in o akşam onu arayıp da bulamadığı inancı neden bu kadar güçlüydü? Aslında, yeni evine bir kere olsun telefon etmediği göz önüne alınırsa bu inancın pek anlamı kalmıyordu. David, o güne kadar en az yirmi kez telefonun çaldığını sanarak başını gözünü yarma pahasına yatak odasından çıkıp kendini merdivenlere atmış ya da bahçeden koşarak içeri dalmış, ancak kulaklığı eline almadan önce telefonun çalınadığını fark etmişti.

Yatağına girdi, ama içtiği kahve ve konyakların etkisiyle uyuyamadı. Kendini son derece diri hissediyor, saatlerce uyuyamayacağını biliyordu. Annabelle'le ilgili kötü bir önsezi vardı yüreğinde –hasta ya da kaza geçirmiş olabilirdi– ona telefon etmek istiyordu. Ama gerçekten kötü bir şey olmadıysa onu uykusundan uyandırıp sinirlendirmiş olmaz mıydı? Annabelle, böyle aptalca önsezileri yüzünden onun aklını kaçırmış olacağına hükmetmez miydi? O gece ne olursa olsun telefon etmeyeceğine kendi kendine yemin etti.

Sabahlığını giyip oturma odasına indi, bir mektup zarfına Bayan Beecham'ın McCartney pansiyonundaki adresini yazdı. Bayan Beecham'a bir mektup yazıp yeni işini, yeni evini anlattı; mutfağın, salonun ve yatak odasının doğu yönüne bakan ve saksı çiçeklerine pek uygun olan pencerelerinden söz etti; Bayan Beecham'ın çiçekleri arasında begonya olmadığını bildiğinden ona bir süre önce bir saksı begonya satın aldığını ve bir sonraki gelişinde getireceğini bildirdi. David, bu satırları yazarken, Bayan Beecham'ı ziyaret edip onunla uzun uzadıya sohbet etmek için güçlü bir isteğe kapıldı, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Hatta, mektupta söz etmemesine rağmen, Bayan Beecham'ı bir günlüğüne yeni evine çağırmayı bile düşündü, sabah onu pansiyondan alıp akşam geri götürebilirdi. Ne de olsa hayatında yeni bir sayfa açmıştı. David Kelsey. Saklayacağı hiçbir şey yoktu. Zarfı kapadı, pulunu yapıştırdı ve mektubu sokak kapısının yanındaki sehpaya koydu.

Birdenbire kendini son derece rahatlamış, adeta neşeli hissetmeye başlamıştı. Buzdolabından bir bira çıkardı, belki birayı içtikten sonra uyuyabilirdi. Elinde birası ve kitabıyla yatağına giderken aklına bir şey geldi: Annabelle'e on gün süreyle telefon etmemeliydi.

Ona evini göstermek için, artık serbest olduğunu bildiği için son zamanlarda fazla rahatsız etmişti, ama Annabelle bundan hiç hoşlanmamıştı. Şimdi arayı açarak kendini özletmek ve yeniden telefon ettiğinde Annabelle'i sevindirmek gerekiyordu.

Uykuya dalmadan önce onu düşündü, Hartford'daki oturma odasında ayakta durduğunu gördü, sıradan bir iş yaparken sağa sola hareket edişini izledi, yüreğine küçük bir bıçak saplandı sanki.

Tam on gün sonra, bir salı günü akşam saat yedide telefon etti. Çocuk sesine benzeyen bir ses telefona cevap verdi. "Alo?"

"Alo. Annabelle'le görüşebilir miyim lütfen?"

"I-ıh. Grant'la dışarı çıktı."

"Kimle?"

"*Grant*. Barber," dedi. "Sinemaya gittiler, geç dönecek."

"Geç ne demek? Saat kaçta?"

Ama çocuk telefonu kapamıştı.

David bir süre oturduğu yerde düş kırıklığı içinde kalakaldı. Grand. Ulyses S. Grant'ın başı kasketli, ağzı purolu, sakallı yüzünü düşündü, kaba saba zincirler üzerinde ilerleyen bir tankı gözünün önüne getirdi. Ayağa kalktı. Adamın adı Barber miydi, yoksa mesleği berberlik miydi? David omuz silkti. Annabelle daha önce Barber adından söz etmiş miydi? Sanki etmiş gibiydi, ama ne zaman ve nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Ertesi gün yine telefon etmeyi deneyecekti. Sadece bir gün beklemesi gerekiyordu.

23

Annabelle ertesi akşam evdeydi. David iyi hazırlanmıştı, sesi rahat ve keyifli çıkıyordu. Cumartesi günü Annabelle'i evine öğle yemeğine çağırdı, arabayla alıp tekrar geri götüreceğini söyledi.

"Bu kadar uzun süre evden ayrılabileceğimi sanmıyorum, Dave," dedi Annabelle iç çekerek.

"Öyleyse daha kısa olsun –yemekten vazgeçeriz, ne dersin?" diye sordu David, üzülmeye başlamıştı bile. Uzun bir sessizlik oldu, David çılgın gibi, "Alo? Santral? Hat mı kesildi?" diye seslendi.

"Hayır. Hâlâ buradayım."

"Lütfen, Annabelle," diye yalvarmaya başladı David; kendine hâkimiyetinden ve kararlılığından eser kalmamıştı. "Aradan bu kadar hafta geçti. Sadece birkaç saatini istiyorum." İnler gibi bir sesle konuşma onuruna dokunmuştu. "Ama eğer olmaz dersen–"

"Tamam, Dave, öyleyse saat üçe doğru."

"Yani saat üçte seni alabilir miyim? Birlikte bana mı döneriz?"

Ama Annabelle öyle demek istememişti. David'in evini görecek vakti yoktu, Hartford'da herhangi bir yere gidebileceklerini söyledi. Bebeği uzun süre bırakamayacağı için David'le birlikte eve gidemeyecekti, yenilgiyi yarı yarıya kabullenmiş olan David, "Nereye istersen gideriz, Annabelle," dedi. "Seni saat üçte alırım."

"Belki biraz daha erken. Saat iki uygun mu?"

Telefon kapandıktan sonra David, Annabelle'i alıp evine getirmenin o kadar da imkânsız olmadığını düşündü. Hatta belki cumartesi akşamı evde birlikte yemek de yiyebilirlerdi. Annabelle'in bebek için bir bakıcı bulması gerekirse bunu telefonla halledebilirdi. Yoksa tekrar arayıp bebeği de birlikte getirmesini mi önermeliydi? Bu fikirden vazgeçti.

Bir süre elleri cebinde, evin içinde dolaşıp durdu, iki kez merdivenlerden çıkıp tekrar indi, aklı hâlâ Annabelle'de kalmıştı, ortalığı gözden geçirdi. Az önceki konuşmada neredeyse tekrar piyanodan söz edecekti, ama son anda dilini tutmuştu. Annabelle'in piyanodan haberi vardı. Onu mal varlığıyla baştan çıkarmak mümkün değildi (yoksa piyano mal sayılmaz mıydı?), bunu düşünmek bile yüzünü kızartmıştı. Son zamanlarda ona mektup yazmamıştı. Acaba bunun bir yararı olur muydu?

"Hepsinin canı cehenneme!" diye homurdandı birden, dolaptan bira almak üzere aşağıya indi. Biranın sinirlerini yatıştıracağını umuyordu, üstelik besleyiciydi de. Son günlerde iştahı kesilmişti ve zayıflamaya başlamıştı.

Telefon çalmaya başladı, David uçarcasına yetişti.

Santralın karşı tarafa "yetmiş beş sent atın, lütfen" dediğini duydu, hemen araya girip, "Ödemeli olarak aramasını söyleyin," diye atıldı, ama kutuya düşen madeni paraların tıkırtısı sesini bastırmıştı.

"Annabelle?"

"Dave, ben Wes."

"Ah! Merhaba,Wes."

"Hatırını sormak için aradım. Eff'le birlikteyim, birkaç arkadaş daha var. Anlat bakalım, nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol. Ya sen?"

"Çok iyiyim. Michael'in barından selam var! Bunca zamandır neden arayıp sormadın?"

"Bilmiyorum."

"Sesin keyifsiz çıkıyor. Eff'le konuşmak ister misin?"

David neredeyse hayır diyecekti, sesini çıkarmadı.

"Merhaba, Dave, nasılsınız?" diye sordu Effie.

"Sağ olun, çok iyiyim. Ev hediyelerinize teşekkür ederim, Effie. Size kart yazmalıydım. Çok güzel şeyler seçmişsiniz. Tabak altlıklarını her gün kullanıyorum."

"Bana kart yazdınız ya," dedi Effie gülerek. "Hem de pek hoş bir karttı. Unuttunuz mu?"

"Unutmuş olmalıyım. Kusura bakmayın." David dudaklarını yaladı.

"Annabelle sizi görmeye geldi mi?"

"Oh, tabii," diye bağırdı David, sesi kendi kulaklarında çınlamıştı. "Birkaç kere geldi. Evi beğendi. Onunla konuşmadınız mı?" Yumuşak bir ses tonuyla sormuştu, ama birbirleriyle konuşmuş olmaları düşüncesi nefretini uyandırıyordu.

"Hayır, konuşmadık. Demek aranız düzeldi. Memnun oldum."

"Ya, çok iyiyiz."

"Wes'le tekrar konuşmak ister misiniz?" diye sordu Effie titrek bir sesle. "İşte geldi."

"Hey, Annabelle mi, Plurabelle mi, kimin nesi bu?"

"Şey –benim arabam," dedi David.

"Ha ha ha. O kızın adı mı? Hani şu meşhur kızın?"

"Hayır, değil," dedi David.

"Numara yapma."

"Effie'yle tekrar görüşebilir miyim?"

Ama Wes bu isteği duymazlıktan geldi. David'e işi hakkında bir şeyler sorduktan sonra Effie'nin gelip onu görmek istediğini söyledi. "Benimle birlikte, eğer..." Wes duraladı, David onun soluğunu

duyuyordu. "Dave, o gece için özür dilerim. Sanırım ikimiz de yükümüzü almıştık. Hiç değilse ben almıştım."

"Önemli değil. Unutalım gitsin, olur mu?" O anda söz konusu geceyi hayal meyal hatırlıyordu. Asıl önemli olan Wes'in dostluğunu kazanmaktı. "Beni ziyarete gelirsen sevinirim, Wes. Nasıl geleceğini gösteren bir kroki hazırlamalıyım. Sana postayla gönderirim."

"Sahi mi, Dave? Hemen yap da unutma, olur mu?"

"Olur, Wes."

"Gelirsem Effie'yi de getirebilir miyim? Evet ya da hayır diyebilirsin, şu anda bizi duymuyor," dedi Wes sesini alçaltarak.

"Onun gelmesi havayı değiştirir," dedi David, "belki başka bir sefere, ama..."

Wes anladığını söyledi. Tek başına gelmeye söz verdi. David, ona bir cumartesi günü gelirse gece de kalabileceğini söyledi. Wes çok memnun olmuştu.

"Effie'ye söz etmene gerek yok –ilk gelişinden," dedi David.

David, telefonu kapadıktan sonra bu görüşmenin gerçekten yapılmamış olduğu gibi gülünç bir duyguya kapıldı. İnanılır gibi değildi, utancından ne yapacağını bilmiyordu, ama kazayla da olsa Annabelle'in adını Wes'e vermişti. Wes de tekrarlamıştı. Effie'nin artık dayanamayıp, Annabelle'in David'in sevdiği kız olduğunu ve bütün öbür bildiklerini Wes'e anlatabileceğini düşününce sırtından soğuk terler boşandı. Yoksa Effie'ye güvenebilir miydi? Wes, Bayan Gerald Delaney'in adının Annabelle olduğunu kendiliğinden hatırlamaz mıydı? Korkuyla ürperdi. Wes'le salonda karşılıklı oturuşlarını gözünün önüne getirdi, bu düşünce de ürkütmüştü onu.

Ama neden, David Kelsey? Bunda ne kötülük ya da tehlike olabilirdi? Annabelle'in o evin ilk ziyaretçisi, kendisi dışında kapıdan içeriye girecek ilk insan olması gibi bir kural koymanın ne anlamı vardı? Üstelik Annabelle hâlâ Wes'ten önce oraya gidebilirdi. Cumartesi günü buluşacaklardı.

Cumartesiyi hatırlayınca rahatladı, hatta çok sevindi.

Hemen oturup, Wes'in Troy'den David'in evine ulaşabilmesi için bir kroki çizdi. Ufak bir not da iliştirmek istedi, ama yazacak bir şey bulamadı, ya da canı istemedi.

David, cumartesi günü Hartford'a öyle çabuk ulaştı ki, kentte tam bir saat zaman öldürmek zorunda kaldı. Parkmetreye para atıp

arabasını bıraktı, alışveriş caddelerinden birine girdi, kuyumcu vitrinlerine baktı. Annabelle'e ne tip bir nişan yüzüğü alacağını daha önce hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Annabelle'in şu an taktığı yüzük David'in ölçülerine göre artık pek alışılmış, sağlam ve bombeli, basit bir altın halkaydı. David, minik mavi veya beyaz pırlantalı çok ince gümüş yüzükleri beğeniyordu.

Saat tam ikide kırmızı tuğla binanın önüne geldiğinde Annabelle'i kapının dışındaki basamaklarda beklerken buldu. Annabelle el sallayarak yaklaştı, David onu karşılamak üzere arabadan fırladı.

"Merhaba sevgilim! İkimiz de tam vaktindeyiz!" Annabelle'in koluna dokunup, önceden planlamadığı ani bir hareketle yanağına kaçamak bir öpücük kondurdu, dengesini koruyabilmek için Annabelle'in kolunu sımsıkı yakalamak zorunda kalması canını sıkmıştı, onun hafifçe geriledığini görünce dehşete düştü. Annabelle David'in daha önce görmediği siyah, kumaş bir palto giymiş, başına kalın bereye benzeyen bir şapka oturtmuştu.

"Gözlerinin şimdi neye benzediğini biliyorum," dedi David. "Yıldız gibi parlayan yakutlara."

Annabelle gülümseyerek başını çevirdi. "Araban bu mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, yeni aldım. Eskisini verip üstü açılan bir model seçtim." Annabelle'in binmesi için kapıyı açtı.

"Arabayla.. bir yere gitmek istediğimi sanmıyorum Dave, o kadar vaktim yok. Yan sokakta yeni bir restoran açıldı. Çin lokantası."

"Yine de arabayla gidelim," dedi David gülümseyerek. "Sana göstermek istiyorum."

Annabelle başını iki yana salladı. Garip bir gerginlik içinde olduğu anlaşılıyordu.

David çaresizlikle otomobilin kapısını kapadı, kapı birinci seferinde tam kapanmadığı için bir kez daha denemesi gerekti.

"Tamam. Yürüyelim öyleyse." Artık Annabelle'i eve götürmesinin söz konusu olmadığını anlamıştı.

Altın Ejderha adlı Çin lokantası ufak ve gösterişli bir yerdi, ama hiç değilse sakin görünüyordu. Kenardaki yarım daire şeklindeki bölmelerden birine geçtiler. David, Annabelle'e yemek yiyip yemediğini sordu, yemediğini umuyordu, ama yanılmıştı.

"Ama sen yememişsin,"dedi Annabelle. "Lütfen bir şeyler ye."

David'in karnı açtı, ama sadece iki kişilik çay söyledi. Annabelle bir şey yemezken kendisinin yemesi moralini bozacaktı. Annabelle'in parmağında nişan yüzüğünün bulunmadığını fark etti, bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. "Çayınla birlikte bir içki iç istersen–şimdi mi, yoksa daha sonra mı?"

"Hayır, sağol, Dave. Çin çayını severim." David'e bakmadan, sabırla çayın gelmesini bekliyordu.

Bunları daha önce de yaşamıştık, diye düşündü David. Umutla koştuğu öğle yemeği randevuları, ardından –çılgın bir satranç oyunundaki gibi bir hamle ilerledikten sonra bir önceki pozisyona geri dönmesi. Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. "Sana evin birkaç resmini göstermek istiyorum." Annabelle'in birlikte eve gidememesi olasılığına karşı resimleri isteksizce yanına almış, bunu düşünmenin bile yenilgi sayıldığını düşünmüştü, işte korktuğu başına gelmişti –ama yine de hiç yoktan iyi sayılırdı. Resimlerin arasında, evin içinde çekilmiş iki pozdan birinde kapağı açık kuyruklu piyano görünüyordu.

"Son derece etkileyici!" dedi Annabelle adeta saygıyla, David güldü.

"Senin için aldım. Güzel olmak zorunda," dedi. "Söyle bakalım, ne zaman gelip de göreceksin?" Annabelle elini, yüzüksüz elini, kırmızı kumaş kaplı kanepede, David'in elinin birkaç santim ötesine koymuştu. David, bu eli yavaşça, istekle avuçlarına aldı, göğsünden bir inilti yükseldi, bir an bütün gücünü kaybetmişti.

"David, bence hiç görmemem daha doğru olacak." David'in bir şey söylemesine fırsat vermeden devam etti. "Başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl söylersem söyleyeyim kötü olacak, biliyorum, üzücü olacak."

"Şey..." diye kekeledi David, Annabelle geri çektiği için elini bıraktı.

"Görsem senin için daha zor olacak, bunu demek istiyorum. Güzel olduğunu biliyorum. Çok para harcadın..."

David inledi. "Seveceğini umuyordum. Beni de seveceğini, bana *âşık* olacağını umuyordum. Bana bir şans verseydin olurdun da. Bana hiç şans tanımıyorsun, Annabelle. Bana zaman da ayırmıyorsun. Böyle olunca, geleceği görebilmek çok zor... Şu halimize bak,

poker masasında oturmuşçasına buz gibi, kaskatı oturuyoruz burada," dedi David gülerek. "Ne gereği var. Hafta sonlarında bana gelemez miydin? Bu kadar hafta sonu geçti aradan. Gerekirse bebeği de getiremez miydin?"

"Kadınlar genellikle hafta sonlarında bekâr erkekleri ziyarete gitmez," dedi Annabelle gülümseyerek.

"*Daha neler!*" David, ses tonunun Annabelle'i ürküttüğünü görünce, "Bebeği refakatçi olarak yanımıza alırdık," dedi. "Yine de alabiliriz. İster misin?"

Annabelle başını iki yana salladı, şapkasını çıkardığından beri yüzüne düşmüş olan bir tutam saçı parmağıyla geriye itti. Bakışlarını ayırmadığı yarı dolu çay fincanını tabağın içinde sağa sola çevirdi. "Bay Neumeister'in mektubunu görmek ister misin?"

"Tabii isterim."

Cebinden mektubu çıkarıp David'e uzattı.

David mektubu açtı, çabucak, ama sanki daha önce görmemiş gibi ilgiyle okudu. Gözleri, isteyerek yapıp kuşun kalemle düzelttiği iki daktilo hatasına takıldı, aslında hatasız daktilo yazardı. "Güzel bir mektup," dedi okumayı bitirdiğinde.

"Aldığıma ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bunu saklayacağım."

Annabelle'in mektubu çantasına yerleştirirken ağlamaya başlaması David'in gözünden kaçmamıştı. "Ben de sevindim," dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ bilmek istiyorum – evi görmeye ne zaman geleceksin?"

"Oh, Dave – seninle konuşmamı o kadar güçleştiriyorsun ki."

"Aman Tanrım, hiç öyle bir niyetim yok. Ne demek istiyorsun? Sana yardım edeyim."

"Benden kurtulmaya çalışsan iyi edersin diye düşünüyorum –hem duygusal açıdan, hem de bütün başka yönlerden. Biliyorsun ya, Gerald öldükten sonra benim bir şansım daha olduğunu söylemiştin, ya da buna benzer bir şey." Çay fincanından ayırmadığı gözleri birdenbire yaşlarla doldu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. David mendilini çıkardı. "Al, sevgilim."

Annabelle çantasından bir kâğıt mendil aldı. "Bugün de durum farklı değil, Dave."

"Hâlâ Gerald'ı mı seviyorsun?" Bunu sormak David'e hiç zor

gelmedi, çünkü gerçek olduğuna bir gün bile inanmamıştı. "Ama hayatın boyunca dul kalmayacaksın, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Annabelle kesin bir tavırla, mendili çantasına koydu.

"Peki, ne kadar daha beklemem gerekiyor?"

"Demek istediğim de bu. Korkarım bizim ortak bir geleceğimiz olmayacak. Bunu sana anlatmak çok zor, çünkü anlamıyorsun. Ben bile anlamıyorum."

Güzel gözleri yine yaşlarla doldu. Annabelle, David'den daha çok acı çeker gibi görünüyordu. David ona yaklaştı, kolunu omzuna koydu, tekrar mendilini çıkardı. "Sevgilim, seni böyle görmeye..."

"Lütfen, Dave." Annabelle onu geri itti.

Oysa David, tıpkı ağlayan bir çocuğun gözlerini siler gibi, sadece Annabelle'in gözlerindeki yaşları silmek istemişti. "Beni anladığını sanmıyorum, Annabelle. Sana beslediğim duyguları anlamıyorsun. Derin duygular bunlar. Geçmiyorlar."

Annabelle sesini çıkarmadı. Gözyaşları süzülmeye devam etmekteydi. Yine mendiliyle sildi.

"İstersen seni eve götüreyim. Biraz dinlenirsin, akşam tekrar buluşuruz, ne dersin?" diye sordu David, ne önereceğini şaşırmış bir halde.

"Bu akşam işim var, Dave, ne demek istediğimi anladın mı?"

David sessizce başını salladı.

"Artık bana telefon etmenin yararı yok, dediğimi anladın mı? Bundan sonra seninle bir arkadaş olarak görüşemeyeceğimi, çünkü senin ilişkimizi bu gözle görmediğini anladın mı?" dedi aceleyle. "Bütün bunların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ben kalpsiz biri değilim, Dave."

"Kalpsiz mi? Hiç düşünmemiştim." David sustu. Birdenbire taş duvara çarpmış gibiydi. Korkuyla gözlerini kırpıştırdı.

"Anlamadığını sanıyorum," dedi Annabelle olabildiğince yumuşak bir sesle, ama sözleri korkunçtu.

David gülümsemeye çalıştı. Çay fincanlarını doldurdu.

"La Jolla'daki yengenden mektup aldım. Seni çok merak ediyor, Dave."

"Edie Yenge mi? Sana yazacağı ne olabilir onun?"

"İkimiz hakkında yazmış. Mektubuna cevap verdim."

David kaşlarını kaldırdı. "Ne yazdın?"

"Sana söylediklerimi. Durumu anladığımı ve çok üzüldüğümü, ama yapacak bir şey olmadığını, yani benim yapacağım bir şey demek istiyorum. Dave, günün birinde evlenebilirim, ama bu kişi sen olmayacaksın. Belki bende bir gariplik var, bilmem, ama işin aslı bu."

"Acaba – belli birinden mi söz ediyorsun?"

"Evet. Galiba."

"Grant mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Grant kim?" diye sordu David, alnını büsbütün kırıştırarak.

"Hartford'da oturuyor. Muhasebeci. Komşularımdan birinin oğlu. Epeydir tanıyorum," dedi Annabelle özür dilercesine.

"Barber. Yani senin evinde benimle kavga çıkarmaya kalkan yaşlı kadının oğlu mu?" David duyduklarına inanamamıştı.

"Kavga çıkarmadı..."

"Bir muhasebeci!" David hafifçe gülümsedi.

"Onunla sadece çıktığımı söyledim," dedi Annabelle kızararak.

"Hayır. Onunla evlenmeyi düşündüğünü söyledin."

"Öyle de olsa ne çıkar?" Annabelle ellerini masanın kenarına koymuş, her an fırlayıp gidecekmiş gibi oturuyordu.

David, neşeyle ani bir tehlike duygusu arasında bocalıyordu. Soğukkanlılıkla, "Annabelle, nedir bu?" diye sordu. "Onunla uzun süre bir arada geçirmek fırsatını bulmuş olman mı? Bana bir şans ver. Tekdüze bir hayata geri dönmek mi istiyorsun? Acaba – acaba kendine biraz daha fazla değer vermen yerinde olmaz mı?"

"Bebeği seviyor, çok da sevimli," deyiverdi Annabelle. "Konuyu açtığım için üzgünüm, Dave."

"Ben de." David arkasına yaslandı. "Seni çok iyi tanıyorum," dedi hafifçe gülerek. "Acaba sen beni neden aynı ölçüde tanımıyorsun?"

Annabelle cevap vermedi. Garsonu arıyormuş gibi çevresine bakındı.

"Annabelle, bir süre Troy'da oturmak istemez misin? Bebeği de getirirsin. Troy'da sana bir yer bulurum..."

"Yeter, Dave."

David'in neşesi hâlâ öfkesini bastırmaktaydı. Bayan Barber'in

oğlunun nasıl biri olduğunu gözünün önüne getirebiliyor, Annabelle'in aynı hatayı tekrarlayabileceğine inanamıyordu.

"Bir şey daha var, Dave," dedi Annabelle el çantasını açarken. "Bunu kabul edemeyeceğim." David'in haftalar önce postayla yolladığı ve içinde pırlantalı toka bulunan bej rengi küçük kutuyu çıkardı.

"Sende dursun."

"Al. Lütfen."

Kutuyu yavaşça Annabelle'in elinden aldı. Nedense aklına Steinway piyano gelmiş, piyanonun siyah formunu kutu boyunda minyatür olarak gözünün önüne getirmişti. "Dursun," dedi. "Hepsi dursun."

"Benden başka."

"Sen de dahil."

"Daved, artık gitsek diyorum, sence bir sakınca var mı?"

"Senin istediğin hiçbir şeyin sakıncası olamaz," dedi David. "Garson!"

Dışarıda midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Soğuk hava alnını serinletiyordu. Arka arkaya birkaç kez derin soluk aldı, mide bulantısı birkaç saniye içinde geçti. Annabelle sesini çıkarmadan hızlı adımlarla yürüyordu. David, rahat ve Annabelle'in sözlerinden etkilenmemiş görünmek istiyordu; gerçekten de kendini rahat hissetmekteydi, ama Annabelle'i evine geri götürüyordu, kapı kapanınca ondan uzak kalacaktı. Onu bir daha ne zaman görebileceğini sormaktan korktuğunu fark etti.

"Effie yeni evine geldi mi?" diye sordu Annabelle.

"Hayır."

"Davet etmeyecek misin?"

"Hiç düşünmedim." David'in avuçları terliyordu. Eve dönmeden önce bir yerde bir hamburger yemeyi aklından geçirdi, başı dönüyordu.

Annabelle'i bıraktıktan sonra bir bara girip bir duble martini içti, ardından tuvalete gidip kustu. Bardan çıkmadan önce barmenden bir bardak su istedi, aynadaki solgun hayaline gülümsedi. Grant Barber. Kendini yarışa hazır hissetmeye başlıyordu. Ne anlamsız bir yarış, ne budala bir rakip, diye düşündü.

25 Mart 1959, Çarşamba

Sevgili Annabelle,

24 Sana mektup yazmadan önce uzunca bir süre geçmesini bekledim. Belki dört gün başkalarına göre uzun bir süre sayılmaz. Bu süreyi nasıl geçirdiğine bağlı. Seni her görüşümde ikimiz hakkındaki inacım daha da güçleniyor, Bay Barber'e sinirlendiğimi belli etmiş olsam bile bu öfkem çok kısa sürdü. Sevgilim, lütfen onun aramıza girmesine izin verme. Eğer düşünmek için daha fazla zamana gerek duyduğuna inanıyorsan, sana zaman tanıyayım, ne kadar istersen. Göstermelik bir erkeğin varlığıyla cesaretimi kaybedecek değilim. Seni rahatsız ediyorsa, bundan sonra telefon etmem. Senin aramanı bekleyeceğim. (Tyler 5-0934). Ödemeli ara, ya da kısa bir not yaz. Hava düzeliyor. Bebek büyüyor. Bunlar insanı sevindirecek gelişmeler, öyle değil mi?

Ev yerli yerinde olacak, yazın daha da güzelleşecek. Dickson-Rand'ın gemisi *Darwin*'in gelecek seferi, gerekli gördüğümüz bazı aletlerin gecikmesi yüzünden temmuz ortalarına ertelendi. Bu sefere ben de katılmayı düşünüyorum, yolculuk iki ay kadar, belki biraz daha uzun sürecek. Sakın sana baskı yaptığımı sanma, sevgilim. Ama temmuzdan önce evlenebilirsek dünyanın en mutlu insanı ben olacağım. Laboratuvarda işler her zamanki gibi (herkese özel kişi muamelesi yapılıyor). Senin de bu geziye katılmanı kabul edeceklerinden hiç kuşkum yok. Çin Denizi ve Hint Okyanusu. Hoşuna gider miydi? Ekipten birinin karısını da birlikte götürmesine izin verildi, o da genç bir eleman. Lütfen beni ara, sevgilim. Senin bir telefonun bütün hafta sonumu aydınlatacak. Wes cumartesi günü bana gelecek. Sanırım sana Wes Carmichael'den söz etmiştim. Cheswick'ten bir arkadaşım. Burada keşiş hayatı yaşadığını sanmaman için yazıyorum bunları. Osbourne'ları bir kere akşam yemeğine davet ettim. Çok iyi yemek yaptığımı söylediler. Yemeklerimi senin de denemenin zamanı gelmedi mi?

Yürek dolusu sevgiler, aşkım, sonsuza dek,
Dave

Mektubu ertesi sabah postaya verirse cuma değilse bile, mutlaka cumartesi günü Annabelle'in elinde olacağını düşündü ve nedense, belki o hafta sonu Wes'in geleceğini de bildiği için Annabelle'in büyük bir olasılıkla telefon edeceğini tahmin etti.

Ertesi akşam, David duş yaparken telefon çaldı. Duştan fırladı,

aceleyle bir havlu kapıp merdivenlerden aşağıya koştu. Zil sesine kulak kabartmıştı. Telefon çalarsa sesini anında duyabilmek için yatak odasıyla banyonun kapılarını açık bırakmak artık alışkanlık haline gelmişti.

Arayan Wes'ti, cumartesi günü gelemeyeceğini bildiriyordu. Sesi oldukça öfkeliydi.

"Ne oldu?" diye sordu David.

"Laura. Effie yüzünden bana yapmadığını bırakmıyor."

"Bunca zaman sonra mı?"

"Hiç de komik değil. İşimden olabilirim, Dave. Effie de işini kaybedebilir. Geçenlerde Effie'deyken sızdım, geceyi orada geçirdim. Effie'nin şefinin karısı Laura'ya haber vermiş. Kim olduğumu nereden öğrendiğini hâlâ anlamış değilim. Ufak yerde oturmak ne güzel, değil mi?"

"Eh, acaba sonunda boşanmak ister mi? diye sordu David, iş kopma raddesine gelince boşanmak istemeyecek kişinin Wes olacağını düşünüyordu.

"Ne gezer. Sadece ikimizi birden kasabaya rezil etmek istiyor. Yani Effie'yle beni. Ama Effie çok olumlu davranıyor."

"Aslan Effie!"

"Keşke seninle görüşebilseydim. Sen işin doğrusunu yaptın. Bu kasaba iffet budalalarıyla dolu."

"Kalk gel, Wes."

"Gelemem. Buralarda boy gösterip Laura'yı sakinleştirmeye çalışmalıyım. Effie, hiç değilse ona telefon edip ne olduğunu anlatmak yürekliliğini gösterdi. Divanda uyuyakaldığımı tekrarlayıp durdu. Ama işimi kaybetmekten korkuyorum, Dave."

"Lewissohn'a kim haber vermiş?"

"Laura," diye bağırdı Wes. "Karının iyisi böyle yapar adamı işte. Hay, ben onun tepkisine..." Gülmeye başladı.

"Buraya gel, Wes. Hafta sonunda zaten bir şey değiştiremezsin."

"Olamaz. Yarın Lewissohn'a gitmem gerekiyor. Konuşmaya çağırdı. İnsanın hâlâ Victoria devrinde yaşadığına inanası geliyor. İşin komiği, divanda Effie'nin elini bile tutmadım! Geceyi kız kardeşimle geçirdim sanki!"

David Wes'e, fikrini değiştirirse yine de gelebileceğini, buzdola-

bının yiyecek dolu olduğunu söyledi, isterse ertesi hafta sonu da gelebilirdi.

"İşini kaybedecek olursan belki Dickson-Rand'da iş bulabilirsin," dedi ani bir heyecanla. "Soruşturmamı ister misin?"

Santral araya girdi, Wes kutuya biraz daha bozuk para attı.

"Dur bakalım, burada neler olacak. Laura yüzünden daha fazla para kazanmak zorundayım."

"Hayır, değilsin. Bu sadece alışkanlık."

"Bakıyorum keyfin yerinde. Annabelle'le işler nasıl gidiyor?"

David, adeta gecikmiş bir tepkiyle, yüreğinin bir kere hızla çarptığını fark etti.

"Dave? Delaney'in karısı o, değil mi?"

David konuşamadı.

"Ne oldu, Dave? Tahmin ettim sadece -- onu tanıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi David, bunu anlamsız olduğunu ve Wes'in inanmayacağını bilerek.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Dave, ben senin düşmanın değilim. Ama onu tanıdığından eminim. O kız, öyle değil mi, Dave? Newmester denen adamı da tanıyorsun herhalde."

"Hayır, tanımıyorum."

Yine sessizlik oldu. David, Wes'in kuşkularını silip atacak basmakalıp bir söz ya da bir açıklama bulunması gerektiğini, ama aklına gelmediğini düşünüyordu, oysa hatırlayabilse de belki söylemeyecekti.

"Tamam, Dave," dedi Wes yumuşak bir sesle, David bu seste düş kırıklığı, öfke ve kuşku sezinledi, "Effie..."

"Effie bu konuda hiçbir şey bilmiyor," dedi David.

"Peki, Dave, Eh – o halde gelecek hafta sonu için sana telefon ederim." Wes'in sesi şimdi de gelmek istemiyormuş gibi çıkıyordu.

David telefonu kapadığında Wes'i görme isteğini kaybetmişti. Effie ona çok şey anlatmış olmalı, diye düşündü. Anlatmamış bile olsa, Wes onun Neumeister'in evine girdiğini görmüştü. Effie'ye birkaç soru sorup olumlu karşılık aldıysa bütün hikâyeyi öğrenmiş demekti. Wes'e güven olmayacağını düşündü David. Bir-iki kadeh

içtikten sonra –hatta belki içkiye bile gerek kalmadan– Annabelle'e telefon edip David Kelsey'le Neumeister'in aynı kişi olduklarını söyleyebilirdi.

Konuyu bir de tersinden düşündü: Wes böyle bir şey yapmazdı, yapamazdı. Bunu yapmasını gerektirecek kadar düşman mıydı?

Öte yandan, Wes'le Effie baş başa verip, David'in mutsuz ilişkisini sona erdirecek tek çarenin Annabelle'e gerçeği söylemek olduğuna karar vermiş olamazlar mıydı?

"İkisi de kahrolsun, ikisi de kahrolsun, ikisi de kahrolsun," diye şarkı söylemeye başladı David.

Kurulanmayı bitirip giyindi.

O akşam doğru dürüst yemek bile yiyemedi. Belki Annabelle'e bu gece telefon ederler, diye düşünüyordu. Annabelle de hemen onu arayacak, daha doğrusu polisi arayacaktı. Beck's Brook polisi herhalde konuyla çok ilgilenecekti.

Ama Wes'in başı Effie yüzünden dertte olduğuna göre akşam buluşmayabilirlerdi. Wes'in, karısından gelen ilk atak karşısında sinip ona dönebilmek için yalvarması ne kadar aşağılayıcı bir davranıştı. Daha fazla para kazanmaya çalışmasının nedeni de herhalde karısıyla evli kalmak istediğinden kaynaklanıyordu.

David o gece zaten iyi uyuyamayacağını bildiği için kahve içmedi. Saat dokuza doğru, kitap okumaya çalışırken, içinden Effie'ye telefon edip, bildiklerinin ne kadarını Wes'e anlattığını öğrenmek geldi, ama gururu buna engel oldu. En iyisi, her şeyi anlatmış olduğunu varsaymaktı.

David saat on bire çeyrek kala telefonu duyduğunu sanıp tuvaletten fırladıysa da o akşam boyunca telefon çalmadı. Tuvaletin sifonu dolarken zil sesine benzer bir ses çıkarıyor, David hemen her seferinde bu sesi duyunca yanılıyordu.

O gece hiç uyumadığını sandı, oysa düş ya da karabasan sayılabilecek bir şey görmüştü. Kaplumbağalarla ilgiliydi gördüğü düş, alacakaranlık bir odanın çini kaplı döşemesinde küçük kaplumbağalar yürümekteydi. Kaplumbağalar odayı çaprazlamasına, akın akın geçiyor, David onlara basmamak için büyük çaba gösteriyordu. Odanın bir köşesinde David'in Bayan McCartney'in pansiyonundaki yatağı durmaktaydı, ince battaniyenin altında ufak tefek birinin hatları belli oluyordu. David battaniyeyi geri çekti, genç

ve güzel, çıplak bir kız çıktı ortaya; on yedi, on sekiz yaşlarındayken âşık olduğu Joan'du bu. "Seni hâlâ seviyorum, Dave. Sanırım ölene kadar seveceğim," dedi Joan. David kendinden emin bir tavırla, "Aşk böyledir işte," dedi (oysa Joan David'le hiç ilgilenmemişti, işin garip yanı, düşü gördüğü sürece Joan'ı daha önce de düşünde gördüğünü düşünmesi, böylece gördüklerinin düş değil gerçek olduğu izlenimine kapılmasıydı). Ardından bir dizi güzel görüntü geçti: Altından tutulduğunda örümcek ağı ya da kuş kafesi gibi açılan büyük beyaz bir çiçek gördü. Odada bulunan üç dört kişiye (iki kadınla bir erkeğe) çiçeğin güzelliğini göstermek için seslendi, ama ilgilerini uyandıramadı. Beyaz kafesin içine göz attı, böceğe benzeyen küçük, siyah, hareket eden noktalar gördü. Dikkatle bakınca bunların kaplumbağa olduğunu fark etti. Ötekilerden daha büyük olan bir tanesi yaralıydı, biri kabuğuna basmış olmalıydı. Kabuk kırılmış, kan sızmaya başlamıştı. David birden sınırsız bir merhamet duygusuna kapılarak hayvanı çektiği azaptan kurtarmak için ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı, odadakilere ısrarla seslendi, akan kanı tekrar içeri sokup kabuğa yeniden şekil vermeye çalıştı. "Sen ne yapılması gerektiğini pekâlâ bilirsin," dedi odadaki adam kabaca. Kaplumbağa sessiz ve ürkütücü bir şekilde gerinip kustu, anlaşılan midesini kusuyordu. Kabuk birden boşalıvermişti. Duruma tanık olan David bitap düşmüştü, odadaki adama kaplumbağanın kabuğunu götürüp yakmasını söyledi. Ardından, meraktan çok bilimsel bir ilgiyle kusmuğu musluğa götürüp daha iyi görebilmek için yıkadı. Bu parça üç bölümden oluşuyordu: Birincisi kaplumbağanın başı biçimindeydi, ikincisi akciğer dokusuna benzeyen yağlı ve pembe renkli bir bölümdü, bundan sonra gövde inceliyordu, ardından yine tombul bir bölüm geliyordu. Parça David'in elinden kurtulmak istercesine eğilip bükülmeye başladı. David elindekinin hayvanın kustuğu ölmüş bir organ değil, bedeninin tümü, kabuğun içindeki bütün kaplumbağa olduğuna fark edip dehşete kapıldı – kaplumbağanın ruhunu avuçlarında tutuyordu sanki. Uyandığında ter içinde, soluk soluğa kalmıştı, gördüğü düşü ve yaşadığı korkuyu gözünün önüne getirmeye çalıştıkça kalbinin atışları büsbütün hızlanıyordu. Kalkıp giyindi.

Hafta sonu geçmek bilmedi, pazar günü öğleden sonra Da-

vid, bir şeylerin olması gerekiyormuş da nedense olmuyormuş düşüncesiyle üzülmeye, biraz da korkmaya başladı. Evi, içinde herhangi bir oyuncu bulunmayan ve çekim yapılmayan boş bir film setine benziyordu. Tek çaresi beklemekti. Annabelle, telefon etmesini istediği neşeli bir dille yazılmış mektubunu mutlaka cumartesi günü almış olmalıydı. Günlerden pazardı. Annabelle bütün gününü Grant Barber'la mı geçiriyordu? Ya Wes, cuma günü işini kaybetmemek için gösterdiği çaba nasıl sonuçlanmıştı? Wes'in Annabelle'i bildiği düşüncesi aklına her gelişinde beyninde ufak bir patlama yaratıyordu sanki. Grand Barber gibi solda sıfır, varlığı doğuştan hata sayılan biriyle karşılaştırıldığında bu konu çok daha önemliydi.

David evine taşındığından beri ilk kez dikkatini okuduğu kitaba veremeyecek kadar huzursuz olduğunu fark etti. Dr. Osbourne bu kitabı hafta sonunda okumasını istemişti. Çoğunlukla radyokarbon analizleri tabelalarıyla grafiklerini içeren bir kitaptı bu. David dört beş sefer okumaya başlamış, ancak her defasında aradan birkaç dakika geçtikten sonra düşünceleri hızla Annabelle'e kayıvermişti: Annabelle şu dakikada William Neumeister'in kim olduğunu öğreniyor. Wes ona gerçeği anlatıyor. "Bunu mutlaka bilmen gerektiğini düşündüm, Annabelle," diyor. David Effie Brennan'a tekrar küfretti.

O akşam saat sekiz buçukta Effie'yi telefonla aradı. Öfkesi gururuna baskın çıkmıştı. Effie karşısında dursa ve Annabelle'e William Neumeister'in kim olduğunu anlattığını söylese, David onu tokatlardı herhalde. Telefon on kereden fazla çaldı, David tam vazgeçecekken Effie soluk soluğa cevap verdi.

"Merhaba. Ben Daved Kelsey."

"Dave! Oh, ne güzel bir sürpriz! Ufff! Merdivenlerden koşarak çıktım. Benim telefonumun çaldığını tahmin etmiştim. Nasılsınız, Dave?"

"İyiyim, sağ olun, ya siz?"

"Ben de iyiyim. Wes başımıza gelenleri size anlattı, değil mi?" diye sordu Effie anlamsız, hafif bir kahkaha atarak.

"Anlattı. Bir bölümünü. Hâlâ işinde çalışıyor mu?"

"Hı-hı, ben de öyle. Patronum pek de kötü davranmadı. Espri anlayışı olan bir adam. Bir erkeğin kendinden geçip geceyi birinin

oturma odasındaki kanepede geçirmesi dünyayı sarsacak kadar önemli olmasa gerek. Laura işi büyüttü, zavallı Wes'in başını derde soktu."

"Aynı kanıdayım," dedi David gergin bir havayla. "Ama aslında bunun için aramamıştım. Ona Annabelle hakkında ne anlattığınızı öğrenmek istiyorum."

"Hiçbir şey, Dave!" dedi Effie soluk almaya çalışarak. "Kesinlikle hiçbir şey. Size söz vermiştim. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatırlıyorum. Ama Wes onun adını biliyor, kim olduğunu biliyor."

"Adını biliyor, çünkü o akşam telefonda siz söylemişsiniz. Bana kendisi anlattı. Dehşete düştüm, Dave. Annabelle'den telefon mu bekliyordunuz?"

"Demek siz de, 'Evet, o kız işte,' dediniz, öyle mi? Başka neler anlattınız?"

"Gerçek söylüyorum, Dave, ben demedim. Wes tahmin etti. 'Annabelle, Delaney'in karısının adı değil miydi?' diye sordu, ben de 'Bilmiyorum', dedim, ama Wes diretti. Bu adı gazete haberlerinden hatırlıyordu. Gerçek söylüyorum, Dave. Wes'e Annabelle'i gördüğümü bile anlatmadım, ama Wes sizin... sevdiğiniz kızla görüştüğümü söylediğimi hatırladı, ayrıca o kızın sizinle... sizinle evleneceğini sanmadığımı biliyor artık. Ama o akşam bu adı Wes'e siz söylediniz, Dave..."

"Tamam, tamam,"

"Dave, sakın sinirlenmeyin,"

"Hayır, tabii ki sinirlenmiyorum."

"Ama ben hiçbir şey söylemedim ki! Wes, 'Demek Delaney'in Dave'le alıp veremediği buymuş,' dedi. Newmester'in de sizin iyi dostunuz olması gerektiğine inanıyordu, çünkü Wes'e göre Newmester o gün Delaney'le dövüşerek sizi korumak istemiş. Wes, o gün sizin de evde olduğunuzdan ve Newmester'in –sizin Newmester adını kullandığınızdan kuşkulanmıyor. Ben tek kelime bile söyleyecek değilim, Dave."

"Sağ olun, sağ olun," dedi David, gerçi biraz rahatlamıştı, ama yine de Effie bu kadar çok şey bildiği ve bunları merakı sayesinde öğrendiği için ondan nefret ediyordu.

Telefonu kapadıktan sonra radyokarbon kitabını tekrar eline al-

dı. Artık konuyla ilgilenmeye başlamıştı. Dr. Osbourne'un bölüm başlıkları listesinde ufak, düzgün işaretlerle belirlediği bölümlere özellikle dikkat ederek kitabı baştan sona kadar gözden geçirdi. Ara vermeden iki saat kadar okuduktan sonra uykusu geldi. Effie'yle Wes'i düşündü yine, onlar kilometrelerce uzakta, kendisinden kopmuş olarak göründü gözüne. Wes, Neumeister hikâyesini bilmiyorsa Annabelle'e de anlatamazdı. Effie de anlatmayacaktı. Anlaşılan Effie güvenilir biriydi. William Neumeister –eski dostu Bill– tekrar ortaya çıkmıştı. David Kelsey'in her alanda Neumeister kadar başarılı biri olmamaması son derece üzücüydü doğrusu.

Yukarı çıkıp yatak odasına göz attığında garip bir hayal gördü: Annabelle yatağa yüzüstü uzanmış, kollarını yastığa dolamış yatmaktaydı. David yatak odasındaki lambalardan birini açık bırakmıştı. Gözlerini kırpıştırarak dikkatle yatağa baktığında, yatağın yapılmış ve örtüsünün dümdüz olduğunu fark etti. Gözleri yorgun olduğundan mı bu hayali görmüştü, yoksa beyni ona oyun mu oynuyordu? Madde mi, yoksa ruh mu? Bu soruya ancak metafizikçiler cevap verebilirdi.

Annabelle'den haber alamadan tam bir hafta daha geçti. David bir akşam, laboratuvardan arkadadaşı, otuz beş yaşlarında bir fizikçi olan Kenneth Laing'e akşam yemeğine gitti, öteki akşamları evde geçirdi. Her akşam Annabelle'e telefon etmeye hevesleniyordu, hele Laing'lerden döndüğü gece bu isteği büsbütün artmıştı. Annabelle'i arayıp, kapıdan içeri girdiğinde telefonun çalmakta olduğunu, arayanın o olup olmadığını sormak istediğini söyleyemez miydi? Ama Annabelle'in bu hikâyeyi çok zavallıca bulacağını biliyordu. Annabelle öyle ender telefon ediyordu ki. İşin gerçeği, yeni evini bir kerecik olsun aramamıştı, belki de hiç aramayacaktı. Bu düşünceyle koltuğundan kalkıp okumakta olduğu kitabı yatağın yastıklarına doğru fırlattı. Böyle düşüncelere kapılmanın, kendi kendine küçük oyunlar oynamanın, olabildiğince uzun süre soluğunu tutup tekrar soluk almadan önce telefonun çalacağına –kimle olduğunu bilmeden– bahse girmenin hiç anlamı yoktu. Tuvaletin sifonunu her çekişinde merdivenlerden aşağıya koşmak da anlamsızdı. Ama her sefer değil de iki seferden birinde aşağıya koşacak olsa, bunu ne zaman yapması gerektiğini kim söyleyecekti?

Onun yerinde başka biri olsa acaba ne yapardı? William Neume-

ister ne yapardı? William Neumeister, Hartford'a gider, Annabelle'in eşyalarını toplar, onu kolundan tutup apartmandan çıkarıverirdi, diye düşündü David. Ya başka biri, herhangi biri ne yapardı? David, odayı adımlamaktan vazgeçip alt kattaki telefona koştu ve Annabelle'i aradı.

Yabancı bir kadın sesi telefona cevap verdi, orta yaşlı biriydi bu.

"Annabelle'le görüşebilir miyim?"

"Evde yok. Kim arıyor?"

David konuşanın kim olduğunu birdenbire anlamış, öfkesi kabarmaya başlamıştı. "Arkadaşıyım," dedi kadını kızdırmak için. "Ne zaman geleceğini söyler misiniz? Tekrar arayacağım."

"Şey, sinemaya gittiler de. Sinemadan sonra da herhalde bir pastanede oturup kahve içer, bir şeyler yerler..." Kadın düşmanca bir keyifle güldü.

"Aman ne kadar iyi. Grant'la birlikte gittiler demek."

"Evet," dedi kendinden emin, kaba ses. "Bana bakın..."

"Bayan Barber, asıl siz bana bakın. Oğlunuza benden tavsiye, Annabel'den uzak dursun, anladınız mı? Annabelle'in birlikte olmasından hoşlanmadığım birkaç kişi var, bunlardan biri de oğlunuz."

"David, siz misiniz? Siz olduğunuzu anlamıştım zaten. Bu tatlı kızın başına bunca dert açtığınız yetmiyormuş gibi hâlâ telefon edip rahatsız edecek cesareti nasıl da buluyorsunuz? Polise haber vereceğim! Hemen..."

"Kapatın o pis çenenizi! Annabelle'e haber iletmenizi istiyorum..."

Ama Bayan Barber telefonu kapamıştı.

David kulaklığı öfkeyle yerine fırlattı. "Piçler!" diye söylendi. Ardından Bayan Barber'in polise telefon edip kendisini şikâyet edeceğini düşündü, başını arkaya atıp kahkahayla güldü. Öfkesini dışa vurabilmenin verdiği tatmin ve rahatlama duygusuyla uzun süre içinden gelerek güldü. Bayan Barber olacak cadıya, "Kapa o pis çeneni!" demek onu son derece tatmin etmiş, büyük zevk vermişti. Kadın bunu hak ediyordu. Acaba bugüne kadar kaç kişi onun yüzüne karşı bu sözleri söyleme yürekliliğini gösterebilmiştir, diye düşündü. Çok değildir, dedi kendi kendine, herhalde gerektiğinden

azdır. Yoksa Bayan Barber, inanılmaz ve nefret uyandıracak ölçülere varan kendine güveniyle ortalıkta dolaşamazdı. Oğlu gibi bir budalayı dünyaya getirdiği için her yıl Anneler Günü'nde kendi kendini tebrik eden analardandı mutlaka. Her bayram yemeğinde o iğrenç bedenini sofranın baş köşesine yerleştirir, yağ içindeki yemeklerini herkesten çok kendi överdi. İnsanın kendi kişiliğine böylesine fazla değer verip kendini herkesten üstün tutması, yaptığı, elde ettiği hatta düşündüğü ya da hissettiği her şeyin dünya yüzünde olabileceklerin en iyisi ve en kusursuzu olduğuna inanması mutlaka çok güzel bir duygu olmalıydı!

"Aman *Tanrım*!" diye bağırdı David, az önce telefondaki haline benzer bir öfkeyle.

Hartford'a gitmeyi düşündü. Şansı yolunda giderse geceyarısına doğru oraya varabilirdi. Ama Annabelle o saatte yatmış olur, telefon etmesine sinirlenirdi. Saçma, diye düşündü. Bunca çekingenlikle, bu kadar az tepki göstermekle kim hangi amaca ulaşabilmişti?

On dakika içinde yola çıktı.

Connecticut ayrımını geçer geçmez hız sınırını aştığı için bir trafik polisi tarafından durduruldu, ama pişmanlık duymuş gibi görünmeye çalışmadığı halde polis onu sadece ihtar etmekle yetindi. Yolun geri kalan kısmı açıktı, saat on ikiye on kala Annabelle'in oturduğu sokağa ulaştı. Annabelle'in dairesi olduğunu tahmin ettiği üçüncü kat pencerelerinden birinden hafif ışık sızıyordu, David onu yatak odasına daha önce hiç girmediğini hatırladı, ama odanın sokağa bakan bir pencere olduğunu tahmin ediyordu. Kendinden emin bir tavırla zile bastı.

Uzun süre bekledikten sonra zili bir daha çalmak zorunda kaldı, ardından kapı otomatiğinin cızırtısı duyuldu.

"Kim o?" diye seslendi Annabelle yukarıdan.

"David," diye karşılık verdi David, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. "Yalnız mısın?"

"Hayır. Hayır, değilim."

"İyi." Annabelle'e gülümsedi elini tutmak istedi, ama Annabelle oralı olmadı. "Grant da burada mı?"

"Evet. Dave, içeri girmesen olmaz mı? Burada konuşsak? Ne istiyorsun?"

"Ne isteyeceğim, seni istiyorum. Bir de şu Grant denen adamın hesabını görmek," dedi David, aralık kapıya doğru ilerledi.

David'in boyunda, ondan biraz daha iri yapılı biri olan Grant Barber oldukça aptal suratında boş bir ifadeyle kapıda duruyordu, siyah saçları kısacık kesilmişti.

"Evet, ben David. Nasılsınız?" dedi David, onun yanından geçip oturma odasına doğru ilerledi.

"Buraya yine olay çıkarmaya geldiyseniz, Bay Kelsey," diye atıldı Bayan Barber gözlerini dehşetle açarak, "polise haber vereceğim!" Bakışlarını David'den ayırmadan telefona doğru ilerledi.

David yumruklarını kalçasına koydu. "Silahlı değilim, Bayan Barber. Beni ne sanıyorsunuz?" Sesi çatlak çıkmıştı. Birdenbire Grant'a döndü. "Bay Barber, Annabelle'le son kez buluştunuz, umarım tadını çıkarmışsınızdır."

"Ne demek istiyorsunuz? Çıkıp gitseniz iyi olacak, Bay Kelsey. Burası Annabelle'in evi, o da sizin burada olmanızı istemiyor."

"Ben de sizden hoşlanmıyorum, ama buraya, size ağzıma geleni söylemek için gelmedim. Annabelle'in yakında karım olacağını ve onun sizin gibi erkeklerle buluşmasını hoş karşılamadığımı söylemeye geldim, anladınız mı?"

"Oh! Duydunuz mu? Olacak şey mi bu?" Yaşlı cadı yine ortalıkta tavuk gibi kanat çırpmaya başlamıştı. "Bu evden çıkmanız için size tam bir dakika süre tanıyorum. Bay Kelsey, gitmezseniz sizi adalete teslim edeceğim."

"Kesin sesinizi," dedi David.

"Dave, lütfen," dedi Annabelle. "Buraya böylesine gelip olay yaratamazsın."

"Sevgilim, üzgünüm, ama yapılması gereken bir şey bu. Eşyalarını toplamanı istiyorum."

"Oh, Dave!" Annabelle, David'in daha önce görmediği bir çaresizlik içinde başını arkaya attı.

David onu omuzlarından yakaladı. "Annabelle..."

"Çekin elinizi!" diye köpürdü Bay Barber, David ellerini hemen Annabelle'den çekip Grant'ın çenesine yumruk attı.

Grant darbeyle sarsılmış, ama düşmemişti. Geriye doğru sendeleyip sehpaya çarparak fincanları yerinden oynattı, David sabırla her şeyi yerli yerine koydu, bu arada Bayan Barber gıdaklar gibi

bağırıyor, Annabelle de Grand'ı yumruklarını sıkıp David'in üzerine yürümekten alıkoymaya çalışıyordu. David, Grant'ın gerçekten saldıracağına inanmıyordu. Grant korkmuş gibi görünüyordu.

"Bence hemen ara, hemen ara," diyordu Grand annesine, Bayan Barber telefona uzandı.

"Canımı sıkmayın," dedi David; yumuşak, fakat kesin bir hareketle telefonu kadının elinden aldı.

"Dave, gitmeni rica ediyorum – eğer beni biraz olsun düşünüyorsan git," dedi Annabell.

"Ondan korkmuyorum," diye mırıldanıyordu Grant, bu sözleri Annabelle'den çok, kendi kendine söyler gibiydi.

"Grant, telefonu al!" diye emretti annesi, ama David telefonu iki eliyle kavrayıp kadından uzaklaştırdı. "Aşağıya inip birilerine haber ver, Grant! Yoksa *ben* vereccğim!"

"Çantanı topla, şu insanlardan hemen uzaklaşalım!" diye bağırdı David Annabelle'e, Bayan Barber'in sesini bastırarak.

Yatak odasındaki bebek ağlamaya başlamıştı. Bu ses de David'i rahatsız eden ayrıntılardan biriydi. Ama iş bu raddeye geldikten sonra... David, karşısında aynı anda üç kişinin birden bağırması ve yan komşunun duvara vurmasıyla bir an enerjisini kaybedip yenileceğini sezinlemeye başladı. Ardından Annabelle'i bileğinden yakaladı, peşi sıra yatak odasına doğru çekti, birlikte götürmek istediği şeyleri toparlamasını tekrarladı. Bayan Barber'in buruşuk, çirkin ağzını bu kadar yakından görmekten son derece iğreniyordu, ona dokunabilmeye karar verse, suratından itip odanın öbür ucuna gönderivermekten büyük mutluluk duyacaktı. Bayan Barber'in oğlu David'i omzundan çekiştirmekteydi. David yumruğunu geriye doru savurdu, bu sefer Grant'ın çenesini çatırdatan ve neredeyse kafasını koparacak kadar güçlü olan darbeyi pek beğenmişti, Grant'ın omuzları arkadaki duvara çarptı.

Bayan Barber bir çığlık attı, seslerin çılgınca karmaşası birden kesiliverdi.

"*David!*" diye bağırdı Annabelle, yüzünü elleriyle kapayarak.

"Senden basit bir şey istiyorum!" David de bağırıyordu. "Bu gece benimle geleceksin!"

"Sen aklını kaçırmışsın!" dedi Annabelle, dehşete kapılmıştı sanki.

David çevresine bakındı, Bayan Barber'in yere, oğlunun yanına diz çöktüğünü gördü, Grant hareket edebiliyordu, ama yerinden kalkamayacak kadar sersemlemişti. David, yere düşmüş olan ayaklı lambayı ağır hareketlerle kaldırdı. Çirkin bir lambaydı bu. "Gidiyoruz," dedi sakin bir sesle Annabelle'e.

Kapı vuruldu. "Bayan Delaney? Ne oluyor orada?"

Annabelle kapıya seyirtti ve Bay bilmem kime seslendi, David Bayan Barber'ın havlarcasına bağırarak yumruğunu sallayıp, pörsümüş, şişman koluyla ona kapıyı göstermesine aldırmadı ve söylediklerini duymazlıktan geldi. Asık suratlı, kır saçlı esmer bir adam içeri girdi. David, yumruklarını sıkacak cesareti gösteremediğini fark etti.

"Bayan Delaney gitmenizi istiyor, aksi halde polis çağıracağız," dedi adam David'e.

"Çağırın," diye karşılık verdi David. "Şu iki kişinin buradan götürülmesini istiyorum." Eliyle Barber'leri gösteriyordu.

"Sarhoş mu?" diye sordu adam.

"Hayır," dedi Annabelle. "David artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Grant'la evleneceğim, senin yapabileceğin hiç, ama hiçbir şey kalmadı."

David, Annabelle'e bakakaldı, duyduklarına inanmadı, öfkesi de geçmişti, ufak ve önemsiz bir gecikme olarak görüyordu bunu. Asık suratlı adamın saldırıya hazır olarak beklediğini gördü, Grant da ayağa kalkmak üzereydi. Annesi koluna girmişti. Bay Barber'in beynini patlatarak Annabelle'le ya da başka biriyle evlenmesine engel olmak da bir çözüm sayılabilirdi tabii, ama oldukça zor, pis ve barbarca bir çözümdü bu. David güldü. "Sana inanmıyorum. Bir an bile inanmadım. Beni sessizce buradan göndermeye çalışıyorsun."

"Hepimiz öyle," dedi orta yaşlı adam.

"Lütfen git, Dave. Saat çok ilerledi, bütün apartman allak bullak oldu," dedi Annabelle.

"Bu da benim derdimdi sanki!" diye bağırdı David aniden patlayarak. "Apartmanın allak bullak olmasından bana ne? Benim hayatım allak bullak olmuş, sen de kalkmış, kendi hayatını da berbat edeceğini söylüyorsun bana!"

"Ben ne yapmak istediğimi biliyorum, Dave," dedi Annabelle. "Yemin ederim, Dave, hayatıma karışmandan bıktım usandım artık. Ne söyleyeceğime, nasıl söyleyeceğime aldırmıyorum, canıma yetti. Şimdiye kadar sabır gösterdim, anlayışlı davrandım... hakaretlerini kabullendim..."

"Hakaret mi?" diye sordu David, Annabelle'e doğru ilerledi. Onun güzelliği, sevdiği bu yüz ve ağzından dökülen sözler aklını karıştırmıştı. Orta yaşlı adam David'in üstüne atıldı, David Grant Barber'a doğru döndü. Yumruk atmaya davranırken adam koluna yapıştı, yumruğu yerini bulamadı. Kolu adamın tuttuğu noktada ateş gibi yanmaya başladı.

"Bana bak, artık gidiyorsun dedim!" diye bağırdı adam.

Grant da kavgaya karıştı, David'i öbür kolundan yakaladı. David kendini kurtaramıyordu. Bayan Barber'ın açtığı kapıya yaklaştıkça ayaklarıyla direnmeye çalıştı. Merdiven holünden biri, sonra iki kişi daha bitivermişti. David eğilip Grant'a doğru bütün gücüyle kafa atmaya çalıştı, ama duvara çarpan kendi başı oldu. Bu darbeyle bir an kendinden geçti, ama merdivenlerden indirilirken toplayabildiği bütün gücüyle onlara karşı direndiğinin, her adımda canla başla savaştığının farkındaydı. En az beş kişiydiler, David'i ayak bileklerinden, kollarından, saçlarından, ellerine geçirdikleri her yerinden yakalamışlardı. Adamların beşi de sanki birer Bayan Barber oluvermişti ve David onları tokatlayıp tekmelemeye hak kazanmış gibi o güne kadar duymadığı acı bir kinle karşı koyuyordu. Son basamakta birileriyle birlikte yere düştü, tüy gibi hafiflemişçesine bacaklarından çekildiğini hissetti. Ardından ayakları yere bastı, herkes bir ağızdan konuşuyordu, aralarında Annabelle'in sesi de duyuluyordu, ama David felç geçirmişti sanki, ağzını açıp karşılık veremedi.

Arabaya bindirirken başını kapıya çarptılar. Arabanın kapısı gürültüyle kapandı. David gözlerinin kapalı olduğunu ve ön koltukta iki büklüm oturduğunu biliyordu, yüreği hâlâ öfkeyle dolup taştığı halde hareket edemediğinin de farkındaydı.

Hafifçe kıpırdayıp direksiyona tutanarak ve yanlışlıkla kornaya basarak kendini yukarı çektiğinde ne Annabelle'in dairesinde, ne de apartmanın öteki pencerelerinde ışık görebildi. Elini saatinin

kadranına siper edip fosforlu göstergeyi görmeye çalıştı. Saat üçe on vardı. Hemen arabayı çalıştırıp yola çıktı. Ön dişlerinden biri zonkluyordu. Diliyle yokladı, dişin yerinde durduğunu ve kırılmadığını hissetti. Ne çıkar, diye düşündü, ne çıkar?

O anda geride bıraktığı herkesten nefret ediyordu.

25 Ertesi gün pazartesiydi ve David laboratuvara gitmedi. Saat dokuzda telefon edip, sekreterlerden biri olan Rosalie'ye bağırsak enfeksiyonu geçirmekte olduğunu ve bir gün daha evde kalması gerektiğini söyledi. Morarmış gözünün ve her yanı ağrıyan bedeninin yanı sıra asıl sorunu, yüzündeki yaralar ve çok şişmiş bir alt dudaktı, ama salı gününe kadar biraz daha düzeleceğini umuyordu. Fiziksel olarak kavga etmiş olmaktan da, kaybetmiş olmaktan da utanç duyuyordu. Kaybettiği tartışılmaz bir gerçekti. Ama Annabelle, Grant Barber'le evleneceğini açıklayan ve bunu David'in yüzüne söylemekten çekinmeyen Annabelle! David'i evinden çıkarabilmek için son çare olarak buna başvurması gerektiğini mi sanmıştı? Hele o karabasan gibi kadın, o korkunç elleriyle David'i çekiştiren kadın!"

David havluya sarılı buz küplerini gözüne, dudaklarına, yanaklarına bastırarak evin içinde bir süre dolaştı. Ceketinin omuz dikişi sökülmüştü, öğleden sonra ceketi Troy'daki bir terziye onarım için götürdü. Akşam hava kararduğında yüzünün daha fazla düzelmeyeceği anlaşılmıştı. Laboratuvardakilere sokakta saldırıya uğradığını anlatmayı düşündü. Sarhoş olup birileriyle yumruklaştığını sanmalarını istemiyordu. Öte yandan, açıklama yapması gerekiyor muydu? Özel hayatında istediği gibi yaşamaya hakkı yok muydu? Gerald Delaney? David'inkinden daha şiş bir alt dudakla bütün hayatını geçirmiş, herhalde kimse ona bu konuda soru sormamıştı. Dudağına rağmen Annabelle'le evlenmeyi bile başarmıştı. David gülümseyince dudağı açıldı. O gece çok erken yattı.

Ertesi sabah uyandığında kendini başka biri gibi hissediyordu. Yine salim kafayla düşünmeye başlamıştı. Grant Barber'la evlensin, dedi kendi kendine, gözle görünür bir hata daha yapsın, nasıl olsa uzun sürmeyecek. Ama çok geçmeden, bu evliliğin kaçınıl-

maz, aptalca bir gecikme anlamına geleceğini fark etti. O domuzun Annabelle'le birlikte yatağa girdiğini gözünün önüne getirince terlemeye başladı. Mutlaka bir şey yapmak gerekiyordu. Bir mektup daha mı yazmalıydı? Mektup yazmayı bırakmıştı. Bayan Barber'ın gırtlağını büyük bir zevkle sıkabilirdi, ama o zaman hapse girerdi. Nefret de çözüm getirmiyordu, hepsinden nefret etmek, hepsini aşağılamak. Ama Annabelle'den gerçek anlamda nefret edemezdi. Annabelle her yönten etki altındaydı. Kendini gereksiz yere çirkinliğe ve ortalama olmaya mahkûm etmişti.

David kaba kuvvet göstererek hiçbir sonuca ulaşamadığının ve ulaşamayacağının bilinciyle neredeyse pişmanlık içindeydi ve o gün, ertesi gün, ya da daha sonraki günlerde aklına mutlaka bir şey, bir fikir, bir çözüm geleceği inancıyla, huzur içinde laboratuvara gitti. Doğadaki her sorun çözülebilirdi. Sadece sabırlı olmak gerekiyordu. Sorunu ortaya koyduktan sonra sakin kafayla hayal gücünü çalıştırmak. Gün boyunca aklını işine vermeye, Dr. Osbourne'la öğleden sonra yapılacak toplantıda dikkatli ve uyanık olmaya karar verdi; saat altıdan önce Annabelle konusunda aklına mutlaka parlak bir fikir geleceğini hissediyordu.

Kenneth Laing, David'in yüzüne bir daha dikkatle baktı ve ne olduğunu sordu.

"Oh, hafta sonunda eski bir sorunu çözümledim," dedi David gülümseyerek.

Laing ıslık çaldı. "Kim kazandı?"

"Ben."

Konu kapandı. Laing fazla samimiyet gösteren tiplerden değildi. Araya belli bir mesafe koyuyordu.

David o gün öğleden sonra Dr. Osbourne'la tartışmaya girdi. Toplantıda neler görüşüleceğini önceden öğrenmişti, Dr. Osbourne bir zamanlar bir yerde incelemiş olduğu tufa kitlesinin radyokarbon aktivitesinden söz etmeye başlayana kadar her şey yolunda gitti. Doktor belki de şaka yapmıştı. Aradan daha bir dakika bile geçmeden, radyokarbon aktivitesinin canlılara etkisinin önemi konusuna girildiğinde, David kendini bir mantıksızlık karmaşası içinde buluverdi; sağa sola atıp tutuyordu, bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Bilimadamlarının davranış ve görevleri hakkında adeta söylev verdi. Dr. Osbourne, bunların az önce söyledikleriyle ilgisi olmadığını

ileri sürerek itiraz etti. David, Dr. Osbourne'un sözlerini de, kendi söylediklerini de duyuyor, ama ikisinin arasında bağlantı kuramadığı gibi çenesini de tutamıyordu ve konuyu değiştiremiyordu. Bir yandan, öldürücü silah yapımına yol açabilecek her türlü projeyi engelleyen bilimadamlarının gevezeliklerine karşı çıkıyor, öte yandan yeryüzünün herhangi bir yerinde bundan sonra radyoaktivite araştırması yapılmasının engellenmesini istiyordu. Neden mi? Çünkü, radyoaktivite düzeyinin şu anda düşük ve zararsız olduğunu ortaya çıkarmak, yerkürede ve atmosferde daha çok test yapılıp radyoaktivitenin daha da artmasına yol açacaktı.

"Hem şaşırdım, hem de hoşlandım," dedi Dr. Osbourne gülümseyerek, ama David onu dinlemek için sözüne ara vermedi.

"Etraflıca bir çalışma yapmış olduğumu söyleyecek durumda değilim," diye hemen devam etti, Dr. Osbourne'a karşı az önce duyduğu ve şimdi yerinde yeller esen düşmanlık ve öfkeyi tekrar yakalamaya çalışarak. "Ben sistem yapımcısı değilim, ama yine de, dünyayı düzeltecek yeni bir sistem bulduğumu söyleyebilirim. Bu sistemin kilit noktası kabul ve ret arasındaki ilişki. En basit bireyden uluslararası politikacılara kadar herkesin kullanabileceği bir sistem." Ama David bu konuyu sonuna kadar düşünmemişti, duş yaparken ya da gece uykuya dalmaya çalışırken aklından gelip geçen düşünce kırıntılarından söz etmekteydi (sabahın ilk saatlerinde beyni her ne kadar son hızla çalışıyorsa da, gerçekten düşünce üretecek durumda olamıyordu), yine de saçmalamaya devam etti. Dr. Osbourne elini çenesine dayamış, dinlemekteydi. "İnsan neyi kabul edip neyi reddedeceğini bilmeli," dedi David.

"Buna kimsenin itirazı olamaz. Eh, belki fikirlerinizi biraz daha biçimlendirirsiniz..."

"Bir bölümünü şimdiden anlıyorsunuz, değil mi?" diye atıldı David, kendine güveni yerine gelmekteydi.

"David, dostum, geçen gün karıştığınız kavganın beyninize biraz olsun zarar vermediğinden emin misiniz? Yoksa bu sabah iki tek attınız mı? Sakın önemsediğimi sanmayın, ama devam edip edemeyeceğimi bilmek istiyorum da."

David ayağa kalktı, biraz alınmıştı. "Az önce konumuzla ilgili bir şeyler söylemeye çalışıyordum."

"Korkarım başaramadınız. Konuya uzaktan değindiğinizi bile

iddia etmek oldukça zor. Hayır, David sinirlenmedim!" Dr. Osbourne hafifçe güldü, ama sert bakışları David'in gözünden kaçmamıştı.

Dr. Osbourne özel hayatı konusunda *herhangi* bir yorumda bulunacak olursa, David yerinden fırlayıp büroyu terk edecek, bir daha da geri dönmeyecekti, kendi kendine söz vermişti, laboratuvardakilerden birine bile tek söz etmeyecek, sadece çıkıp gidecekti.

Ama Dr. Osbourne konuşmadı. Sadece, içinden bir şey söyleyip de kabul etmiş gibi hafifçe başını salladı. Hiç de güzel olmayan, üstünlük taslayan bir gülümseme vardı yüzünde. Eliyle David'in iskemlesini işaret etti. "Üzgünüm, David. İsterseniz oturun da kaldığımız yerden devam edelim, ne dersiniz?"

David afallamıştı, ne istediğini bilemiyordu.

"Belki yarın devam ederiz, olur mu, David?" Dr. Osbourne gülümseyerek ayağa kalktı. "Hepimiz zaman zaman kötü günler yaşarız. Bu rüzgâr da işi büsbütün güçleştiriyor." Başparmaklarını yeleğinin ceplerine sokup arkasındaki pencereden dışarı bakmak üzere hafifçe döndü.

"Sağ olun, efendim," dedi David. Alt dudağı birdenbire yüzlerce gram ağırlığında oluvermişti sanki. "İzninizle..."

"Tabii, David. Biliyor musunuz, buradaki işin hiç acelesi yok. Kendinizi baskı altında hissetmenizi istemiyorum."

David, bundan sonraki bir saat içinde kendisi için yepyeni olan bir şey yaşadı. Çalışamıyordu. Bir aylık grafik değerlerinin ortalamasını çıkarması istenmişti, hangi dosyayı açması gerektiğini bilen bir sekreter bile yapabilirdi bunu, ama David bütün gayretine rağmen işin yarısından fazlasını yapamadı. Daha zor bir şey denedi, onu da beceremedi. Gözle görünür bir aylaklık olarak nitelediği bu durumdan utanç duyuyordu. Laing'e gidip kendini iyi hissetmediğini, Dr. Osbourne arayacak olursa ona haber vermesini söyledi. Dr. Osbourne'un aşağıya inmesinin hiç de akla yakın olmadığını biliyordu. Laing'in yüz ifadesinden bu isteği garip karşıladığını anlamıştı.

Rahatsız edici kararsızlığı yol boyunca sürdü. Gerip dönüp yine laboratuvara mı gitmeliydi? Annabelle'e telefon edip duymazlıktan gelemeyeceği, geçiştiremeyeceği ya da unutamayacağı bir şey mi söylemeliydi? Yoksa telefon etmeyip Hartford'a mı gitmeliydi?

Eve gelince temizlik yapmaya başladı, elektrik süpürgesiyle bütün odaları süpürdü, evin temizlenmesine gerek olmadığından bu işler kısa sürdü. David, gününü büsbütün boşa geçirmediği duygusuna kapılmıştı. Ardından, posta kutusuna bakabileceğini akıl etti, genellikle işten eve gelirken kutuyu boşaltırdı. Üstüne bir yağmurluk giyip çamurlu yoldan posta kutusuna gitti. Çevresi gizemli bir karanlığa bürünmüştü, hiçbir şey göremeyecek kadar simsiyah değildi, ama havaya sulandırılmış çini mürekkebi dökülmüştü sanki. Birkaç kuş uçuştu. Elini posta kutusuna uzattığı anda korkuç bir çatırtıyla gök gürledi. Bu bir kehanet miydi? Kutunun kapağını hızla çekerek açtı.

Bert Amca'nın mektubundan başka ilgi çekecek bir şey gelmemişti, mektubu hemen açmak istemedi.

Eve dönüp ayakkabılarını mutfaktaki musluğun altında yıkadı, kâğıt havluyla kurulayıp parlattıktan sonra amcasından gelen mektubu açtı. Amcası mektubun başında aile haberleri veriyordu, örneğin Louise'nin yeni bir erkek arkadaşı vardı, herkes çocuğun Louise'ye göre yaşça fazla büyük olduğunu düşünüyordu, ardından David'in on beş yaşından beri iyi bildiği, sevecen ve yumuşak bir dille edilen nasihatlar başlıyordu: "Artık kendi hayatına yön verecek yaşa geldin, işine karışmak istemiyorum, ama..." Amcası, özellikle David'in temmuz ayında *Darwin*'le çıkacağı yolculuk konusunda endişeliydi. David'in mutluluğunun yapmacık olmasından korkuyordu. Gerçekten de mutlu muydu? Annabelle'le durum nasıl gidiyordu?

> "... son mektubunda hazirana kadar evleneceğinizi yazmıştın. Gerçekten öyle mi, Dave? Annabelle'in annesi aynı kanıda değil, birkaç gün önce ona yolda rastladım. Senden söz etmedim, ama seninle ilgili konulara girmek istemiyormuş gibi geldi bana. Bu konudaki fikrimi zaten biliyorsun. Başka bir kız arayıp bulmanın çoktan zamanı geldi..."

Amcasına gerçekten Annabelle'le hazirana kadar evleneceğini mi yazmıştı? Belki. Mektubu sonuna kadar okumadan mutfak masasına bıraktı.

Bir saat sonra, içtiği üç kadeh martininin etkisiyle hafifçe sarhoş

olmuş bir halde salonda oturuyordu. Martinileri akşam yemeğinden önce aperitif olarak içmeye niyetlenmiş, ama sonra canı yemek yemek istememişti. Sonuncu kadehini bitirmeden masaya bıraktı, duş yapıp üstünü değiştirmek üzere yukarıya çıktı. Duşun altında keyfi iyice yerine geldi, dünyaya kafa tutar gibi ıslık çalmaya başladı. Yeniden William Neumeister'i düşündü. Ne mutlu ona, dedi kendi kendine. Ballard'daki evinde duşta geçirdiği neşeli dakikaları hatırladı, şimdikinden çok daha güzel dakikalardı bunlar. Geçmişi düşündüğünde Ballard'da geçirdiği süre kaybolmuş bir mutluluk gibi görünüyordu gözüne. Gerald orada, William Neumeister'in ellerinde son bulmuştu!

O akşam tekrar William Neumeister oluverdi. Rahatlamıştı. Hafif bir akşam yemeği yiyip pikaba birkaç plak koydu, şiş dudağına buz torbası, morarmış gözüne de büyük bir biftekten kestiği bir parça soğuk et yerleştirerek salondaki postun üstüne uzanıp müzik dinlemeye başladı.

Müzik bittiğinde telefona gidip Annabelle'i aradı. Karşısına Bayan Barber ya da oğlu çıkarsa kaba bir dil kullanıp kullanmayacağını düşünmemişti bile. Kendine çok güveniyordu.

"Annabelle'le konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordu sakin bir sesle. Telefona yine o yaşlı cadı çıkmıştı.

"David?" David Kelsey mi?" diye sordu kadın dehşetle.

"Hayır, Ben Bill."

"Kim?"

"Annabelle'le görüşmek istiyorum."

"Dinleyin, Bay Kelsey, size yeni haberlerim var. Annabelle evlendi."

"Sahi mi," dedi David hiç oralı olmadan. "Yine de onunla görüşmek istiyorum."

"Evde yok. Grant'la gittiler."

"Evlendi mi dediniz?" diye bağırdı David elinde olmadan. "Yani Grant'la mı evlendi?"

"Evet, bunu da size borçlular, Bay Kelsey. Annabelle geçen pazar akşamı öyle fena oldu ki, doktor bir dakika bile beklememesini önerdi. Grant'la hemen evlendi, kent dışına çıktılar. Eğer onları yine rahatsız etmek istiyorsanız hemen söyleyeyim, po-lis ko-ru-ması altında olacaklar. Bunu unutmayın!"

"Şimdi nerede?"

"Söylemem. Dünyada söylemem!" Telefon kapanıverdi.

Grant'a kalsa herhalde Niagara şelalelerine gitmişlerdir, diye düşündü David. Telefonun başından kalkıp mutfağa gitti, geri döndü. Yalan mıydı? Ama o gerizekâlı Bayan Barber bu kadar iyi yalan söyleyemezdi. David ister istemez omuz silkip hafifçe gülümsedi, ellerini ceplerine soktu ve ıslıkla uydurma bir melodi çalmaya başladı. Çok geçmeden fenalaştı, pencereyi açtı ve denizliğe doğru eğilip derin soluk aldı. Bu da işe yaramamıştı. Banyoya koşup akşam yediklerini kustu, otomatik olarak aşağıdaki telefonun ziline kulak kabarttığı halde tuvalet sifonunun sesi bile kulaklarındaki uğultuda kaybolup gitti. Lavabonun üstündeki aynaya bakmamaya çalışarak dişlerini fırçaladı.

Karanlık merdivenden inerken korktuğunu fark etti. Gölgelerin arasından fırlayarak, kapıdan içeri giriverecek bir şeyden korkuyordu. Ayaklı lambanın ışığı yine telefonun üstüne vurmuş, kahverengi ve bej tonlarında döşenmiş salona aşırı sessiz bir görüntü vermişti. David bir kadeh martini daha doldurdu, evin içinde yürüyerek içkisini yavaş yavaş yudumladı. Ön plandaki düşünceleri, Grant Barber'in --eğer hâlâ göstermediyse– gerzek yüzünü göstermesini beklemekle, nereye gittiklerini öğrenip onları ziyaret etmek arasında gidip geliyordu. Ne var ki, ihtiyar cadının polis tehdidinden biraz korkmuştu. Bunda gerçek payı olabilirdi. İnsan bir kere polisin eline düştü mü, durumu istediği kadar açıklamaya çalışsın, para etmezdi. Rezil olmak da cabasıydı.

Sakin ol, William Neumeister. Aklını başına topla. Pencereleri açmıştı, ama ateşi yükselmiş gibi elleriyle göğsü alev alev yanıyordu. Annabelle bir hata yapmıştı, hepsi buydu. İlk hatası da değildi. İkincisiydi. Sonuncusuydu.

Bayan Beecham acaba ne yapmayı önerirdi, diye düşündü. Bayan Beecham'ın David'in bir kıza tutulduğunu duyduğunda yakınlık gösterdiğini hatırladı. Kadının gözleri parlamış, ama aynı zamanda bakışları üzüntü ve sevecenlik dolmuştu. David, Bayan Beecham'ın kendisinin tarafında olduğuna inanmıştı. Kadın hâlâ orada, en üst katın dibindeki odasında, hayatın arka kapısının öbür dünyaya en yakın noktasındaydı. David telefon etmek üzereyken, pansiyondaki telefonun giriş katında durduğunu ve Bayan Be-

echam'ın oraya inemeyeceğini düşündü. Üstelik saat gece yarısına geliyordu.

Ertesi sabah saat altıda salondaki kanepede uyandı, berbat bir gece geçirmişti, ama aynadaki yüzünün çok iyi görünen hali gecenin kötülüğünü biraz olsun hafifletiyordu. Duş yaparken ıslık çaldı, tıraş oldu, giyindi ve keyifle kahvaltı etmek üzere aşağıya indi, ama içinde biraz kahve karıştırılmış büyük bir bardak sütle iki kadeh sekcin içti sadece. William Neumeister bugünü de yüzünün akıyla atlatacaktı. Hatta dünkü kargaşayı telafi edecek kadar başarılı olacağı şimdiden belliydi.

26

"Merhaba, Dave! Ben Wes. Troy'dayız. Çok mu erken geldik?"

"Hayır," dedi David boş boş.

"Erkense buralarda biraz vakit öldürelim. Demek Peterborough Caddesi'ni geçerek kentten çıkıp senin gönderdiğin krokiyi izleyeceğiz, öyle mi?"

"Evet, doğru."

"Neyin var? Uyandırdım mı seni?"

"Hayır, kalkmıştım, diye karşılık verdi David. "Haydi gelin, birazdan görüşmek üzere, Wes."

"*Çiao.*" Wes telefonu kapadı.

David saatine baktı. On biri beş geçiyordu. Cumartesi sabahı. Gerçekten pek can sıkıcı bir durumdu. Üstelik bir de şu "biz" sözcüğü. Wes, herhalde Effie'yi de birlikte getirmişti. Wes'in yanındaki Laura'ysa ikisini de almamayı düşündü David. Tatsızlık çıkmasını istemiyordu. Dışarıda bir randevusu olduğunu ileri sürecekti. Huzursuzluk içinde evi dolaşmaya başladı, dikkatle çevresine baktı, toplanıp düzeltilecek bir şeyler olup olmadığını araştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Ardından mutfağa girdi, buzdolabını açıp buzluğa göz attı, buzluğun büyük bölümünü mumlu kâğıda sarılı, sekiz santim kalınlığında bir biftek kaplamıştı. Neyse ki altı kişiye bile yeterdi.

Pikaba bir plak koydu, bir iki dakika sonra onu kaldırıp bir Fransız kadın şarkıcının plağını seçti, Effie'nin evinde dinlediği kadın şarkıcı değildi bu. Pikaba art arda çalınmak üzere sevilen Fransız ve İtalyan plakları yerleştirdi.

Dışarıda bir otomobil kapısının kapandığını duyunca yerinden fırladı.

Ardından ikinci kapıda gürültüyle kapandı. David sokak kapısını açtı. Wes'le Effie gelmişlerdi. Effie, elinde beyaz havluyla örtülü bir sepet taşıyordu.

"Merhaba, Dave!" diye seslendi Effie, "Aman, ne muhteşem ev!"

"Selam, Dave, işte geldik!" dedi Wes. "Seni tekrar gördüğüme sevindim." David'in elini sıkıp ayaklarını paspasa sildi.

"Güzel yemekler getirdim," dedi Effie. "Kızarmış tavukla börek. Ah, piyano varmış! Siz mi çalıyorsunuz, Dave?"

Wes'le Effie salonu gezdiler, pek beğendiler, David onlara üst katı da göstermek zorunda kaldı.

Sonunda Wes'le David mutfağa girdiler, David, Wes'in içkisi için dolaptan buz çıkardı, Effie banyoda gözden kaybolmuştu.

"Zayıflamışsın," dedi Wes. "Çok mu çalıştırıyorlar?"

"Hiç ilgisi yok," dedi David. "Bize çok iyi davranıyorlar."

Konuşmadan salona geçtiler.

David kendini zorlayarak, "Gece de kalacaksınız, değil mi? İkiniz de," diye sordu.

"Öyle konuşmuştuk ya," dedi Wes ellerini ovuşturarak. "Sözünü ettiğin bifteğin kokusu burnuma gelmeye başladı bile. Perşembe günü telefon ettiğinde seni çok merak ettim, Dave. Neyse ki iyi görünüyorsun."

David düşünceli bir tavırla başını salladı. Perşembe günü *ne zaman* telefon etmişti! Wes'i fabrikadan mı, yoksa evinden mi aramıştı? "Demek işinde çalışmaya devam ediyorsun, Wes," dedi.

Wes sırıttı. "Fırtına dindi sayılır. Niyetleri insanın gözünü korkutmaktı, Laura da ötekilere uydu. Şimdi her şey eski haline döndü artık. Aslında Effie yüzünden kızmış değil, sadece öyle görünüyor, ben de, boşver, dedim kendi kendime –hafta sonunu onunla geçirmeye karar verdim. Senin evinde, tabii. Bunu uygun görmeyen varsa, fesat düşüncelerini kendine saklasın." Wes güldü.

Ama David, Wes'in yüzünde üzüntülü, korku dolu bir ifade sezinlemişti, arkasına bakınca Effie'nin odaya girdiğini gördü.

"Dave, eviniz inanılınayacak kadar güzel!" Effie ciddi bir tavırla kanepenin ortasına oturdu.

Wes, Effie'ye içki hazırlamak için mutfağa gitti. David içki istemedi, akşam onlarla birlikte bir kadeh içeceğini söyledi. Konuklarıyla geçireceği gün gitgide gözünde büyüyordu.

David öğle yemeği için sofrayı hazırlarken, jambonlu omlet mi, yoksa hazır paketler ve konservelerden çabucak hazırlayabileceği Çin yemeği mi yapacağına karar vermeye çalışıyordu, ama Effie içeri girip onun ne yaptığını görünce hemen kızarmış tavuğu çıkardı.

"Bunun yanına koca bir tabak salata yaparız, yeter," dedi neşeyle.

David, Wes'e yeni bir içki hazırlayıp götürdü. Wes oturma odasındaki kitaplara bakıyordu.

David mutfağa döndüğünde Effie yumuşak bir sesle, "Geçen hafta Annabelle'e telefon etmeyi denedim, Dave," dedi. "Evlendiğini duydum. Üzgünüm, Dave."

David başıyla onayladı. "Kötü haber çabuk yayılıyor, değil mi?"

"Neyse ki tahmin ettiğim kadar üzülmemişsiniz." Effie gülümsedi, zayıf yanaklarında kırışıklıklar belirdi. Siyah, düz bir etekle dantelli, beyaz bir bluz giymişti. Effie de zayıflamıştı, beli incelmişti, David ona bakarken Wes'in ona neden kur yapmaktan vazgeçtiğini anlıyordu. Bu kızın, yumuşak, kumral saçları dışında, hiçbir çekiciliği yoktu.

"Uzun sürmeyecek," dedi David soğukkanlılıkla. İçinden Effie'nin bakışlarını üstünde ayırmasını diliyordu.

Effie, David'in yaptığı salata sosunun tadına bakıp övdü. Espresso makinesini de beğenmişti. David, Effie'den gelecek, bir sonraki kişisel saldırıya hazırlanıyordu.

"Annabelle'in kendisiyle konuşamadım. Evde değildi. Perşembe akşamı aradım –siz Wes'e telefon ettikten sonra. Mutlu olduğuna inanıyor musunuz, Dave? Yani o adamı seviyor mu acaba demek istiyorum."

"Hayır." David espresso makinesinden uzaklaştı, akan suyun al-

tında yıkadığı salata yapraklarını tel sepete koydu, bahçe kapısından dışarı çıkıp yapraklarda hiç su kalmayana kadar sepeti elinde çevirdi. Tekrar içeri girdiğinde, "Beck's Brook polisinden haber aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır. Neden sordunuz?"

"William Neumeister karakola gitmiş, şimdiye kadar neden bulunamadığını açıklamış. Kent dışındaymış."

"Gerçekten karakola mı gittiniz, Dave?" diye sordu Effie, heyecandan soluğuna tutarak.

"Bir de mektup yazmış –Annabelle'e mektup yazıp kahrolası olayı bir daha anlatmış." David salata tabağının üstüne eğilip yaprakları bastırdı.

"Polis size iyi davrandı mı, yoksa..."

"Hem de çok iyi davrandı." Effie'nin yüzüne baktı.

Effie adeta taş kesilmişti.

"Annabelle de mektuba çok sevindi," diye ekledi David.

Effie neredeyse öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Bu kadar soğukkanlı kalabilmenize şaşıyorum doğrusu. Sizi anlayamıyorum."

O anda Wes içeri girdi. Girmese, David de Effie'nin neden bu kadar heyecanlandığını anlamanın mümkün olmadığını söyleyecekti.

Effie bir içki daha hazırlayıp sofraya götürdü. Wes, şarap yerine bira içmek istediği için David bira çıkardı, bir bardak da kendisine doldurdu. Tavuk çok lezzetliydi, yemeğin ilk yarısı keyifli geçti, ama Wes'le Effie çok geçmeden sözü David'e getirdiler. Özel konulara girdiler. İğneleyici sözlerle saldırışları David'in giderek canını acıtıyordu; David başını iki yana sallayarak, susarak, inkâr ederek, kaşlarını kaldırarak karşı koymaya çalışıyor, ama iğnelerin batmasını engelleyemiyordu.

"Demek o Grant'ı gördün, öyle mi?.. Nasıl oldu da oraya gittin?... Gerçekten iyi bir adam mı, ne dersin, Dave?"

"Fena değil. İki gözüyle bir burnu var."

"Oysa telefonda onun ikinci sınıf, gerizekâlının biri olduğunu söylemiştin. Bu evde oturmaya devam edecek misin, Dave?"

"Evet. Neden taşınayım? Bütün bu soruların amacını anlayamıyorum."

"Tahmin etmiştim zaten. Kadınlar kararını ya hemen verir... ya da insanı süründürür... süründürür... süründürür..."

David ter içinde ve midesi bulanarak sofradan kalktı.

Wes gerçi bir ara fıkra anlatmaya çalıştı, Effie piyano tıngırdatırken hoşlanarak dinler gibi göründü, ama saldırıların ardı arkası kesilmiyordu. Effie mırıldanmayı keserse Wes devam ediyordu.

"Gerçekten neler olup bittiğini bize bir söylesen, Dave –Effie'yle ben senin dostlarınız. Neumeister'i tanıyorsan... Acaba özellikle mi gizleniyordu?"

Wes, saat beş sularında aperitif içmeye başlayınca David de ona katıldı. David, odasını Wes'e vermeyi önermişti, çünkü evde bir misafir yatak odası bulunuyordu, orada da Effie'nin yatmasının uygun olacağını düşünmüştü. Kendisi, kitaplarının çoğunun bulunduğu ve oturma odası adını verdiği odada yatacaktı. Effie saat altıda üstünü değiştirmek üzere yukarı çıktı, David de, kimse istediğinden değil, bir şeyler yapmış olmak için, şöminede ateş yaktı.

"Dave," dedi Wes, "sana bu kadar çok soru sorduğumuz için kusura bakma, ama perşembe akşamı sesinin nasıl çıktığını bilmiyorsun. Şimdi o güne oranla çok farklısın." Wes, sakin ve ciddi bir havayla konuşmaktaydı, ama yüzünde sarhoş olmak üzereyken görünen donuk ifade belirlemeye başlamıştı.

"Ya– nasıl çıkıyordu sesim?"

"Umutsuzdun. Benimle görüşmek istediğini söyledin. Belki bir iki martini içmiştin, ama yine de sözlerinde gerçek payı olduğunu düşündüm. İşte kalkıp geldim, hatta o gece bile gelmeyi önerdim. Hatırlıyor musun?"

David hatırlamıyordu. Hatırladığı tek konu, sarhoş olmadığıydı. Perşembe ve cuma günlerini laboratuvarda başarıyla çalışarak geçirmişti. "Saat kaçta telefon ettim?"

"Dokuza geliyordu. Telefona Laura çıktı. "Merhaba," dedin ve ona... çok kibar davrandın. Laura'nın da hoşuna gitti."

"Başka ne söyledim?"

"İşinin bittiğini söyledin, dostum," dedi Wes, fıkra anlatırmış gibi keyifli bir sesle. "Sesin titriyordu. Annabelle'le işinin bittiğini söyledin."

"Annabelle'le bittiğini mi?" diye tekrarladı David, kahkaha attı. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Neden, diye sordum, 'Tekrar evlendiği için,' diye karşılık verdin. 'Yine silik biriyle evlendi,' dedin. Hayır, 'ikinci sınıf biriyle.' 'Gerizekalı ve ikinci sınıf'. Bir alay şey daha söyledin." Wes güldü. "Onun iyi biri olduğunu düşünmüyorsun bence. Ama kim bilir, belki de Annabelle bu tiplerden hoşlanıyordur."

"Doğru değil bu. Tıpkı Gerald'la evlenmeden önce olduğu gibi yine tuzağa düştü," dedi David.

"Ne tuzağı? Para tuzağı mı?"

"Belki bir bakıma."

"Ama ortada sen de vardın."

"Belki ben tuzağa düşürmüşümdür. Fazla ısrar ettim ya da gerektiği gibi davranamadım. Ama yine de çok geç sayılmaz. Bu evlilik yürümeyecek. Kötü bir şakaya benziyor." David ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü.

"Oysa ben de... ben de Annabelle'den vazgeçtiğini sanmıştım, Dave."

Ne biçim sözler! *Ondan vazgeçmek*. Sanki insan karar verip de vazgeçebilirmiş gibi! "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, Wes." Gözlerini alevlere dikti. O akşamlar, geçen çarşamba, perşembe ve cuma akşamları William Neumeister oyununu yine oynamıştı. Akşam yemeğinden önce iki martini içmişti. Ballard'daki evinde geçirdiği hafta sonları gibiydi, tam değilse bile, neredeyse öyleydi. Perşembe akşamı saat dokuzda içinden ne geçmişti, beyninde neler olmuştu da şimdi hatırlamıyordu? Kendinden geçmiş olmalıydı. Wes onu dikkatle izliyordu.

Effie aşağıya indi, üstüne dar, siyah bir pantolon giymişti. Wes ona bir viski soda hazırladı, David'in bardağını doldurmak üzere buzdolabından martini sürahisini getirdi. Az sonra David, bifteklerı pişirmek için bahçeye çıkıp kömür ızgarasını yakacağını söyledi.

"Ben de gelip yardım edeyim," dedi Effie.

"Doğrusunu isterseniz yalnız yapmayı yeğlerim." David parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sabrı taşmak üzereydi. Mutfakta martinisini bir dikişte bitirdi; kibrit kutusu, kömür torbası ve eski gazete alıp dışarı çıktı. Bu akşam mangalı gazla yakmayacaktı. Kâğıtla kuru dalları tutuşturup yavaş yavaş mangal kömürü ilave ederek hilesiz bir ateş hazırlamak niyetindeydi. Ateş yakmak uzun sürdü, çünkü dalların en kurusu bile nemliydi, ama ilerleme

kaydediyor, yaptığı işten zevk alıyordu – ta ki mutfak kapısı açılıp Wes eşikte hafifçe tökezleyerek dışarı çıkana kadar.

"Rahatsız etmek istemiyorum, dostum, ama sana içki getirdim." Yeni bir sürahi martiniyle bir bardak getirmişti.

"Sağ ol, Wes, yeterince içtim."

"Haydi." Wes bardağı doldurdu.

David içkiyi isli sağ eline aldı, sinirden patlamak üzereydi. Wes içeri girdikten sonra David, mangalın kenarına koyduğu bardağı alıp içindekini ağaçlara doğru döktü.

Bundan sonraki bir iki saat içinde en az iki martini içti. Martiniler sinir ilacı yerine geçiyordu. David duş yapıp üstüne temiz bir gömlekle pantolon giydi. Külde pişirilen patatesler hazırdı. Effie de salata yapmış, sepetinin dibinden çıkardığı avokadoyu da salataya koymuştu. David kısa bir süre kendini neşeli ve mutlu hissetti, Wes etleri ızgaraya koymayı ertelemekte direttiği için kızmadı bile. Ortaya biraz daha peynir, kraker ve zeytin çıkardı, derken buz bitti.

"Buradaki asıl sorun nedir, biliyor musun?" dedi Wes. "David bizi beklemiyordu. Baksana, bana telefon ettiğini bile hatırlamıyor. Duydun mu bunu?"

Effie aptal ve şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. Bu korkunç haberi hazmetmeye çalışırken onun yüzünde düzinelerce kırışık belirdiğini görür gibi oldu David.

"Belki de başkası telefon etmişti, olamaz mı?" dedi David, utanç duygusu birdenbire kaybolmuştu. Wes de bugüne kadar kim bilir kaç kere kendini unutmuştur, diye düşündü. Martini sürahisinin dibinde kalan içkiyi bardağına boşalttı. Neredeyse sadece buzlu su ve buz küplerinden artan, cam kırığı benzeri ufak parçalar kalmıştı.

Wes müziğin sesini yükseltti, Effie'yle dans ediyordu. Arada bir sendeliyor, Effie'nin ayaklarına basıyordu. David güldü, Effie hakarete uğramış gibi alınarak David'e baktı. Belki Wes'in yerine David'in kendisiyle dans etmesini bekliyordu, belki David nezaket gereği bunu yapmalıydı, ama kolunu Effie'nin beline sarmak düşüncesi hiç hoşuna gitmedi. David koltuğa oturmak üzereyken Effie'nin, "Newmester kendiliğinden polise gitmiş. Beck's Brook polisine. Geçen hafta söylediler," dediğini duydu.

"Sahi mi?" dedi Wes gülerek. "Öyle olsa şimdiye kadar mutlaka

sözünü ederdin. Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Effie, David'le hâlâ ilgilendiğini göstermek ister gibi Wes'in omzunun üzerinden hafifçe göz kırptı. David oturduğu yerde hafifçe kıpırdayarak bakışlarını yere indirdi.

"Sana inandığımı söyleyemem doğrusu," diye geveledi Wes neşeyle. "Newmester neden bu kadar esrarengiz biri? Kimin nesi bu adam?"

Kısa, gergin bir sessizlik oldu.

"Bunu biliyor muydun, Dave? Newmester'in karakola gittiğini?"

"Bugün Effie söyleyene kadar bilmiyordum," dedi David.

"Peki, ama adam durup dururken neden karakola gitsin? Delaney'i öldürdüğünü falan mı söylemiş?" diye sordu Wes artan bir ilgiyle.

"Yok canım," diye atıldı Effie. "Polis ona birkaç soru daha sormak için istemiş. Sanırım Bayan Delaney de onunla konuşmak arzusundaymış." Hıçkırdı.

"Annabelle," dedi Wes. David, Wes'in bakışlarını üstünde hissetti. "Annabelle mi onunla konuşmak istemiş?"

"Evet. Newmester'in onunla görüşmek üzere Hartford'a gittiğini söylediler."

"Hartford'du o yerin adı," dedi Wes sarhoş ağzıyla. "Ya, sonra ne olmuş?"

"Hiç. İşin aslını anlatmıştır herhalde. Kaza olduğunu."

"Kaza," diye tekrarladı Wes. "Hm-m. Anlamadım doğrusu, anlamadım doğrusu." Effie'yi kendine doğru çekip daha hareketli dans etmeye başladı.

"Dur, Wes! Bırak beni!"

"Seni kızdırmak istemedim!" Wes onu tutmaya çalıştı ama Effie Wes'i hızla geriye itti.

Effie de şömineye sendeledi. "Sevdiğim erkek sensin," dedi David'e. "Sen! – Neden söylemeyeyim?" diye bağırdı Wes'e. "Sen zaten biliyorsun, ama ne yaptın? Hiç!"

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Wes.

"David! David Kelsey!" diye bağırdı Effie, dizlerini hafifçe büküp kollarını David'e doğru uzattı.

David, Effie'nin üstüne atılmasından korkarak oturduğu koltuktan kalktı. "Etleri ızgaraya koyayım."

"Davy!" Effie kolundan yakaladı. "Bir dakikacık olsun dinleyemez misin beni?"

David, Effie'nin bileğini tuttu, olabildiğince yumuşak hareketlerle parmaklarını açıp kolunu kurtardı. "Bifteklerle ilgilenmenin zamanı geldi," dedi.

"Belki içkiyi biraz fazla kaçırdım, ama *in vino veritas*,* değil mi, Dave? Dinle beni, bu belki de seninle son... son görüşmemiz...."

"Dave'in umudu da bu," dedi Wes gülerek.

David de gülmek istedi, ama Wes'le Effie'nin ortalıkta sendeleyip durmaları huzurunu kaçırmıştı.

"Bir çift söz etmek istedim sadece," dedi Effie, Wes'e dönerek "benimle neden alay ettiğini anlamış değilim, Wes Carmichael."

"Alay etmedim. Dışarı çıkayım mı?"

David ağır adımlarla mutfağa doğru ilerledi. Arkasından Effie'nin yaklaşmakta olduğunu duyunca ona yol açmak için kenara çekildi, Effie kapının kenarına tutunup dengesini buldu.

"Biliyorum, davranışlarımdan utanç duymam gerek – şu anda," dedi Effie, "ama gerçeği söylemek gerekirse ne sana karşı hislerimde ne de bildiklerimde bir şey değişecek... Bu kızla boşuna vakit kaybediyordun, Dave. Başka birini bul kendine, ben olmasam bile."

David uzaklaşmaya çalıştı, ama Effie onu tuttu. Wes bir sigara yaktı, sönmüş kibriti tablaya fırlatırken yüzünden öfke ve bezginlik akıyordu.

"Davy'i rahat bırak, kendi hayatını yaşasın," dedi Wes. "Zaten ne dersen de, o yine bildiğini okuyacak." Boş bardağını alıp mutfağa yöneldi, geçerken David'e çarptı, ama özür dilemedi.

David, Effie'nin kollarından, boynunda kilitlenmiş ellerinden sıyrılmaya çalıştı, bu hareketle Effie başını David'in göğsüne dayadı. David geriledi, bileklerini Effie'nin ellerinden çekmeye uğraştı, hırsla bir kolunu kurtarabildi, panik içinde soluk soluğa kalmıştı.

* Gerçek şaraptadır. (ç.n.)

Mutfakta Wes'in bağırdığını duydu, öfkeyle acı sözler söylüyordu Wes. Ama Effie daha da beterdi, ağlamaklı bir sesle yalvarıyordu, David'e sülük gibi yapışıyordu. David güçlükle kendini mutfağa attı, Effie'yi tokatlamasına ramak kalmıştı.

"Ben yemek istemem," diyordu Wes, elinde dolu bir içki bardağıyla.

"Öyleyse neden gitmiyorsunuz?" dedi David.

Effie musluğun kenarına tutunup sessizce ağlamaya başladı.

Wes hırçınlıkla geri döndü, David ona doğru yaklaştı. Wes bardağını gürültüyle yere koydu. "Tamam, gidiyorum!" dedi. "Âlicenap ev sahibini terk ediyorum."

"Effie'yi de götür," dedi David.

"Belki de gitmem," diye karşılık verdi Wes. "Size hoş görünmek için neden bu kadar çaba gösterdiğimizi anlamıyorum, Bay Kelsey."

"Bana Bill de," dedi David.

"Ne?"

"Dave, dikkat et," diye araya girdi Effie musluğun önünde yalpalayarak. "Konuşma, Dave."

"Bill de kim, Effie?"

"Hiç kimse değil," dedi Effie.

Hiç kimse. David arka kapıyı açıp ardından hızla çarparak dışarıya çıktı. Soğuk hava tüm bedenini canlandırmıştı. Mangalın kızıl kor haline gelmiş ateşinin yanından geçip ağaçlıklara doğru ilerledi, durup başını kaldırdı, bir tarafa meyilli gibi görünen yarım aya baktı. Ortalıkta kendi soluğundan başka ses duyulmuyordu. Hızla nefes alıyor, gözleri yaşlarla doluyordu, ama içkinin etkisi geçmişti, kendini tam anlamıyla ayık hissetmekteydi. Mehtap, değişmeyen bir tempoyla mavimsi bulutların arasından yavaşça geçti. Bir zamanlar Annabelle ona, "Ben de seni seviyorum. Dave," demişti, yine böyle mehtaplı bir geceydi, o gece de aynı mektaba bakmıştı. Nereye gitmişti bu sözcükler? Acaba hâlâ havada, yukarıda bir yerlerde miydiler? Onları bulup yakalamak, havadan avuçla toplamak mümkün değil miydi? Bir yerlerde. Mutlaka bir yerlerde saklanıyorlardı. Hiçbir şey yok olmazdı. Gerçekler yalana dönüşmezdi. Bu sözlerin hâlâ var olduğunu Annabelle de biliyordu. İşte, aslında onu üzen konu da buydu. Günün birinde David'e dönecekti. Ama daha

zaman, hem de çok zaman vardı, pek zor geçecekti bu zaman. Yine de günün birinde Annabelle bu evde ya da başka bir evde onunla beraber olacaktı.

"Evet, William Neumeister," diye mırıldandı David.

Biraz sonra bir otomobil kapısının gürültüyle kapandığını, motorun çalıştığını duydu. Arabanın geriye gidişine, manevra yapışına ve çamurla yolda ilerleyişine kulak kabarttı. Çok şükür, diye düşündü, göğsündeki sıkıntı azalmıştı. Mehtaba baktı, yine tek başına, mutlu ve güvenli hissediyordu kendini. Birkaç kez derin soluk aldı, sonra geri dönüp eve doğru yürüdü, mutfak kapısını açıp içeri girdi. Dağınıklığa hiç aldırmadı, çünkü artık yalnızdı, ortalığı toplayacak yeterince zamanı vardı. Zaman! İstediği kadar. Canı isterse bütün gece uyanık kalabilir, okur, müzik dinler, Annabelle'e mektup yazar, yalan söyler, onun hayalini kurar, onun bir gün yatağına geleceğini düşleyebilirdi. İçinde bir parmak cin kalmış olan şişeye uzandı, içkiyi bir bardağa doldurdu, gösterişli bir jestle kaldırıp bir dikişte içti. Bir zamanlar iddia üzerine bir başka şişeyi bitirerek gösteri yaptığını hatırladı. Nerede olmuştu bu? Bardağı yerine koyduğunda kol saatinin sehpada durduğunu gördü. Omuz silkti.

Islık çalarak salondan geçti. Beyninin içinde pek hoş, kocaman, bulut gibi bir şey, hafif, gri-mavi, Annabelle'in gözlerinin renginde bir bulut vardı. Ne üzüntüye yer kalmıştı, ne de derde. William Neumeister'in bulutuydu bu. Bulutun ta derinlerinde çok akıllı, şanslı bir adam bulunuyordu, William Neumeister. David merdivenlerden yukarıya çıktı. Soyunup duş yaparak öğleden sonranın etkisini üstünden silip atacak, tekrar blucinini giyecekti.

Odasının kapısında duraladı. "Annabelle..."

Annabelle yastığı kollarıyla kavramış, kumral saçları David'in yastığına taşmıştı, derin uykudaydı.

David yatağa koşup onu omuzlarından kavradı, yavaşça çevirmeye başladı, birdenbire ellerini geri çekti ve aynı anda yastıktan kalkmaya başlayan surata bir tokat attı.

"*Davy!*"

Onu iki eliyle birden yakalayıp çekerek yataktan çıkardı ve yere fırlattı, o koltuğun kenarına tutanarak kalktı, ağlamaklı bir sesle

yalvarmaya başladı, David bu sefer kendini yenip onu omuzlarından yakaladı.

"Kes sesini, sus artık!" diye kekelcyerek onu geriye doğru itti. Yatağa döndü, otomatik bir hareketle elini uzatıp battaniyeyi düzeltti, battaniyenin altına girilmemiş, sadece üstüne uzanılmıştı, ama David yine de örtünün altındaki yastığı çıkarıp arkasındaki duvara fırlattı.

Effie yerinden kalkmadı. Yattığı yerden kaldırılıp teselli edilmeyi bekliyor, diye düşündü David ve acı acı gülümseyerek ellerini yıkamak üzere banyoya girdi. Avuçlarını suyla doldurdu ve yüzünü yıkadı, sonra havluyla sıkıca sildi. Bu evin işi bitmişti artık. Effie her şeyi mahvetmişti. Evde istediği hiçbir şey kalmamıştı. O sabah, Wes'le Effie gelmeden önce şöminenin üstünden kaldırıp yazı masasının çekmecesine yerleştirdiği Annabelle'in resimlerini, bir de bazı önemli evrakını yanına almalıydı. Bir daha asla geri gelmeyecekti. Asla.

David salona girdi, yazı masasının gizli gözünden çek defteriyle yedek olarak bulundurduğu parayı aldı, cüzdanıyla birlikte lastik bantla tutturulmuş bir tomar kâğıdı buldu. Sahip olduğu en değerli evraktı bunlar. Yanında giyecek bir şeyler de götürmeyi düşündü, ama giyecekleri seçip bavula koymak zor geldi. Koşarak alt kata indi, lambalardan çoğunun yanmakta olduğunu görüp bir an durakladı, sonra vestiyerden bir yağmurluk aldı.

Garajın kapısını açıp arabasını geri manevrayla dışarı çıkardı. Bahçenin çamurlu yoluna girmek üzereyken sokaktan bir çift far ışığının yaklaşmakta olduğunu gördü. Arabasını hızla sokağa doğru sürdü. Öteki otomobil David'in garaj yoluna sapmadan durmuştu, David bunun Wes'in arabası olduğunu gördü.

"Hey, Dave!" diye seslendi Wes. "Bekle bir dakika!"

Ama David, Wes'in arabasının çevresinden dolaştı, yanından geçip şehirlerarası karayoluna doğru ilerledi.

27 David, hız limitinin biraz üstünde yol almaktaydı, karanlık karayolunun nereye gittiğini bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Gereksiz ve alçak biri olmak düşüncesi beynine kara bir bulut gibi çökmüştü. Günün birinde eve dönmesi gerektiğini anlıyor, ama bunun ne zaman olacağını düşünmek bile istemiyordu. Hiç değilse eve döndüğünde onlar gitmiş olacaklardı, çünkü ne o gece, ne de ertesi gün dönmeyi düşünüyordu. Wes'in mutfakta sendeleyişini, ona bir ruh doktoruna görünmesini önerişini gözünün önüne getirdikçe hâlâ sinirinden ve utançtan titriyordu! Wes önce kendine baksa, alkolle intihar etmekten vazgeçse daha iyi olmaz mıydı? Wes'in evliliğindeki sonsuz tekdüzelik, David'i neredeyse Annabelle'le olan Durum kadar üzmekteydi. Annabelle tekrar evlenmişti, evet, bu acı bir gerçekti, ama hiç değilse David hâlâ olumlu bir yaklaşım içindeydi. Günün birinde... Oysa Wes Carmichael hakkında olumlu herhangi bir şey söylemek mümkün müydü?

Birdenbire yorulduğunu hissedip arabayı yavaşlattı. Saatte elli kilometre hızla gidiyordu, iki elini rahatça direksiyonun alt yarısına koymuştu. Hayır, onların gitmiş olduğundan emindi, ama yine de bu gece eve dönmeyecekti. Wes'in sarhoş kafayla polise telefon edip onu aramalarını isteyeceğini hesaba katarak, bir motelde William Neumeister adıyla gecelemeye karar verdi. Wes'in polise haber vermesi akla yakın gelmiyordu. Wes bir kadeh daha içecek, David'in kabalığına biraz daha küfredecek, sonra Effie'yi arabaya atıp gidecekti. Yarın telefon edip özür dilerdi belki. Effie konusu ise biraz daha farklıydı. David ona vurduğuna pişmanlık duyuyordu. Gerçekten vurmuş muydu? Yataktan aşağıya atmıştı. Effie'nin yerde yatışı gözünün önüne geldi, vicdanı sızladı. Bunu affettirmek mümkün olmayacaktı. Çok ileri gittiğinin farkındaydı. Bir an yanılgıya düşmüş, Effie'nin saçları Annabelle'inkiyle neredeyse aynı renk olduğundan Annabelle'in yatakta yatmakta olduğunu sanmıştı! Wes'e, kendisine Bill adıyla hitap etmesini de söylediğini hatırlıyordu şimdi. Son derece rahatsız edici bir şeydi bu. Ama Wes belki bunu hatırlamazdı, hatırlasa bile Bill'i Neumeister'le bağdaştıramazdı. David, Effie'nin dehşet içinde, "Dave, dikkat et!" dediğini de hatırladı. Gaz pedalına bastı, içini rahatlatan tek düşünce, onlarla arayı giderek daha fazla açmasıydı.

Bazı kentlerin bulunduğu yere uzaklığını gösteren tabelada göz-

leri hemen Froudsburg 37 kilometre yazısına takıldı. O yöne saptı. Kasabaya vardığında saat çok ilerlemiş olacaktı, orada yapmak istediği hiçbir şey de yoktu, buna rağmen içinden Froudsburg'a gitmek geliyordu. Kim bilir, belki o karanlık ve sevimsiz sokaklardan geçerken bir şey oluverirdi. Ayrıca Bayan Beecham'ı da görebilirdi.

Kasabaya varınca hemen pansiyona doğru ilerledi. Ash Lane sapağında, asfaltta göremediği ama varlığını bildiği bir tümseğin üzerinden geçmeden arabayı yavaşlattı. Pansiyonun bahçesine girmek, arabasını her zaman park ettiği yere, bahçenin en solundaki dikenli çalıların altına park etmek, eski ve rahat bir ayakkabı giymek gibi bir duyguydu. Evde ışık yanıyordu, ama ışık Bay Muldaven'in odasındaydı – tabii orada artık başka biri oturmuyorsa, diye düşündü. David kapıdaki madeni çıngırağı çaldı. Holde ışık görünmüyordu. Bay Muldaven'in kapısı açılmadı, ama David ayak sesleri duydu, Sarah'nın kapıyı açtığını görünce şaşırdı.

"İyi akşamlar, Sarah."

"Bay Kelsey!"

"Herkes yattı mı? Bu kadar geç geldiğim için kusura bakmayın." İçeri girdi.

"Bayan Mac'i mi görmek istemiştiniz? Yatmaya gitti," dedi Sarah; yüzü neredeyse her zamanki ilgisiz ifadesine bürünmüştü.

"Şey, aslında Bayan Beecham'la görüşmek istiyordum," dedi David alçak sesle. Pansiyonun alışılmış kokusu, eski halılarla ne olduğu belli olmayan yemeklerin kokusu onu hem heyecanlandırmış, hem de üzmüştü. "Oldukça önemli," diye ekledi David. "Lütfen odasına bakar mısınız, Sarah?"

Sarah duraladı, o sırada Bay Muldaven'in oda kapısı açıldı. Adam yalınayak, üstünde bir gecelik entarisiyle kapıda belirdi.

"Ah, David Kelsey!" dedi Bay Muldaven, gecelikle hole çıkmaktan utanıyordu, ama durduğu yerden elini uzatınca David ona doğru yaklaştı.

"Nasılsınız, Bay Muldaven?" diye sordu David. Yaşlı adamın yakınlığı ve güçlü el sıkışı David'i duygulandırmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda sayılır, bir yaramazlık yok. Sizi özledik, David."

Başına gelenleri bir anda unutuverdi. Çevresi birdenbire hasta

ruhlu insanlar ve dedikodu yerine eski dostlarla doluvermişti.

"Ben de hepinizi özledim," dedi David alçak sesle, Bay Muldaven'in elini bıraktı.

Sarah merdivenlerdeyken arkasına döndü. "Gerçekten de haber vermemi istiyor musunuz, Bay Kelsey?"

"Evet, lütfen," dedi David. "David Kelsey'in geldiğini söyleyin." Bayan Beecham'ın onu gördüğüne sevineceğine emindi.

"Arada gelip bizi de ziyaret edin, Bay Kelsey," dedi Bay Muldaven, "Pazar günü akşam yemeğine gelin."

"Olur," dedi David.

"İyi geceler, iyi şanslar, Davy."

"İyi geceler, efendim. Size de."

David, Bay Muldaven'in o güne kadar kendisine Davy demediğini düşündü, o da Bay Muldaven'e efendim diye hitap etmemişti. Merdivenlere doğru baktı, burada yaşadığı sürede daha iyi günler geçirdiğini, daha ciddi ve bilinçli bir yaşam sürdüğünü hatırladı. Buradayken Annabelle'le ilişkisi daha iyi gitmişti; bu düşüncenin, bu gerçeğin farkına varmak bile büyük bir acı veriyordu. Aslında pansiyona neden gelmişti? Bunu anladığı için, daha otomobildeyken farkına vardığı için gelmişti. Yağmurluğunun cebindeki kâğıtları yokladı, elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Sarah üçüncü kattan inmekteydi. "İçeri girebileceğinizi söyledi, Bay Kelsey," dedi.

"Teşekkür ederim. Henüz yatmamış olan başka kimse var mı? Birkaç imzaya ihtiyacım olacak da. Belki sizinkine ve Bay Muldaven'inkine de."

"İmza mı?" dedi Sarah, bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibi.

"Birazdan anlatırım," dedi David, kenara çekilip Sarah'nın geçmesi için yol verdi.

Bayan Beecham'ın kapısı aralık duruyordu. David kapıyı vurdu.

"İçeri gelin, David," dedi Bayan Beecham, tiz, sevimli ve sıcak bir sesle.

David odaya girdi, minnetle ve rahat bir biçimde, elinde olmadan gülümsedi. Bayan Beecham, başında beyaz bir bone, üstünde

de uzun kollu ve kollarının uçları fistolu beyaz geceliğiyle yatağında oturuyordu. Komodinin üstünde pembe abajurlu gece lambası yanmaktaydı. "Umarım bu saatte rahatsız ettiğime kızmadınız," dedi David.

"Kızacak bir şey yok, benim gibi yaşlı bir kadın için gece gündüz ne fark eder ki? Gözlüğümü verin de sizi göreyim, David. Şurada, dikiş kutusunun yanında duruyor. Kenarına koymuştum, galiba sağında olacak. Sabahları kalkınca gözlüğe ihtiyacım olmuyor, her şeyin yerini bildiğim için kalkıp giyinebiliyorum."

David gözlüğü uzattı.

"Şimdi bakayım, nasıl görünüyorsunuz."

David, gece lambasının ışığında sağ gözü katarakt perdesi altında, olduğundan büyük görünen Bayan Beecham'ın merakla ve dostça baktığını gördü. Kadının fistolu bileğini yakalayıp beceriksizce bir sevgi gösterisiyle hafifçe salladı.

"Zayıflamışsınız," dedi Bayan Beecham. "Derdiniz ne, David, sizi üzen bir şey mi var?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Gelişimin nedeni..."

"Oturun, David. Koltuğu çekiverin."

"Size küçük bir armağan vermek için geldim. Bir anlamda, armağan sayılacağını umuyorum." David utançtan kıvranıyor, kendini açığa vurmaktan utanç duyuyordu, ama buna katlanmaya karar vermişti. "Hayat sigortamla ilgili bir şey var da," dedi, dikkatini önündeki kâğıt tomarına vermeye çalışarak. "Sigortamdan sizin yararlanmanızı istiyorum. Sadece bir satırını değiştirmek gerekiyor. Tabii yarın sigorta şirketine de bildireceğim."

"Ne? Sigortadan yararlanmak mı? Neden beni seçtiniz, David?"

"Parayı sizin almanızı istediğim için."

"Hayat sigortası. Nasıl olsa siz benden uzun yaşarsınız."

"Kim bilir?" deyiverdi David, dolmakalemiyle poliçedeki Annabelle Stanton Kelsey adını çizip üstüne Bayan Molly Beecham yazdı. Pansiyonun adresini de ekledi. Bu arada Bayan Beecham durmadan itiraz ediyor, ama David bu sözlere aldırmıyordu. Poliçeyle kalemi Bayan Beecham'a uzattı. "Şimdi lütfen şurayı imzalayın. *Hakkı kullanacak kişi*, yazan yere. Hiç karşı koymayın," dedi David.

Bayan Beecham, komodinin üstündeki büyüteci eline almış, po-

liçenin küçük puntolu satırlarını okuyordu. "Annabelle," dedi, başını kaldırıp David'e baktı, "o kızın adı değil miydi, David?"

Nereden duymuştu? Tam olarak nereden duymuştu acaba? Yoksa, ileri yaşının verdiği bilgelikle sadece tahmin mi etmişti? Nereden duyduğu artık önemli değildi, gerçek buydu ve Bayan Beecham bunu biliyordu. "Evet," dedi David, zorla soluk alarak. "O kızdı. Ama bundan yararlanmak istemezdi, biliyorum. Bu yüzden başka birinin adını yazmak gerekiyor, anlatabildim mi?"

"Ne oldu, David?"

"Hiçbir şey olmadı! Sadece karar verip... Onun bu paradan yararlanmak istemediğini biliyorum, bu yüzden poliçeyi onun adına yapmanın anlamı yok."

"Peki, ya Effie, David?" diye sordu Bayan Beecham üzüntülü bir sesle, hafifçe çıkışır gibi.

David omuz silkti. "Onu bu hafta sonuna kadar görmedim. Arkadaşım Wes'le birlikte bana geldiler. Hâlâ bendeler." David ayağa kalktı. "Evden bir süre uzaklaşmak istedim. Şimdi döneceğim. Bu akşam bende bir gariplik var, ama nedenini bilemiyorum. Lütfen şunu imzalayın. Bayan Beecham, olur mu?"

"Tamam, David. Mademki istiyorsunuz." Kadın, adeta bir çocukla konuşur gibi anlayış gösteriyordu. David'in iyi bildiği iri elyazısıyla poliçenin altına imzasını atmaya başladı.

David sabırsızlıkla kapıya kadar gidip döndü, Bayan Beecham'a yaklaştı ve poliçeyi dikkatle elinden aldı. "Aşağıda da bir iki imza gerekiyor. Belki tanık isterler. Gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum." Birden boğazının kuruduğunu hissetti, oda da çok havasız gelmeye başlamıştı. "Kusuruma bakmayın, Bayan Beecham."

"Ne kusuru, David? Bu gece biraz dinlenin. Troy'a dönmeseniz iyi olur. İkinci katta boş bir oda var galiba, sizin eski odanız değil," dedi Bayan Beecham hafifçe gülümseyerek, "Oraya biri taşındı. Sarah artık geceleri burada kalıyor, ama bütün gece ayakta zaten. Size odayı gösterir..."

"Hayır, döneceğim, Bayan Beecham. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," dedi David kapıyı açarken. "İyi geceler."

"Tanrı'ya emanet olun, David. Yine gelip beni görün."

David alt kata indi. Bay Muldaven'in kapısının önünde bir süre durakladıktan sonra kapıyı sertçe vurdu, dışarıya ışık sızmıyordu.

David dolmakalemini hazırlamıştı. Bay Muldaven şaşırmış gibi görünüp birkaç soru sordu, ama David bunlara cevap vermekten kaçındı. Sadece Bay Muldaven'e teşekkür etti ve onu uyandırdığı için özür diledi. Sarah'yı arayacakken onun, bir zamanlar Wes'in kaldığı, koridorun solundaki odadan çıkmakta olduğunu gördü. Sarah süslü bir parti elbisesi giymişti, David'le karşılaşmaktan pek hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Bir randevum var," dedi. "Erkek arkadaşımla dansa gideceğim."

Holdeki sevimsiz lambanın altında durdular, Sarah hasır sehpanın üstünde poliçeyi imzaladı, bu sehpada Annabelle'in pek çok mektubu durmuştu. Kaç mektup? Sadece beş ya da altı. David gözlerini kapadı.

Sarah'yı gideceği yere bıraktı. Ana caddedeki bir büro binasının ikinci katında yer alan bir diskotekti burası. David böyle bir yerin olduğunu bile bilmiyordu.

Yine özgür ve tek başına kalmıştı, kendini son derece yorgun hissediyordu. Yarım saat kadar yol aldıktan sonra sıradan bir motelin önünde durdu. Giriş kartına *Wm Neumeister, New York Kenti* yazdı. Resepsiyondaki uykulu gözlü, kır saçlı adama beş dolar kapora ödedi.

"Belli bir saatte uyandırılmak istiyor musunuz?" diye sordu adam.

"Hayır, kendim uyanırım," diye karşılık verdi David.

Sabah uyandığında kol saati sekizi gösteriyor ve jaluzilerden içeri gün ışığı süzülüyordu. Yattığı yerde bir süre düşündü, eve dönmeden telefon etmenin uygun olup olmayacağını düşündü. Özür dilemek için. Ya da gittiklerinden emin olmak için. Onlardan özür dilemesi gerekiyor muydu, yoksa özür borçlu olan onlar mıydı? Buna karar veremedi, zaten hiç de önemli olduğunu sanmıyordu. Bildiği bir şey varsa, o da onlarla tekrar karşılaşmak istemediğiydi. Kalkıp giyindi. Sakin bir yere gidecek, orman bulabilirse yürüyüş yapacak, öğleden sonra da evine dönecekti. Aslında tıraş olması gerekiyordu, ama bunu öğleden sonraya erteleyebilirdi.

David dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığı anda kapı vuruldu; sıska, kır saçlı adam şaşırarak geri çekildi.

"Sizi uyandırmaya gelmiştim," dedi. "Bir..."

"Gerek yoktu, sağ olun, dedi David.

"Bir telefon geldi polisten," dedi adam heyecanla. "Bana bir plaka numarası verdiler, sizin arabanızın numarası."

"Ne?"

"Kelsey adında birini arıyorlarmış. Siz değilsiniz herhalde, değil mi?"

"Hayır," dedi David. Adamın omzunun üzerinden yol kenarındaki büroya doğru baktı. Ortalıkta polis arabası görünmüyordu.

"Belki yanlıştır – kim bilir," dedi adam. "On dakika önce telefon ettiler, ben de giriş kartlarına baktım. Dün gece plaka numaranızı karta yazmamışsınız, burada Kelsey adında kimse kalmıyor, diye düşündüm, ama –sekiz numarayı uyandırmak üzere– sizin odanızın önünden geçerken arabanızın plakasını gördüm. David Kelsey adında birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyorum," dedi David arabasına doğru yürürken. Kapıyı açtı.

"Bu araba sizin mi?"

"Evet," dedi David.

Yaşlı adam, kapının önündeki alçak basamakta durmuş, David'in arabasının plakasına bakıyordu. Elindeki karta göz atıp yazdığı numarayı arabanınkiyle karşılaştırdı.

Adam hâlâ polise telefon edip haber verebilir, diye düşündü David. Polis de Neumeister adını kayda geçerdi. David, kendi sesi kulağına inanılmayacak kadar yabancı gelerek adama, "Neyse, yine de geçerken büronuza uğrayıp giriş kartına plaka numaramı yazayım," dediğini duydu. "Mutlaka bir yerde bir yanlışlık olmuştur."

"Tamam," dedi adam, belirsiz bir el hareketiyle büroyu işaret edip uzaklaştı.

David arabasını büro binasının dışında, burnu yola doğru ve motoru çalışır halde bıraktı. Yaşlı adamın bir düzine kadar giriş kartını gözden geçirip aralarından birini titrek ellerle uzatmasını sabırla bekledi.

"Bu adamı neden aradıklarını söylediler mi?" diye sordu David, kartı alırken.

"*Cinayet* suçundan, dediler. *Cinayet*."

David bir an yaşlı adamla göz göze geldi, kapıdan dışarı fırlayıp arabasına atladı.

"Hey! Hey" Durun bir dakika!"

David, arabasını saatte yüz, yüz on kilometre hızla sürüyordu, kendini zorlayarak biraz hız kesti. Motelin giriş kartını ceketinin cebine tıkıştırdı. Belki doğru değildi. Otelciye arabanın plaka numarasını dikkatle aratmak için cinayet demiş olabilirlerdi. Ama David, bir süredir Effie'nin ölmüş olmasından korktuğunun bilincindeydi. Effie'nin yere düşmesi, orada kıpırdamadan yatışı ona Gerald Delaney'in merdivenlerin dibinde hareketsiz yatışını hatırlatmıştı. Bir an, eve dönüp olan biteni görmek isteğine kapıldı, ama bunu düşünmek bile paniklemesine yetmişti, tekrar gaza bastı. Hayır, eğer Effie öldüyse iş bitmiş demekti. Her şey bitmişti. David, kurumuş dudaklarının arasından hızla soluk aldı, karayolunun hangi tarafında olursa olsun, kullanılmayan bir yan yol görebilmek için dikkatle bakındı. Arabasının yavaşlığı, karayolu kenarında bir türlü yan yol bulunmaması gibi dış etkenlerin onu engellediğini düşünüyordu. Sonunda tekerlek izleriyle çukurlaşmış, tek şeritli, toprak bir yol buldu ve hemen saptı. Çukurlara gire çıka birkaç yüz metre ilerledikten sonra birkaç ağaç gördü, arabayı burada karayolunda görülmeyecek şekilde park edebilirdi; ağaçlığa ulaşınca yakınlarda bir çiftlik evi gözüne ilişti. Yine de planından vazgeçmedi, arabadan indi, yağmurluğunu koluna alıp anayola döndü.

Yolda işaret ettiği ilk araba durmadı. İkincisi de, üçüncüsü de durmadı. Sonunda yavaş giden, eski bir kamyon durdu, David ter içinde şoförün yanına tırmandı.

"Teşekkür ederim," dedi David.

Şoför başını sallayıp gürültüyle vites değiştirdi. "Uzak mı yolunuz?"

"Oh – en yakın kasabaya kadar."

"Ryder mi?"

David, bunun bir kasaba adı olup olmadığını bilmiyordu. Onayladı.

"Sizi bir buçuk kilometre kadar öncesinde bırakmam gerekecek," dedi adam.

"Zararı yok."

Yanlarından polise ait bir devriye arabası geçti. Kamyonun hız göstergesine bakılırsa polis arabası da hız limiti olan seksen kilometreden hızlı gitmiyordu.

Elmalardan söz etmeye başladılar. Adam elma yetiştiricisiydi. David'e elma bahçelerini anlattı, iki yıl önceki ürünün çok daha iyi olduğunu söyledi ve nedenlerini açıkladı. Kalın bacaklı, kırmızı suratlı, kırk yaşlarında bir adamdı, evli ve üç çocuklu olduğunu söyledi. Hayatı inanılmaz derece basit ve huzurluydu. David biraz kuşkulanmayı başladı – sanki adam birden ona dönüp parmağıyla göstererek: "Siz David Kelsey'siniz, değil mi?" diye soruverecekti.

Şoför David'i yol kavşağında indirdi, David yürümeye koyuldu. Gömleğinin yaka düğmesini açıp kravatını çıkardı. Ryder ufacık bir kasabaydı, her yer kapalıydı ve David fazlasıyla göze battığını hissediyordu. Bir markette, bir sonraki otobüsün yirmi beş dakika sonra gelip Schenectady yönüne gideceğini öğrendi. Otobüs durağı dükkânın tam önündeydi. David adama teşekkür edip bir fincan kahve söyledi. Kapının yanındaki gazetelikten, evinde pazar günleri okuduğu Troy gazetelerinden birini aldı, eğlence sayfalarını kenara koyup baş sayfaya, ikinci, üçüncü, dördüncü sayfalara baktı. Cinayetle ilgili hiçbir haber göremedi. Ama gazete önceki gece, hatta akşam üstü erken baskıya girmişti herhalde. David kahvesini bitirdi, iskemlesinden kalktı, dükkânın içinde dolaşarak tezgâh camının altındaki rujlara, raflardaki çirkin doğum günü kartlarına bakarken ne yapması gerektiğini düşündü, ama aslında düşünmediğinin farkındaydı.

Wes yatak odasına girip Effie'yi baygın halde bulmuş –Effie belki de gerçekten bayılmıştı–, paniğe kapılıp polise telefon mu etmişti? Akla en yakın gelen açıklama bu değil miydi? David, arabasını bırakmakla yaptığı aptallığa küfretti. Polis arabayı hemen bulacak, David Kelsey'in ya aklını oynattığını, ya da cinayetle suçlandığını bildiğini düşünecekti. Gazetelerde resmi çıkacak, Beck's Brook karakolundan biri bu resmi görüp, "Bak sen, William Neumeister bu, Delaney'le kavga eden adam," diyecekti.

David, otostop yaparak ya da bir taksi tutarak arabasına dönmeyi düşündü. Arabası sadece yirmi kilometre uzaklıktaydı.

Schenectady otobüsü geldi, hemen yola çıkacak gibi göründüğünden David otobüse bindi. Schenectady'den Troy'a nasıl olsa otobüs bulabilirdi.

Gece yarısını biraz geçe Schenectady'e vardığında hemen Troy otobüsünü sordu. Gişedeki memur, saat ikiyi yirmi geçe bir otobü-

sün kalkacağını, ama daha önce yola çıkmak istiyorsa treni deneyebileceğini söyledi. David istasyona gitmeye karar verdi.

Otobüs garajından çıkarken yanına, yerel gazetenin son baskısını satan bir çocuk yanaştı, David başıyla istemediğini işaret edecekken gözleri gazetenin birinci sayfasına ilişti. Effie yerde yatıyordu, başı ters bir açıyla o bildik koltuğun ayağına yaslanmıştı. David gazeteye uzandı.

"On sent, bayım."

David'in kulakları çınlamaya başladı.

"On sent, bayım."

Cebinden bozuk para çıkarıp oğlanın avucuna bıraktı. sonra sıralardan birine doğru yürüyüp oturdu. Bayılacağını hissediyordu, dikkatini biraz ileride duran bir adama toplamaya çalıştı. Ardından gazeteye baktı. İÇKİLİ HAFTA SONU CİNAYETE YOL AÇTI diyordu başlıkta. "Froudsburg, New York'ta oturan 26 yaşındaki Elfrida Brennan'ın cesedi, olayın sessiz tanığı..." David iki sütun haberi çabucak okudu. Effie'nin boynu kırılmıştı. Froudsburg'daki Cheswick fabrikasında çalışan ve Kelsey'le öldürülen kadının arkadaşı olan 32 yaşındaki kimyager Wesley Carmichael ifadesinde, aralarında tartışma çıktığını, kendisinin sakinleşmek için arabasına binip gittiğini, döndüğünde Kelsey'in arabasıyla evden uzaklaştığını gördüğünü ve üst kattaki yatak odasında Bayan Brennan'ın cesedini bulduğunu anlatmıştı.

David, Effie'nin omuzlarıyla yarı ters dönmüş başının yakın çekim fotoğrafına tekrar baktı, bu resim çekildiğinde Effie'nin artık yaşamadığını, kendisi evi ya da o odayı terk ettiğinde de Effie'nin ölmüş olduğunu kabul etmeye çalıştı.

Ayağa kalkıp istasyondan çıktı, karşıdan karşıya geçti ve yürümeye devam etti. Effie'yi o öldürmüştü. Tıpkı Gerald gibi. Ama Gerald böyle olmamıştı. O gün aklı başındaydı, Gerald'a bir ara gülmüş, sonra onu itmiş, Gerald da ölmüştü. Ama ya Effie? Effie'ye vurduğunu hatırlamıyordu, onun boğazını sıktığını ya da birinin boynunu kırmak için ne yapılması gerekiyorsa onu yaptığını kesinlikle hatırlamıyordu. Bir kadının ölümüne neden olmak, bir erkeği öldürmeye oranla sözlerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu. Parktaki sıralardan birine yığıldı, ne uyku, ne de tam baygınlık sayılabilecek bir durumdaydı, ama sanki bir şalter indirilmiş,

düşünceleri stop etmişti. Bir süre hareketsizce oturdu, sonra beyni soyut, şekilsiz bir dehşetle dolduğunda yerinden fırlayıp yürümeye devam etti. Polisin onu aramakta olduğunu hatırladı, küçük parkı ve çevresindeki yolları gözleriyle tarayarak polis olup olmadığına baktı, bulsa hemen gidip kim olduğunu söyleyecek, düşüp bayılacaktı. Artık her şeyin bittiğini biliyordu. Moteldeki sıska adam, adının David Kelsey olup olmadığını sorduğu andan beri biliyordu. David Kelsey'in akıl almaz beceriksizliklerinden biriydi bu. Bu sefer bütün gazetelere geçecek, Annabelle de her şeyi öğrenecekti.

David koşmaya başladı. Bir süre hızlı koştuktan sonra sıkı bir yürüyüş temposuna geçti. Üç dört sokak geçtikten sonra yolda bir adamı durdurup çekingen bir tavırla istasyonun nerede olduğunu sordu. Adamın gösterdiği yöne doğru yoluna devam etti.

Herhangi bir düşüncesi ya da planı olmaksızın New York'a giden bir trene bindi. Köşe koltuklardan birine yerleşti. Önündeki yeşil plastik kaplı koltuğu görmemek için gözlerini kapadı ve bir kere daha düşünmeye çalıştı. Ama çok geçmeden uyuyakaldı. Rüyasında bir madenin derin, karanlık ve dar boğazına çekildiğini gördü. Onu iten herhangi bir güç yoktu, düşüşü yerçekimiyle de ilgili değildi, ama yine de duramıyor, hızını kesebilmek için kanyonun iki yanında tutunabileceği bir şey de bulamıyordu; girdaba kapılmışçasına sürüklenişi başını döndürüyordu, bayılmaya olduğu gibi bu baş dönmesine de karşı koymaya çalışıyordu. Uyandı, iki dakika mı, yoksa bir saat mi uyuduğunun farkında değildi. Kol saati dördü on geçeyi gösteriyordu, ama buna da anlam veremedi. Annabelle, Effie Brennan'ın öldüğünü, David Kelsey tarafından katledildiğini öğrendiğinde yüzünün ne hale geleceğini görür gibi oldu. Oturduğu yerde kıvrandı, terli avuçlarını ovuşturdu. William Neumeister asla böylesine aptalca bir hata yapmazdı.William Neumeister, Effie Brennan'ın aşırı duygusal aşk ilanını sakin ve soğukkanlı bir tavırla dinlerdi. David, Bayan McCartney'in pansiyonunun ikinci katındaki odasında geçirdiği günleri hatırladı, sabırla yerleri silişini, eline bir kitap alıp sessizce yatağa uzanışını, kış günlerinde üçlü pencerenin önünde hiç ses çıkarmadan ayakta durup, yaprakları dökülmüş ağaçları izleyişini gözünün önüne getirdi. Bu adam da William Neumeister'di.

David doğruldu, cebinden kravatını çıkardı. Boynuna dolayıp

bağladıktan sonra düzgün durup durmadığını camdaki aksinden kontrol etti. Geceyi bir otelde William Neumeister adıyla geçirecekti, Barclay'de kalmayı düşündü. William Neumeister'in şansıyla son kez kumar oynayacaktı. Acı acı gülümsedi, yanına sigara almış olmayı istedi. Bulunduğu kompartmanda sigara içmek serbestti. Ani bir hareketle gazeteyi katlayıp çift sütunluk haberi tekrar dikkatle gözden geçirdi; okumuyor, sadece Neumeister'in N'sini arıyordu. Haberde William Neumeister'den söz edilmemişti.

Grand Central istasyonunda tıraş oldu, Lexington Caddesi'nden yürüyerek Barclay Oteli'ne vardı ve girişini yaptı. Bagajı olup olmadığını sorduklarında bavulunun Grand Central istasyonunda olduğunu, daha sonra gidip alacağını söyledi. Cüzdanında yetmiş dokuz dolar kalmıştı. Çek defteri artık işe yaramayacaktı.

Odası rahattı, David'e olağanüstü rahat geldi. Odanın ağır kapısı kapanırken tok, güven verici bir ses çıkarıyordu. Pencere Lexington Caddesi'ne bakıyordu, David caddenin sekiz kat üstündeydi. Odaya iki martini sipariş etti.

Birinci kadehi odada dolaşırken içti. İkincisiyle Annabelle'in ve William Neumeister'in şerefine kadeh kaldırdı. Şanslı William Neumeister! Olaylar onun suçu değildi. David Kelsey'in suçuydu, hiçbir işi doğru dürüst yapamayan budalanın, okuldaki sınavları dışında hiçbir konuda başarılı olamayan, Effie Brennan gibi biri hariç, hiçbir kızın yüzüne ikinci kez bakmadığı David Kelsey'in suçuydu. David'in içinden yumruğuyla camı delip geçmek geldi, birden arkasını dönüp boş kadehi elinden bıraktı.

"Duş yapacağım, Annabelle," dedi, "sonra yemeğe çıkarız. Nerede yemek yemek istersin?"

Duş yaparken olduğundan daha sarhoşmuş gibi delicesine şarkı söyledi.

"William Neumeister," dedi kendi kendine ciddi bir tavırla. Ardından, "Bay Neumeister! Size bir mektup var!" diye seslendi. Gözünün önünde, Annabelle'in el yazısıyla William Neumeister'e gönderilmiş bir zarf canlandı. "Bay Neumeister." Çoğu kişinin telaffuz ettiği gibi "Newmester" olarak bile söylense kulağa hoş ve dürüst gelen bir isimdi. Bu adı yazmak isteyen birçok kişinin "N-o-y ile mi yazılıyor?" diye sormasına biraz sinirleniyordu. Gerçekten o kadar çok muydu adını yazanlar? David'in aklına sadece Beck's

Brook karakolundaki polisler geldi. Neumeister'in Delaney engelini başarıyla nasıl aştığını hatırlayınca biraz olsun güç buldu, keyiflendi.

David giyindi, bir martini daha söyleyip söylememeyi düşündü, sonunda restoranda içmeye karar verdi. "Yarın, Annabelle," dedi saçını tararken aynadaki aksine, "yarın bir iki gömlek, belki bir takım da elbise alacağım. New York'ta spor pantolon ve biçimsiz bir ceketle dolaşamam, öyle değil mi? Yoksa bizi El Morocco'ya sokmazlar."

Otele William Neumeister adıyla yüklüce bir çek yazmayı düşündü, burada uzun süre kalırsa zaten başka çaresi yoktu, bu şekilde biraz da nakit elde etmiş olacaktı. Bankasına mektup yazıp William Neumeister adıyla kesilen çekleri kabul etmelerini ve parayı David Kelsey'in hesabından almalarını isteyebilirdi. Kelsey'i sömürüp parasını tüketmek hoşuna bile gidiyordu. Yoksa Neumeister adına yüklüce bir çek yazıp Kelsey adıyla ciro mu etmeliydi? Otel itiraz edecek olursa imza edenin başka bir Kelsey oduğunu iddia edebilirdi. Kelsey adı o kadar da ender rastlanan bir ad değildi. David bir sigara yaktı (berberdeki otomattan bir paket almıştı) ve odasını adımlamayı sürdürdü. Cinayet hikâyesinin birkaç güne kalmadan unutulabileceği aklına geldi, son derece rahatlatıcı bir düşünceydi bu. Konuyu tarafsız olarak görmeye başlıyordu: Cinayetler, ölümler, ölümle sonuçlanan kazalar her hafta düzinelerce gerçekleşen olaylardı. Buna gereğinden çok fazla önem vermişti. Daha doğrusu David Kelsey önem vermişti. William Neumeister böyle şeyleri nasıl değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. David, William Neumeister adına yüklüce bir çek yazıp David Kelsey olarak imzalamaya karar verdi. Parası başka bir kentteki bankada olduğundan otel, parayı vermeden önce birkaç gün beklemek isterse bu da önemli değildi.

"Yarın, dedi canlanarak. "Yarın sabah."

Lexington Caddesi'nin yan sokaklarından birinde ufak, ama iyi görünen, tüvit ceketinin dikkati çekecek kadar yakışıksız kaçmayacağı türden bir restorana girdi ve iki martini söyledi. Garson martinileri David'in önüne koydu, ama David, tuzlukla biberliği kenara iterek kadehlerden birini karşısına yerleştirdi.

"William Neumeister seni selamlıyor," dedi çabucak, kadehini kaldırırken, "sevgilim Annabelle, odayı beğendiğine sevindim."

28 Ertesi sabah William Neumeister'in adı *Tribune* gazetesinde yer almıştı. David gazete okurken yatakta kahvaltı etmekteydi, bu haberi derin bir üzüntü ve pişmanlıkla okudu. Bütün bunlar Wes Carmichael yüzünden ortaya çıkmıştı.Wes, Elfrida Brennan'ın öldürüldüğü gün David Kelsey'in kendisine "Bana Bill de," dediğini, Gerald Delaney'in geçen ocak ayında merdivenlerinde öldürüldüğü evin sahibinin de William Neumeister adlı biri olduğunu söylemişti. Gazetedeki habere göre polis, Delaney'in ölümünü izleyen birkaç hafta boyunca Neumeister'i aramış, ama bulamamıştı. Wesley Carmichael –o anlayışsız budala, Effie bile ondan daha akıllıydı– ifadesinde Kelsey'in Neumeister'i tanımadığını söylediğini, ama kendisinin Kelsey'i Neumeister'in Ballard'daki evine girerken gördüğünü anlatmıştı.

Wes'in bu verilerden bir sonuç çıkaramaması David'i hayrete düşürüyordu, yalnız Wes değil, başkaları da sonuç çıkaramamıştı, ama sağduyusu ona bir süre sonra, belki sadece birkaç saat içinde, belki de şimdi birinin gerçeği bulacağını söylüyordu. Annabelle bulur, diye düşündü David. Tabii polis şimdi William Neumeister'i aramaktaydı.

David yataktan kalktı. Günlerinin sayılı olacağını tahmin etmişti, ama sayının bu kadar ufak olacağını hesaba katmamıştı. Odadaki masada otelin mektup kâğıdına sigorta şirketine hitaben bir mektup yazdı ve poliçesinin haklarından yararlanacak kişinin adının değiştirilmesini istedi. Günün en önemli işiydi bu, aslında o gün yapması gereken tek işti. Poliçeyi geri göndermek için büyükçe bir zarf almalıydı, sokağa çıkınca bunu unutmamak için mektupla poliçeyi ceketinin iç cebine yerleştirdi.

"Neumeister, kendine gel," dedi aynadaki aksine. "Tıraş olup saçını kestirdikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. "Hayalindeki Annabelle'ine dönüp gülümsedi, onun hayal olduğunu biliyordu, ama kendisiyle odanın köşesindeki bej rengi berjer arasındaki boşlukta Annabelle'in varlığını hissediyor, onu her zamankinden daha iyi görebiliyordu, ayrıntılarını pek iyi seçemediği mavi bir elbise giymişti Annabelle, ama önemli olan oydu, ayrıntıların ne önemi vardı? Duş yapmak üzere banyoya girmeden Annabelle'i öptü.

Belki de polis şu anda otelin lobisine girmektedir, diye düşündü asansörle aşağıya inerken.

Ama ortada polis görünmüyordu, David anahtarını resepsiyona bırakıp çıktı.

Cebinde birkaç gömlek alacak kadar para vardı. ama nakit para harcamak istemiyordu. Neumeister adıyla imza atma, David Kelsey adını kullanmaktan daha güvenli gibi görünüyordu. Bir an, polisin sorularına cevap vermek zorunda kaldığını, gerçekten, William Neumeister olduğunu, David Kelsey'i sadece tanıdığını söylediğini gözünün önüne getirdi. Ah, pek acınacak bir adamdır o Kelsey, başı bir türlü dertten kurtulmaz. Oysa Neumeister yasalara karşı gelecek ne yapmıştı? Hiç. Ne yazık ki onlara David Kelsey'in nerede olduğunu söyleyemeyecekti, ondan haftalardır haber alamamıştı.

David, Brooks Brothers'a gitmeyi düşündü, ama mağazanın gösterişli cephesini görünce burada çek imzalayacak olsa mutlaka ehliyet gibi bir kimlik göstermesi gerekeceğini düşündü. Ufak dükkânlar bu konuya daha az önem verirdi herhalde. Ufak bir dükkânda biri ütü gerektirmeyen iki beyaz gömlek beğendi, tezgâhtara çek kabul edip etmeyeceğini sordu. Adam, kimlik gösterirse çek yazabileceğini söyledi. David, cüzdanında ehliyetini arar gibi yaptı, oysa William Neumeister'in ehliyeti hiç olmamıştı. Birden, Beck's Brook kitaplığından aldığı dört köşe, küçük kart gözüne ilişti. Bunu yok etmeyi unutmuştu. Ne şans – Neumeister'in şansıydı bu!

"Ehliyetimi evde unutmuşum. Bu yeterli mi?"

Tezgâhtar, üstünde kütüphane memurunun imzası olan karta baktı, gülümseyerek başıyla onayladı. "Yeterli. Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Bir de elbise bakacaktım."

David toplam 138,14 dolarlık çek imzaladı, ama Neumeister'in Beck's Brook'daki hesabı kapandığından bu çekin hiçbir değeri yoktu, üstelik Troy'daki bankanın çekiydi. David Kelsey yakında bu parayı dükkâna ödemeliydi. Faturayı saklamaya karar verdi.

Ellinci cadde yakınlarında bir berber dükkânında tıraş oldu. Berber birkaç kere eğilip David'in profilini dikkatle inceledi. Gülümsedi. David adamı can sıkıcı bulmuş, ama hiç değilse sohbet etmeye çalışmadığına memnun olmuştu. Tıraş bittikten sonra berber, David dükkâna girdiğinde okumakta olduğu bulvar gazetesini tekrar eline alıp gazetedeki resmi gösterdi. Resim hiç yabancı gelmi-

yordu, ama David bunun ne olduğunu ancak birkaç saniye sonra hatırladı: Effie'nin yaptığı kara kalem portresiydi.

"Bu adama benziyorsunuz," dedi berber gülümseyerek. "Değil mi?"

David de hafifçe gülümsedi. "Ne demek isteğinizi anlıyorum," dedi soğukkanlılıkla, hesabı ödemek için cüzdanına davrandı. "Ama benim adım Neumeister."

"Ya," dedi berber. Başka bir şey söylemedi.

David bir kırtasiyeciden zarf aldı, dükkândaki kalemlerden biriyle zarfın üstünü yazdı ve sigorta poliçesini postaladı. Ardından yürüyerek oteline döndü. Tıraş olduktan sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı, temiz bir gömlek giyince biraz daha canlanacaktı. Annabelle'in otel odasında onu beklediğini, yeni gömleklere bakıp birini seçerek giymesini önerdiğini gözünün önüne getirdi. Öğleden önceyi nasıl geçireceklerini, öğle yemeğini nerede yiyeceklerini konuşacaklardı. Modern Sanat Müzesi'nde belki, diye düşündü David, yemekten önce bir saat kadar sergiyi dolaşabilirlerdi. Kendine yeni bir elbise aldığını Annabelle'e anlatacaktı –Annabelle'in hoşuna gitmeyecekti belki– ve ceketin arkasında ufak bir düzeltme yapılması gerektiğinden elbise ancak öğlenden sonra hazır olacaktı. David Kelsey'in resmini biraz olsun merak ettiği için otele yakın bir gazete bayisinden her iki bulvar gazetesini alıp odasına çıktı.

Önce gömlek kutusunu açtı. Annabelle'le gerçekten konuşmuyor, ama aralarındaki konuşmayı hayal ediyordu. Annabelle gülümsedi, yakası düğmeli, ütü istemeyen gömleği gösterdi. David gömleği giydi, yatağın iki yastığını yan yana başucuna yasladı, gazeteleri alıp yatağa uzandı.

ÖLDÜRÜLEN KADININ EVİNDEKİ RESİM, KELSEY'İN BULUNMASINDA BAŞLICA İPUCU OLABİLİR

Elfrida Brennan'ın, sonunda kendisini öldürecek olan kayıtsız genç adama duyduğu umutsuz aşk acıklı bir dille anlatılıyordu. David haberi baştan aşağıya gözden geçirerek William Neumeister'in adını aradı. Yine bulamadı. Ama bu da sadece zaman meselesi, diye

düşündü: Beck's Brook polisi bu resimdeki kişinin William Neumeister olduğunu ortaya çıkaracaktı. Berber dükkânında resmi görür görmez neden bunu düşünememişti? Effie'nin söylediği aynen gerçekleşiyordu, resim onu ele verecekti. Effie öç almaktaydı. David, gazeteye tekrar baktı, kendini zorlayarak haberi baştan sona kadar okudu. David Kelsey'in otomobili, açık mavi spor bir Dodge, önceki gün Ryder, New York'un güneyinde, karayolu yakınlarındaki bir yolda bulunmuştu. 9 numaralı karayolunda bulunan Sunrise Moteli'nin sahibi, 68 yaşındaki Darius McCloud, motelinde Kelsey'in cumartesi gecesini geçirdiğini, ancak ne olduğunu hatırlayamadığı başka bir adla giriş yaptığını söylemişti. McCloud, arabanın plakasından David Kelsey'e ait olduğunu anlayınca Kelsey arabasına atlayıp kaçmıştı, falan filan. Kelsey'in ev sahipliğini yapmış olan Froudsburg'lu Bayan Ethel McCartney'le de görüşmüşlerdi, Bayan McCartney "şoke olduğunu ve inanamadığını" söylemişti. Kelsey "örnek bir kiracıydı". Cumartesi gecesi pansiyona gidip hayat sigortasını, orada on bir yıldır oturmakta olan seksen sekiz yaşındaki Bayan Molly Beecham'in adına transfer etmişti. David Kelsey, parlak zekâlı olduğu kadar eksantrik genç bir bilimadamı, neredeyse iki yıl boyunca hafta sonlarını hasta annesinin kaldığı bakımevinde geçirdiğini iddia edip aslında tek başına geçiren, münzevi biri olarak tanımlanıyordu. Acımasız bir dille, rastgele kaleme alınmış olan haber David'de sanki başka biri konusunda bir tarih kitabı ya da ruh hastalarını konu alan psikolojik bir araştırma izlenimini uyandırmıştı. Okuduklarının içinde en çok Dr. Osbourne'un basit sözlerinden etkilendi: "David'in kişisel sorunları yüzünden tehlikeli bir gerginlik içinde olduğunu biliyordum. Evlenmek istediği bir kızdan söz etmişti. Son haftalarda kendisine izin alıp dinlenmesini defalarca önerdim. İstemedi. Böylesine yetenekli bir gencin geleceğine bu ölçüde zarar vermesine son derece üzüldüm."

Zarar vermek. Bu sözde tatlı bir umut gizliydi. David gözlerini kapayıp bunu düşünmeye başladı. Zarar vermek, mahvetmek, öldürmek ya da son vermek anlamına gelmiyordu. Bir şey zarar görmüşse tamir de edilebilirdi. Ardından kara kalem resmi ve Beck's Brook polislerini hatırladı.

Yatakta Annabelle' e doğru döndü, ona sarılıp ağlamaya başladı.

Ama ağlaması sadece birkaç saniye sürdü, yerinden fırladı, yüzünü yıkayıp saçını taradı.

"William Neumeister," dedi aynadaki aksine kaygısızca, "aklını başına topla. Parlak bir bilimadamı olmayabilirsin, ama Annabelle seni seviyor. David Kelsey'i sevdiğinden çok daha fazla seviyor. Seninle aynı otel odasını paylaşıyor, oysa evli bile değilsiniz." Senini yükseltirse Annabelle dışarıdan onu duyacakmış gibi alçak sesle konuşuyordu. Yatak odasına geçti, Modern Sanat Müzesi'ni dolaşıp öğlen yemeğini orada yemeyi önerdi, Annabelle bu programı çok beğendi.

"Ah, tüvit olanı giy," dedi David. Annabelle'in dolabın önünde durduğunu ve elbise askılarından birine elini uzattığını görüyordu. El hareket etti, Annabelle dolaptan David'in eski ceketlerinden birine benzeyen, kahverengi tüvitten, çok bol kesimli bir elbise çıkardı.

Annabelle beline kalın deriden bir kemer taktı. Kusursuz kıvrımlar kusursuz bedenini sarıyordu. David, onun aynanın karşısında makyaj yapışını izlerken, çok zayıf olmayan kadınların genellikle böyle bir elbise giymeye cesaret edemeyeceğini düşündü. Annabelle göz açıp kapayana kadar hazırlandı.

Beşinci Cadde'ye çıkıp yürümeye başladılar. Güzel, güneşli bir gündü. Bir dükkânın vitrinindeki barometrelere baktılar, bir başka dükkânda kadın ayakkabıları, bir seyahat acentesinin vitrininde Afrika mızrakları ve kalkanları gördüler. Müzenin bilet gişesinde David, "İki kişi, lütfen," dedi, biletlerini ve paranın üstünü aldı. Girişteki gri üniformalı memura biletleri uzattı.

"İki kişi mi, efendim?" diye sordu adam, David'in arkasına doğru bakarak.

"Evet," dedi David, içeri girdi.

Alt katta fotoğraflar sergilenmekteydi. David o sabah fotoğrafları tablolara tercih etti. Mikroskopla çekilmiş bazı fotoğraflarda atomların yörüngeleri görünüyordu, David sanatla bilimi bir araya getiren bu resimleri çok beğendi. Ortak merkezli desenleri, manyetik çizgileri Annabelle'e açıklamaya başladı. Yabancı bir kadın gerileyerek ona yol verdi, David gülümsedi. Uzun boylu, kır saçlı bir adam da ona gülümsedi, David'le Annabelle, Oklahoma'nın kurak ve tozlu topraklarındaki insanların fotoğraflarına ve Steichen'in

klasik şaheserlerine baktılar.

Müzenin kafeteryası kalabalık görünüyordu, üstelik böyle özel bir günde Annabelle'e uygun bir yer değildi. David Elli Üçüncü Sokak'tan doğu yönüne ilerledi ve Michel'e girdi, restoranda masa boşalmasını beklemesi gerekti, bara geçip bir martini içti. Aslında canı istemediği halde ikinci kadehi sipariş edecek kadar zamanı vardı (Annabelle kokteyl istememişti), içkisini masaya götürdü. Kadehinden Annabelle'in de içtiğini hissediyordu, alkolün etkisinin yalnız kendisinde görülmeyeceğinden emindi. Yemek son derece güzeldi, yemekte şarap içmediği için son olarak bir kadeh konyak istedi.

Annabelle'in itirazlarını bastırmak için, "Balayındayız," diye mırıldandı. "Balayındaymış gibi yapabiliriz, değil mi?" Tabii ki balayı geçirmediklerini biliyordu. Evleneli epey olmuştu. Kahvesiyle konyağını içerken bir ara aklı başına gelir gibi oldu, karşısında duran iskemlenin kavisli arkalığının boş olduğunu fark etti. Ama bunun ne yararı olabilirdi. Gülümseyen, yumuşacık saçları hafif uzamış, kahverengi tüvit elbisesi Annabelle'i ufacık bir çabayla yine geri getirdi, Annabelle akşamları kullandığı parfümden daha hafif, masanın öbür ucundan ancak duyulan bir koku sürmüştü.

David'in elbisesini almak için yürüyerek Madison Caddesi'nden geçtiler. David aynanın önünde ceketi giydi.

"Bugün keyiflisiniz," dedi tezgâhtar durup dururken.

David oldukça şaşırmıştı, ama gülümsedi. "Balayındayım," dedi.

"Ah-ah! Umarım o da elbiseyi tahmin ettiğiniz kadar beğenir."

David tezgâhtara tekrar baktığında adamın yüzünü ekşittiğini gördü. Herhalde kıskandı, diye düşündü.

Sigara ve alkollü içki satan bir dükkândan bir şişe şampanya satın aldı. Şampanyayı alır almaz otelde oda servisinden bir şişe isteyebileceğini akıl etti, ama oda servisi şampanyayı buz kovasında getiriyordu, oysa şifoniyerin üstünde bir şişe şampanya durması odaya ev havası verecekti. Bir de akşam gazetesi aldı. David Kelsey konusunun nasıl geliştiğini sınırlı bir ilgiyle izliyordu, borsada yatırım yapmış olsa, kurlardaki gelişmeleri de ancak bu kadar, belki de daha büyük bir ilgiyle izlerdi. Hayatta her şey duruma göre değişiyordu; birinin az parası varsa paraya daha çok değer vermek-

teydi. David hayatına ya da kendine değer vermiyordu. Kendinden koptuğunu hissediyor, böylece hayatı, belki de sonsuz hayatı bulduğuna inanıyordu. Mutluluğu ise kesinlikle bulmuştu. Karşısındakinin gözünün içine bakabilirdi. Artık öfkeyle kaşlarını çatmıyor, elleri terlemiyor, değiştirmesi mümkün olmayan küçük engellere, örneğin ağır hareket eden asansörlere sinirlenmiyordu. O, William Neumeister'di, polis peşinde bile olsa, Neumeister'in şansı tükenmemişti. Asla tükenmemişti.

Odasında elbise paketini yatağın üstüne koydu; açtıktan sonra, ceketle pantolonu askılara asıp dolabın kapısına taktı. "Bu akşam güzel bir şey yapalım," dedi sakin bir sesle. "Keşke şov bileti almayı akıl etseydim." Bilet almamış olmasına bir an için oldukça canı sıkılmıştı, ama Annabelle aldırmamış görünüyordu. New York'ta birbirinden güzel filmler oynamaktaydı, sinemaya gitmek için önceden bilet almak da gerekmiyordu. David yatağa oturdu, ortadan katlanmış gazetenin Avrupa'da önerilen bir konferansla ilgili başlığına bakıp telefona uzandı.

"Danışmayı bağlar mısınız, lütfen?" deyip bir süre bekledi. "Batı Elli Altıncı Sokak'taki Romeo Salta'nın numarasını rica edebilir miyim?"

Neumeister adına saat yedi buçuk için iki kişilik bir masa ayırttı. David, Romeo Salta konusunda bir zamanlar bir yerlerde bir şeyler okumuş, New York'a bir dahaki gidişinde burasını denemeye karar vermişti. Annabelle'le geçen Noel'de New York'ta buluştuklarında onu götürmek istediği yerlerden biri olarak burasını seçtiğini hatırlıyordu. Ama Annabelle onunla buluşmamıştı.

Yavaşça arkasındaki yastıklara yaslanıp gazeteyi eline aldı. Birinci sayfada bir şey yoktu. Gazeteyi açtı, ikinci sayfada Effie'nin yaptığı kara kalem resmin üstünde iri puntolu başlığı gördü:

KELSEY'İN İKİLİ HAYATI CİNAYETİ AYDINLATIYOR

Beck's Brook, New York emniyetinden komiser Everett Terry, Elfrida Brennan'ın katili olarak aranan 28 yaşındaki bilimadamı David Kelsey'in yaklaşık iki yıldır Ballard, New York'ta William Neumeister takma adıyla yaşadığını söyledi.

Geçen 18 Ocak günü "Neumeister", Gerald Delaney'in cesedini karakola getirip ifadesinde...

David okumaya dayanamıyordu. Sayfanın altında gözü Annabelle'in adına takıldı:

Hartford, Connecticut'lı Bayan Annabelle Barber, eski adıyla Bayan Annabelle Delaney, Kelsey'i iki buçuk yıldır tanıdığını, 1957'de Gerald Delaney'le evlendiği halde Kelsey'in ona âşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini sık sık tekrarladığını söyledi.

Bayan Barber, Talbert Sokağı 48 numaralı evinde bugün aşağıdaki açıklamaya yaptı: "Kocamın neden öldürüldüğünü şimdi anlıyorum. O pazar günü Ballard'da konuştuğu adam Bay Neumeister değil Dave'di. Dave onu kasıtlı olarak öldürdü. Artık Dave'in akıl hastası olduğunu da biliyorum. Oldum olası ondan korkardım. Eğer bizi mektup ve ziyaretleriyle bu kadar rahatsız etmeseydi, kocam o gün onu görmeye kesinlikle gitmezdi." Bayan Barber açıklamasını tamamladığında ağlıyordu.

David gazeteyi bırakıp yerinden kalktı. Pencereye yürüdü, terli avuçlarını birbirine bastırdı ve karşı binanın rastgele aydınlanmış pencerelerinin oluşturduğu düzensiz şekle baktı. Demek akıl hastasıydı. Asabi bir tavırla güldü. Onlara inanmalı mıydı? Ne fark ederdi? Annabelle'in sözleri beyninde histerik bir şekilde tekrarlanıp duruyordu. Onun öfke ve gözyaşlarıyla tizleşmiş sesini duydu, *Dave onu kasıtlı olarak öldürdü,* o anda içinden bir şeyler yok oldu. Pencerenin önünden ayrıldığında başka biri olmuştu, ne David Kelsey, ne de William Neumeister, tümüyle değişik biriydi. Adeta mistik bir olay gibi garip, tarif edilemeyecek bir şeyler hissetti, hayatı boyunca din konusuna bu kadar yaklaşmamış olduğunu düşündü.

Bir çeyrek saat kadar sonra duş yapmış, ikinci yeni gömleğiyle yeni takım elbisesini giymişti. İlk olarak ne yapmak istediği konusunda kesin bir fikri yoktu, ama her şey kaçınılmaz görünüyordu, bu yüzden hiç duraksamadı.

Lobide yine polis görünmüyordu, David neden kimsenin kapıya dayanmadığını ya da bir saat kadar önce otele geldiğinde neden yolunun kesilmediğini anlayamamıştı. Bu da Neumeister'in şansından olmalıydı. Belki sonsuza dek sürmeyecekti, ama başka birinin şansına oranla daha uzun saatler, belki de günler boyunca dayana-

caktı. David anahtarını oda kapısında bırakmıştı, resepsiyona uğramadı. Otele bir daha dönmeyecekti.

Batıya doğru yürümeye başladı. Güzel bir ilkbahar akşamıydı, belki de sonuncusu, diye düşündü. Cüzdanındaki sekiz dolar, kokteyl ve akşam yemeği hesabını ödemeye yetmeyecekti; hesabı getirdiklerinde ne yapacağını da bilemiyordu, ama bunun da önemi yoktu artık.

"Korkma, Annabelle," diye mırıldandı ona, Annabelle'in tuttuğu sağ kolunu sıkıca bedenine yapıştırdı.

Ama Annabelle korkuyordu. Annabelle'in çekindiği, ondan bile çekindiği belli oluyordu. Annabelle, William Neumeister'in –David Kelsey'in– kocasını merdivenlerin önünde yumrukla yere düşürüp cansız bedenini arabasına koyan adam olduğunu bunca zamandır bilmemişti.

"Restoranda kendini daha iyi hissedeceksin," dedi David.

Beşinci Cadde'de uzun süre yürüdü, Elli Altıncı sokağı geçti. Peşinde kimsenin olmadığını anlayınca güveni yerine gelmişti. David bu akşamı iyi geçirmeye kararlıydı, utanç verici engellerden uzak duracaktı. Bu azimle kendine güveni büsbütün pekişti. Ne olursa olsun, mutlaka yerinde hareket edecek, yerinde söz söyleyecek, birkaç kelimeyle durumun üstesinden gelecekti. Artık hürsün, dedi kendi kendine, iyice özgürsün. Uzayda bir atom. Şimdi Annabelle'in elini tutuyordu. Annabelle'in güçlü parmakları gerildi, David'inkileri sıkıca kavradı. Gece kalacak bir yerleri olmaması Annabelle'i rahatsız etmiyordu. Nasıl olsa bir yer bulacaklardı. Ya da bütün gece yürüyeceklerdi, çünkü hava güzeldi.

"Neumeister," dedi şef garsona. "İki kişilik bir masa ayırtmıştım."

"Evet, efendim. Bu taraftan, lütfen."

David garsonun peşinden yürüdü, baş aşağı asılmış şarap şişelerinin yanından ve nefis yemek kokularının arasından geçerken kendini aşırı derecede keyifli hissetmeye başladı.

"İki martini, lütfen," dedi garsona, sigarasını yakarken. "Sen istemezsen ben içerim," dedi Annabelle'e. "Yoksa başka bir içki mi istersin?"

Garson içkileri getirdiğinde David bir kadeh daikiri sipariş etti.

"Bir daikiri mi, efendim?"

"Evet. Bir daikiri," dedi David.

Garsonun yandaki tabağa koyduğu martini kadehini önüne çekti. Garson tekrar geldiğinde daikiriyi yandaki servise bırakmasını söyledi. Adam gösterişli bir hareketle kadehi bıraktı. David ilk martiniyi içerken Wes'le Effie'yi, David Kelsey'in Dickson Rand'da geçirdiği mutsuz günleri hatırladı, bütün bunları kendisiyle ilgisi yokmuşçasına, tarafsız bir şekilde düşündü. Olağanüstü bir şanssızlık zinciriydi bu; başlangıcı eskilere, Annabelle•Stanton'un Gerald Delaney'le evlendiğini haber aldığı güne dayanıyordu. Bütün olaylar beş saniye içine gözünün önünden geçti, Annabelle yıldırım hızıyla dönerek çılgınca dans ediyor, ona birkaç kere dokunuyor, sonra sekip geri teperek uzaklaşıyor, dokunma mesafesinden çıkıyordu. David umutsuzlukla başını iki yana salladı, ikinci martini kadehini kaldırırken istemeden, hiç değilse elinde olmadan Annabelle'le konuşmaya başladı, çünkü yanındaki yerin boş durduğunu görüyordu.

"Bu akşam her zamankinden güzelsin. Sinemaya gitmek yerine bir kulüpte dans etmeyi yeğler miydin?"

Annabelle karşı koydu. Kararını yemekten sonra verecekti. Elbisesinin kan kırmızısı kloş eteği kanepenin köşesine yayılmış, David'in lacivert pantolonuna değiyordu.

David garsonu çağırdı, yemek listesine göz atıp midye, dana eti, karışık salata ve bir şişe Valpolicella şarabı sipariş etti.

"Daikiriyi kaldırabilir miyim, beyefendi?" diye sordu garson, kadehe elini uzatırken.

"Oh, hayır. Dursun." David aniden öfkeyle kaşlarını çattı. "Yemek de iki kişilik olacak."

"İki kişilik mi dediniz?"

"Hepsinden iki porsiyon, lütfen." Bir sigara daha yaktı. Para önemli değildi. Annabelle söz konusu olduğunda paraya hiç önem vermiş miydi?

İkinci bir şarap bardağı istedi, etler servis edilirken bardaklara şarap doldurdu ve iki porsiyon piselli söyledi. Garsonlar ona ne kadar dikkatle bakıyorsa o da aynı ölçüde soğukkanlılıkla Annabelle'le sohbet ediyordu. Daha midyeler gelmeden daikiriyi içmişti; içkinin etkisini hissetmeye başlayınca hemen biraz tereyağlı ekmek yedi. Karşı masadaki müşteriler, esmer, tombul, bıyıklı bir adamla

esmer, tombul bir kadın ona bakarak gülümsüyorlardı. Sonunda bıyıklı adam kadehini David'e doğru kaldırdı. David de kibarca karşılık verdi, karşılıklı içtiler.

"Hiç değilse *Darwin*'i gezmeye gelmelisin," diyordu David alçak sesle, "nerede kalacağımı falan göstermek istiyorum sana –hayır, ben henüz gemiye çıkmadım, ama hem içinin hem de dışının resimlerini gördüm. Şu sıralarda Brooklyn'de bakımı yapılıyor."

Yemeğini iştahla yedi, yarım değil, bir bütün şişe şarabı bitirdi. Annabelle, böyle devam ederse şişmanlayacağını söyledi. David de çok sıska olduğunu artık kimsenin iddia edemeyeceğini ileri sürdü. Bir fincan espresso içti. Annabelle'in kahve istememesine canı sıkılmıştı, ama ona kendi kahvesinden tattırdı.

Restoranda kahkahalar duyuluyor, bardak ve çatal bıçak sesleri duyuluyordu, havaya limon kabuklu espresso kokusu yayılmıştı.

"Bakalım, Noel'e doğru bir şeyler yapmaya çalışacağım," dedi David. Avrupa yolculuğuna çıkmaktan konuşuyorlardı. David birer konyak içmeyi önerdi, ama Annabelle istemedi, David'in de yeterince içtiğini söyledi. "Sana hak verme eğilimindeyim," dedi David. Garsonun çift görüntüsünü bir araya getirmeye uğraşıyordu. "Hesap, lütfen," dedi, büyük bir güvenle, içinde sadece sekiz dolar kaldığını bildiği cüzdanına davrandı.

Yan masadaki kadın David'e gülümsedi, David'in keyifli yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

Hesap 16,37 dolar tutmuştu. David sekiz dolar bıraktı, sigarasını cebine koyup yerinden kalktı. Garson hesapla parayı alıp bir daha baktı, David restoranın kapısını gösterdi.

"Pardösümün cebinde para var," dedi.

Vestiyerdeki kıza otuz beş sent verdi. Garson yanı başında durmuş, memnunlukla gülümsüyordu.

"Bu sizin," dedi David, garsonun elindeki parayı göstererek.

"Sekiz dolar daha rica ediyorum, beyefendi," dedi garson, David adamın onu sarhoş sandığını anlamıştı.

David dikleşti.

"Sorun nedir?" diye araya girdi şef garson.

"Galiba çek yazsam daha iyi olacak," dedi David, pardösüsünün cebindeki kâğıt kalabalığının arasından çek defterini çıkarmaya çalışıyordu. "Kaleminiz var mı?"

"Yerel bir banka mı, efendim?" diye sordu garson, ama yine de kalemini çıkarmıştı.

"Hayır, Troy'da bir banka."

Garson üzüntüyle başını iki yana salladı.

David utandı, bir an sarhoş olduğu için minnet duydu, çünkü bu haliyle daha az telaşlı görünüyordu. Kendisine beş dakika gibi gelen bir süre ne yapacağını bilemedi (şef garson kimliğini görmek istiyordu), ama David Kelsey'le William Neumeister arasında karar veremiyordu: David Kelsey olarak çek imzalamak *istiyordu*, çünkü David Kelsey ne kadar alçak olursa olsun, çeki karşılıklıydı ve restoranı dolandırmak niyetinde değildi. Öte yandan, bankasından Neumeister'in çeklerini kabul etmelerini isteyecekti ve ne olursa olsun, o akşam William Neumeister'di.

"Annabelle–"

"İyi misiniz, efendim?"

David birden vestiyerdeki kızın bankosuna eğildi, çeke *Wm Neumeister* yazdı, üstüne parantez içinde *David Kelsey* adını ekledi, çeki koparıp hafifçe eğilerek garsona uzattı. Yirmi dolarlık bir çekti bu. Garson çeki şef garsona gösterdi, beriki ilgiyle inceledi. David elini uzatmış, garsona çekin üstü olan sekiz doları vermesini söylemek üzereyken şef garson hayretle yüzüne baktı.

"David Kelsey mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Korkunç bir addı bu.

David arkasını dönüp kendini kapıdan dışarı attı, basamaklarda tökezledi ve ellerinin üstüne kaldırıma düştü.

Arkasından birileri bağırıyordu.

Koşarak karşıdan karşıya geçti. Polis düdüğü gibi bir ses duyuldu. Biraz ileride bir itfaiye arabası sireniyle ortalığı çınlatarak Altıncı Cadde'ye saptı, David arabanın hemen ardından karşıya geçti, Elli Altıncı Sokak'ta batı yönünde koşmaya başladı, çünkü burası caddeden daha karanlık görünüyordu. Az sonra adımlarını yavaşlatıp sıkı bir yürüyüş temposu tutturdu.

"Kahrolsunlar, Annabelle, kahsolsunlar," diye söylendi. "*Seni* bunlara bulaştırmak istemezdim."

"Ziyanı yok, Dave. Çekin karşılığı var."

"Tabii var, tabii var."

Güneye sapıp Broadway'e doğru yürüdü, sonra fikir değiştirerek

aksi yöne döndü. İzlendiğini gösterecek en ufak bir ipucu sezememişti. Central Park'a yaklaşıyordu. Central Park'ta Annabelle'le birlikte yürümeyi oldum olası hayal etmişti! Fok balıklarına, maymunlara, lamalara bakmayı...

David bir polis memuru görünce ok gibi fırladı, birkaç adım koştuktan sonra polisin onunla hiç ilgilenmediğini fark etti. Arkasına baktı. Adam, kaldırımda durmuş, ona bakmaktaydı. David dönüp yoluna devam etti. Birkaç adım ilerledikten sonra tekrar arkasına baktı, polis koşarak peşinden geliyordu., David, parkın yan duvarına tırmandı, aşağıya atladı, iki büklüm olup panik içinde çalıların arasına koştu, sokak lambasının aydınlattığı patikada ağır adımlarla yürüyen iki gölgeden uzaklaşıp gözüne en karanlık görünen yöne doğru attı kendini. Koşarken ağaca çarpmış, sağ omzuyla başının sağ tarafını acıtmıştı. Ağaca çarpma olayını bir yerden hayal meyal hatırlıyordu. Nerede? Ne zaman? Ağır adımlarla ağaca döndü, pütürlü, sağlam gövdeye eliyle dokundu, ağacın ona önemli bir bilgi ya da bir sır vereceğinden emindi. Bunu hissediyor, ama uygun sözcükleri bulamıyordu: Benlikle ilgili bir şeydi. Ağaç onun *gerçek*te kim olduğunu biliyordu, bu ağaca çarpmak onun kaderine yazılmıştı. Ağaç başka bir bilgi daha veriyordu. sessiz ve soğukkanlı olmasını ve Annabelle'in yanından ayrılmamasını söylüyordu.

"Ama ses çıkarmamanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin," dedi David. "Sana kolay geliyor..."

Aydınlık patikada bir polis memuru gördü, polis yoldan geçen bir adamı durdurup ona bir şeyler söyledi. Ama David, bunun kendisini izleyen polis olup olmadığını bilemiyordu. Aklı iyice karışmıştı, başını iki yana salladı.

"Sen bizlerden çok daha bilgesin," dedi, eliyle ağacın gövdesine hafifçe vurarak.

Sessizce duvara doğru yürüdü, kendini yukarı çekip tırmandı, parka atladı. Annabelle orada durmuş, bekliyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu.

"Özür dilerim. Budalalık ettim." Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Metro istasyonunda tuvalet bulabilirdi. Bir şeyler mırıldanarak Annabelle'den özür diledikten sonra metro girişine göneldi. Ama merdivenler zincirle kapatılmıştı. Bütün gücünü toplayıp geri döndü, başka bir giriş aramaya başladı. Columbus Meydanı gibi bir yerde

hem de, diye düşündü. İleride, geniş bir anayol kavşağında bir başka metro girişi gördü, o tarafa doğru atıldı. "Sevgilim, burada bekle lütfen," diyerek merdivenlerden indi.

Tuvalete girmek için jeton alması gerekiyordu, cebindeki bozuk parayı saymaktan kaçındı, ne kadar az kaldığını bilmek istemiyordu. Tuvalet, yer altında, bir buçuk blok ilerideydi. Yaşamak hiç bu kadar yorucu görünmemişti gözüne, bunca insanın yaşama dört elle sarılmasına şaşıyordu.

Rahatladıktan sonra aklına parlak bir fikir geldi; New York'ta arkadaşları vardı. Örneğin bir süre önce evlenmiş olan ve Queens'deki Sperry firmasında çalışan Ed Greenhouse vardı; ama David ondan son kez haber aldığında –Noel kartının üstündeki gönderen adresini hayal meyal hatırlıyordu– Ed, Manhattan'da oturmaktaydı. Ayrıca okuldan tanıdığı Reeves Talmadge ve Ernest Cioffi de New York'taydı. David, bu adları hemen hatırlamıştı, ama hafızasındaki çehreler çoktandır görmediği eski dostların yüzleri gibi belli belirsiz görürüyordu.

"Ed Greenhouse'a telefon edeceğim," dedi Annabelle'in yanına döndüğünde.

Bir restoranın pembe neon ışıklarına doğru yürüdüler. İçeride, telefon kulübesinin hemen yanında, para vermeden girebileceği erkekler tuvaleti bulunuyordu. David bir gözünü kısarak rehbere baktı, Greenhouse, Edgar, 410 Riverside Drive kaydını buldu. Neresiydi burası? Bir orkestra ya da plak otomatı "It was only a paper moon – hanging over a cardboard sky..." parçasını çalıyordu, şarkıyı bir kadın sesi söylemekteydi; David gözlerini kapadı, bir süre dinledi; Ed'le karşılaştıklarını, el sıkıştıklarını, karısıyla tanıştığını hayal etti. On dolar, hatta elli, yüz dolar borç istemekte utanılacak ne vardı? Nasıl olsa Ed'e geri verecekti. David gözlerini açtı, cebindeki bozuk parayı çıkardı: Bir on sent, iki beş sent, üç tane de bir senti kalmıştı. On senti parmaklarının arasına aldığında, bunu harcarsa on beş sentlik metro biletine iki sentinin eksik kalacağını fark etti.

"Yanında on sent vardır herhalde, değil mi sevgilim?"

Ama Annabelle para çantasını otelde bırakmıştı, ne yazık ki otele dönemeyecekler, şifoniyerin üstünde durmakta olan şampanyayı içemeyeceklerdi.

"O halde Ed'e habersiz gideriz," dedi David soğukkanlılıkla.

Metro gişesindeki adama Riverside Drive 410 numaranın ne tarafta olduğunu sordu, Yüz Onuncu Sokak'ta inmesi gerektiğini öğrendi. Bir jeton aldı ve Annabelle'le birlikte sıkışarak turnikeden geçti, metroya bildiler.

29 Çift kapının kenarlarındaki gri taşların süslemeleri kentin havasından kir bağlamış, çok büyük, kasvetli bir apartmandı burası. Girişin iki yanında uzun isim listeleri asılıydı, *Greenhouse, E., 9K'*yi bulmak epey zaman aldı. David zili çaldı, eli pirinç kapı tokmağında beklemeye başladı. Zili tekrar çalması gerekti, kapıyı her an açmaya hazır olarak bekledi, ama cevap alamadı. Bir erkekle bir kadın anahtarlarıyla kapıyı açarak içeri girdiler, David onların peşinden gitti. Ufak tefek, kır saçlı, pejmürde mavi bir üniforma giymiş bir adamın kullandığı asansöre binmeleri için onlara yol verdi. Yabancılar sekizinci katta indi; David, "Dokuza, lütfen," dedi.

Dokuzuncu katta, kapılardaki işaretleri merdiven holünün loş ışığında görebilmek için eğilip dikkatle bakarak K harfli apartmanı aramaya koyuldu. Zile dokundu, ahenkli bir çan sesi duydu.

"Kim o?" diye sordu bir erkek sesi.

"Ed?" dedi David gülümseyerek. "Eski bir dost. Dave."

Kapı aralandı ve –David'in hatırladığından daha tombul ve kısa boylu– Ed Greenhouse boş gözlerle David'e baktı.

"Benim, Ed!" David, kapıyı iterken Ed'in omzunu okşadı. "Ne var, ne yok, dostum?"

"Dave Kelsey?" Ed iyice şaşırmış görünüyordu. Kanca burnunun iki yanındaki, birbirine çok yakın, kara gözlerini David'e dikmişti, David eskiden Ed'i bir baykuş karikatürüne benzettiğini hatırladı.

"Altı yılda çok değişmiş miyim? Beş yıl, değil mi."

Ed, omzunun üzerinden salonun ortasında duran sarışın kadına baktı.

"Karın mı?" diye sordu David. "Nasılsınız?" kadına doğru eğil-

di. David hole kadar ilerlemişti, ama Ed hâlâ yarı aralık kapıda duruyordu. "Böyle haber vermeden çat kapı geldiğim için umarım kusura bakmazsın," diye başladı David. "Telefon edecektim, ama..." Birden utandı, paradan söz edemedi. Ed tutukluğuyla havayı yumuşatmaya yardımcı olmuyordu. Oysa eskiden hiç kibirli bir tip değildi. David kaşlarını kaldırdı, çabucak etrafına bakıp Annabelle'i aradı, Annabelle rahatsız etmemek için geri planda bir yerlerde kalmak istemişti.

"Ziyanı yok, Dave," dedi Ed, sonunda kapıdan uzaklaştı. "Sevgilim, bu – bu Dave Kelsey, benim eski bir okul arkadaşım."

"Nasılsınız?" diye sordu David tekrar.

"Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" dedi kadın soluğunu tutup gözlerini ondan ayırmadan.

"Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu David.

"Otur, Dave. Sana bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Bira?" Ed, David'in peşi sıra salona girdi ve David'in çok iyi hatırladığı tombul, kıllı ellerini beline dayayıp ona döndü. Ed'in tepesi açılmaya başlamıştı. Oldukça solgun görünüyordu.

David gülümsedi. "Hayır, sağ ol. Çok kalmayacağım, Ed." Kanepeye oturdu.

Ed'le karısı oturmadılar. Ed sürekli olarak karısına bakıyor, gözleriyle ona bir şeyler anlatmak istiyordu, David onun hafifçe başını salladığını gördü.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu David tekrar, ayağa kalkmaya hazırdı. "Gerçekten böyle haber vermeden..."

"Yok, hayır, hayır. Seni gördüğüme sevindim, Dave. Liz, canım bira istedi, evde de kalmadı galiba, değil mi? Gidip aşağıdan alır mısın?"

David hemen ayağa fırladı. "Yok canım, ben giderim."

"Olmaz, hiç davranma," dedi Ed hemen.

"Tabii ki ben giderim," dedi kadın, kapıya doğru ilerlerken.

"Paltonuzu giyin," dedi David. "Dışarısı oldukça soğuk."

Kadın, omzunun üzerinden David'e bakarak hayır anlamında başını salladı ve arkasından kapıyı kapamadan dışarı çıktı.

"Eh –"dedi Ed sevimli bir tavırla, ağzına biçimli bir pipo yerleştirdi. Piposunu yakmaya çalıştı, kibriti sallayarak söndürdü, ucunu tütünlere batırıp çıkardı, sigara tablasına atıp başka bir kibrit yaktı.

Bu çaba bir dakikadan fazla sürdü, ama David sabırla onun konuşmaya başlamasını bekliyordu."İyi görünüyorsun, Dave."

"Sen de öyle. Evlilik yaramış, ha. Toplamışsın."

Ed başıyla onayladı, ama soğuk ve çekingen hali David'in gözünden kaçmamıştı, Ed David'in habersiz gelmesine içerlemiş ve bunu söylemek üzereymiş gibi davranıyordu.

David dudaklarını yaladı ve bakışlarını yerdeki açık yeşil halıya çevirdi. Daha önce aklından geçirdiği gibi Ed'e işi hakkında soru sormak birden imkânsız hale gelmişti. Kaybedecek ne var, diye düşündü David. Ya konuya girecek, ya da kalkıp gidecekti. "Neden burada olduğumu merak ediyorsun herhalde," dedi. "Doğrusunu istersen planlanmış bir seyahat değildi ve param bitti, yani üstümdeki para; bankalarım da kent dışında olduğu için çek bozdurmak zor. Bana çek karşılığında borç verebilirsen, Ed, elli dolar yeterli. Olmazsa daha azı da."

"Aman, tabii, Dave," dedi Ed, şaşılacak kadar tatlı bir sesle. "Aslında üstümde elli dolar yok sanıyorum, ama yirmi verebilirim." Pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı.

David yağmurluğunun cebinden çek defterini çıkarmak üzere ayağa kalktı. "Tam zamanında yardım ettin," dedi gülümseyerek, birden mutlu olmuştu. "Biliyor musun, New York'ta bir kızla parasız kalmak pek zor!"

"Ya? Hangi kız?"

"Evleneceğim kız. Aslında resmi işlemler dışında her yönden evli sayılırız. Resmi işlemler de kimin umurunda?" David odanın öteki ucundaki yazı masasından bir dolmakalem aldı ve sehpanın üzerinde çeki imzaladı. William Neumeister'in adını kullanmayı düşünmemişti, ama Ed'e şanslı Bill'den söz etmek istiyordu. "Los Angeles'ta geçirdiğimiz hafta sonunu hatırlıyor musun? Yılbaşı gecesi annenin evine zorla varmıştık."

Ed gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, hatırlıyorum."

"Bu yolculuk da ona benzedi. Bu akşam yemekte biraz şarap içtim. Aslında hiç gereği yok –demek istiyorum ki, ruh durumuna bağlı– benimki de son derece iyi."

"Tamam," dedi Ed. Yüzündeki tatlı gülümseme silinmeden ayaklarının ucuna basarak salondan koridora çıktı, David onun yarısını –bir koluyla başını– görebiliyordu, Ed büyük bir dikkatle ka-

pıyı kapadı. Sonra yine ayaklarının ucuna basarak geri döndü.

"Biri mi geldi? Çok yüksek sesle mi konuşuyorduk?"

"Yok, hayır, kimse gelmemiş. Kahve istemediğinden emin misin? Poşet kahve var."

David istemedi. Ed'in yerine oturmasını istiyordu, ama bunu söylemek ona düşmezdi. Çevresine bakındı, duvarlarda empresyonist tabloların sönük kopyalarını, Victoria stiliyle modern stil karışımı mobilyayı, her tarafı dolup taşan, üzeri karmakarışık bir durumda olan yazı masasını gözden geçirdi. Sonra yerde, koltuğun yanında, iki pembe bebek çıngırağı gördü. Hayır, bir pembe çıngıraktı bu. "Ne garip," dedi David, "bebek çıngıraklarının biçimi yüzlerce yıldır hiç değişmemiş, değil mi?"

"Hayır." Ed hafifçe kahkaha attı, ama David bu gülüşte bir sahtelik sezip biraz telaşlandı. "Kız şimdi nerede?"

"Kim?"

"Birlikte olduğun kız."

"Oh, o mu? Şey –" David, belirsiz bir el işareti yaptı, durakladı. Ed'e baktı ve tekrar utanç duydu. Acaba onun aşağıda beklediğini mi söyleseydi? "Otelde," dedi.

"Ya. Hangi otelde?" Ed şimdi koltuğun önündeki pufta oturuyordu.

"Adını unutmuşum galiba, ama yolunu biliyorum." David güldü. Öne doğru uzattığı bacakları onun değilmiş gibi görünüyordu, baldırları incelmişti. Avucunu dizine dayadı. "Şey, Ed–"

"Sakın Barclay olmasın?" diye sordu Ed.

"Evet," diye karşılık verdi David gülümseyerek. "Tabii ki Barclay."

"Bu gece otele dönecek misin?"

"Evet," dedi David. "Ama nereden bildin?"

"Sadece tahmin ettim," dedi Ed, piposundan bir nefes çekerek. "Kızın adı ne?"

David, aralık kapıdan asansörün sesini duymuştu. Ed ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve dışarı bakar bakmaz hemen kenara çekildi.

"İçeride," dedi Ed.

David yerinden fırlamıştı.

İçeri iki, hayır, üç polis memuru girdi.

"Olduğun yerde kal, Liz," dedi Ed kapıdan.

"Bay Kelsey?" diye sordu ilk memur, şapka siperinin altında küçücük gri gözleri görünen, çok iri yapılı biriydi.

David ani bir hareketle döndü, koluyla camlardan birini kırdı, cam parçalarını indirip deliği büyüttü, tek harekette denizliğe fırladı, kapalı tentenin demirine tutundu. Ayak bileğine bir el yapıştı, David tekmeyle eli uzaklaştırdı.

"Kelsey!" diyordu polis nasihat verir bir ses tonuyla. "Kelsey!" David, parmak uçlarını apartmanın dış cephesindeki beton plakların aralıklarına soktu ve pencereden biraz uzaklaştı. Ayaklarının altında on beş santim eninde bir denizlik bulunuyordu. Denizlik, binanın köşesine kadar devam ediyor, köşede gözden kayboluyordu, ama bulunduğu yerle köşe arasında başka pencere yoktu.

"Geri dönün, Kelsey! Düşeceksiniz!"

Polisin eli ya da copu David'in pantolonunun paçalarına süründü. David duvar boyunca ilerlerken burnunu betona sürtüp çizdi. Durdu, adamın ulaşacağı mesafeden çıkmıştı artık, geri dönüp ona baktı. Dev yapılı polisin korkusu da aynı ölçüde büyüktü. David bunu görebiliyordu. Memur, denizliğe yarı oturmuş, az önce David'in tutunduğu güneşliğin demirini yakalamıştı. Çok geçmeden copunu cebine yerleştirdi, denizliğe tırmanıp doğruldu. David ondan biraz daha uzaklaştı, ama aslında buna gerek yoktu, çünkü polis tutunduğu demiri bırakmak niyetinde değildi.

İçeridekilerin o ana kadar şaşkınlıktan sanki dilleri tutulmuş da birden açılmış gibi odanın içinden mırıltılar ve yol gösteren bağırışlar duyuldu. Pencerede iki kişi daha belirdi.

"Geri dönseniz iyi olur, Kelsey," dedi denizlikteki dev adam, sesi ölüm korkusuyla titriyordu. "Bulunduğum yerden sizi vurabilirim."

David hafifçe güldü. Ne aptalca, ne önemsiz bir sözdü bu. Hâlâ gülümseyerek, sağ tarafına bir kurşun saplandığını, bir anda bütün gücünün kesildiğini, taklalar atarak arka üstü düştüğünü düşündü; ama sonunda kaldırımın betonuyla öpüştüğünü bir türlü gözünün önüne getiremiyordu. Gözlerini kapadı, kanlar kâh sıcak, kâh soğuk olarak gözlerine akıyordu. Parmak uçları da kana bulanıp kayganlaşmıştı, parmakları kesilmiş olmalıydı. Acaba kan kuruyunca parmaklarım betona yapışıp kalır mı, diye düşündü.

"Dave –" Pencereden şimdi de Ed sarkıyordu, polis gözden kay-

bolmuştu. "Dave, içeri girip bu işi temizlemelisin! Geri gel, Dave!"

Ed ele vermişti onu. David onun yüzüne tükürecek gücü ya da öfkeyi bulamadı. Gözleri sürekli olarak sokağa, tam altındaki kaldırıma kayıyordu, polis memurunun görevini yaparken sessizce aşağıya düşüverdiğini düşündü. Sokağın yukarıdan görünüşü –boşluk değil, hemen hemen tam altındaki soyut bir noktada kesişen çizgilerin varlığı– beklentilerine öylesine uyuyordu ki, korkusu geçiverdi. Sokakta, tepeden bakıldığında ufacık görünen bir kadın eliyle onu gösterdi, bir adam durup yukarı baktı, başka yönlerden gelen iki kişi daha gözlerini ötekilerin baktığı yöne çevirdiler ve durdular. Bu dört kişi, sokak lambalarının ışığında yukarı doğru dönmüş yüzleriyle bir çiçek desenini andırıyordu.

"Geri dönseniz iyi olacak, Kelsey. Düşeceksiniz."

David dişlerini sıktı, cevap vermedi. Burnunu betona yapıştırıp ayaklarını olduğu yerde hafifçe döndürdü, artık topukları boşlukta kalmadan denizliğe basabiliyordu. Yüreği yatışmak bilmeyen bir öfkeyle gümbürdüyordu. Artık yorulmaya başlamıştı. Öfkesini birine yöneltebilmiş olmayı isterdi, ama ne polise, ne Ed'e ve karısına, ne de başka birine öfkeleniyordu. Yabancı gözüyle kendine baktığında halini pek aptalca buldu: Pencerenin kenarında durmuştu, herkes ona bakıyor, sesleniyor, geri gelip camdan içeri girmesini istiyordu, peki bütün bunların ne gereği vardı? Polislerden birinin el fenerinin ışığı üzerinden kaydı.

"*Domuzlar!*" diye bağırdı pencereden sarkmış, el kol hareketleri yapan polislere.

"Size nişan aldım, Kelsey. Geri dönün, yoksa ateş edeceğim."

"Cehennemin dibine kadar yolunuz var!" dedi David öfkeyle.

"Siz bir katilsiniz. Hayatınızı kurtarmak niyetinde değilim." Koca tabancanın namlusu David'e doğru sallandı.

"İçerideki kıza el sürecek olursanız–" diye mırıldandı David.

"Hangi kız? Liz mi?"

Sert bir rüzgârla taşlara daha sıkı yapıştı. Gözlerini kapadı. Kaşlarının arasından fışkıran sıcak kan soğuyarak burnunun sol tarafından aşağıya akıyordu. Binanın köşesine kadar ilerleyip oradan bir pencereye ulaşmayı denemeli miydi? Ama artık bütün bunların ne gereği olabilirdi? Ne düşmesi önemliydi, ne de denizliğin üzerinde belirsiz bir süre, hatta belki sonsuza kadar kalması: Bu düşünce ona

özgürlük ve güçlülük duygusu verdi, ayaklarının ucunda hafifçe yaylandı. Polis memurunun geniş omuzlarının ardında aynı kattaki başka pencerelerden iki üç kişinin dışarı sarkıp baktığını gördü. Üstünde bir pencere açıldı, kadının biri hafif bir çığlık attı, ama David yukarıya bakmaya cesaret edemedi. Başı ağır gelip dengesini kaybedebilirdi, oysa o anda düşmek istemiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu yukarıdan bir erkek sesi.

"Bu adamı tutuklamak zorundayız," diye karşılık verdi polis; sanki kutsal bir görev üstlenmiş gibi ciddi bir sesle. Sonra odadakilere bir şey söylemek üzere başını çevirdi ve sesi çirkin, öfkeli bir kükremeye dönüştü.

David gözlerini kapadı, alnını ve burnunu soğuk taşlara dayadı, parmaklarıyla duvara daha sıkı tutundu. Bir karar vermek gerekiyordu. Gerçekten gerekiyor muydu? Hayatının geri kalan bölümünü burada geçiremez miydi? David Kelsey'e pek de uygun bir hikâyeydi bu. Eski bir okul arkadaşını tepeden inme ziyaret edip hemen geri verebileceği bir miktar ödünç para almaya çalışmak ve ele verilmek. Ed Greenhouse'la ilgili anıları, sanki Ed'i kendine herhangi bir tanıdıktan daha yakın hissediyormuş gibi son derece kişisel bir biçimde geri geldi, ama doğru değildi bu: Bir gün sınıfta bir sınav sırasında Ed'in korkunç bir şekilde burnu kanamaya başlamış, kanı sınav kâğıdına damlamış, David'le birlikte iki üç kişi ona mendillerini verdikleri halde Ed sınava devam edememiş ve sınıftan çıkmak zorunda kalmıştı. Bir gün de, danslı bir partiye şaşılacak kadar güzel bir kızla gelmişti Ed. Acaba karısı o kız mıydı?

David, o anda Ed Greenhouse'un evinde bulunmasının da alınyazısı olduğunu hissetti.

"Kim bu adam?"

"Neden kementle yakalamıyorlar?"

"Ne yapmak istiyor?"

"İhtihar mı edecek?"

"Haydi," diye homurdandı polis, bir laboratuvar deneyi izlermiş gibi dikkatle David'e bakıyordu.

David gözlerini sıkıca yumdu ve çevresindeki her şeyi unutmaya çalıştı. Daha önceleri de can sıkıcı sorulara hedef olmuştu, bunun yeni bir tarafı yoktu. Gerek Bayan McCartney'in pansiyonunda, gerekse, daha az da olsa, Annabelle'le aynı şeyleri yaşamıştı.

Onları unuttu, Annabelle'in yüzü o güne kadar hatırladığından çok daha belirgin bir şekilde gözünün önüne geldi, Annabelle'in hâlâ var olduğunun gerçekten bilincine vardı. Sabahları zihni bomboş ve anlamsız olarak uyanmaya benziyordu bu, ilk düşüncesi Annabelle'e yöneliyor, onun yaşadığını, soluk aldığını hemen hatırlıyor ve benliği tıpkı bir yelken gibi rüzgârla dolarak yeniden anlam kazanıyordu.

Su veya suya benzer bir şey başına döküldü, tepesinden bir kadın ya da çocuk güldü.

"Yapmayın!" dedi sert bir ses. "Onu canlı ele geçirmek istiyoruz."

Beni canlı olarak ele geçiremeyecekler, diye düşündü David, aynı anda onun gırtlağından yükselmiş olabilecek tiz, inatçı bir kahkahaya benzeyen bir siren sesi ortalığı çınlattı. Bir yere ulaşmak amacıyla değil, acıyan parmak uçlarını hareket ettirmek içni binanın köşesine doğru ilerledi; ölmekte olan birinin körü körüne inançla eline haç alması gibi o da bütün gücünü Annabelle'in hayaline topladı. Aşağıdan merdivenler dayadıklarını, ağlar gerdiklerini ilgisizlikle izledi. Dokuzuncu katta da olsa ona erişebilirlerdi. Ayağının ucuyla merdiveni geri itme düşüncesi bir an hoşuna gider gibi oldu, yoksa merdiveni alttan sabitleştirecekler miydi? Ayrıca onları görmek için arkasına dönmesi gerekecekti. Bu tehlikeli hareketi ne kadar düşünürse o kadar zorlanacağını anlayıp hemen aklından savuşturdu.

Sağ elini sol elinin üstüne çekti, parmaklarını taşların arasına bastırdı, sol elini bırakıp gövdesine yapıştırmadan olabildiğince sola doğru döndü. Parmakları tutunacak bir yer arayışı içinde bir an boşlukta kaldı, ama sağ eliyle sıkıca tutunmuş ve duvara iyice yaslanmıştı. Sonunda, bu hareketi tek ayak üzerinde dönen bir balet ustalığıyla başardığına karar verdi.

"Atlamayın, Kelsey! Size ulaşacağız!" dedi bir ses. Sallanan bir trapezden sirk çadırına bakıyordu sanki. Birbirleriyle dik açı oluşturarak durmuş, parlak kırmızı renkli itfaiye arabalarının çevresi bir ışık çemberi içindeydi, büyük bir projektörün ışığı titreyerek yaklaşıp onu yakaladı. Polisler düdük çalıyor, otomobillerin ilerlemelerini sağlamaya çalışıyorlardı, ama kimse ilerlemiyordu. Riverside Drive'la yan sokak arasında trafik tıkanmıştı. David güldü. Bu kar-

gaşalığın onun yüzünden çıktığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldığı için değil, yetişkin insanların o anda ne yapıyor olurlarsa olsunlar, olayı izlemek için durmalarına, trafik sıkışıklığına yol açmalarına, maymunlar gibi boyunlarını çarpıtarak birinin pencereden düşüp ya da atlayıp kendini öldürmesini izlemelerine güldü.

"Merak etmeyin, atlamayacağım," dedi David sakin bir sesle iriyarı polis memuruna. Memur, kendisine bakanları etkilemek için olsa gerek, tehlikeli bir şekilde pencereden eğilmiş, denizliğe yan oturarak dengesini bulmuştu.

Niyetinin ciddi olduğu anlaşılan ikinci bir memur pencereden başını uzatıp meslektaşının yerini aldı, David'e katlanır metreye benzer bir şey uzattı. David ikinci bakışta bunun bir süpürge sopası olduğunu gördü, polis süpürgenin alt ucunu tutuyordu. "Yakalayın, Kelsey! Haydi, sizi kurtaracağız!"

David gülmek istedi, ama gülemedi. Süpürge sopası! Aile ocağının simgesi olan bir temizlik malzemesi! David şimdi daha büyük bir cesaretle aşağıya ve yukarıya bakabiliyordu. Yukarıdaki ve yanlardaki pencerelerden bir dizi dehşet dolu yüz onu izlemekteydi. David melankoliye kapıldı.

Keskin bir düdük sesi herkesi susturdu. Ardından bir merdiven parçası yere düşerek korkunç bir madeni gürültü çıkardı. David, muşamba elbise giymiş üç itfaiyecinin koşarak gelip merdiveni asla yere değmemesi gereken, kutsal bir parçaymış gibi hemen kaldırdıklarını görünce ister istemez güldü.

"Kahve ister misiniz, David?" diye sordu bir erkek sesi.

David sol tarafına baktı, ciddi ve genç polisin bir fincan kahve uzattığını gördü.

"Karımı isterim," dedi David.

"Öyle mi? Adı ne?"

David cevap vermemeyi yeğledi, Riverside Drive'ın ardındaki kara-yeşil ağaç dizisine durgun gözlerle baktı ve Ballard'daki evini çevreleyen uçsuz bucaksız ormanı, Annabelle'in hiç görmediği Troy'daki evin çevresindeki ağaçları düşündü. Yoksa görmüş müydü? Annabelle oraya hiç gitmemiş miydi?

"Adı ne, David? Getirtelim," dedi iş bilir, boğuk ses.

David boğazını temizledi ve bir şey söylemedi. Köşeye kadar gi-

dip başka bir pencerenin camını kırarak içeri girmeyi bir daha aklından geçirdi; ama onu zorla içeri çekecekler, bu sefer de apartmandan kaçmak için uğraşacaktı. Annabelle'in evinde üç-dört adamla boğuştuğunu hatırladı. İnsan gücü de sınırlı, dedi iç çekerek, kendini çok yorgun hissediyordu.

Öne doğru biraz yaylandı, aşağıdaki kalabalığın şaşkınlıkla dalgalandığını, çığlığını zor tuttuğunu görüp duvara daha sıkı tutundu. İşte, hâlâ burada, ayaktaydı, düşmemişti. David gülümsedi.

İzleyicilerin birkaçı sinirden kahkahalar atıyordu, David, ritmik bir alkışın başladığını duydu, tiyatro perdesinin açılması gecikmişti sanki. İtfaiyeciler alkışı susturdular. Merdiven uzanmaya başladı.

"Tamam, David, neredeyse başardık," dedi sakin bir ses pencereden, belki Ed'in sesiydi, ama David o yöne bakmadı. "Tamam, David, sakin ol."

William Neumeister'in sarsılmaz bir güvenle onu izlediğini hissediyordu. William Neumeister kollarını kavuşturmuş, sakin bir ifadeyle bakmaktaydı.

"Sevgilinizi getireceğiz, David, Adı ne? Annabelle mi?"

David başını kaldırıp bir yıldıza baktı, cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Sevgiliniz aşağıda, sizi bekliyor, David. Caddede bekliyor. Merdivenden inmeniz yeterli." Olabildiğince sahte bir sesti bu.

İtfaiyeciler birbirlerine emirler yağdırıyor, yüksek sesle açıklamalar yapıyorlardı. Ufak tefek bir adam yükselmekte olan ve sağa sola sallanan merdivenden çıkmaya başladı. David dikkat kesildi, adamı merdivenden aşağı itebileceğinden emindi, ama bunu yapmamalıydı, itfaiyeci kaba kuvvete başvurmadığı sürece de yapmayacaktı. Ne de olsa adamın bu işle ilgisi yoktu, sadece görevini yapıyordu.

"O burada, David, Görüyor musunuz?" diye sordu pencereden bir ses. "Size el sallıyor."

David inanmadı, ama yine de baktı. El sallayan bir kadın göremedi.

"Dayan dostum," dedi merdiveni tırmanmakta olan itfaiyeci korku dolu bir sesle, adamın yakınlığı David'i dehşete düşürdü.

Sadece birkaç saniye kalmıştı. David gözlerini kırpıştırıp çevresindeki kısıtlı olanaklara baktı: binanın köşesi, ne olursa olsun tes-

lim olmayacağı, pencereden uzanmış yarım düzine kadar el, tepesinden şaka yapmak ya da onu kızdırmak için sallanan ve ulaşamayacağı bir battaniye. Ya da atlamak. Daha önce de aynı duruma düştüğünü, hiçbiri beş para etmeyen pek az sayıda çözüm yoluyla karşı karşıya kaldığını düşündü. Kararsızlıkla durduğu yerde kıpırdadı. Kan, sol gözünün kirpiklerini yapıştırmıştı.

"Tamam, dostum, dayan," dedi itfaiyeci.

"Ole!" diye bağırdı caddeden biri.

Daha kalın bir ses yukarıdan, "Yakalayacaklar," dedi.

Beyaz paltolu ya da açık renk pardösülü, başı açık bir kız başını yukarı kaldırmış, ellerini sıkarak hareketsiz duruyordu. Saçı, Annabelle'in saçının renginde, diye düşündü David. Karanlıkta kesin bir şey söylemek zordu.

"Ona seslenin, David," dedi polis, bir süredir durmadan konuşuyordu. "İneceğinizi söyleyin. Artık birkaç dakika kaldı..."

Merdiven, David'in durduğu denizliğin hemen altındaki taşlara sürtündü.

Kız David'e el sallamıyordu. David onun gerçekten Annabelle olabileceğine inanmaya başladı. Annabelle de el sallamazdı, David istese bile. Başka çaresi kalmadığını düşündü. İtfaiyecinin çok geçmeden ona dokunacağını aklına bile getirmek istemiyordu.

Fazla düşünmeden kendini boşluğun serinliğine bıraktı, kıza doğru hızla uçmaya başladı, gözlerinin önünde sadece onun o güne kadar görmediği kadar yuvarlak çıplak omzu vardı.

David Kelsey, iyi bir işi olan, saygın, geleceği parlak bir bilimadamıdır. Kaldığı pansiyonda herkes tarafından sevilmektedir. Görünürdeki sade yaşamının dışında Kelsey'in yalnız kendisinin bildiği bir yaşamı daha vardır. Pansiyondakilere, hasta annesini ziyarete gittiğini söyleyerek, hafta sonları ortadan kaybolur. Gizlice gittiği yer, onun "düş evi"dir...

"*Tatlı Hastalık*" gündelik yaşamın sıradanlığından akıl dışına kaçışı, ironiyi ve "pathos"u göz ardı etmeden, Patricia Highsmith'in dramatik bir sürükleyicilikle anlattığı "kara ayrıntılar"la bezenmiş bir roman. Kelsey'in dışarıdan bakıldığında sade görünen, oysa için için kaynayan yaşamına, akıl sağlığını yavaş yavaş yitirişine, salt kendisi için kurduğu fantezi dünyasına kayışına okuru da ortak eden bir yapıt.